

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

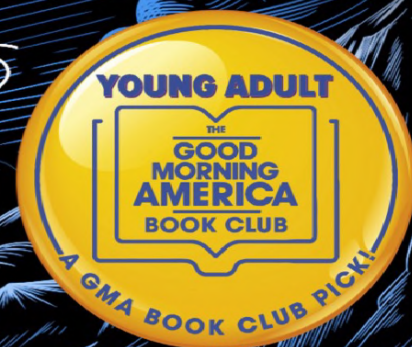
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEIR

SABAA TAHIR

**#1 New York Times Bestselling
and National Book Award-winning author**

©2017 Kilar Arslan <https://kilar.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

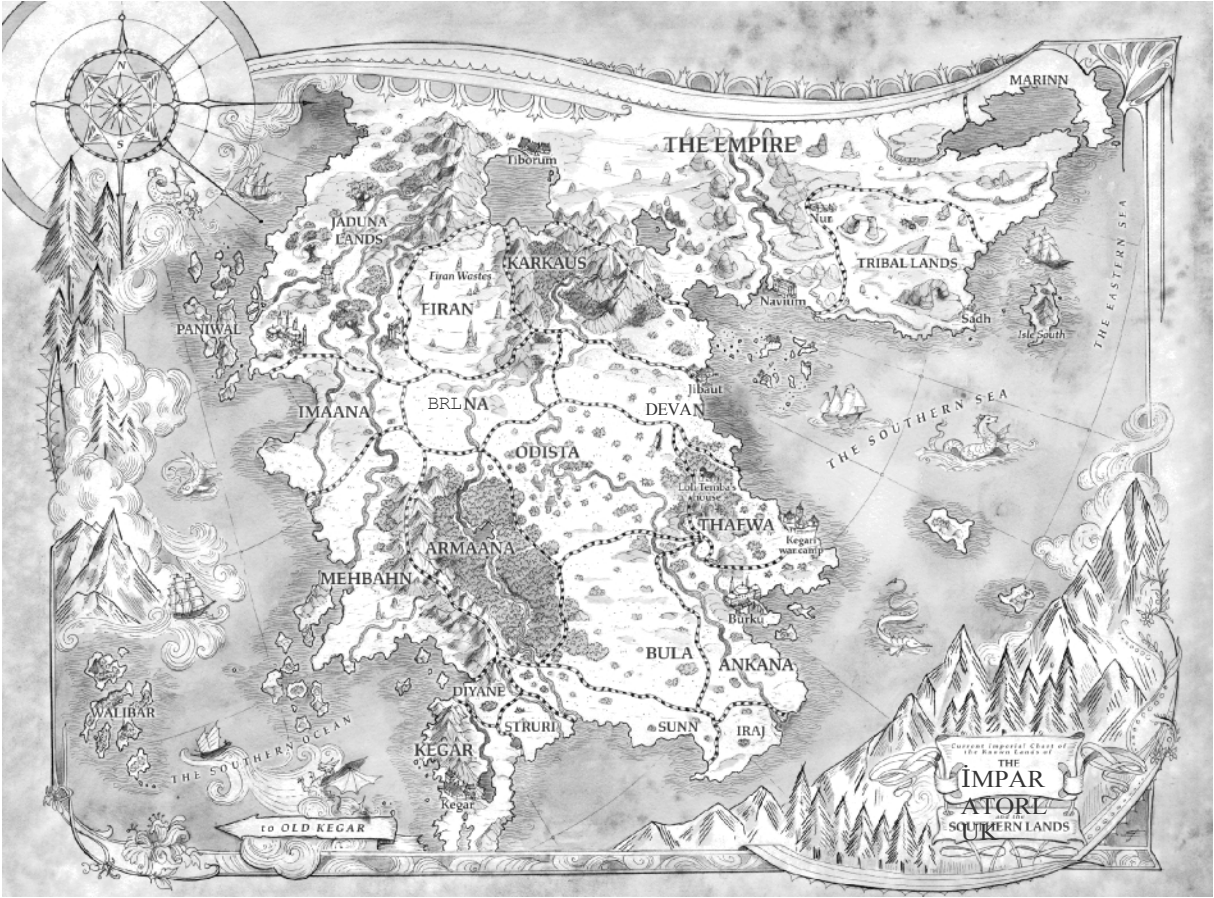
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİN ÖVGÜ KÜLLERİN İÇİNDE BİR KOR KUARTET

**New York Times'ın en çok satan
kitabı USA Today'in en çok satan
kitabı**

**Wall Street Journal'ın en çok satan kitabı
TIME'ın Tüm Zamanların En İyi 100 Fantastik
Kitabından Biri TIME'ın Tüm Zamanların En İyi 100
YA Kitabından Biri**

TARAFINDAN YILIN EN İYİ KİTAPLARINDAN BİRİ SEÇİLDİ.
Amazon * Barnes & Noble * The Wall Street Journal *
BuzzFeed * LA Weekly * Bustle * Paste Magazine * Indigo
* Suspense Magazine * The New York Public Library *
PopSugar * Hypable

"Bu roman, insan olmanın ne demek olduğunu ve baskı ve
korkunun ortasında umudun nasıl yeşertilebileceğini
hatırlatan, üzücü ve unutulmaz bir eser."-*THE
WASHINGTON POST*

"Değerli bir roman ve karakterleri kadar cesur bir roman."-
THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

"Büyüleyici, kalp atışlarını hızlandıran bir fantezi."-
US WEEKLY

"Küllerdeki Kor, Açlık Oyunları ile
Game of Thrones... ve bir tutam Romeo ve Juliet ekliyor."-
THE HOLLYWOOD REPORTER

"Hızlı tempolu, iyi yapılandırılmış ve ters köşelerle

dolu."*NPR*

"Beni benden aldı... Bu kitap karanlık, karmaşık, canlı ve romantik - tamamen etkilenmeyi bekleyin."-
MTV.COM

"Bu bir sayfa çevirici. Öyle bir an geliyor ki kitabı elinizden bırakmak imkânsız oluyor. Sabaa Tahir güçlü bir yazar ama hepsinden önemlisi harika bir hikâye anlatıcısı. Küllerdeki Kor parlıyor, yanıyor ve için için yanıyor; yakıcı olduğu kadar güzel ve ısıltılı."**-THE HUFFINGTON POST**

"Bağımlılık yapıyor ve 400 kusur sayfa boyunca aşık olduğunuz karakterlere ne olduğunu anlamadan elinizden bırakmanızın imkanı yok.
Ben de yapmadım."**-BUSTLE**

"Muhteşem."-*ENTERTAINMENT WEEKLY*

"Taze ve heyecan verici... Tahir karmaşık kötü karakterleri kaleme alma konusunda olağanüstü bir yetenek sergiliyor."**-A.V. CLUB**

"Son on yılın en iyi YA serilerinden biri."-BUZZFEED

"Hayal kırıklığına uğratmadığını söylememe izin verin."-
BOOK RIOT

"Nefes almak için neredeyse hiç duraksamayan, arsız bir sayfa çevirici."-*THE CHRISTIAN SCIENCE MONITOR*

"Hızlı tempolu, heyecanlı ve adrenalin dolu."-*BUCKS COUNTY COURIER TIMES*

"Heyecan verici... Tahir bu romanları titizlikle kurguluyor, gerilimi artırıyor ve bolca sürpriz içeriyor."**-THE BUFFALO NEWS**

"Her yönden başarılı... Elias ve Laia hayatlarını kurtarmak için koşarken gerilim hiç bu kadar yüksek olmamıştı."-USA
TODAYS HAPPY EVER AFTER BLOG

★ "Tahir bir gerilim ustası olduğunu kanıtlıyor ve okuyucuların dikkatini baştan sona perçinleyen uçurum tehlikesinin kurnaz bir uygulayıcısı...[Aksiyon dolu, soluk soluğa ilerleyen hikaye."-BOOKLIST, STARRED REVIEW

"Mükemmel."-KIRKUS REVIEWS

"Orijinalini geliştiren nadir devam filmi... unutulmaz."-COMMON SENSE MEDIA (BEŞ YILDIZ)

"Bu seri, aşk, macera ve büyüyle örülü destansı bir kahramanın yolculuğu. Herkes için tavsiye edilir genç yetişkin koleksiyonu."-SLJ

"Bu fantastik-gerilim macerasıyla aklınızı başınızdan almaya hazır olun."-GIRLS' LIFE

"Bu kitaba kendimi o kadar kaptırmışım ki aktarmalı uçuş. Eğer bu sizi Küllerdeki Kor'u okumaya ikna etmezse, ne ikna eder bilmiyorum. Sizi sayfalara yapıştıracak, patlayıcı, yürek parçalayıcı, destansı bir ilk roman. Umarım dünya Sabaa Tahir için hazırdır."-MARIE LU, NEW YORK TIMES BESTSELLING LEGEND YAZARI

"Küllerdeki Kor ile Sabaa Tahir bize karanlıkta ışığı, umutsuzluk dolu bir dünyada umudu ve zor zamanlarda yüceliğe ulaşan insan ruhunu gösteriyor."- #1 NEW YORK TIMES BESTSELLING YAZARI BRANDON SANDERSON

İÇİN ÖVGÜ TÜM ÖFKEM

ANINDA NEW YORK TIMES BESTSELLER

ANINDA BAĞIMSIZ BESTSELLER

ULUSAL KİTAP ÖDÜLÜ SAHİBİ

MICHAEL L. PRINTZ ÖDÜLÜ SAHİBİ

BOSTON **GLOBE-HORN** KİTAP KURGU VE ŞİİR ÖDÜLÜ SAHİBİ

WALTER ÖDÜLÜ ONUR KİTABI NPR

YILIN EN İYİ KİTABI

BOOKPAGE YILIN EN İYİ KİTABI

KIRKUS REVIEWS YILIN EN İYİ KİTABI

BOOKLIST 2022 EDITÖRLERİN SEÇİMİ GENÇLİK KURGU

DALINDA LİSTE BİRİNCİSİ

A SCHOOL LIBRARY JOURNAL YILIN EN İYİ KİTABI A

SHELF AWARENESS YILIN EN İYİ YA KİTABI

BUZZFEED YILIN EN İYİ YA KİTABI BOSTON

GLOBE YILIN EN İYİ KİTABI

CHICAGO HALK KÜTÜPHANESİ YILIN EN İYİ KİTABI NEW

YORK HALK KÜTÜPHANESİ YILIN EN İYİ KİTABI

— — —

"Tüm Öfkem bir aşk hikayesi, bir trajedi ve evinizin ne anlama geldiğine dair bulaşıcı bir gençlik ateşi rüyası uyum sağlayamadığınızı hissedeceksiniz."-*THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW*

"Yıkıcı bir kaybın, arkadaşlığın, ailenin, kimliğin ve kişisel mücadelelerin inanılmaz derecede derin bir hikâyesi."-
NPR

"Bu öyle bir kitap ki, iliklerinize kadar işliyor ve nefesinizi en iyi şekilde kesiyor."- BUZZFEED

★ "Bu kitabı listenizin en başına koyun."-*SCHOOL LIBRARY JOURNAL*, **yıldızlı eleştiri**

★ "İnatla ciddiyetini koruyan bir kuşak hikayesi çağdaş izleyiciler, Tüm Öfkem bıçak gibi keskin bir Okurları son sayfayı çevirdikten sonra bile düşündürecek, yok edici bir etkiye sahip bir anlatı."-*BOOKLIST*, **starred review**

★ "Derinden etkileyen, kuşaklar arası bir hikâye. Bir unutulmaz bir duygusal yolculuk."-*KIRKUS REVIEWS*, **yıldızlı inceleme**

★ "Her adımda bir hediye."-*BOOKPAGE*, **starred review**

★ "Yürek parçalayıcı ama nihayetinde umut dolu bu unutulmaz roman, karakterleri en çok hak ettikleri şeyle baş başa bırakıyor.
gelecek."-*BCCB*, **yıldızlı eleştiri**

★ "Bu bağımsız roman tam zamanında yazılmış ve önemli; gençler için her kütüphanenin rafında yer almalı."-*SCHOOL*

LIBRARY CONNECTION, **yıldızlı eleştiri**

★ "[Güçlü, içgüdüsel olarak anlatılmış bir roman."-*PUBLISHERS WEEKLY*, **starred review**

★ "Bu unutulmaz çok kuşaklı çağdaş gençlik romanı acı, kalp ağrısı ve öfkenin yanı sıra aşkı da sunuyor,

umut ve kurtuluş."-*SHELF AWARENESS*, yıldızlı eleştiri

AYRICA SABAA TAHİR TARAFINDAN

Tüm Öfkem

Küllerin İçindeki Kor

Geceye Karşı Bir Meşale

Kapılarda Bir Azrail

Fırtınanın Ötesinde Bir

Gökyüzü

HEIR

SABAA
TAHIR

putnam

G. P. PUTNAM'S SONS

G. P. Putnam's Sons
An imprint of Penguin Random House LLC
1745 Broadway, New York, New York 10019

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde G. P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Random House LLC, 2024 tarafından yayımlanmıştır.

Telif Hakkı © 2024 by Sabaa Tahir
Harita tasarımı Sabaa Tahir / Harita illüstrasyonu © 2024 Francesca Baerald
Küllerde Bir Kor alıntı telif hakkı © 2015 Sabaa Tahir'e aittir

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve bir canlı bir kültür. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

herhangi bir bölümünü izinsiz olarak herhangi bir biçimde kullanamazsınız. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

G. P. Putnam's Sons, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markasıdır. Penguin kolofonu Penguin Books Limited'in tescilli ticari markasıdır.

PenguinRandomHouse.com adresinden bizi ziyaret edin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Tahir, Sabaa, yazar.

Başlık: Varis / Sabaa Tahir.

Açıklama: New York, New York : G.P. Putnam's Sons, 2024.

İzleyici kitlesi: 14 yaş ve üzeri. | Özet: Masum çocukların öldürülmesini durdurmak için kaderleri iç içe geçen üç gencin, halklarına daha iyi bir gelecek sağlamak için savaşan iki ulus arasında yaptıkları yolculuk, dönüşümlü seslerle anlatılıyor.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024022597 (basılı) | LCCN 2024022598 (e-kitap) ISBN 9780593616949 (ciltli) | ISBN 9780593616956 (epub)

Konular: CYAC: Büyü-Kurgu. | Cinayet-Kurgu. | Fantastik. LCGFT: Fantastik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PZ7.1.T33 He 2024 (basılı) | LCC PZ7.1.T33 (e-kitap) DDC [Fic]-dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024022597> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024022598> Ebook

ISBN9780593616956 adresinde mevcuttur

Kapak resmi © 2024 Micaela Alcaino

Kapak tasarımı Kristin Boyle
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tasarım Rebecca Aidlin, e-kitap için uyarlayan Andrew Wheatley

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

pid_prh_7.0a_148404609_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Bölüm I: Düşüş

Bölüm 1 Bölüm 2

Bölüm 3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm 8

Bölüm 9 Bölüm

10 Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm II: Av

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm III: Anne

Div Bölüm 31

Bölüm 32 Bölüm

33 Bölüm 34

Bölüm 35 Bölüm

36 Bölüm 37

Bölüm 38 Bölüm

39 Bölüm 40

Bölüm 41 Bölüm

42 Bölüm 43

Bölüm 44 Bölüm

45

Bölüm IV: Boş

Bölüm 46 Bölüm

47 Bölüm 48

Bölüm 49 Bölüm

50

Teşekkür
Küllerdeki Kor'dan Alıntı Yazar Hakkında

On yıldır fikirlerimin çamurunda benimle birlikte yürüyen
Cathy Yardley için. Hoşgörünüz ve sevginiz bir armağan.
Bana söylemeye değer şeylerim olduğunu hatırlattığın
için teşekkür ederim.

Ve Sami için, benim kendi tüylü Eärendil Işığım.

BÖLÜM I

DÜŞÜŞ

1

Aiz

KEGAR, GÜNEY KITASI

Aiz, düşmanlarından bu kadar hararetle nefret etmemeyi diliyordu, çünkü bu onlara onun üzerinde güç veriyordu. Ama o bir gecekondlu çocuğuydu ve Kegari gecekonduları bıçaklamaya, entrikalar çevirmeye ya da gölgelerin içine sızmaya hazır, sert, acımasız yaratıklar yetiştirirdi-

O anın gerektirdiklerine bağlı olarak.

Olukların sunmadığı şey şanstı. Sadece ilahi bir varlık iyi talih bahsedebilirdi.

Böylece, şafak yaklaşırken Aiz manastırın sessiz, ahşap kirişli koridorlarından geçerek taş avluya çıktı. İnce ayakkabıları ve yırtık pırtık eteği onu gece yağan bir karış kardan korumaya yetmemişti. Yine de, dağ kulelerinden esen ve nefesini kesen ısırmacı rüzgâra karşı yüzünü buruşturarak ilerledi. Belki de öfkesini de çalacaktı. Bugün, onca gün arasında, kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardı.

Bugün, Aiz bet-Dafra ilk cinayetini işleyecekti.

Manastırın yetimleri ve onlarla ilgilenen din adamları hâlâ uyuyordu. Dersler gün doğumundan sonra başladı. Çeyrek milyonluk kalabalık bir şehir olan Kegari, manastır duvarlarının ötesinde sessizdi. Aiz yalnızdı ve manastırın bir tarafındaki kararmış ahşaplara bakarken ona sadece öfkesi eşlik ediyordu

Avlu. Yetimler kanadı, yanmasından on yıl sonra hâlâ harabe halinde.

Göğsü sıkıştı. Orada ölen çocukların çığlıklarını duyabiliyordu. Tırnaklarını kalçasına, yamalı eteğinin altındaki deri çıkıntısına batırdı. Çoğunlukla yaralarını görmezden geliyordu. Ama bazı günler hala yanıyordu.

Öfken senin ölümün olacak, Cero, onun en yaşlısı. arkadaşısı ona yıllar önce söylemişti. Başka türlü düşünemeyecek kadar sık öfkesine yenik düştüğünü görmüştü. Onu kontrol etmelisin. İhtiyacın olanı al. Gerisini unut.

İntikama ihtiyacı vardı. Adalet. Planının işe yaramasına ihtiyacı vardı.

Aiz avlunun ortasındaki heykelin önünde durdu: çan kollu elbiseler giymiş ve dağlara doğru bakan bir kadın. Taştan yüzünde çukur yanaklar, ince dudaklar ve kalın bir kaş vardı; saçları yüksek alnından geriye doğru taranmıştı. Üzerinde ışıldayan bir yarım güneş bulunan bir başlık takıyordu. Aiz kendisinin ve heykeldeki kadının aynı kahverengi saçlara ve açık renk gözlere sahip olduğunu hayal etmekten hoşlanıyordu.

Kadının birçok ismi vardı. Fount'un Gemisi. Geçişin İlk Kraliçesi. Ama burada, birçok kişinin askerlik, hastalık ve açlık nedeniyle yetim kaldığı Dafra gecekondu mahallesinde, o Div Ana'ydı.

Heykelin levhası çukurlaşmış ve yıpranmıştı. Ama Aiz bu sözleri çocukken öğrenmişti: Div, Kegar'ın Kurtarıcısı, büyük bir tufanın denizin ötesindeki anavatanımızı yutmasının ardından halkımızı bu dağ kulelerine sığınmaya yönlendiren kişi olarak kutsanmıştır.

"Div Ana, duy beni." Aiz yalvarırcasına ellerini kavuşturdu. "Başarısız olmama izin verme. Çok uzun süre bekledim. Hapsedilirim ya da işkence görürsem, öyle olsun. Eğer öldürülürsem, bu senin isteğin. Ama önce başarılı olmalıyım."

Aiz, ışığın ve iyiliğin koruyucusundan bir cinayeti kutsamasını istemenin tuhaf olduğunu biliyordu. Ama Div Ana yetimleri de severdi. Yangında ölenler için intikam almak isterdi. Aiz bundan emindi.

Bir yelkenli, kuzeye doğru kanat çırpmadan önce dev bir kuşun gölgesini andıran gölgesiyle tepemizden geçti. Hava filolarının soylu komutanı Tiral bet-Hiwa, gecekondu mahallelerinin üzerine devriyeler gönderiyordu. Burada yaşayan Snipes'ların izlendiğini hatırlatmak için. Ve eğer şansları yaver giderse, gözcülere katılabileceklerine dair bir söz. Aiz uzun bir süre uçağı izledi ve arkasında bir adım duyunca sıçradı.

Rahibe Noa yıpranmış yün eteğini sürükleyerek karda ilerledi. "Kulelerin Işığı, küçüğüm," diye selamladı yaşlı kadın Aiz'i.

"Bize uzun süre rehberlik etsin," diye karşılık verdi Aiz.

Rahibe Noa kahverengi, buruşuk elini Div Ana'nın taştan alnına götürdü, ardından kendi eşarbını Aiz'in boynuna dolayarak itirazlarını geçiştirdi.

"Sen havaalanında çalışacaksın," dedi Noa. "Ben tembellik ederken."

"Bisküvili çay içmek," dedi Aiz, manastır her ikisi için de çok fakirdi. "Hizmetçilerinize patronluk taslamak."

Noa bu yalana gülümsedi, solgun kar bulutlarının altında parlayan kara gözleri ışıldıyordu. Dafra gecekondu mahallesinin en büyük manastırında bir din adamı olarak bütün gün ayakta dururdu, bir hizmetkârdan farkı yoktu; dersleri izler, mutfakları idare eder, manastıra yardım için gelenlerin bakımını sağlardı. Ve hiç şüphesiz bu sırada titrerdi.

Aiz'in saçlarını, çilek çaldığında onu tokatlayan ve annesinin ölümü üzerine çılgık attığında onu tutan aynı ellerle düzeltilti. Noa o zaman bile yaşlı görünüyordu. Şimdi dikenli bir çam gibi buruş buruştu.

Din adamı Aiz'e baktı. "Sıkıntılısın, küçük aşkım. Bana bir rüya anlat."

"Bir Kegari pınarı hayal ediyorum." Aiz bu tanıdık soru karşısında gülümsedi. "Ve körili ipek balığı dolu bir karın."

"Div Ana öyle yapsın," dedi Rahibe Noa. "Güneş doğuyor. Havaalanına gidin. Cero'yla birlikte giderseniz, uçuş yöneticileri sizi saklamadan önce varırsınız."

Noa başıyla manastır kapısını işaret etti. Ötede bir at soğukta toynaklarını yere vuruyordu. Yanındaki figür de aynı sabırsızlıkla daireler çiziyordu. Cero.

Noa'nın dokunuşuyla Aiz'in kalbine giren sükûnet buharlaştı ve yerini bir anıya bıraktı: Altı ay önce, yeni pilotlar açıklanmadan önceki bir gece. Seçkin Yelken filosuna seçilip seçilmediklerini öğrenmek için Cero'yla birlikte onun kamarasında beklerken. Aiz karyoladan pencereye volta atmış, Cero onun elini tutana kadar yerinde duramamıştı. Dokunuşu bir kıvılcım, bir öpücük, şaşkınlık ve ardından sevinç, kahkaha ve umut uyandırmıştı.

Ve ertesi sabah, Cero bir pilot oldu ve Aiz hiçbir şey olmadı.

"Neden burada yaşadığını anlamıyorum," dedi Aiz. "Bir yatak kaplıyor. Yemeğimizi yiyor. Diğer pilotlarla birlikte kalabilir." "Manastır onun evi," dedi Rahibe Noa. "Siz de onun evisiniz. Div Ana onu cezalandırmayı uygun gördü diye onu cezalandırmayın. onu pilot yap. Şimdi, hareket et, aşkım."

Aiz eşarblı Noa'nın kısa beyaz buklelerine geri doladı. Buna Aiz'den çok onun ihtiyacı vardı. "İçeri gir kardeşim. Kemiklerini biraz daha ısıt."

Rahibe Noa uzaklaştığında, Aiz manastır kapısının ötesinde bekleyen Cero'ya baktı. Onu henüz fark etmemişti.

Arkasını döndü ve gizlice arka kapıdan çıktı.

Aiz geldiğinde, havaalanı ve pistleri pilotlar, uçuş müdürleri, mühendisler ve işaretçilerle dolup taşıyordu. Aiz'in arkadaşları bu kaostun ortasında koşuşturuyor, onun gibi düşük doğumlu Snipes'lar kovaları, direkleri ve buzla kaplanmış uçuş derilerini taşıyordu.

Havaalanının ötesindeki yelken inşa sahası da aynı derecede kalabalıktı; iskeleler, sicim çileleri, branda tomarları ve kürlenmiş saz yığınlarıyla doluydu. Aerie onun yanında duruyor, uzun, mavi bir gölge oluşturuyordu. Kegari'nin pek çok binası gibi yamaç çatılıydı, ahşap ve taştan yapılmıştı ve bir tüy kalem gibi şekillendirilmişti. Yüzlerce pilotu ve işçiyi barındırıyordu.

"Snipe!" Bir uçuş yöneticisi Aiz'in dirseğinden tuttu ve onu ahırlara doğru sürükledi. Bir Hawk'tı, Aerie'nin patronlarının çoğu gibi yüksek doğumlu biriydi. "Ahırları temizle. Sonra da hangar bire rapor ver. Bir düzine yelkenin su yalıtımına ihtiyacı var."

Aiz içini çekti ve bir yaba kaptı. Ahır işi pis kokuluydu ama en azından bina iyi inşa edilmişti, rüzgârı uzak tutan taş duvarları ve havaalanını net bir şekilde görmeyi sağlayan geniş kapıları vardı.

Fırlatma rampalarında düzinelerce yelkenli pilotlarını bekliyordu. Buradan bakıldığında yelkenliler rüzgârda hışırdayan sopa ve branda yığınları gibi görünüyordu. Ama Aiz daha iyisini biliyordu.

Her Kegari çocuğu, doğumuna bakılmaksızın, on dört yaşında rüzgâr demirciliği becerisi için test edilirdi. Aiz bu konuda yetenekli olduğunu gösterdiğinde, uçuş ustaları onu bir Yelken'e bindirdi ve eğitim için Aerie'ye gönderildi.

Tek kişilik kokpitte nasıl hissettiğini asla unutamayacaktı: Loha'nın soğuk kasesi, dokunduğunda sıvıya dönüşen metal, Yelken'in içi boş çerçevesinden dışarı fırlamadan önce elleriyle kaynaşması; bir sahil martısının pinyonları gibi havalanan kavisli, üçgen kanatların görüntüsü. Rüzgârın okşamasıyla kanının köpürmesi - önce

büyüsünü kontrol edemediği için kaçınılmaz olarak yere doğru spiral çizdi.

Yıllarını onu kontrol etmeye çalışarak geçirmişti. Başarısız oldu.

Aiz şimdi yüzü kıskançlıktan kızarmış bir halde, yelkenlilerin canlanışını, kamış iskelenin canlı metalle dolmasıyla gerilen brandayı izliyordu. Yelken pilotları, uzaktaki yabancı köylere bomba atmak için dağların kuzeyine doğru kanat çırpacaklardı. Bekleyen Kegari ordusu eve göndermek için tahıl ve mal yağmalayacaktı. Ve böylece Kegar bir mevsim daha hayatta kalacaktı.

Aiz'in halkı uzun zaman önce kendi karınlarını doyuracak kadar yiyecek üretmeyi bırakmıştı. Son yüzyıl boyunca, baskınlar her zaman mevcuttu, her zaman gerekliydi. Onları yöneten pilotlar da öyle.

Bu da ister alçak bir Snipe, ister orta sınıf bir Sparrow, isterse de yüksek bir Hawk olarak doğmuş olun, pilot olmanın yiyecek, barınak, giyecek ve eğitimi garanti ettiği anlamına geliyordu. Bu bir hayat demektir. Bir gelecek demektir.

Dizginler şangırdadı ve Aiz, Cero'nun bineği Tregan'ı ahıra götürdüğünü görmek için döndü. Koyu renk saçları geriye doğru topuz yapılmıştı. Gözlerinin altındaki mor lekeler yeşil irislerini siyah gösteriyordu. Mavi paletli uçuş derileri içinde, Aiz'e dik dik bakarken bile güzelliği ve ağırbaşlılığı elden bırakmıyordu.

"Seni bekledim."

Aiz omuz silkti ve omzunun üzerinden büyükçe bir kepçe pis saman attı - Cero'yu kıl payı kaçırdı. "Senin sorunun, benim değil."

"Spires, Aiz, ama siz zorsunuz." Genellikle dağlar kadar duygusuz olan Cero'nun sesi neredeyse sinirlenmiş gibiydi.

"Ve sen de huysuzsun." Göz ucuyla ona baktı. "Nedenini anlamıyorum."

"Doğru, çünkü ben bir pilotum." Cero, Tregan'ı durağına kadar götürdü ve Tregan ona ters ters baktı. Aiz sıırttı. Kısarak Aiz'i her zaman Cero'dan daha çok sevmiştı.

"Temel ihtiyaçlarımin karşılanmasının tek bedeli Triarşı'ye boyun eğmek," diye devam etti Cero, "ve hayatımı, bırakın bir orduyu, bir köpek kulübesini bile yönetemeyecek, Spires'tan kaçmış bir megalomana sunmak."

"Kapa çeneni!" Aiz telaşla etrafına bakındı. Ahırlar boştu ama bu kimsenin duymadığı anlamına gelmiyordu. Lord Tiral bet-Hiwa uçuş filolarını yönetiyordu. Aynı zamanda Kegar'ı yöneten üç Triark'tan birinin varisiydi. Ailesinin her yerde casusları vardı.

"Beni duyarsa ne yapacak?" Cero ahırın kalın duvarına yaslanarak konuştu. "Beni Tohr'a mı atacak? Yelken filosu yarın ayrılıyor. Tiral'in bana masum köylülerin üzerine bomba yağdırırken ihtiyacı var, hapishanede çürürken değil."

Cero'nun sesi gururlu değil, acılıydı. Rüzgâr demirciliği yeteneği -Hava akımlarını kendi iradesine göre yönlendirmek olağanüstü bir şeydi. Bu yüzden bir yelkenliye pilot olarak seçilmişti.

Aiz'in geride kalacağını tahmin etmemişti. Ama Cero rüzgârı ehlileştiribilirken, Aiz onu öfkelenldirdi. Cero bir Yelken'i hassas bir spiral şeklinde kaldırırken, Aiz kanatları paramparça ediyordu. Bir kokuyu değıştirebilir ve bir esintiyi çağırabilirdi ama bundan fazlası rüzgâra meydan okuyordu.

Olabileceklerin yasını tutmanın bir anlamı yoktu. Aiz başka bir amaç bulmuştu.

"Saygımızı hak ediyor." Aiz yalanı tükürdü. Tiral'in hak ettiğı şey şahdamarına saplanacak bir bıçaktı ve Aiz'in birkaç saat içinde ona vermeyi planladığı şey de tam olarak buydu. Ama Cero Aiz'in planını tahmin ederse, onu durdurmaya çalışacaktı. Ona bunun çok tehlikeli olduğunu söyledirdi.

"Tiral bizim filo komutanımız." Aiz'in aklına eteğindeki, manastırın unutulmuş tünellerinin karanlığında bilenmiş bıçak geldi. "O olmasaydı hepimiz açlıktan ölürdük."

"Bizi umursamıyor." Cero gözlerini Aiz'e dikti ve Aiz gözlerini kaçırmakta zorlandı. "Ona karşı dikkatli olun."

Aiz hareketsiz kaldı. Cero asla boş konuşmazdı. Onu Tiral'in odasına girerken görmüş olmalıydı. Ya da çıkarken. Tiral'in aylar önce, Aiz onu baştan çıkardığını düşünmesine ilk izin verdiğinde söylediği şeyi düşündü. Sırlarımızı kendine sakla, küçük Snipe. Başına bir şey gelmesini istemeyiz.

Cero'nun ifadesi o kadar sertti ki Aiz arkadaşıyla Tiral arasında bir şey olup olmadığını merak etti. Aiz, Cero'nun karıştığı işlerden çoğu zaman habersizdi. Bir terziyle olan ilişkisini o kadar gizli tutmuştu ki, kadın manastıra gelip onu görmek isteyene kadar Aiz'in bundan haberi olmamıştı.

"Kiminle oynadığının umurunda değil, Aiz." Cero'nun mesafeli tavrı canını yaktı. "Ama Tiral hakkında varsayımlarda bulunma. Onun önemseydiği tek kişi kendisidir."

Konuşurken parmağındaki yüzüğü döndürdü. Aiz'de de buna benzer bir tane vardı. Bir aaj. Cero'nun yarattıklarından biri. Konuşmadan iletişim kurmalarını sağlıyordu. Pilot olduktan sonra onu Cero'ya geri vermişti.

"Ders vermeyi bitirdin mi?" Sesinin buzlanmasına izin verdi ve biraz daha saman topladı. "Yapacak işlerim var."

Cero'nun gözlerinin arkasına bir perde indi. Ahırı terk etti. Aiz onu incittiğini biliyordu, bu onu hem üzüyor hem de tatmin ediyordu. Ama Cero'nun üzerinde duramazdı. Bugün sadece bir adam için zamanı vardı.

Beklemek işkence gibiydi, saatler samanları karıştırmak, yelkenleri su geçirmez hale getirmek ve uçuş yöneticilerinin darbelerinden kaçmakla geçiyordu. Sonunda, gül yaldızlı kar bulutları güneye doğru ilerledi ve rüzgarın çığlıkları sustu

için Fısıldıyor. Gece düştü. Aiz oldu yardım etmek için ışık işaretçilerden biri seslendiğinde havaalanının lambaları yanıyordu.

"Geliyor!"

Başkenti çevreleyen, zafer kazanmış yumruklar gibi gökyüzüne uzanan, karla ıslanmış kuleleri işaret etti. Ay yaklaşan Yelkenlileri aydınlattı ve Aiz'in nabızı hızlandı.

"Şu lambaları yakın, sizi Spires'ın lanet fareleri!" diye kükredi en yakındaki uçuş yöneticisi, kırbacı parlayarak. Birkaç dakika içinde düzinelerce işaretçi alana doluştu, mavi ateşler yükseldi.

Yelkenliler iyi çalışılmış bir hassasiyetle iniş yaptılar. En büyükleri olan Lord Tiral'inki hariç hepsi; filoyu gözden geçirirken bir değil iki kez kanat ucunda döndü. Filonun geri kalanı inene kadar aşağı dönmedi.

Aiz bir o yana bir bu yana koşturuyor, gözlükleri, şapkaları ve boş Loha kâselerini topluyordu. Bir yandan da Tiral'i bir zayıflık var mı diye izliyordu. Yorgunluk ya da bir yaralanma. Ona bıçak saplamasını kolaylaştıracak bir şey.

Gördüğü tek tuhaflık tanıdıktı: eli her zaman kemerine sıkıştırdığı ince kitaba gitti. Aylar önce onu ilk gördüğünde, Aiz bunun Dokuz Kutsal Masal, Div Ana'nın halkına yol göstermek için anlattığı meseller olduğunu düşünmüştü. Ya da o değilse, bir günlük veya kayıt defteri. Ama anlayabildiği kadarıyla bu bir çocuk hikâyeleri kitabıydı ve onu onunla öldüresiye dövmek istemediği sürece işine yaramazdı.

Ne yazık ki, bunun için biraz küçüktü.

Tiral Yelken'inin etrafında dolanıp uçuş yöneticilerinin aldığı hasarı gösterirken, Aiz nefretle dolmuş bir halde gölgelerde volta atıyordu.

Div Ana'nın, savunduğu her şeye tüküren Tiral'e neden demircilik becerisi verdiğini asla anlayamayacaktı. Çocukları askere alarak yetim bıraktığında

ve Div Ana'nın adına iyi işler yapan din adamlarıyla alay etti.

Tiral sanki Aiz'in öfkesini sezmiş gibi başını kaldırdı. Yirmi yaşındaydı, geniş omuzluydu, orta boyluydu, soluk saçları ve çarpık burnu onu çirkin değil, unutulmaz kılıyordu. Saurian bakışları onun üzerinde sabitlenmişti. Aiz'in yüzünü sakın tutmak için tüm çabasını harcaması gerekti. Bir kez başını salladı.

Onun ne istediğini biliyordu. Bir kez olsun ona bunu vermekten mutluluk duydu.

Aiz, metalürjistlerin Yelkenler için kullanılan Loha'yı alaşım haline getirdikleri ocakların yanından geçerek Aerie'ye doğru ilerledi ve pis koku karşısında burnunu kırıstırdı. Söylentilere göre bin yıldır kullandıkları Loha stokları tükenmek üzereydi.

Loha olmadan Yelkenler de olmazdı. Yelkenler olmazsa, baskınlar başarısız olur. O zaman hepsi açlıktan ölürdü, Şahin ve Çulluk.

Aiz Aerie'ye yan kapıdan girdi ve yıkanma odalarına doğru ilerledi. Son altı ay içinde hizmetkârların labirent gibi geçitlerinde kolaylıkla gezinmeyi öğrenmişti. Tiral'in odasına giderken, kendisi gibi başkalarını da gördü. Açık renk cüppeler içinde, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapan, ölü gözlü Snipes'lar. Birbirlerini tanımıyorlardı.

Kalenin iç kısımlarından geçerek Tiral'in odasına açılan gizli kapıya ulaştı. Tünellerin taşları çok eskiydi ve bir tanesini kenara kaydırıp bıçağını arkasına sakladı. Sonra kapıyı üç kez çaldı.

Onu bekletti. Hiç şaşırtıcı değil. Aiz'in onu içeri alıp almayacağını bilmeden tünelde titremesi fikri hoşuna gitmişti. Aiz aşık bir Çulluk imajı çizmek için çok çalışmıştı. Onu dışarıda bıraktığı gecelerde sızlanıp yalvarıyordu.

Domuz. Çok fazla gücü olduğunu sanıyordu. Bu gece, farklı olduğunu öğrenecekti.

Az sonra bir hareket duydu. Kapı açıldı ve loş mavi ışık geçide yayıldı. Tiral'in soluk teni parıldıyordu, sanki yarı hayalet gibiydi.

"Aiz," diye mırıldandı ve onu kolundan tuttu.

"Lordum," diye fısıldadı. Söyle. Son bir kez daha söyle. "İçeri girmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Cömert değilsem bir hiçim, Snipe."

Lord Tiral onu oturma odasına çekti, kürk koltuklar botlar ve taze uçuş derileriyle doluydu. Aynada bir an için kendini gördü; küçük kemikli ve açık tenliydi, koyu renk saçları sırtının alt kısmına dökülüyordu, mavi gözleri parlıyor gibiydi. Adam onu yatağına doğru itti. Aiz'in başı, bir haftalık tahıl getirebilecek kaz tüyü yastığa gömüldü.

En azından hızlıydı. Aiz'in yatak arkadaşlarının çoğu gibi o da çiftleşmelerinin ardından sorunsuz bir uykuya daldı. Aiz onu izlerken dudakları kıvrıldı.

Halkına göre Tiral cesur bir filo komutanıydı. Ama Aiz'e göre o, yıllar önce gecenin köründe gizlice manastıra girip yetimlerin odalarını ateşe veren cani bir çocuktü. Onlar yanarken attıkları çığlıkları dinlemişti, çünkü resmi bir ziyaret sırasında babasının önünde onu aptal durumuna düşürmüşlerdi.

Rahibe Noa'nın da aralarında bulunduğu din adamları Triarşı'nin huzuruna çıktılar. O üç sahtekâr canavara adalet için yalvardılar. Kegar'ın Baş Rahibi ve birçok manastırın lideri olan Dovan bile ateşli bir savunma yaptı.

Triarşı hiçbir şey yapmadı. Zamanla herkes ölen yetimleri unuttu; o gece neredeyse kendisi de ölecek olan Cero bile.

Aiz unutmamıştı.

Yataktan kalktı, gömleğini ve eteğini giydi ve bıçağı almak için koridora doğru ilerledi. Neredeyse

Tiral kıpırdandığında oradaydı. Aiz eşyalarıyla ilgileniyormuş gibi yaparak masasına doğru döndü. Tiral uyanırsa, onu sadece etrafı karıştırırken görecekti. Parşömenlerin, tüy kalemlerin ve askeri emirlerin arasında bakışları bir kitaba takıldı. Kitaba.

Parmaklarını kapağın üzerinde gezdirdi. Deri, uzun süre suya batmış bir deniz canlısının derisi gibi kaygandı. Kapaktaki iz üçgendi ve ona Spires'ın karışık ormanlarını hatırlatıyordu. Nedenini bilmesede Aiz'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kitabı açtı.

ŞAHİN VE HIRSIZ

Kuzey iklimlerinin sakın akşam karanlığında, yalnız bir şahin uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra kanat çırparak eve dönüyordu.

-

Bah. Sadece bir hikâye. Aiz kitabı kapattı ve geçidi açıp bıçağını almadan önce Tiral'in horlamalarını dinledi.

Kadın yatağa döndüğünde yatak eğildi ve Tiral uykusunda mırıldandı.

Aiz yumruğunu bıçağın etrafına sıkıca sardı. İhtiyacın olanı al. Gerisini unut. Ne kadar hızlı olursa o kadar iyi. Tam boğazına. Cero uzun zaman önce ona bir adamı öldürmek için nereye vurması gerektiğini öğretmişti. Kimse bizi her zaman güvende tutamaz, demişti. Rahipler bile.

"Div Ana adına," diye fısıldadı, "intikamımı alıyorum."

Aiz bıçağı indirdi.

Ve Tiral'in eli dışarı fırlayıp bileğini nefes kesici bir hızla yakaladığında nefesi kesildi. Gözleri açıldı ve gülümsedi.

"Ah, Aiz," dedi. "Seni zavallı, aptal budala."

2 Quil

MARTIAL İMPARATORLUĞU, KUZEY KITASI

Zacharias Marcus Livius Aquillus Farrar, Martial tahtının varisi ve Gens Aquilla'nın bir prensi. Gittiği her yerde onu takip eden dört tam silahlı Maskeye ihtiyacı vardı.

Quil - kendisine böyle hitap edilmesini tercih ederdi - on üç yaşındayken güney sınır bölgelerinde teyzesi İmparatoriçe Helene Aquilla için savaşmıştı. On beş yaşından beri, yılda en az iki suikastçıyı nispeten kolaylıkla alt etmişti. Kabile Çölü'nün kum tepelerini ve Marinn ormanlarını, yanında sadece en yakın arkadaşı Sufiyan'la yüzlerce kez kat etmişti. Burada, İmparatorluğun en büyük liman kentinin kalabalık pazarlarında da durum farklı değildi.

Özellikle de uzun zamandır takip edildiğini ve Maskelerin bunu fark etmediğini fark ettiğinden beri.

Adlarını gümüş yüz örtülerinden alan Maskeler, İmparatorluk'taki en seçkin ve en korkulan askerlerdi. Ama yine de hata yaparlardı. "Zavallı muhafızlara dik dik bakmayı kes Quil," dedi Sufiyan

Prens'in kaşlarını çatması. "Onları korkutacaksın."

"Onlar Maske," dedi Quil. "Korkmalarına izin yok."

Yine de belki de onlar gerekir ol, Quil kaç kişinin çirkin ve doğal olmayan bir şekilde öldüğünü düşününce

son birkaç aydır. Bıçakları tutanlar genellikle Maskelerdi. Ancak Quil'in bir batı muhafız yüzbaşısından aldığı rapora göre, dün iki tanesi daha yarılmış halde bulunmuştu.

Bunu düşünmeden edemiyordu. Ama Sufiyan'la da hiçbir ayrıntıyı paylaşamıyordu çünkü Helene Teyze ona Maskelerin ölümünü gizli tutmasını söylemişti.

Prens kendini denizde geçirdiği bir sezonun ardından karaya yeni çıkmış bir denizci gibi hissediyordu. Dengesiz. Huzursuz. Ve şimdi pelerinli bir haydut onu takip ediyordu.

Yine de bunların hiçbiri Sufiyan'ın sorunu değildi, bu yüzden Quil arkadaşıyla birlikte Navium'un kalabalık akşam pazarında yürürken kara kara düşünmeyi minimumda tuttu.

Quil şehirleri pek sevmezdi ama Navium'un neşeli halkı, masmavi sahil şeridi ve ağız sulandıran yemekleri hata bulmayı zorlaştırıyordu. Yemek vakti yaklaşırken Quil'in midesi misket limonlu ve acılı karides, karlı pirinç dağları üzerinde ızgara kıyılmış tavuk ve Navium'un spesiyalitesi olan tütsülenmiş kış sebzeleriyle doldurulmuş üçgen hamur işlerinin kokusuyla gurulduyordu.

Meydanın bir köşesinde rengârenk Kabile fenerleri parlıyordu; bir Kehani, bir Kabile masalcısı, bir masal anlatıyordu. Quil'in en sevdiği masallardan biriydi: Serra'lı Laia ve Elias Veturius adlı kahramanların, İmparatoriçe Helene ile birlikte dünyayı keder ve ihanet yüzünden çıldırmış bir cinden kurtarmaları anlatılıyordu. Seyirciler üçlünün zaferini alkışlarla kutladı.

Yanındaki Sufiyan gülümsedi. Bu arada Quil kalabalığı, meydanı dolduran tezgâhları, Kehanni'nin arkasındaki arabaları taradı.

Yukarıdan bir hareketlenme oldu. Gölgesi çatılara çıkmıştı.

Korumalar fark etmemişti; Quil'in aksine, dikkatleri ağzına kadar dolu olan pazara odaklanmıştı.

İmparatorluğun dört bir yanından ve sınırlarının ötesinden gelen gezginler: Doğudan gelen, işlemeli yol derileri giymiş, silah ve ipek satan aşiret mensupları; bu toprakları Martiallerden önce yönetmiş, felsefe ve siyaset hakkında tartışan âlimler. Savaşçı sınıflar buradaydı: Mal pazarlayan Merkatörler; onlarla pazarlık yapan zengin Illustriallılar; ve çoğu çalıştıkları Illustriallı aileleri tanımlayan renkler giyen Plebler.

Öyle ya da böyle hepsi Quil'in halkıydı, her zaman öyle hissetmese de. Babası bir Pleb'di ama Quil onların mücadelelerini yaşamamıştı. Annesi bir Illustrian'dı ama üst sınıf aileler onun Pleb kanını küçümsüyordu. Güvenliği için Kabileler tarafından yetiştirilmiş, Sufiyan'ın ailesi Saif Kabilesi'nin yanına verilmişti. Ama sonuçta o bir Savaşçıydı, bir zamanlar Kabileler üzerinde hüküm sürmüş olan İmparatorluğu hatırlatıyordu.

Hiçbir yere ait değilim, demişti Quil Hel Teyze'ye çocukken. Hâlâ onun yargılamasından korkmadan dertlerini paylaşıyordu.

Sen halkına aitsin, demişti. İmparatorluk halkına.

Sufiyan bir külah börek almak için durdu ve soluk gözlü aşçıya övgüler yağdırdı. Tezgâhının üzerindeki afişte bir somun ekmeğin üzerinde bir buğday sapı görölüyordu. Daha büyük bir Mercator ailesinden olmalıydı - belki de Gens Scriba ya da Gens Vesta. Bakışları bir kez Quil'in üzerinde gezindi, sonra muhafızlarını süzdü. Gözleri genişledi ve reverans yaptı.

"Majesteleri," dedi, yanakları pembeleşmişti. Quil içinden lanet okudu, çünkü şimdi başlar dönüyordu. "İmparatoriçe'ye şükürler olsun. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Sufiyan gözlerini devirdi - ne de olsa durduran oydu. Ama Quil gülümsedi ve hızla yoluna devam etti,

kapüşonunu yukarı çekip huzursuzluğunu üzerinden atmaya çalıştı. Anonimliği özlemişti.

"Geri çekil," dedi muhafız yüzbaşısına açıklama yapmadan, teyzesinin ısrar ettiği düz ifadeyi kullanarak. Çocukken lütfen derdi ama bu Maskeleri rahatsız ederdi.

Muhafız yüzbaşısı tereddüt etti, sanki İmparatoriçe'nin olası gazabıyla veliaht prensin şu anki garantili öfkesini tartıyordu. Bir an sonra adamlarıyla birlikte kalabalığın içinde kayboldu. Quil'in tüm vücudu kasılıp gevşedi.

Sufiyan, Quil'e bir börek ikram etti. "Tasman gevşedi ve karnın doydu," dedi. "Neden burada olduğumuza odaklanalım."

"On sekiz yıldır birlikte olduğum ne idüğü belirsiz bir tanıdığın bitmek bilmeyen açgözlülüğünü tatmin etmek için," dedi Quil, gölge bir çatıdan bir ara sokağa düşerek tekrar kaybolurken bile.

Sufiyan başını salladı. "On sekizinci yaşına girmesi münasebetiyle, sahip olduğun kardeşe en yakın şey için cömertçe bir teşekkür hediyesi satın almak için buradasın. Seni nankör hödük."

"Tas'ı unutuyorsun. Onu doğduğundan beri tanıyorum."

"Gerçek anlamda en yakınını kastetmiştim. Senden bir metre ötede durduğuma göre, Tas'ın nerede olduğunu biliyorsun."

Zacharias.

Adı rüzgârda taşınan bir fısıltıydı. Quil şaşırarak başını kaldırdı. Helene Teyze ya da sinir bozucu olmak istediğinde Suf dışında kimse onun adını kullanmazdı. Prens Suf'a döndü ama Suf muhtemelen tüm Beşinci Lejyon'un bir aylık maaşına mal olan yakut işlemeli bir hançeri okşamakla meşguldü.

"Güzel bir yılbaşı hediyesi." Sufiyan hançeri parmaklarının arasında ustalıkla çevirdi. Tercih ettiği silah bir yaydı ama

Quil gibi Suf da kendini savunmak için her şeyi kullanabilecek şekilde eğitilmişti. Bir keresinde, Illustria'lı bir budala Sufiyan'ın soyuyla alay ettiğinde, adamı ısırtıcı bir umursamazlık ve kilden bir flütle bayıltmıştı.

"Prensım." Hançer tüccarı Quil'e başıyla selam verdi. "Teşekkür ederim. Benim ailem Pleb'dir-" Mallarına bakarken yıpranmış yüzü gururla doldu. "İşime başlamak için bir Prens Hediyesi aldım."

Bunun üzerine Quil canlandı. Bu bursu geçen yıl, pazarlarda çok az Pleb tüccarı gördükten sonra kurmuştu.

Tüccar hançeri uzattı. "Al, saygılarımla."

Ama Quil başını salladı ve sesini alçalttı. "Arkamda bir kadın var-Mater Candela. İmparatoriçe'den daha zengin. Parlak şeyler topluyor. Ondan iki katı para almanı ve bundan kurtulmanı bekliyorum."

Tüccar sırtıttı ve Quil'in omzuna bir tokat attı. "Sen çok kurnaz bir Pleb'sin, prensim. Senden hoşlandığımı hep biliyordum."

Quil'in göğsü bu iltifat karşısında ısındı. Bazen halkının onu nasıl gördüğünü merak ederdi. Belki de korkunç bir adamın sessiz oğlu olarak. Ya da akkor halindeki bir imparatoriçenin yanında bir gölge. Canny Plebe. Quil bunu diğerlerine tercih ederdi.

Yan masada gümüş bir ayna parıldıyordu ve Quil aynayı Sufiyan'a uzatmadan önce peşindeki gölgeyi hâlâ izleyebildiğinden emin olmak için aynaya uzun uzun baktı. "Daha uygun, değil mi? Madem yüzüne takıntılısın."

"Bakışlar bende, kraliyet unvanı sende. Adil olan bu." Sufiyan yansımasını inceledi. "Kraliyetten bahsetmişken. Teyzenle konuştun mu?"

Prens başını salladı. Bir zamanlar İmparatoriçe'ye her şeyi anlatmıştı. Şimdi nasıl başlayacağını bilmiyordu.

onunla konuşmak. Çok fazla konuda anlaşıyorlardı, özellikle de onun geleceği konusunda.

"En son tahttan çekilme kelimesini söylediğimde" -Quil mücevher tüccarından uzaklaştı, Sufiyan da onu takip etti-"benimle bir ay boyunca konuşmadı."

"Yirmi yaşındasın Quil," dedi Sufiyan. "Oyalanmaya devam edersen alnında bir tacın, saçını başını yolan bir imparatoriçen, ağlayan bir sürü bebeğin olacak ve tahttan çekilme kelimesini duymak bile istemeyeceksin."

Bir imparatoriçe... Quil'in zihninde beklenmedik bir yüz belirdi. Kısa siyah saçlar, dikkatli gözler ve nadir görülen bir gülümseme. Ilar'ın sessiz özgüveni, onunla tanıştığı andan itibaren onu büyülemişti. Hiç sıkıcı değildi. Harika bir imparatoriçe olabilirdi.

Ama o ölmüştü. Bir yıldan uzun süredir ölüydü. Keder istenmeyen başını kaldırdı ama Quil buna yabancı değildi. Onu derinlere, diğer sırlarının yaşadığı yere itti.

Şehri süsleyen çok sayıdaki davul kulesinin birinden bir dizi gümbürtü yükseldi. Quil kolayca tercüme etti. Dördüncü Lejyon, İkinci Piyade Devriyesi, Güney Cothon Kışlası'na rapor verin. Prens kaşlarını çattı.

"Dördüncü Lejyon'un Antium'da olması gerekmiyor muydu?"

"Belki de kışlarının donmasından sıkılmışlardır ve biraz güneş için buraya gelmişlerdir."

Zacharias. Meydandan çık.

Prens, sanki biri kulağına bağırmış gibi keskin olan bu sesle irkildi. Sufiyan umursamaz bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Gökyüzü biliyor ki o dondurucu cehennemde devriye gezmek istemezdim-"

Quil scim'ini sıktı, uzun, dar bıçak kendi kolları kadar onun bir parçasıydı. Uzun zaman önce, kafasının içinde sesler duyduğunda dikkat etmesi gerektiği öğretilmişti.

Ve seste tanıdık bir şeyler vardı. Sabırsız, neredeyse öfkeli bir sestti.

"Suf..." Quil meydanın çıkışına doğru ilerledi. "Hadi-" Kalabalığın kenarından bir çığlık yükseldi. Sonra bir tane daha.

Zacharias, seni aptal çocuk. Çık oradan!

"Burada kal," diye emretti Quil Sufiyan'a, kalabalığın arasından çığlıklara doğru ilerlemeden önce. Herkesin neyin etrafında toplandığını görene kadar pazarın kenarını geçmişti.

Bir çocuk. On üç yaşlarında, çok büyük giysiler ve yırtık pırtık botlar giyiyordu. Göğsündeki delik ve içindeki dumanı tüten kalp harabesi dışında dikkat çekici değildi.

Quil geri çekildi, hafızası bir yıl önce gördüğü diğer iki cesede gitti. Sonra da bu sabahki Maskeler hakkındaki rapora.

Her iki asker de aynı şekilde öldürüldü, kalpleri kızgın bir maşayla yakılmış gibi yandı.

Katil de buradaydı. Bu kalabalığın içinde.

Eğer kendini oradan çıkarmayacaksan, Sufiyan'ı çıkar!

Bu ses Quil'i şoktan çıkardı. Sufiyan'ı arkasında buldu ve onu prenslerine ulaşmak için kalabalığı kenara iten muhafızlarına doğru yönlendirdi.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Suf, Quil'in omzunun üzerinden bakmaya çalıştı. "Ne oldu?"

"Biri yaralandı!" diye bağırdı bir pazarcı. "Bir çocuk. O sadece bir çocuktü."

Sufiyan'ın kahverengi teni mide bulandırıcı bir şekilde soldu. "Bir çocuk mu?

Kaç yaşında? Quil, ne-"

Bir zamanlar Sufiyan bir meşe kadar sağlam durur, hazırda iğneleyici bir sözle durumu kendi kendine gözlemlerdi. Ama Quil gibi Sufiyan da son bir yılda değişmişti. Üzüntüsünü şakalar ve gülümsemelerle gizledi. Paramparça olmuş sinirlerini sevgililerin kollarında unutmaya çalıştı.

scim eğitiminde ter döktü. Ancak Quil, Sufiyan Veturius'u doğumundan beri tanıyordu. Bir yıl önce Sufiyan'ın içinde bir şeyler kırıldı. Quil bunu düzeltemediği için nefret ediyordu.

Ama daha kötüye gitmemesini sağlayabilirdi.

"Prensım." Muhafız yüzbaşısı Quil'e ulaştı. "Burası sizin için güvenli değil."

"Suf'u saraya götürün." Quil sesini alçalttı ve muhafızla göz göze gelerek itirazlarını kesti. "Rica etmiyorum."

Muhafız kaptanı içini çekti ve diğer Maskelere işaret verdi. Saniyeler içinde gitmişlerdi.

Quil cesedin yanına, ölü çocuğa bakarken gözyaşlarını silen Pleb bir kadının yanına doğru ilerledi.

Quil onun dikkatini çekmek için nazıkçe, "Affedersiniz," diye seslendi. "Onu tanıyor muydunuz?"

Başını iki yana salladı. "Sokaklarda yaşıyordu. Bazı küçük çocuklara bakıyordu."

Kadın şöyle bir baktı, Quil'i tanıyınca ağzı buruştu. "Sizi Illustrian piçleri," diye fısıldadı. "Bizi hiç umursamıyorsunuz. Bu şekilde ölen ilk kişi o değil."

Quil hakareti bir kenara iterek kadının söylediği son şeye odaklandı. Maskeler de kalpleri kor halinde yanarak ölmüştü ama bu bilgi özenle saklanıyordu. "Nasıl-"

Ama kadın kalabalığın içinde kayboldu. Quil onu takip edemedi bir ses zihninde yankılandı.

Yeter artık! Seninle konuşmam gerek. Meydanın güneydoğu köşesinde bir eczane var. Benimle içeride buluş. Acele et. Bütün gün kanamam yok.

Quil bu sese cevap vermenin riskini kendi merakıyla tarttı. İkincisi kazandı. Dakikalar sonra karanlık binaya adım attığında, gözlüğü çekilmiş, kapüşonlu bir

Eczacının tozlu tezgâhının arkasındaki gölgelerden bir figür çıktı.

"O büyük bıçağı kaldır, evlat."

Quil kadını hemen tanıdı.

"Bani al-Mauth." Prens kılıfını çıkardı ve eğildi. Ölümün Seçilmiş. Bir kaçak, bir devrimci, bir köle ve bir katildi.

Artık o, huzursuz ruhlara bu hayattan diğerine rehberlik eden kutsal bir figürdü. Onları insan düzlemine bağlayan acıyı aldı ve başka bir boyuta fırlattı.

-Böylece hayaletler huzur içinde yollarına devam edebileceklerdi. Bu görev onu çoğunlukla Savaş İmparatorluğu'nun sınırındaki perili bir ormanla sınırlıyordu. Oraya, oradan taşınmak istemeyen hayaletler için Bekleme Yeri deniyordu.

Quil, Bani al-Mauth ile birçok kez karşılaşmıştı.

Genellikle İmparatoriçe Helene'i ziyaret ettiğinde. Ama çoğunlukla ailesini görmek için Kabile Topraklarına geldiğinde - torunu Sufiyan ve ailesi Serra'lı Laia ve Elias Veturius da dahil olmak üzere.

Elbette onu daha yakın zamanda da görmüştü. Ama bunu düşünür düşünmez kadın ona hırladı.

"Bu düşünceyi kafandan at, evlat." Onun yüz ifadesini okumuş olmalıydı. "Sen daha iyi bilirsin. Bedelini biliyorsun."

O biliyordu. Ama hisler hâlâ zihnini dolduruyordu - aylar önceki o geceden hatırlamak istemediği şeyler. Dağlar. Bir mağara. Kanın demir tadı. O kadar keskindi ki, sanki bir mezbahaya girmiş gibiydi.

Ki, öyle olduğunu sanıyordu.

"Sen." Düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı; onu son gördüğünden beri bu konuda daha iyi olmuştu. "Beni takip ediyordun."

"Daha çabuk öğrenirsin diye düşünmüştüm. Saraydan beri seni izliyorum."

Bu utanç vericiydi. "Sufiyan'ı çağırayım mı?" Quil'in yüzü kızardı. "O ister-"

"Torunum ve ailesi benimle hiçbir şey yapmak istemiyor," dedi Beni el-Mauth. "Yardımanızı almaya geldim."

"Benim yardımım mı?" Quil başını salladı. "Ölü çocuktan haberi olan sendin, ben değil. Nasıl?"

"Geldiğini hissettim," dedi. "Bana onun gibi ölen diğerleri hakkında ne bildiğini anlat."

Quil o koyu mavi bakışla karşılaştı. İmparatoriçe Quil'e Maskelerin ölümünden kimseye bahsetmemesini söylemişti. Özellikle de Sufiyan ya da ailesiyle. Quil'e iki kez söylemesine gerek yoktu. Sufiyan'ın küçük kız kardeşleri sadece on beş ve on üç yaşındaydı. Laia ve Elias yeterince şey yaşamışlardı.

Ama Bani al-Mauth farklıydı. Quil daha çocukken Antium'a gelmiş ve İmparatoriçe'yle konuşmak istemişti. Quil Kabile Toprakları'ndan ziyarete gelmişti ve teyzesinin böyle ani bir çağrıyı reddetmesini bekliyordu. Bunun yerine, gecesini temizlemişti.

Quil, "Belki de Hel Teyze'ye birlikte gitmeliyiz," diye teklif etti ama Beni Mutah bu öneriyi elinin tersiyle itti.

"Teyzen her şey yolundaymış gibi davranıyor. Cinayetlerle ilgili hiçbir şey yapmıyor."

Quil'in tüyleri diken diken oldu. Hel Teyze'ye kızabilirdi ama başka birinin onun aleyhinde tek kelime etmesine izin vermezdi. "Ölen Maskeler genç ve Illustrian'dı ve Kabile Topraklarında öldürüldüler. Bunu gizli tuttu çünkü onları Kabileler öldürmüş gibi görüneceğini biliyordu. Illustrian ailelerin kan dökmesini istemedi."

"Maskelerden bahsetmiyorum," dedi Beni El-Mauth. "Ben çocuklardan bahsediyorum. Ruh ilkiydi-" Sesi takıldı ama boğazını temizledi. "Sonra senin kızın İlar."

Quil'in göğsü, yüzlerini, kokularını ve seslerini çağrıştıran isimlerinin sesiyle büküldü. Durun. Yapma.

Onları düşün. Göm onu.

Bani al-Mauth devam etti. "Ertesi gün Nur'da iki çocuk daha bulundu. Aileleri olmayan sokak çocukları. Ondan sonra Kabile Toprakları ve Güney İmparatorluğu'nun her yerinde bir düzine daha. Ve sonra aylarca hiçbir şey olmadı. Ta ki şimdiye kadar."

On dört çocuk öldü. Quil tek birinden bile haberdar değildi. Zaten tozlu ve loş olan dükkân daha da soğuk gelmişti.

"Birkaç hafta önce Serra'da üç kişi öldü," dedi. "İkisi Navium'da. Silas'ın kuzeyine kadar dört kişi. Hepsi yirmi yaşın altında, hepsinde aynı açık yara var, kalpleri gri küle dönüşmüş. Bunlar benim duyduğum ölümler."

"Altı tane de Maske vardı." Quil'in midesi sabahki raporu hatırlayınca çalkalandı. "İki tanesi dün sınır bölgesinde bulundu. Hayaletlerle konuşuyorsun. Onlardan haberin yok mu?"

Bani al-Mauth onu değerlendirdi. "Her hayalet Bekleme Yeri'nden geçmez."

"Bu bir cevap değildi."

"Bana teyzeni hatırlatıyorsun. O kız tam bir baş belası. Yine de bir scim kadar keskin. Söylediğinden daha fazlasını duymuş. Bahse girerim sen de duymuşsundur."

"Bu çocuklar hakkında hiçbir şey duymadım," dedi Quil. "Tek kelime bile etmedi."

"Sen benim için bir şey yap," dedi Beni el-Mutah. "Onu bir daha gördüğünde nedenini sor. Ve bir şey daha." Sesinin tonu keskinliğini kaybetti. "Nasılsın oğlum?"

Basit bir soru. Bir düşünce şelalesini ortaya çıkaran bir soru.

Quil Ruh ve İlar'ı düşünmesine pek izin vermezdi. Ama şimdi düşündü: Ruh'un gölgeli ghullar ve kötü masal anlatıcıları hakkında hikâyeler anlatırkenki elleri. İlar'ın gülüşü, alıştırma yapmamış gibi utangaçtı. Onun çekingenliğini görüp sorularıyla onu kendine çekmesi, sanki söylediği hiçbir şey

onu sıkabilirdi. Bana Antium'daki sarayı anlat. Navium'un limanında kaybolmayı anlat. Serra'da gerçekten uçurtmacılardan oluşan sokaklar var mı?

"İstediğinizi yaptım," dedi Quil. "Bunu düşünmemeye çalışıyorum."

"Peki ya sihrin? Jaduna'dan eğitim alacak mısınız?"

Quil, Jaduna'dan bahsedilince gerildi. "Bana o gece gördüklerimi unutmamı söylemiştin," dedi Quil. "Karşılığında ben de büyü hakkında konuşmak istemiyorum. Asla."

Bani al-Mauth omuz silkti ve pelerininin tozunu silkeledi. "Nasıl isterseniz. Bekleme Yeri'ne dönmeliyim. Bundan kimseye bahsetme. Ve evlat..."

Başını eğdi. Eczacının gölgeleri kenarlarını kemiriyor gibi görünüyordu.

"Arkanıza dikkat edin. Hava yanlış. Hayaletler huzursuz. Bir şey geliyor."

Hayır, diye düşündü Quil karanlığın içinde kaybolurken. Burada zaten bir şey var.

3

Sirsha

Sirsha, Raider's Roost'ta o kadar uzun süre kalmaması gerektiğini biliyordu.

Yerleşim yeri, Serran Dağları'nın eteklerinde unutulmuş bir çıban gibi, yalancılar, hırsızlar ve daha kötülerinden oluşan bir lağım çukuru gibi iltihaplanmıştı.

Şimdi Sirsha gecenin köründe Roost'un sefil, yağmurdan sıırıslıklam olmuş sokaklarından birinde, etrafı bir çete tarafından sarılmış bir halde duruyordu. Silahsız ve - sinir bozucu bir şekilde - çizmesizdi, kendisiyle tamamen yoksulluk arasında duran zekâsından başka hiçbir şeyi yoktu.

Ya da muhtemelen ölüm. Ama şu anda öncelikle yoksullukla ilgileniyordu.

Son yedi yılını, lanetli İmparatorluk'tan sonsuza dek ayrılabilmek için her işten elde ettiği her kuruşu biriktirerek geçirmişti. Sıcak bir hava, berrak bir su ve Güney Adalarında işleteceği küçük bir han istiyordu. Hayalini bir grup kötü giyimli yarım akıllıya kaptıracak değildi.

"Parayı bize ver, iz sürücü," dedi baş haydut, Migva adında soluk benizli bir kız. Birinin tahmin edebileceğinden daha acımasız bir yumruğu vardı ve Sirsha'ya attığı dayaktan dolayı ağrıyan elini salladı. "Yorgunum, açım ve sana vurmaktan bıktım."

Sirşa arkasına, son birkaç aydır yaşadığı kulübeye baktı. Burası çirkin, köhne bir yerdi, tıpkı Roost'un çoğu gibi kin ve pislikle bir arada tutuluyordu. Bir Roost faresinin bile geçemeyeceği kadar korkutucu, iri yarı bir mücevher satıcısından bir oda kiralamıştı. Bir takas yapmışlardı: diğer işlerinin arasında, onun ilgilendiği eşyaları veya insanları takip ediyor, o da onu soymak isteyebilecek herkesi kovalıyordu. Roost gibi kanunsuz bir yerde, bu rahat bir ticaretti.

Mücevher tüccarının sevgilisi onu yolun yukarısındaki yakışıklı çay tüccarıyla aldatırken yakalayana kadar her şey yolundaydı. Bir saat sonra mücevher satıcısı ölmüş, sevgilisi mücevherleriyle birlikte kaçmıştı. Şimdi akbabalar etrafta dolaşıyordu.

"Sana söyledim, bende-uff- yok." Migva yumruğunu aşağı doğru salladı, ve Sirsha nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü. Sırılsıklam olmuş siyah saçları alnına çarptı ve çoraplı ayak parmaklarının arasından çamur sızdı. Gökyüzü, ıslak çorap hissinden daha iğrenç bir şey var mıydı?

"Beni onlarca kez aradınız," dedi Sirsha. "Bende hiçbir şey yok."

"Beynimin gübre olduğunu düşünüyor olmalısın," dedi Migva. "Onu sakladın. Eğer bize yerini söylemezsen, seni kanayan Tünek'in her yerine parça parça bırakırım. Sen pis bir yabancısın. Kimse sana yardım etmez."

Sirşa şiş olmayan gözleriyle Migva'ya baktı. Tünek faresi, daha büyük hırsızların geride bıraktığı kırıntıları gagalayan önemsiz bir hırsız gibi görünüyordu. Belli ki Sirşa cadalozu hafife almıştı. Migva beklediğinden daha zekiydi. Ayrıca daha da iğrençti. Yakından bakıldığında, Sirşa'nın iyi tanıdığı o aç parıltısı vardı. Bir yırtıcının, can yakmayı ve öldürmeyi uzun zaman önce zorunluluktan öğrenmiş ve bundan zevk aldığını fark etmiş birinin gözlerindeki parıltı.

Sirsha ilk kez büyüünün mücevher hırsızlarının izini sürmekten daha fazla işe yaramasını dilemiyordu.

Migva'nın yanında cılız bir çocuk duruyordu. Geçen ay mücevher tüccarına sahte yakut satmaya çalışmıştı. Sirsha iri adamı onu öldürmemesi için ikna etmişti.

"Sen, çocuk," dedi Sirsha. "Sen mücevher tüccarını dolandırırken ben senin sefil hayatını kurtardım."

Çocuk bir ayağından diğerine geçti, hançer elinde titriyordu. "Migva, belki biz-"

Migva döndü ve bıçağını çocuğun boğazına o kadar hızlı sapladı ki, Sirsha ne olduğunu anlayamadan çocuğun kanı çamura karıştı. Hayatını birikimlerine karşı tarttı. Gökyüzünün terk ettiği İmparatorluk'tan ayrılmaya yetecek kadar altın biriktirmek için yıllarını harcamak hoşuna gider miydi? Hayır. Ama sabah yemeği için kargalara atılmaktan daha mı iyi olurdu? Kesinlikle.

"Para arka yatak odasında," dedi Sirsha. "Çirkin köpek resminin arkasındaki kasada. Şimdi düşündüm de, köpek biraz sana benziyor Migva. Hiç bir resim için oturdun mu-"

Migva karnına bir tekme indirdiğinde Sirsha iki büklüm oldu. Ama yüzü çamur içinde ve bir iki kaburgası kırık olsa da, Migva'nın çetesinden gelen kıs kıs gülüşlere gülümsedi.

"Ne bekliyorsun?" Migva kendisine en yakın olan hırsıza kükredi. "Gir şuraya!" Çocuk ölü arkadaşına şöyle bir baktı ve koşarak içeri girdi. Yarım dakika sonra dışarı çıktı.

Eli boş.

Migva, Sirsha'nın saçlarından tutup onu barakanın dış duvarına doğru sürükledi ve bir fıçı ile paslı bir tırmığın yanına sıkıştırdı. "Ne oyunu oynuyorsun?"

"Oyun yok!" Sirsha'nın nefesi kesildi. "Mücevher satıcısının sevgilisi almış olmalı. Yemin ederim oraya koymuştum!" Sirsha yapmadı

Sesindeki tiz korkuyu kontrol etmekte zorlanıyordu. Başka hiçbir şey olmasa bile, Migva'nın başını kesmesini engelleyebilirdi.

Migva tiksintiyle Sirşa'yı serbest bıraktı. "Sen aptalsın ve acınası." Çetesinden bir başkasına işaret etti. "Öldürün onu." "Hayır, hayır, lütfen-" Sirsha oldukça ikna edici bir şekilde sinmişti,

diye düşündü. Ta ki Migva'nın kölelerinden biri boynunu kavrayana kadar.

Bu noktada Sirşa tırnığa bir elini geçirdi ve tırnığı adamın alt bölgelerine doğru savurdu, tırnığı kafasının yan tarafına doğru çevirmeden önce piçin öfke ve acı dolu ulumasından zevk aldı. Sirşa adamı Migva'ya doğru itti ve barakaya dalıp kapıyı arkasından sürgüledi. Bu çeteyi uzun süre durduramazdı. Ama onları buradan defolup gitmesine yetecek kadar oyalayabilirdi.

Yatak odasına dalmadan önce botlarını, bıçaklarını ve çantasını süpürdü. Çirkin köpek resmi yerde duruyordu ve gizli dolap boş bir şekilde açıktı. Ah neyse.

Sirşa kendini dolaba attı, ön kapı parçalanarak açılırken yerdeki küçük bir mandalla uğraştı. Mandal açıldı ve Sirşa içeri girdi, Migva'nın adamları odayı basmadan önce kapıyı zar zor kapatmayı başardı. Dar bir tünelden aşağıya doğru ilerledi ve gizli bir kapıdan geçerek arka sokağa çıktı. Sirsha dışarı çıktığında çamurda ezilerek ilerledi ve birkaç ev aşağıda bir oyukta durup arkasına baktı. Hiçbir şey yoktu.

Çoraplarını çıkardı ve koyu kırmızı deri botlarını giydi. Su toplayabilirdi ama derisi tekrar büyüyecekti. Bu botlar bir eldiven gibi oturuyordu ve onu yüzlerce kilometre taşımıştı. İçlerini kirletmek istemiyordu.

Oyuktan yavaşça çıkarken, önünde biri bağırdı.

"İşte orada!"

Sirsha zehir uçlu iğne bıçaklarından birini gözcüye fırlattı ve koşmaya başladı, soluk bir inilti hedefini vurduğunu söylüyordu.

Çıkışlar. Çıkışlar. Sirsha Tünek'i iyi biliyordu - buradan geçenlerin çoğundan daha iyi. Sorun şuydu ki, Migva da burada yaşıyordu. Tünek'ten çıkan sayısız az gidilen yol vardı ve bunların çoğu inanılmaz derecede tehlikeliydi.

Sirsha mantıklı hiç kimsenin geçmeyeceği bir sokak biliyordu. Oraya doğru yöneldi, bir gözü arkasında, ara sokaktan ara sokağa uçtu. Bir hareket gördüğünü sandı ve bir meyhanenin yanındaki gölgelerin arasına çömeldi. Ortaya kimse çıkmayınca, yerleşim yerinin doğu eteklerine ulaşana kadar devam etti.

Tünek, iki devasa kayalık arasındaki dar bir alana yayılmıştı. Uzaktan bakıldığında, kayalar yukarı doğru yükseliyor ve geçilmez görünüyordu. Sirsha daha iyi biliyordu. Dışarıdaki kulübelerin ve çadırların arasından geçip taştaki bir yarığa doğru ilerledi. Açıklık onun için yeterince genişti. Bir çift eldiven giydi ve tehlikeli tırmanışa başladı.

Yağmur yolu tehlikeli hale getirmişti ve çok geçmeden terlemeye başlamıştı. Hızını artırırken aşağıdan gelen bir sıyrık sesi duydu.

Bir yüz ona doğru baktı. Sirsha uzaktan bile Migva'nın hırıltıya dönüşmüş acı bakla yüz hatlarını tanıdı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Sirsha. Migva'nın ayağının kayacağını ve düşerek feci bir şekilde öleceğini düşünmek istiyordu. Ama kız Jibautian tüküren bir hamamböceği gibiydi; kaba, güçlü ve öldürülmesi imkânsızdı. Sirsha yukarıdaki ince gökyüzü dilimine, bir şimşek darbesiyle aydınlanan yağmur yüklü bulutlara baktı. Her şey acıyordu. Kemikleri cam kırıkları gibi hissediyordu. Ama çok uzakta değildi.

Sirsha tırmanırken yüzünü buruşturdu. Omzunun üzerinden her baktığında, o kemikli zavallı daha da yaklaşıyordu. Sirşa yarıktan kayalığın tepesine çıktığında, Migva sadece yirmi adım gerisindeydi ve Sirşa yorgunluktan nefes nefese kalmıştı. Karanlıkta gözlerini kısarak öne doğru tırmandı.

İlerideki kaya Jutts'a doğru eğimliydi - toprak sanki sivri uçlar çıkarmış gibi görünen kara oluşumları. Ötede Serran Sıradağları vardı. Bu havada Jutts'tan geçmek olağanüstü aptallık olurdu.

Sirsha'nın onlara doğru sendeleyerek yürümesinin nedeni de buydu. Jutts'a inen yol dikti. Ama dikkatli olursa, aşağıdaki geniş uçuruma yuvarlanmaktan kurtulabilir ve o yönde uzandığını bildiği ince kaya köprülerinden birine ulaşabilirdi.

"Buraya gel!" Migva çığlık attı, tırmanış yüzünden elleri parçalanmıştı.

"Bu emir senin için ne zaman işe yaradı, köpek suratlı?" Sirsha'nın ayağı kaydı ve yamaçtan aşağı uçuruma doğru kaymaya başladı, bir tepeye çarpıp vücudundaki tüm kemikleri sarsınca düşüşü durdu. Bir şimşek çaktı ve ileride, bir kayanın yanındaki düzlükte duran iri yarı bir figüre benzeyen şeye doğru sıçradı.

Bir an sonra ortalık yine karanlıktı ve ne gördüğünden emin değildi. Dikkatinin dağılması ona pahalıya mal olmuştu. Migva ona çarparak nefesini kesmişti.

Sirşa ileri atıldı ve Migva'nın bakışları Sirşa'nın boynundaki ince altın zincire takıldı. Gözleri ani bir açgözlülükle parladı ve ona doğru hamle yaparak ikisini de kayalık yamaçtan aşağı yuvarladı. Uçuruma çok hızlı yaklaşıyorlardı.

"Dur, seni aptal!" Migva zinciri koparmaya çalışırken Sirsha çığlık attı. "Bizi öldürteceksin!"

Ama Migva'nın umurunda değildi ve Sirşa'nın yapabildiği tek şey bir koluyla onu savuşturmaya çalışırken diğeriyle tutunmaya çalışmaktı. Burada kaya parçaları, sarmaşıklar, sırtlar vardı. Birini yakalayabilirse düşüşünü durdurabilirdi.

Yamaç vadiye inmeden hemen önce parmakları sert bir şeye takıldı. Ani ve sonsuz bir sevgi hissettiği eski, ölü bir sarmaşık. Sarmaşığa tutundu ve yerçekimi onu ve Migva'yı uçurumun kenarına yaklaştırdıkça gerginleşse de sarmaşık pes etmedi. Sirşa başparmağını Migva'nın gözüne soktu ve acımasızca tekmeledi. Tünek faresi ani saldırı karşısında irkilerek onu bıraktı. Karanlığa doğru savruldu, panik içindeki çılgılığı aniden kesilene kadar yankılandı.

"Seni uyarmıştım," diye mırıldandı Sirşa. Hareket etmeye cesaret edemedi. Neredeyse dikey durumdaydı ve sarmaşığı neyin tutturduğuna dair net bir fikri yoktu. Zekice, bir dayanak noktası aradı.

O bunu yaparken, sarmaşık gevşedi. Sirsha düşerek ölüme doğru uzaklaştı. Kanayan, yanan cehennemlere. O soluk yüzlü kaltakla aynı mezarı paylaşmak. Ne son ama.

Ta ki aniden havada asılı kalana kadar. Ölmemiştir. Çok sevdiği sarmaşığı gerilmişti ve Jutts'un ağzının üzerinde sallanırken can havliyle ona tutunuyordu. Açıklanamaz bir şekilde, sarmaşık yukarı doğru tırmanmaya başladı.

Hayır, Sirsha fark etti. Birisi onu yukarı doğru çekiyordu. Çabucak. Sadece birkaç dakika sonra yarıktan çıkmıştı ve onu kurtaran kişiye bakmaya çalıştı. Yağmur görüşünü bulanıklaştırmadan önce bir lamba parıltısı ve kocaman bir figür gördü. Saniyeler sonra bir el onu, neredeyse ölümüne neden olan kayalık yamaçta daha düz bir noktaya çekti.

"Bırakabilirsin. Buradan düşmeyeceksin." Ses, Sirşa'nın tanımadığı derin bir gürültüydü. Şimşek çaktı ve tanımadığı bir adamla göz göze geldi. Ondan daha uzun boyluydu, açık renk gözleri ve koyu renk saçları vardı. Yüzü

Kederin izlerini taşıyordu. Onun iki katı yaşındaymış gibi görünüyordu.

"Siz Sirsha Westering misiniz?" diye sordu. "İz sürücü mü?"

Adam bir scim çekmeyi bile düşünemedi, kadın boğazına bir bıçak dayamış, bıçağı bileğindeki kayışa akıllıca gizlemişti. "Seer-shah diye okunur. Kim bilmek ister?"

Ondan öfke ya da kızgınlık bekliyordu. Erkekler onun gibiler tarafından alt edilmekten hoşlanmazdı. Ama o gülümsedi ve başını aşağı doğru salladı. Karnına doğru bir bıçak tuttu. Göründüğü kadar hızlı bir şekilde onu kemerine geri taktı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Ben bir müşteriyim," dedi. "Ve senin için bir işim var."

4

Aiz

O Aiz. Seni zavallı aptal.

Aiz hareket edemiyordu. Bıçağı Tiral'in boynuna saplayamıyor, bir santim bile kaydıramıyordu. Tiral sırttı ve Aiz haykırıp silahını düşürene kadar bileğini sıktı.

Elini kaldırdı ve ona öyle sert bir el hareketi yaptı ki, kadın yataktan fırladı. Tek bir kelime beynine hücum etti. Hayır. Hayır. Hayır.

"Beni gerçekten öldürebileceğini mi sandın?" Tiral'in sesi neredeyse sevinmiş gibiydi. Aiz'in içinden aşağılanma duygusu geçti. Karnına bir tekme attı ve Aiz dizlerinin üzerine çöktü. Tiral güldü.

"Bu daha iyi. Bağışlanman için yalvarırsan ölümünün çabuk olmasını ve manastırında kimsenin aptallığın yüzünden acı çekmemesini sağlarım."

Aiz'in hızlı bir ölüm umurunda değildi. Tek istediği Tiral'in canının yanmasıydı. Acıyı ve ıstırabı tatmak. Yine de onun nihai de olsa bir hediye sunduğunu biliyordu. Manastır, rahipler, yetimler. Başarısız olursa onlara ne yapacağını hiç düşünmemişti.

"Ya da yalvarma." Tiral gülümsedi. "Ve ben de Sorgulayıcıların seni Tohr'da değerli din adamlarınla birlikte lime lime etmesine izin vereceğim."

Aiz, Dafra gecekondü mahallesinde geçen çocukluğundan kalma yara izleriyle dolu solgun ellerine baktı. Bir tutam sa yüzüne düştü ve kendini sabit tuttu. Tohr'un haşarat istilasına uğramış hücreleri Triarşi'ye meydan okuyan kırık Snipes'larla doluydu. Öfken senin ölümün olacak.

Senin ölümün.

Sonra yara izlerinin çıkıntılarını ve alevin yalamasını hissetti. Yetimlerin çığlıklarını duydu ve tek düşünebildiği bu yılan adamdan ne kadar nefret ettiğiydi. Aiz iradesini toplarken odadaki hava kıpırdandı ve Div Ana'ya bu kez rüzgârın onun isteklerini yerine getirmesi için dua etti.

Muhteşem bir an boyunca rüzgâr bir kırbaç gibi, sıkı ve acımasızca savruldu. Aiz zihniyle onu daha da sıkılaştırdı. Tiral boğazını tuttu, öksürüyordu.

Bir saniye sonra Aiz geri uçarak taş duvara çarptı. Etrafındaki hava alevli iğnelere dönüşerek derisine saplandı. ığlık atarak yüzünü öyle çılgınca tırmaladı ki, Tiral karşısına çıkana kadar onu duymadı. Aiz'i saçlarından tutup kaldırdı ve kulağına sıcak nefesiyle yaklaştı.

"Gardımı asla düşürmem, Snipe."

Bir an için korktuğunu düşünmesine izin vererek, irkildi.

Sonra da yüzüne tükürdü.

Adamın eli, kadının serbest kalması ve bacaklarının arasına diz çökmesi için yeterince gevşedi. Adam bir iniltiyle iki büklüm oldu. Aiz tekrar rüzgâra uzandı ama bu sefer onu kontrol etmeye çalışmadı. Onun yerine öfkesini rüzgâra verdi ve rüzgâr içinden patladı.

Rüzgâr uğuldayarak Tiral'i dümdüz etti, yatağını parçalara ayırdı, masasını ikiye böldü ve ocağı moloz yığınınına çevirdi. Dağlara bakan pencere paramparça oldu. Bir kıvılcım sıçradı ve kanepenin üzerinde aleve dönüştü. Aiz

sevinçle ılık attı. Evet! İçinde yaşıyan gücü kontrol edebileceğini biliyordu. Bunu hep biliyordu. Şimdi, nihayet, parmaklarının ucundaydı.

Bir anda her şey bitti. Aiz dizlerinin üzerine çöktü, o kadar bitkin düşmüştü ki derisinin büzüşeceğini düşündü.

Ayağa kalk. Uzaktan gelen alarm ılıklarını duymaya başlamıştı bile. Kendini enkazın içinden gizli geçide doğru sürükledi. Hâlâ kaçabilirdi. Rahibe Noa'yı manastırı boşaltması için uyarabilirdi, böylece Tiral kimseye zarar veremezdi.

Kapının mandalına uzanırken elleri titriyordu. Kımıldamadı. Biri Tiral'in kapısına vururken bile hayal kırıklığı içinde ılık atarak tekrar denedi.

"Komutan Tiral? Komutan!"

Bir ısı dalgası. Ateş, Tiral'in yatağının kalıntılarına yayılmış ve açgözlülükle odunla beslenmişti.

"Div Ana, yardım et bana." Aiz dumandan boğuldu. "Yardım edin, lütfen." Yüzünden dehşet gözyaşları akıyordu. Hiçbir ıkış yolu yoktu. Burada ölecekti. Ve Aiz kendine Tiral'i yanına aldığı sürece bu dünyayı terk etmeye hazır olduğunu söylemiş olsa da, şimdi kendini Cero'yu düşünürken buldu. Aralarında söylenmemiş her şeyi, onun söylemesine izin vermediği her şeyi. Kendi kızı ölmüş gibi onun yasını tutacak olan Rahibe Noa'yı. Yetimleri ve Aiz'in onlara asla anlatmayacağı Div Ana'nın hikâyelerini.

Alevler yaklaştı; duman yoğunlaştı. Aiz eğildi ve elleri molozların arasında garip ve yumuşak bir şeye dokundu.

Tiral'in kitabı. Üzerindeki desen yayılan alevleri yansıtıyordu.

Odanın kirişleri inledi ve kırılan pencerenin altındaki taş parçalandı. Karlı hava Aiz'in etrafında dönüyordu, mübarek bir serinlik.

"Teşekkür ederim Div Ana," diye hıçkırdı Aiz. "Teşekkür ederim." Sürünerek açıklığa doğru ilerledi ama o ilerlerken Tiral bir nefes aldı. Piç kurusu hâlâ hayattaydı.

Bu da Aiz buradan çıksa bile onun peşine düşeceği anlamına geliyordu.

Aiz tekrar kitaba baktı, alevler birkaç santim uzağındaydı. Onun için neden bu kadar değerli olduğunu bilmiyordu ama belki de bunu bir koz olarak kullanabilirdi. Kitabı kaptı, muşamba kılıfına sardı ve eteğinin içine soktu. Sonra duvardaki açıklığa doğru sıçradı ve dışarı çıktı.

Aşağıdaki karla kaplı zemine, kaygan kayaya bakarken karnı guruldadı. Ama bu onun tek seçeneğiydi. Parmaklarını bir kerestenin içine soktu ve inmeye başladı.

Rüzgâr onu parçalıyordu, kontrol edemeyeceği kadar vahşi, onu devirmeye kararlı bir düşman. Onunla alay ediyor gibiydi. Gülüyor, adını haykırıyordu. Aiiiz.

Sol ayağının altındaki kaya parçalandı ve birden bacağı açık havada sallanmaya başladı. Duvarı tırmaladı ama duvar cam gibi pürüzsüzdü ve ayakkabısının kenarını sıkıştırabileceği en ufak bir çatlak bile yoktu. Div Ana, bana yardım et. Lütfen yardım et. Aiz'in kolları kendini tutmanın ağırlığıyla ağrıyordu. Parmakları uyuşmaya başladı.

Sonra ayağı kaydı. Açlıktan ölmek ya da hapiste çürümektense böyle ölmek daha iyi, diye düşündü rüzgâr onu yırtarken çılgınca. En azından hızlı olacak. Göğsünden tiz ve kırılgan bir kahkaha yükseldi ve düşerken bir çığlığa dönüştü.

"Aiz. Aiz, lanet olsun, uyan."

Gözlerini açmaya çalışmak, muhtemelen Aiz'in hayatında yaptığı en zor şeydi. Cero'nun solgun, yakışıklı yüzü onunkinin üzerinde belirdi, yüz ifadesi hiç görmediği kadar öfkeliydi.

"Sen Spires'ın terk ettiği bir aptalsın," diye tısladı. "O duvara tırmanırken aklından ne geçiyordu? Aerie neden yanıyor?"

Aiz'in şakakları çarptı ve başının arkasını hissetti. Kanla ıslanmıştı ama bir yara hissetmiyordu.

"Dokunma!" Cero oturmasına yardım ederek tersledi. Manastırın keskin gri duvarlarını tanıdı. Avluyu çevreleyen antre odalarından birindeydiler. Aiz bir pencereden Rahibe Noa'nın yetersiz sabah yemeğini hazırladığını gördü.

"Ne kadar zamandır-"

"Saatler oldu. Noa'yı almadan önce senin uyanmanı bekliyordum. Seni görünce kalbinin durmasını istemedim. Neredeyse kırk metreden düştün. Ölmemiş olman bir mucize."

"Hayır-hayır." Aiz ayağa kalkmaya çalıştı. "Burada kalamam. Benim için gelecek-"

Cero onu oturmaya davet etti, öfkesi azalıyordu. "Aiz. Yaralanmışsın. Mantıklı konuşmuyorsun. Nefes al ve bana neler olduğunu anlat."

"Pilot oldun," diye fısıldadı Aiz. "Ben olmadım. Bu adil değil-"

"Dünyanın adil olmadığını bilerek doğdun. Her zamanki gibi bunun etrafında çalışıyorsun."

"Yapamam!" Aiz, Spires'a daha net düşünebilmeyi dileyerek şöyle dedi. "Gitmeliyim Cero. Tiral'i öldürmeye çalıştım. Sonra da ondan bir şey aldım."

Cero'nun yüzü beyazlaştı. "Bana onun öldüğünü söyle."

Aiz başını salladı. "Ben kaçtığımda hayattaydı. Onu öldürmeyi planladığımı biliyordu, intikam almak için

Yetimler. Bunca zamandır onunla yatıyordum, güvenini kazanmaya çalışıyordum. Ve o biliyordu."

"Spires, Aiz. Sana onun insanları kullandığını söyleyebilirdim." Cero gözlerini kaçırdı, sözleri acıydı. "Onlarla oynayabilmek için umurundaymış gibi davranıyor."

"Sen de mi?" Aiz fısıldadı, Cero başını salladığında garip bir şekilde rahatlamış hissetti.

"Bir keresinde, sen uçuş filosuna seçilmedikten sonra," dedi. "Onunla konuşursam -onu tanırsam- daha fazla eğitim almana izin vermesi için onu ikna edebileceğimi düşünmüştüm." Cero acı acı güldü. "Çok safmışım. Beni kullandı ve ben seni gündeme getirdiğimde, o-"

Cero avlu kapısındaki ani gümbürtü karşısında sessizliğe gömüldü. Alaycı bir ses duyuldu.

"Ruhbanlar," diye seslendi Tiral manastırın dış duvarının ötesinden. "Beni içeri alın. Koğuşlarınızdan biriyle konuşmak istiyorum."

"Beni buraya getirmemeliydin," dedi Aiz. "Beni bulursa tüm manastırı cezalandırır."

Cero onu ayağa kaldırdı, bacakları lastiğe döndüğünde onu sabitledi. "Seni bulamayacak," dedi. "Gel hadi."

Rahibe Noa kapıya yaklaşırken, Cero Aiz'i manastırın yılan gibi kıvrılan koridorlarına doğru çekti. Kısa bir merdivenden inip mutfak deposuna girdiler.

Cero, "Şehirden ayrılmanız gerekecek," dedi.

"Hayır, bu kitabı ondan çaldım," dedi Aiz. "Onu saklayacağım ve sonra manastır için merhamet dileyeceğim. Kitap bir koz. Tiral beni öldürecek ama ben zaten öleceğim Cero. Açlıktan ya da onun savaşlarından birinde."

Cero onu bir kapıdan geçirip manastırın daha önce görmediği bir koridoruna çekerken sertleşti. "Acınacak halde olma," diye tersledi. "Sen Şahinler'den de betersin. İşler biraz zorlaştığı anda dağılıyorsun."

"Biraz sert mi?" Kadın ona ters ters baktı. "Tüm varlığımıza ne diyorsun?"

"Bir hediye," dedi. "Daha hızlı yürü."

Bu sözler onu kendine acımdan alıkoydu, öyle ki Cero'ya sarılmak istedi. Ama o çoktan hareket etmeye başlamıştı. Aiz onun uzun adımlarına ayak uydurmak için koştu, molozların arasındaki dar bir aralıktan geçip rünlerle oyulmuş bir koridora doğru onu takip etti. Burası göçten sonra inşa edilen eski yapının bir parçasıydı -ya da Rahibe Noa Aiz'e küçük bir kızken böyle söylemişti.

"Cero," dedi. "Dinle." Manastırın derinliklerinde, meşalelerin az olduğu bir yerdeydiler.

"Onları duyuyor musun?" diye fısıldadı. "Sesler. Tiral'in askerleri tünellerde. Ayrılmalıyız. Benimle görünmemelisin."

"Sabırlı ol, Aiz," dedi Cero. "Neredeyse geldik." Onları manastırın derinliklerine, zeminin nemden kayganlaştığı yere götürdü. Su uzaktan akıyordu.

"Tüm bunları nasıl hatırlıyorsun?" Aiz sordu. "Boğazıma bir bıçak dayasanız bile manastıra dönüş yolunu bulamam."

"Sen din adamlarından peri masalları dilenirken benim ne yaptığımı hiç merak etmedin mi?"

"Onlar peri masalı değil," diye tersledi Aiz. "Senin alaycılığın."

"Şu anda en büyük sorunumuz bu değil." Cero bir kez daha döndü, bu kez buz ve kireçle kaplanmış bir ızgaranın yanından geçip dar bir geçide girdi. Geçen her anla birlikte Aiz'in zihni daha da berraklaştı. Bu tüneller sonsuza kadar devam etmeyecekti. Eninde sonunda Tiral onları bulacaktı. Onları köşeye sıkıştıracaktı. Bulduğunda, Cero'yu onunla birlikte bulamazdı. Tiral'in pilotlara ihtiyacı olabilirdi ama kendisini öldürmeye çalışan suikastçıya yardım ettiği için Cero'yu asla affetmeyecekti.

Takip sesleri daha da yükseldi ve Aiz, Cero'nun omuzlarından biraz daha geniş bir boşlukta sürünürken terden kayganlaşmış avuç içleri kayaya sürtündü. Su yakınlarda gürledi. Sonunda bir çıkıntının üzerine çıktılar. Aşağıda bir nehir akıyordu, akıntıları süt beyazı rengindeydi. Aiz kısa bir süre durdu.

"Ben yüzme bilmem."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Cero. "Ayakkabılarını ve pelerinini çıkar ki seni aşağı çekmesinler. Nehir bizi rıhtımın yakınından çıkaracak-"

"Dışarı çık, dışarı çık, küçük Çulluk!" Tiral'in sesi tünelde yankılandı ve Aiz şaşkınlıkla sıçrayarak neredeyse nehre yuvarlanıyordu.

"Eğer seni benimle bulursa," dedi Aiz, "seni öldürür. Eğer ben atlarsam ve seni yalnız bulursa, bana yardım ettiğini anlar ve seni öldürür."

"Ayakkabılarını çıkar, Aiz!"

Ama Aiz başını salladı. Cero'suz bir hayatı bilmiyordu. Birbirlerinden birkaç hafta sonra doğmuşlardı. İkisinin de sadece bir ebeveyni vardı. Cero'nun babası ve Aiz'in annesi askere alındığında, çocukları teselli için birbirlerine dönmüşlerdi. Hiç inanmamış olsa da Aiz'in Kutsal Masalları anlatışını dinlemişti. Ve Aiz'in icatlarını, onları anlamakta güçlük çekse bile, her zaman dâhiyane bulmuştu.

Aiz son birkaç aydır ne kadar kızgın olsa da, bu kızgınlık Cero'ya değildi. Kendisine ve hayallerinin -pilot olma, manastırı kurtarma- öldüğünü bilmesine kızmıştı.

Aiz muşamba kaplı kitabı giysilerinden çıkardı ve Cero'nun gömleğinin içine soktu. "Kitap sende kalsın. İyi sakla. Elimdeki tek koz o."

"Saçma sapan konuşmayı bırakın. Akıntı güçlü olacak, ama -"

Aiz döndü ve tam göğsüne, onu suya yuvarlayacak kadar sert bir tekme attı. Kolları, en yakın arkadaşından gelen sürpriz bir itiş karşısında bile zarif bir şekilde kavis çizdi ve akıntının altında kayboldu. Birkaç saniye ve yirmi metre sonra kafası su yüzeyine çıktı. Tünelin kenarlarında tutunacak bir yer bulmaya çalıştı ama hiçbir şey yoktu ve Aiz, o karanlığın içinde kaybolana kadar onu izledi.

Sonra döndü, dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğerek kollarını iki yana açtı. Tiral bir dakika sonra tünelden çıktığında onu tam olarak böyle buldu.

Kılıcının ucunu kızın kalbine dayadı. "Kitabım nerede?"

Aiz onunla anlaşmak istiyordu. Eğer pazarlık yaparsa, manastırı onun cezasından kurtarabilirdi. Ama inatçı bir yanı bunu reddediyor, içinden bir ses ona kitaptan bahsetmemesini söylüyordu. Artık Tiral'i asla öldüremezdi. Ama en azından onun değer verdiği bir şeyi almıştı.

"Ne kitabı?" Yüzünü donuk bir şaşkınlığın kaplamasına izin verdi. Onu o kadar az düşünüyordu ki, buna inanmıştı.

Askerleri onu dövdü, gözlerini bağladı, ağzını tıkadı ve manastırdan çıkarıp şehrin içinde sürükledi. Kıyafetleri lime lime olmuş, ayakkabıları gitmişti. Gözbağı çözüldüğünde kendini Aerie'nin uzun toplantı salonunda buldu. Bina sade ve yalındı; yüksek, buğulu pencereleri ve geniş ahşap kirişli tavanı vardı.

Ayaklarının altındaki taş soğuktu ve titredi. Önünde, Triarch'ların her biri için bir tane olmak üzere, bir merdivenin tabanına gömülmüş üç taht oturuyordu.

Aiz, Tiral yüzünü tahtlardan birine doğru ittiğinde tahtlardan ikisinin dolu olduğunu fark edecek kadar zaman bulabilmişti.

Zemin.

"Büyüklerine boyun eę, Snipe," diye tısladı.

Taş Aiz'in burnuna batarken, Diyar'ın Triarch'larının önünde olmaması gerektiği aklına geldi. O bir pislikten başka bir Şey değildi. Cezası, Tiral işi çabuk bitirmek istiyorsa ölüm, istemiyorsa bir zindanda işkence olmalıydı.

"Komutan Tiral, bu ayı geçirmemize yetecek kadar yiyecek stoku taŐımanız gerekiyordu," diye konuştu soğuk bir kadın sesi. Oona Klanı'nın kuzgun saçlı Triarch'ı, yani kan dökücüler. Eskiden Őıfacı olarak çalıŐırlardı ama bu yeteneklerini nesiller önce kaybetmiŐlerdi. "Nedir bu?"

Tiral, Triarch Oona'ya kısa bir selam verdi. "Bu Snipe bana suikast düzenlemeye çalıştı. O hepimiz için bir tehdit."

Triarch Ghaz kaşlarını çatarak, "Klanınız bununla doğrudan ilgilenmeli," dedi. Pratik uçuş derileri giymiş genç bir adamdı, kıvrıcık saçları başının etrafında kahverengi bir hale oluşturuyordu. "Bizi Ankaralı b y kel iyle görüŐmemizden alıkoydunuz."

Triarch Oona, "Ve getirdiği güzel Ankanese Şarabı," diye mırıldandı.

Triarch Ghaz Aiz'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bu kızı Triarşi için bir tehlike olarak g r memizi mi bekliyorsun?"

Ghaz Klanı bir zamanlar zihin ustalığının koruyucusuydu ama kan ustaları gibi onlar da bu yeteneklerini kaybetmiŐlerdi. Yine de Triarch Ghaz, klanının tüm üyelerine üstünlük sağlayarak tahtını ele geçirmişti. Aiz, onun zihnine bakıp Triarch'lardan -kendisi de dahil olmak üzere- ne kadar nefret ettiğini okuyacağından endiŐelenerek yere baktı.

"O bir tehdit." Tiral, Aiz'in arkasında bir av köpeği gibi volta atıyordu. "  nk  tek başına hareket ettiğine inanmıyorum."

Tiral muhafızlarına başıyla işaret etti ve bir dakika sonra onlar da din adamlarını toplantı salonuna sürüklediler. Otuz din adamının hepsi Dafra manastırındandı. Hepsi bağlanmıştı.

ve ağzı kapatılmıştı, Rahibe Noa da onların arasındaydı, gözü kanlıydı. Aiz irkildi. Yaşlı kadın mücadele etmişti.

Arkasında Rahibe Olnas topallayarak yürüyordu, gri saçları her zamanki düzgün topuzundan dökülmüştü. Rahipler evlenmezdi ama Olnas ve Noa birbirlerine çok yakınlardı. Olnas, Noa'nın yaralanması karşısında çılgına dönerdi.

"Hayır!" Aiz bağırdı. "Yapacakları hiçbir şey yoktu-"

Tiral ona bir tokat attı ve zaten kesik olan dudağından akan kan yere sıçradı. "Sessiz ol, sıçan."

Triarch'lar Aiz'e bakmadılar bile, bakışları din adamlarını takip eden, eşlik edilen ama bağlı olmayan bir kadına sabitlenmişti.

Teni ve saçları Yelkenlere güç veren Loha kadar beyaz parlıyordu. Üzerinde Div Ana'nın yarım güneş sembolü işlenmiş krem rengi sade bir cübbe giymişti. Her iki yanındaki askerlere rağmen sakin görünüyordu. Başını Triarch'lara doğru eğdi.

"Kulelerin Işığı, Triarchs."

"Bize uzun süre rehberlik etsin," diye mırıldandı Triarchs. Aiz ağzı bir karış açık bakakaldı. Baş Rahip Kegar'da yaşayan en kutsal kişiydi. Aiz onu sadece uzaktan, akınları kutsamak için Yaz Ayinlerini yönetirken görmüştü.

"Kutsal Triarklar," dedi Tiral. "Dafra manastırının din adamlarının iktidarı ele geçirmek için bu suikastı planladıklarını iddia ediyorum. Kız sadece bir araçtı. Söyleyin bana, Yüce Rahip: Ruhban sınıfınız Kegar'ın oğluna karşı neden bu kadar kurnazca bir komplo kurdu?"

"Benim halkım böyle bir şey yapmadı," dedi Baş Rahip Dovan. "Triarchlar, mantıklı düşünmeniz için size yalvarıyorum. Komutan Tiral olmayan yerlerde gölgeler ve tehditler görüyor."

"Oğlum Kegar'ın uçuş filolarına komuta ediyor," diye homurdandı kapıdan bir ses. Bu, salona sessizce girmiş olan Triarch Hiwa-Tiral'in babasıydı. "Gölgeleri ve tehditleri görmek onun işi, halkımızın karnını doyuran da

bu."

Oğlu gibi sarışın olan Triarch Hiwa, muhafızları peşinde, tahtına doğru yürümeden önce Tiral'e başıyla selam verdi. Sanki sonsuza dek hoşnutsuz kalacakmış gibi kaşları çatık, dudakları kıvrıktı.

Aiz'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Yıllar öncesinin kâbus görüntülerinin bir anda geri gelmesi ne garipti. Triarch Hiwa'nın manastıra yaptığı ziyaret. Bu çocukların neler yapabileceğini görelim. Din adamları yetimleri dışarı çıkarıyordu. Biri şarkı söyledi. Bir diğeri dokumasını gösterdi. Ros yayla hünerlerini sergiledi.

İyi bir asker olursun, demişti Triarch Hiwa Ros'a. Sonra da kendi oğluyla alay etmişti. Tiral o zamanlar Ros'dan birkaç yaş büyüktü. Çulluk senden daha iyi nişancıdır evlat, demişti Hükümdar Hiwa, Tiral'i yanağından kelepçeleyerek.

O gece, Tiral manastıra girdi ve yetimlerin kanadını yaktı. Sadece Aiz ve Cero hayatta kaldı.

Bir yıl içinde Tiral'in babası onu varis ilan etti.

Triarch Hiwa şimdi tahtında oturuyordu. Adı rüzgâr anlamına geliyordu ve klanı Kegari'den geriye kalan tek beceriyle tanınıyordu: rüzgâr demirciliği. Bakışları bir yumruğun ağırlığıyla Aiz'in üzerine yerleşti. Yüzünü yere eğdi, öfkesini dizginledi. Rahiplere zarar vermek için yeterince şey yapmıştı.

"Demek suikastçınız bu," dedi Triarch Hiwa. "Pek bir şeye benzemiyor. Bununla birlikte, bir suikast girişimi Triarşi'yi zayıf gösterir. Siz de aynı fikirde değil misiniz, Yüce Rahip?"

Aiz soylular arasında gezinirken, kendi konumunun çok üstünde bir güç mücadelesine tanık olduğunu fark etti. Bu mücadele bildiğinden çok daha uzun süredir devam ediyordu. Ne yaptığının bir önemi yoktu. Burada daha büyük bir fırtına vardı ve o ve din adamları bu fırtınanın akıntılarına kapılmıştı.

Aiz, Tiral'in bakışlarını Triarch'ların arkasındaki merdivenin tepesindeki süslü oymalı tahta doğru takip etti.

En büyük tahtı.

Çünkü taht, üç elemente hükmeden Div Ana'ya aitti: kan, zihin ve hava.

Din adamları çocuklara, en çok ihtiyaç duyduğumuz anda Div Ana'nın Tel Ilessi'nin, yani Kutsal Kap'ın bedeninde geri döneceğini söyledi. Ve Tel Ilessi bizi çok uzun zaman önce kaçıttığımız anavatanımıza geri götürecekti.

Div Ana Kegar'ı Oona Klanı, Ghaz Klanı ve Hiwa Klanı'nın ataları olan üç çocuğuna bıraktığından beri taht bin yıldır boş duruyordu.

Tiral şimdi o tahta, bir Çulluk'un taze ekmeğe baktığı gibi bakıyordu.

"Aiz bet-Dafra bu suikastı gerçekleştirdiğinde din adamlarının gözetimi altındaydı," dedi Triarch Oona, kırmızı cüppesi hışırdarak parmaklarını dikerken. "Bir şeyler biliyor olmalılar."

Baş Rahip Dovan şimdi endişeli görünüyordu. Tüm dikkatini henüz kendisine karşı konuşmamış olan Triarch Ghaz'a çevirdi.

"Triarch Ghaz, siz ve ben Div Ana'ya birlikte dua ettik. Manastırların faydalarını ve yetimleri nasıl eğittiğimizi gördünüz. Bizi tanıyorsunuz."

Hiwa, Ghaz'dan önce konuştu. "Komutan Tiral. Bu girişim size karşı yapıldığına göre, suikastçının ve suç ortaklarının ne ceza almasını istersiniz?"

"Sorgulanmak üzere Tohr'a gönderilmeliler," dedi Tiral tereddüt etmeden. "Komplonun ne kadar derinlere uzandığını öğreneceğiz. Eğer din adamlarının saklayacak bir şeyleri yoksa korkmalarına gerek yok. Kıza gelince-" Tiral Aiz'in etrafında döndü. "Ölüm onun için kolay bir yol olacaktır. Sorgulamadan sağ çıkarsa, Tohr'daki günlerini işlediği suçları düşünerek geçirebilir."

Aiz titremeye başladı. Kendisi için değil - ölü ya da diri olması umurunda bile değildi - ama bildiği şey için

din adamlarının Tohr'un Sorgulayıcıları'nın ellerinde katlanacakları.

"Buna hiç gerek yok." Baş Rahip'in sesi titriyordu. "Lord Tiral, bunu tartışabiliriz-"

"Belki," dedi Tiral. "Ama şu anda değil."

"Çocuklara ne olacak?" Rahibe Noa konuştu. "Eğer hapse atılacaksak?"

Tiral, "Yetimlerin din adamlarının dizinin dibinde fitneyi öğrenmesindense orduda hizmet etmesi daha iyi," dedi. "O kadar şaşırmış görünme. Babamın yanında ilk kez savaştığımda çoğundan daha gençtim. Pek çok ulus çocuklarını daha da erken eğitir. Jaduna savaş büyüsü derslerine dört yaşında başlar. Martiallerin İmparatoriçesi altı yaşında askeri akademiye gitti."

Hiwa, "Kız ve din adamları sorgulanacak," dedi. "Yetimler askere alınacak. Şahitlik edildi ve kabul edildi mi?" Triarch arkadaşlarına döndü.

Triarch Oona başını salladı. "Tanıklık edildi ve kabul edildi."

Triarch Ghaz din adamlarına baktı, gözlerinin ardında zengin bir protesto vardı. Hiçbiri dudaklarına ulaşmadı. "Tanıklık edildi ve kabul edildi," dedi.

Triarch Hiwa muhafızlara başıyla işaret etti. "Onları Tohr'a götürün."

5 Quil

LAkşamüstü Quil, Sufiyan'a bir karalama defteri ve kalemler aldı.

bir yük gibi hissetmeyeceğini düşündüm. Suf pazarda olanlarla ilgili hiçbir şey söylemedi. Hediye için Quil'e teşekkür etti ve Navium'un kraliyet sarayının kemerli koridorlarında kayboldu. Quil çizim yapacağını umuyordu. Ya da daha büyük olasılıkla etrafta kim varsa onunla üzüntüsünü unutmak için.

Quil ise teyzesini bulması ve kendisinden sakladığı ölümleri ona sorması gerektiğini biliyordu. Ama bunu doğrudan söyleyemezdi çünkü teyzesi sorularını geçiştirirdi. Zeki olmak zorundaydı.

Serin deniz havasını içine çekerek imparatorluk bahçelerinde yürüdü. Quil yıldızların altında o kadar çok gece geçirmişti ki çoğu Savaş sarayı ona hapisane gibi geliyordu. Ama Navium'un ki farklıydı.

Helene Teyze, mozaik döşemeli havuzları, yüksek kemerlerden aşağı yuvarlanan çiçekleri ve sonbaharda ateş kırmızısı açan düzgün çitleriyle geniş bir arazide ısrar etmişti. Bahçıvanların hazineyi yiyip bitirmesinden şikâyetçiydi. Ama bu bakımlı alanlardan geçerken, Quil'in şimdi yaptığı gibi, her zaman gözleri dolardı.

Prens, insan savaşçıların cinlere benzeyen büyülü yaratıklarla savaştığı heykel bahçesinde yavaşladı.

dumansız ateş. Bir köşede Bilge bir adam, Savaşçı bir çocuğa oyma bir at sunuyordu. Bir diğerinde ise bir şahin kanatlarını açmış zafer çığlıkları atıyordu.

Birisi siyah taştan bir patika boyunca lambaları yakmıştı ve Quil onu takip ederek soluk gri mermerden oyulmuş üç figüre ulaştı. Başlarını eğmiş ve ellerini kavuşturmuş, sanki yalvarıyormuş gibi duruyorlardı. Uzun zaman önce ölmüş olan anneannesi ve dedesi ile Hannah Teyzesi. Hepsi de babası İmparator Marcus Farrar'ın ellerinde ölmüştü.

Martial tarihinin en nefret edilen adamı.

Babası zalim ve katil olmasının yanı sıra beceriksiz bir hükümdardı. Yirmi yıl önce Karkaun barbarları istila ettiğinde İmparatorluğu neredeyse kaybediyordu. Bazen Quil, teyzesinin yanında kalmasına izin vermek yerine onu Kabile Toprakları'na göndermesinin nedeninin Marcus olduğundan emin oluyordu. Ailesini katleden canavarı hatırlatan hiçbir şeye bakmak istemiyordu.

Quil'in babası hakkında öğrendiklerinin çoğu çalınmış, bir sohbede kulak misafiri olunmuş ya da teyzesi onları alıp götürmeden önce tarih kitaplarından derlenmişti.

Quil'le Marcus hakkında açıkça konuşan tek kişi baba tarafından büyükannesiydi. Çocukken onun mutfağında oturup bademli kurabiye yedi. Onun uzun kirpiklerinde, altın sarısı teninde, koyu dalgalarında, yüksek elmacık kemiklerinde ve ölçülü konuşma tarzında kendini görmüştü.

Baban da onları çok severdi, demişti ona. kurabiyeler. O ve Zak amcan güzel çocuklardı. İyi çocuklardı. En azından Blackcliff'e kadar.

Demek babası hakkında bildikleri bunlardı. Adamın felaketle sonuçlanan kısa saltanatı ve bademli kurabiyeleri çok sevdiği gerçeği. Marcus'un hiç resmi yoktu. Ne büstü ne de heykeli. Özellikle de burada, Navium'da.

Ancak Quil'in annesi Livia Aquilla'nın bir heykeli vardı. Onun önünde durdu, belki de sadece babasının oğlu olmadığını hatırlatacak bir şey arıyordu. Güvence, çünkü geleceğinden korkmaktan bıkmıştı.

"Bu benim kaderim mi anne?" Kendisine miras kalan yüksek alnı ve dolgun üst dudağı içine çekti. "Tahtı almak mı? Ondan asla özgür olamamak mı?" Bu düşünce tüylerini diken diken etti. Sadece tacın bitmek bilmeyen kısıtlamaları yüzünden değil - halasının kendine ayıracak bir dakikası bile yoktu. Ama gücün yozlaştırdığını bilecek kadar tarih okuduğu için. Helene Teyze'den önce hüküm süren babası bunun kanıtıydı.

"Ya sonum tıpkı onun gibi olursa?"

Güç yozlaşmak zorunda değildir. Eğer bu konuda düşüncesiz olmak yerine akıllıca davranırsanız.

Tas'ın sözleri. Quil şimdi arkadaşını diliyordu, çünkü Tas Quil'in düşüncelerini çözmesine yardımcı oluyordu. Quil gibi bir yetim olan Tas, çok az kişinin sahip olabileceği şekilde baba, kardeş ve kan bağına sahipti.

Yıllar önce, Elias ve Laia evlendikten sonra, Saif Kabilesi Tas'ı evlat edinmiş ve Tas, Quil ile birlikte büyümüş. Prens'in ilk anısı, büyük çocuk yukarıdaki takımyıldızları gösterirken Tas'ın yanında dokuma bir hasırın üzerinde uzanmasıydı.

Şu büyük kuş görünümlü şey mi? O şahin. Aquillus. Bu senin ailenin sembolü. Tas, Quil'in kendi isminden ne kadar nefret ettiğini anlayınca ona Aquillus demeye başladı. -Hel Teyze ne derse desin durmayı reddetti. Sonunda herkes onu takip etti.

Ama Tas gitmişti, Helene Teyze için başka bir göreve çıkmıştı. Teyzesi hazinenin yarısını tükettiğinden yakınmıştı. Tas'ın pahalı bir zevki vardı. Büyüleyici, bıçağı hızlı kullanan ve hınzırca zeki, mükemmel bir casustu, ne tam olarak Bilge ne de Savaşçı gibi görünüyordu, ama biraz

İkisini de. Quil onun saygısız mizahını, maceralarını anlattığı hikâyeleri özlemişti. Tas'tan aylardır haber almamıştı.

Gerçekte, Tas'ın varlığı bir fark yaratmayacaktı. Quil ne kadar isterse istesin tahttan feragat etmeyecekti. Helene Teyze'nin tahtı korumak için katlandığı onca şeyden sonra olmazdı. Onun yüzünden kaybettiği onca şeyden sonra olmazdı.

"Kuzen! Ben de seni arıyordum."

Quil heykelden uzaklaştı, ancak konuşmacı heykelle konuştuğu için onu yargılamayacaktı.

Quil'in hayatı boyunca Helene Teyze, Marcus'un birçok aile üyesiyle yakınlık kurmaya çalışmıştı. Bunlardan biri de bir kolunun altında tokmak, diğerinde minyatür bir mancınıkla yaklaşan kızdı.

"Kuzen Arelia." Adam selamlamak için elini uzattı, ama kadın gözlerini devirip onu kucakladı ve elindeki tokmağı hemen adamın ayağına bıraktı.

Koyu mavi mühendis tulumu giyiyordu, cepleri tıkırdayan her türlü nesneyle doluydu; gevşek, kahverengi-sarı buklelerini topuz yapmıştı. Quil kuzeninden daha uzun ve daha genişti, teni daha sıcaktı - Sufiyan'ın rengine daha yakındı. Quil tefekkür ve kontrol eğilimindeyken, Reli sürekli kendi kendine mırıldanıyor ve tehlikeli fikirler deniyor, kaos peşini bırakmıyordu. Ama her ikisinde de Gens Farrar'a özgü güçlü bir çene ve soluk ela gözler vardı.

"Seni yakaladığıma sevindim." Arelia onu serbest bıraktı. "Köprü restorasyonu ile ilgili bilgi verirken teyzenin masasında çok tuhaf bir plan gördüm. İşte, tüfeğimi tut-" Reli tüfeğı ona doğru itti ve tulumunu sıvazlayarak gümüş bir çekiç, deri bir saç teli ve yabancı bir para çıkardı, sonra başını salladı.

"Bir taslak vardı. Artık yok. Bir silah olabilir, ama umarım bir ulaşım aracıdır, çünkü gökler canlı hayvanları bilir.

ve mavnalar çok yavaş. Güneyde, Kegari hava yoluyla seyahat eder. Hava!"

"Uçaklar sadece baskın ve yağma için kullanılacaksa ne işe yarar?" dedi Quil. Teyzesi, binlerce mil güneyde olmalarına rağmen savaş çıkırtkanlıklarıyla İmparatorluk müttefiklerini etkileyecek kadar sorunlu bir ulus olan Kegari'la ilgili endişelerini dile getirmişti.

"Eğer nakliye araçlarına bir göz atabilirsek-"

"İyi şanslar," dedi Quil. "Sadece Ankaralılarla konuşuyorlar. Denizciler ne zaman oraya bir gemi gönderse, ortadan kayboluyor. Kanayan Karkaun'lardan bile beterler."

Reli'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. "Hiç kimse Karkaunlardan daha kötü olamaz." Çoğu Martial gibi onun da İmparatorluğun güney komşularına olan nefreti kemiklerine kadar işlemişti; vahşi bir işgal bir halkı bu hale getirebilirdi. "Teyzen de aynı fikirde olurdu - bu da bana hatırlatıyor. Seni arıyor. Onu kızdıracak ne yaptın?"

"Eminim bana söyleyecektir," diye mırıldandı Quil.

"Özür dilemelisin. Söylentilere göre Ankara Büyükelçisi'nden Kegari'deki huzursuzlukla ilgili bir rapor almış. Detaylar hakkında pek bir şey yok ama bu onu kötü bir ruh haline sokmuş. Ve bu sabah bir Jaduna Raan-Ruku geldi, bu yüzden o da huzursuz."

Areliya, Jaduna'dan söz edilince ürperdi; o kadar güçlü, o kadar gizemli bir grup büyü kullanıcısıydılar ki Helene Teyze bile onlara ihtiyatla yaklaşıyordu.

Quil kaşlarını çattı. Jaduna halkını yöneten altı kadın olan Raaniler genellikle topraklarını terk etmezlerdi. Bunun yerine Raan-Ruku'larını -Anne'nin Kurtları- elçi olarak gönderirlerdi. Hel Teyze ona yıllar önce büyüde güçlü olduklarını söylemişti. Asla geçilmemeliymiş. Onları sikkelerinin şeklinden tanırırsınız, bir daireyi çevreleyen üçgenler.

Ama İmparatorluğu pek sık ziyaret etmezlerdi. Genellikle sadece acil durumlarda.

Quil ve Arelia arkalarından gelen metal sesiyle döndüler. Prens, çan kollu, ağır işlemeli bir cübbe ve altın bir başlık giyen sarışın Jaduna'yı görünce kanı dondu. Üçgen paralar ve ortasında tek bir daire ile süslenmişti.

Sürmeli gözlerini, beynini delmek istercesine Quil'in üzerine dikti. Sırtından aşağı ter damlıyordu. Bir keresinde büyüü bastıran bir maddeyle ilgili eski bir halk hikâyesi okumuştı. Hikâyenin gerçek olmasını dilemiş, Jaduna büyücüsünün içinde ne yaşadığını bilmemesi için kendisini bu maddeye sarabilmeyi dilemişti.

Artık çok geçti. Jaduna onun büyüsünün farkında olmalıydı. Hel Teyze'ye söylemiştir. Ve onlarla birlikte eğitim almak zorunda kalacaktı-

Ama o sadece başını eğdi ve yürümeye devam etti. Quil, Jaduna'nın onu takip etmediğinden emin olmak için arkasına bakarak odasına doğru fırladı. Arelia da en az onun kadar Jaduna'dan kaçmaya hevesli bir şekilde ona ayak uydurdu. Büyü onu şaşırtıyordu, çünkü onu parçalarına ayıramıyordu.

"Ah." Arelia tulumunun içinden küçük bir kitap çıkardı. Serra'lı Rajin'in Hatıraları. "Bunu birkaç gün önce senden çaldım. Bitirmenin üç yılını daha alacağını biliyordum."

Quil, kamarasına giden geçide döndüklerinde yüzünü buruşturdu. "Kütüphaneden daha bir hafta önce aldım." Koridoru koruyan Maskelere başıyla selam verdi.

"Eğer o mutlu scim arkadaşınla kalkanlara vurmak için daha az zaman harcasaydın-"

"Bildiğiniz gibi adı Sufiyan ve savaşçıdan çok şifacıdır-"

"O zaman belki" -Arelia Quil'in odasının kapısını iterek açtı ve kitabı ona uzattı- "daha çabuk bitirirdin. Benim için çok fazla kadim bilgi ve boş bakış var ama savaş makinelerinin çizimlerini aydınlatıcı buldum."

BOOM. Bir kapı uzaktan çarptı ve ayak sesleri gümbürdedi Koridorun sonunda.

"Doğru," dedi Arelia. "Ben gidiyorum."

"Korkak!" diye seslendi kadın uzaklaşırken. Bir dakika sonra Helene Teyze kapıyı arkasından tekmeleyerek içeri girdi.

"Teyze," dedi. "Bir Jaduna Raan-Ruku gördüm-"

"Rutin ziyaret. Oturun." Sosyetik bir kanepeyi işaret etti.

"Şimdi." Bir maskenin tınısız soğukluğuyla konuştu- Emir verirken ya da öfkesini bastırırken başvurduğu bir şeydi bu. Quil'in kendi hayal kırıklığı arttı. Başka bir nutuk dinleyecek havada değildi.

Yine de oturmuş, Hel Hala'nın adımlarını izliyordu. Saray kıyafetçilerinin sıkıntısına rağmen İmparatoriçe Helene çoğunlukla sade siyah tayyör giyiyor, sırtına da bir pelerin bağlıyordu. Rütbesinin tek göstergesi taç örgüsüne iştirilmiş gümüş bir halkaydı; Quil bu halkayı bir eğitim sahasının kenarına atılmış, çamaşırların arasına karışmış ve bir keresinde, çok garip bir şekilde, Antium'daki sarayın çatısında özellikle çirkin bir gargoyle'un başının üstünde otururken görmüştü.

Onu yukarıda bulduğunda gülmüşlerdi ama İmparatoriçe şu anda gülmekten çok uzaktı. Kollarını kavuşturdu ve soluk mavi bakışlarıyla onu kısırdı.

"Bugün pazarda kulak misafiri olmuşsunuz," dedi. "Sufiyan ile tahttan çekilme hakkında konuşuyormuşsunuz."

"Casusluk mu yapıyordun-"

"Seni gözetlememe gerek yoktu. Şehrin yarısı seni duydu. Gens Candela, Duria ve Visselia'nın Paters'ları da dahil."

"Sadece konuşuyorduk Hel teyze. Öyle demek istemedim-"

"Bu adamlar Gens'lerini demir yumrukla yönetiyorlar. Varisleri onların izni olmadan hapsîrmaz bile. Ama ben buradayım, kendi kanayan ailemin İmparatoriçesi ve Annesi'yim ve yeğenimin toplum içinde edepli davranmasını sağlayamıyorum. Hükümeti devirmeyi planlayan bir devrimci gibi davranamazsın!"

Eskiden devrimciydin teyze. Sen ve annem ve Laia ve Elias. Yirmi yıl önce, Nightbringer olarak bilinen bir cin insanlığı yok etmeye çalıştığında, Helene Teyze İmparatorluğun güçlü ailelerine meydan okumuş ve birliklerini savaşa götürmüştü. Quil bunu ona hatırlatmak istedi. Ama bu, huysuz bir boğanın önünde kırmızı bir yüzbaşının pelerinini göstermek kadar akıllıcaydı. Çenesini kapalı tuttu.

"Sen veliaht prensisin. İmparator olacaksın, Zacharias."

Bu ismin sesi, tahtayı parçalayan bir baltanın feryadı kadar hoştu. Ona şeytan babasını ve öldürüp sonra da oğluna adını verdiği ikiz kardeşini hatırlatıyordu.

"Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirsin?" İmparatoriçe volta atmayı bıraktı. "Bu tahtın nelere mal olduğunu biliyorsun. Sorumluluk almak istemediğin için onu bir kenara mı atacaksın?"

Quil, "Bu sorumlulukla ilgili değil," dedi. Babam gibi olmak istemiyorum. Ama bunu sana söylersem, babam hakkında konuşmaktan nefret ettiğin için reddedeceksin. Yani, kanayan bir nokta yok. "Tahttan çekilme duyulmamış bir şey değil. Sunn'ın veliaht prensesi-"

Hel Teyze, "Sünni isyancılar rejimi tehdit ettiği için tahttan çekildi," dedi. "Yine de onu öldürdüler ve şimdi ülke açlıktan ölüyor. Tahıl için bize yalvarıyorlar ve geçen yıl Kegari onlara baskın yaptığında zar zor bir savunma gücü toplayabildiler."

"Ankanese-"

"Tek bir ruhani lider tarafından denetlenen temsili bir hükümete sahip olun."

Teyzesinden neredeyse bir karış daha uzun olmasına rağmen Quil birden kendini küçük hissetti. O günkü dersi hatırlamayan bir okul çocuğu kadar küçülmüştü. Bu yüzden onunla tahttan çekilme konusunu konuşmamıştı. Araştırma yapmak istiyordu. Meşru argümanlar ve açıklamalar bulmak istiyordu. Onu düşünmeye zorlayacak kadar etkili bir dava açmak istiyordu.

"Sizin... yanlış adiminizla ilgili her türlü haberi susturmayı başardım," dedi İmparatoriçe. "Ama bu beni başka bir konuya getiriyor. Muhafız yüzbaşınız önce ona sizi terk etmesini emrettiğinizi, sonra da bir tartışmaya doğru koştuğunuzu söyledi."

Sonunda, bir açılış. "Meydanda korkunç bir şey oldu-"

"Evet. Ölü bir çocuk. Siz sormadan söyleyeyim, detayları konuşmayacağım."

"Neden?" Quil karşılık verdi. "Neden, başka çocuklar ölmüşken ve siz bu konuda hiçbir şey yapmıyorken?"

Hel Teyze, "İşte tam da bu yüzden muhafızlara ihtiyacınız var," dedi.

Kaçamak cevapları o kadar sinir bozucuydu ki neredeyse kafasına bir şey fırlatacaktı. Ama o sadece hışımla kaçacak ve Quil hiçbir zaman cevap alamayacaktı. Quil, huysuz görünmemek için sesini alçalttı.

"Korumalara ihtiyacım yok."

"Sırf savaşmak için eğitildin diye-"

"İmparatorluğun en büyük savaşçısı tarafından."

İmparatoriçe'nin dudakları inceldi. "Ben ona en büyük demezdim-"

Quil homurdandı. "Her yıl sen ve Elias var

O saçma düello ve her yıl seni yeniyor."

"Onu üç yıl önce yendim! Ve konuyu değiştirmeyi bırak." İmparatoriçe'nin yanakları kızardı ve solgun

Yüzünde iki yara izinin hayaletleri belirdi.

Bir zamanlar yüzünü kaplayan ve onu İmparatorluğun seçkin bir askeri olarak işaretleyen sıvı metal maskesinden geriye kalan tek şey onlardı - Maske. Quil ne zaman varis olarak görevlerinden yakınmak istese, Hel Teyze'nin on dört yıl boyunca Blackcliff Akademisi'nde eğitim gördüğünü ve acı çektiğini hatırlardı. Okulu kuran ve kehanetleri yüzyıllar boyunca İmparatorluğa rehberlik eden Kutsal Kahinlere saygı duymuştu. Augurlar canlı metalden el yapımı maskeyi yüzüne yerleştirirken diz çökmüştü.

Hel Teyze, kendisini kandırmış olsalar da Augur'lara güvenmişti. Quil onlarla hiç karşılaşmayacağı için mutluydu. Onlar artık ölmüştü. Ama Blackcliff hâlâ acemi askerlerini titizlikle eğitiyordu ve Maskeler, ölen askerlerden alınan ve her yıl yeni birlikler için yeniden şekillendirilen yüz örtüleriyle yaşamaya devam ediyordu.

Hel Teyze yara izlerine dokunduğunda Quil, kendi bakışlarını bastırса da teyzesinin ona bağırma dürtüsüyle savaştığını biliyordu. Teyzesi onu seviyordu, doğru. Ama bazı günler bunu istediğı için değil de mecbur kaldığı için yapıyormuş gibi hissediyordu. Quil bazı günler Hel Teyze'nin onun yüzünde ölü kız kardeşini, gözlerinde de babasını görmekten asla vazgeçmeyeceğini düşünüyordu.

Quil'in göğsünün derinliklerinde tanıdık bir his. Sanki kar fırtınasının ortasında sıcak, baharatlı bir elma şarabı içmiş gibi ılık bir his. Bu onun hayal kırıklığına cevap veren, kullanılmaya, Helene Teyze'nin duygularını, anılarını okumaya, onu istediğı gibi yönlendirmeye hevesli büyüydü.

Quil bu istenmeyen eğilimi bir kutuya geri itti. Anılar özeldi, sunulmak içindi, alınmak için değil. Duygular deneyimlenmeli ya da paylaşılmalıydı, çalınmamalı ve manipüle edilmemeliydi. Quil izin almadan birinin zihnine girmeyi kendine yediremiyordu. Bu sanki

Babası büyüye sahip olsaydı böyle bir şey yapardı. Bu ihlal vicdansızcaydı.

İmparatoriçe parmaklarını çıtlattı ve pencereye doğru yürüdü. Bakışları kraliyet konutunun balkonlarında ve korkuluklarında gezindi. Her zaman tetikteydi; bu asla ölmeyecek bir alışkanlıktı.

"Çok sinirlendiğim için özür dilerim," dedi bir dakika sonra, dönüp onun yanına otururken sesi neredeyse kısılmıştı. "Dinle. Lütfen."

Kadının tavrındaki bu değişim Quil'in omurgasında bir ürperti yarattı. Ne söyleyecek olursa olsun, adamın bundan nefret edeceğini hissetti.

"Yirmi yaşındasın," dedi. "Tahta geçmek için yeterince büyüksün. Rathana'yı kutlamak için beş gün içinde bir şenlik düzenleyeceğiz. Bu vesileyle ilkbaharda taç giyme törenini duyurmayı planlıyorum. Sen hazırsın. Ve ben... ben bununla işimi bitirdim." Kolyesini ve kraliyet konutunu işaret etti. "İmparatorluk için hayatımdan yeterince vazgeçtim. Uzun zaman önce, seni tahta görmek için yemin ettim. Şimdi sözümü tutma zamanı."

Quil, sanki eller onu soğuk bir okyanusa sürüklüyor ve yüzeyin derinliklerinde tutuyormuş gibi hissetti. Kelimeleri bulamıyordu, sadece nefesini kesen bir inkâr kuyusu vardı.

"Bunu istemediğini biliyorum yeğenim," dedi İmparatoriçe. "Gökyüzü benim de istemediğimi biliyor. Ama bu senin için iyi olacak. Bunu iyi saklıyorsun ama aylardır gölgelerle yürüyorsun. İlar ve Ruh'u seviyordun. Onların kaybı-"

Helene başını salladı ve Quil onun yirmi yıldır ölü olan kendi kayıp aşkını hatırladığını biliyordu.

"Anlıyorum. Dünyadaki tüm insanlar arasında ben anlıyorum. Yönetme işi sana kederin ötesinde bir amaç verecek. Bir Pleb ve bir Illustrian'ın çocuğu olarak doğdun. Dünyaya getirildin.

Bir bilgin tarafından dünyaya getirildi. Kabileler arasında yetişmiş. Sen İmparatorluğun en iyisisin. Ve onun sana ihtiyaçı var. Gens'in sözlerini unutma." Sonuna kadar sadık.

İmparatoriçe, omuzları geriye atılmış, gözleri mavi ateş gibi yanan, sanki omuzlarında milyonlarca ruhun ağırlığını taşı mıyormuş gibi düzgün bir şekilde duruyordu. Quil tacı bu kadar zahmetsizce taşıyıp taşıyamayacağını merak etti. Dünyada tam olarak olması gereken yerde olduğunu bilerek hareket edip edemeyeceğini.

Belki de yapardı. Ya da belki kalbi soğuyacak, yüzü sertleşecekti. Belki de babası gibi -ya da insandan çok canavar olan herhangi bir sayıda Savaş imparatoru gibi- küskün ve acımasız olacaktı.

"Neden bana söylemedin?" Quil kapıdayken tekrar sordu. "Ölen çocuklar hakkında mı?"

Teyzesi durakladı, sırtı ona dönüktü. "Keder tuhaf bir canavardır. Bazıları onunla savaşır, ruhları onun istismarından yara alır. Bazıları onu gömer ve yeniden ortaya çıkmasını bekleyerek yaşar. Bazıları da keder boyunlarında bir ağırlık olarak suda yürür. Her hatırlatma bu ağırlığı daha da ağırlaştırır." Yarıya kadar döndü, yüzü profilden görünüyordu. "Sen ve ben suya basıyoruz, yeğenim. Ve senin boğulduğunu görmek istemem."

Bir an sonra İmparatoriçe gitmişti. Quil Kabile Toprakları'ndaki geniş alanları düşündü. O uzun düz çöllerde yarışmayı, o kristal gibi gece göğünün altında uyumayı. Zaten kendine işkence ettiğinden, düşüncelerinin İlar'a kaymasına izin verdi, geceleri saatlerce yürüyüp ona geri dönüşünü, yüzünde yarım bir gülümseme, saçlarında rüzgar ve gül kokusu.

Onu özledi. O hayatı özlemişti. Onu o kadar çok istiyordu ki sıcakın kokusunu alabiliyor ve yıldızları parmaklarının arasında hissedebiliyordu.

Ama ne istediği önemli değildi. Gens'inizin sözlerini hatırlayın. İmparatoriçe konuşmuştu.

Ve o sadıktı. Sonuna kadar.

Beş gün sonra Quil kendini sarayın taht odasının dışındaki uzun taş koridorda teyzesini beklerken buldu, huzur arıyor ve bulamıyordu.

Kendisine bir suikastçının boğma ipi kadar iyi oturan tuniğın yakasını çekti. En azından mavi ve gümüş rengindeydi -Gens Aquilla renkleri. İmparatorluk kumaşçısı Quil'i siyah ve altın rengi bir kıyafete zorlamaya çalışmıştı; Gens Farrar'a bir selam ve Quil'in Pleb kökenlerine dair inceliksiz bir hatırlatma.

Ama Quil aptal değildi. Düşmanları onun varis olarak değersizliği hakkında mırıldanmadan da bu parti yeterince kötü geçecekti.

Korumaları ona bakarken Quil bir ileri bir geri volta atıyordu. Serra'nın Hatıraları'ndan Rajin'i yanında getirmişti - Arelia bitirmesi için onu sıkıştırıyordu - ama odaklanamadı ve sonunda cebine attı.

İki kış önce, Rathana'yı Kabilesi Saif ile Nur'da geçirmişti. Kış ortasını ateş atıcılar, akrobatlar ve şişte kızartılmış geyiklerle kutlamışlardı. Kabilenin Kehanni'si, hikâye anlatıcısı ve tarih bekçisi Laia bir düzine masal anlatmıştı. Sufiyan'ın küçük kız kardeşleri bir düello yarışmasını kazandı ve Sufiyan ve küçük kardeşi ay pastası tezgahını temizledi.

Quil'in hatırlayabildiği en mutlu Rathana'ydı.

Şimdi burada, üzerine uymayan kıyafetler giymiş ve gözlerinin altında gölgeler vardı. Taç giyme töreni bu gece ilan edilecekti. Kaderi mühürlenecekti.

Çizmelerin sabit sesi dikkatini dağıtmıştı ve teyzesi köşeyi dönüp salona girdiğinde başını kaldırıp ona baktı. Teyzesi

tören zırhını ve ezik tacını giymiş, gümüş sarısı saçlarını bir taç örgüsü içine sıkıştırmıştı.

"Tas'tan haber aldın mı?" Quil, teyzesi daha konuşmadan sordu. Ondan bir parça koparmak isteyen her saray üyesi tarafından süpürülmeden önce, şimdi öğrenmek daha iyiydi.

"Blood Shrike yarın Antium'dan gelecek," dedi Helene Teyze, ikinci komutanından bahsederken. "Ona sorarız."

Quil, Hel Teyze'nin yalan söylediğini anlayacak kadar onu iyi tanıyordu. Yaklaşık altı ay önce, Tas'ın hiç dönmediği bir göreve gitmesinden bir gün önce onun Tas'la kavga ettiğini duymuştu. Kanayan taht odasında gerçekleştiği için sarayın çoğu bunu duymuştu.

Eğer bir danışmana sahip olmanın ne anlamı var? tavsiyeleri hiç dinlemedi mi? Tas, İmparatoriçe'yi suçladı.

Duymaya değer bir şey söyle, seni sarhoş hödük, diye çıkıştı Helene Teyze, belki söylerim.

Kesinlikle, Tas bir çapkındı. Casuslukta her türlü avantajı bulmuş ve bunların tadını sonuna kadar çıkarmıştı. Ama yıllarını Hel Teyze için görevler yaparak geçirmişti. Ve hala, onu bir kol mesafesinde tutuyordu.

"Tas benim için bir kardeş ve gerçeği öğrenmek istiyorum," dedi Quil. "İkiniz her zaman iyi geçinemerseniz bile."

Teyzesinin kaşları havaya kalktı. "Tas İmparatorluğun sadık bir hizmetkârıdır," dedi. "Ve yaptığı tüm fedakârlıklar için minnettarım. Dediğim gibi, Shrike'a soracağız."

Çok diplomatik. Ve şifreli. Hel Teyze böyleydi, her zaman söylemeden bir şeyler ima ederdi. Quil'in bağırması geliyordu ama hoşnutsuzluğunu bastırdı.

Teyzesi onun koluna girdi ve iki büyük kapıya doğru yürüdüler. -Gens Aquilla'nın şahiniyle oyulmuş olan bu kapı taht odasına açılıyordu. Helene Teyze nefes almak için durdu.

ilk kez halka açık bir etkinlikte ona katılmıştı. Yedi yaşındaydı, onun yanında ciddi ve kaskatı kesilmişti, gömleğini tekrar tekrar düzeltiyordu çünkü onu gururlandırmak istiyordu.

Bir az beklememizin sakıncası var mı? diye sormuştu. Bazen içeri girmeden önce gergin oluyorum. Nefes almak için bir saniye ayırırsam, yardımı oluyor.

"Diğer tarafta bir savaş var, biliyorsun," dedi şimdi, yumuşak bir sesle. "Ama gençliğimi eğitim alarak geçirdiğim türden değil. Annen bu konuda çok daha iyiydi."

"Bu işte düşündüğünden daha iyisin Hel Teyze."

Belli belirsiz gülümsedi. "Yine de daha iyi olacaksın. Hazır mısın?"

Bir an için aralarındaki mesafe azaldı ve o da gülümsedi, tek gamzesi onunkinin aynasıydı.

"Olabileceğim kadar." Her zaman verdiği cevabı verdi. Muhafızlara başıyla işaret etti ve kapılar açıldı. Bir müjdecî onları anons ederken tüm başlar döndü.

"İmparatoriçe Helene Aquilla, Savaş Ordusu Yüksek Komutanı, Imperator Invictus ve Diyarın Derebeyi ve yeğeni ve varisi Zacharias Marcus Livius Aquillus Farrar, İmparatorluk Ordusu Teğmen Komutanı ve Diyarın Veliaht Prensi."

Odadakiler selam verirken Hel Teyze, "Ne kadar da boş konuşuyorsun," diye mırıldandı. Selamlamak için yarım bir baş selamı verdikten sonra, hemen enstrümanlarını tıngırdatmaya başlayan müzisyenlere işaret etti. Daha odaya adımını atar atmaz etrafı sarılmış, bir düzine ses onun dikkatini çekmek için yaygara koparmıştı.

Quil bir adım geri çekildi ve partiye baktı. Yüzlerce renkli Kabile lambası odaya yumuşak bir ışık saçıyordu. İnleyen bir masa, kâğıt inceliğinde hamur işine sarılmış şekerli fındık, baharatlı çay yapraklarına sarılmış kıyma gibi Bilgin lezzetleriyle doluydu. Müzisyenler Âlimlerdi

Çok. Quil, Martial topluluğu hakkında pek bir şey görmemişti. Plebyenlerin kalabalığın kenarlarında kalması belki. Neredeyse herkesin silahlı olması.

Quil, odayı ılıman tutmak için açılan pencerelerden uzakta, şehir muhafızlarının değişimini işaret eden davul seslerinin yankılandığını duydu.

"Selamlar, veliaht prens."

Quil, İmparatoriçe ile konuşmasını bitiren yeşil cüppeli, beyaz saçlı kadının önünde başını eğdi. Cübbesinin kenarlarındaki armut biçimli mücevherler lamba ışığında parlıyordu.

"Büyükelçi Ifalu," diye selamladı onu. "Yarın eve döneceksiniz, değil mi? Sarayda sizi özleyeceğiz. Özellikle de teyzemi."

"İmparatorluğu ve İmparatoriçe'yi özleyeceğim. Burada geçirdiğim yıllar boyunca bana iyi bir dost oldu." Büyükelçi İmparatoriçe'ye şefkatle baktı. "Ama ben Ankana'yı özlüyorum. Başkentimizin güzelliğini gördünüz. Ailem orada. Ailem ve kuzenlerim. Onlara karşı görevim beni eve çağırıyor."

Büyükelçi yüksek rütbeli bir Ankaralı ailenin tek çocuğuydu. Bir gün Yüksek Kahin unvanını almasını bekliyorlardı.

Büyükelçi, "Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş," dedi. "Mutlu musunuz?"

Quil'in dürüstçe cevaplayamadığı bir soru. "Ben varisiyim," dedi.

"Anlıyorum." Büyükelçinin kaşları sempati ile çatıldı. "Maske takmıyorsunuz ama maske takmak üzere eğitildiniz. Önce görev, ölüme kadar - bu onların sloganı değil mi? Bana hep öyle gelmiştir, çünkü ben de görevime bağlıyım. Korkmayın, prens. Bu dünya için iyi şeyler yapacaksınız. Emifal Firdaant." Elini uzattı

Geleneksel Ankaraca veda sözleri -Ölüm önce beni alsın- ve kalabalığın içinde kayboldu.

Birkaç dakika sonra Quil'in arkasından bir ses yükseldi.

"Gökler beni korur Quil, ama bu tuniği sana kim dikti?

Düşüş tamamen yanlış."

Quil gülümsedi ve partiye katılanların arasından çıkan uzun boylu, siyah saçlı adama döndü. Adisa'lı Musa. Buradaki çoğu kişi için o, İmparatorluğun doğusundaki denizci bir krallık olan Marinn'in elçisiydi. İmparatoriçe Musa'ya bazı günler "sevgili", bazı günler ise "seni cinlerin dokunduğu şeytan adam" diye hitap ederdi. Quil içinse o sadece bir dosttu.

"Geleceğini düşünmemiştim," diye selamladı Quil Musa'yı. "Teyzen rica etti." Musa omuz silkti. "Her zamanki gibi geliyorum,

onun mütevazî hizmetkarı. Şatodaki kumaşçının aksine, belli ki sana karşı bir şeyler hissediyor. Gökyüzüne yemin ederim ki, o yaşlı adam modayı kışından ısırsa bile bilemez. Al bakalım." Musa, Quil'in tuniğinin üst düğmesini gevşetti ve kendi atkısını genç adamın boynuna doladı. Quil'le göz göze geldi. "Bugün nasıl hissediyoruz? Pervasızca bir şey planlamıyor musun?"

Quil güldü ama sesi boş geliyordu. "Ne zaman umursamaz oldum ki?"

"Belki de senin sorunun budur." Musa, Helene odada dolaşırken onu takip etti. "Sen örnek bir prenssin Quil. Sana bir partiye katılmanı söylüyor, sen erkenden geliyorsun. Sana Karkaunlarla savaşmanı söylüyor, sen de şehirlerini ele geçirip onun adına İmparatorluğu genişletiyorsun. Sana İmparator olacağını söylüyor..." Omuz silkti.

"Ben görevimi biliyorum Musa."

"Evet, görev." Musa yakındaki bir garsondan kızarmış bir patates pırzolası kaptı. "Ailen görevden çok söz ediyor. Ama sen yirmi yaşındasın Quil. Tahta zincirlenmemelisin. Ya da teyzenin isteklerine. Bunu ona benim söylediğimi

söyleyebilirsin." Musa

göz kırptı ve bir ısırık aldı. "Onunla uzun bir tartışma yaşamamız gerekiyor."

Musa gülerek uzaklaşırken Quil bu ima karşısında sesli bir şekilde öğürdü. Sadece bir dakika sonra, hala tiksiniyor olan prens, Helene Teyze ile konuşmasını bitirmiş olan bir Pater tarafından rahatsız edildi.

"Teyzenizin planı hakkında ne düşünüyorsunuz, Majesteleri?" Pater Vissellius öne çıktı ve genç adamın omzuna vurdu. "İtirazınız yok mu?"

"Kapa çeneni, Vissellius." Kulaklarında kocaman halkalar ve parmaklarında ghas lekeleri olan bir kadın onun yanında belirdi: Mater Andricar, Quil'in her zaman sevdiği kurnaz, yaşlı bir yaratık.

Yaşlı kadın belinden ince bir puro çıkardı ve yakındaki bir mangalda yaktı.

"Çocuk teyzesini destekliyor. İmparatoriçe sadece makul davranıyor." Mater Andricar, Vissellius'un solgun yüzüne ghas dumanı üfledi. "Hattı güvence altına almalı."

Vissellius öksürerek dumanı uzaklaştırdı. "Kendisinin hiç çocuğu olmadığına göre biraz zengin. Neden bir yabancı olmak zorunda?"

"Güçlü bir müttefik olmak için! Duyduğuma göre kız soylu biriymiş. Taç giyme töreninden önce yapılırsa çok daha iyi olur. Prens gelini-"

İki dedikoducudan uzaklaşmaya başlayan Quil dondu kaldı. "Özür dilerim," dedi. "Bu gelin meselesi de ne?"

Vissellius ve Andricar karşılıklı bakiştılar. İlki, her gözeneğinden sızan zorlukla bastırılmış neşeyi gizlemek için hızla şarabından büyük bir yudum aldı.

"Neden sevgili prensim, İmparatoriçe size söylemedi mi?" Andricar, hakkını yemeyelim, gerçekten şaşırmış görünüyor. "Evlenmek üzere nişanlandınız."

Sirsha

TAdam bir müşteriye göre şaşırtıcı derecede kibardı - esrarengiz olsa da. İşin detayları hakkında kaçamak cevaplar veriyordu,

Bazıları bunu sahtekârlık olarak görse de Sirsha bunu zekice buluyordu. Bir yabancıyla tüm kartlarını masaya koyacak kadar güvenen herkes birlikte çalışmak için fazla saftı.

Sirşa ellerini adamın lanet olası neme rağmen yakmaya devam ettiği ateşe doğru kaldırdı. Onu Jutts'un midesinden çıkardıktan sonra, Roost'un güney tarafındaki kampına gitmişlerdi, bu tepeleri çukurlaştıran birçok mağaradan birinde. Yolda, işi açıkladı: Bir katilin izini sürmek. Genç insanları hedef alan birini.

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?" diye sordu şimdi adama.

Gözü dışarıdaki fırtınada, sırtı duvara dönük bir şekilde onun cevabını bekliyordu. Adamın temkinli tavrı garip bir şekilde güven vericiydi. Sirsha haftalardır, belki de aylardır ilk kez kürek kemiklerinin arasından bıçaklanmak üzereymiş gibi hissetmiyordu.

"Etrafa sordum," dedi adam. "Ölü düşmanın sana karşı komplo kurduğunu duydum. Eninde sonunda Jutts'a kaçmak zorunda kalacağını düşündüm. Senin kullandığın yolu ben de kullanırdım."

Sirşa bunun onun için bir iltifat olduğunu düşündü ama bu kadar tahmin edilebilir olmaktan hoşlanmıyordu. Yine de aptallarla uğraşmayı da sevmiyordu. Dikkatli davranması gerekiyordu.

"Migva bir düşman değildi. Sadece açgözlü bir Roost faresiydi."

Ateşin üzerinde ısıttığı bazlamadan bir parça kopardı ve bir ısırık aldı. Sonra kalanını ona uzattı. Yerken onu düşündü. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Onu rahatsız eden bir şey. Eninde sonunda ona ulaşacaktı. Şu anda bilmesi gereken şey adamın ne kadar ödemeye razı olduğuydu ve buna değip değmeyeceğiydi.

O bir savaşçıydı, bu çok açıktı. Bir asker gibi yapılı ve savaşçı formundaydı, koyu renk saçlarına gümüş rengi bir dokunuş yayılmıştı. İnce yapılı botları, sırtında iyi işlenmiş tek bir skim vardı. Muhtemelen Illustrian'dı - en yüksek dövüş sınıfının bir üyesi. Ne teklif ederse etsin, iki katını istemeye karar verdi.

"Bana işle ilgili her şeyi anlatmıyorsun," dedi. "Ya da kendin hakkında. Kimin için çalıştığımı bilmek istiyorum. Bir adın var mı?"

Adam omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Size bilmeniz gerekenleri söyledim."

"Sen bana bilgi veriyorsun ve ben de gerisini çözüyorum, öyle mi?" Sirsha güldü. "Ben oyunları sevmem."

O anda yüzü hareketsizleşti ve orada, solgun gözlerinin ani kasvetinde Sirsha tüm ölülerini gördü. Tüm hayaletlerini. Ateş titredi ve rüzgâr mağaranın içine doğru çılgılık attı, büyülü bir uyarı.

"Bu bir oyun değil," dedi adam yumuşak bir sesle. "On altı çocuk öldü. Belki de daha fazlası."

"Ben bir ödül avcısı değilim," dedi Sirsha. "Aldatan eşlerin izini sürerim. Hain iş ortaklarını. Garip mücevher hırsızlarını. Eğer çocuklar kayıp olsaydı, size yardım edebilirdim."

Katillerin izini sürmek, gözüne bıçak yemek için hızlı bir yol gibi görünüyor. Her halükarda, bir katili saklandığı delikten buraya kadar sürükleyemem-"

"Rodinius Lucius."

Sirşa toparlanmadan önce ismi duyunca irkildi. "Kim olduğunu bilmiyorum-"

"Marinn'de bütün bir köyü kandırıp altınlarını aldı. O ve çetesi kasabadan çıkarken bir aileyi öldürdü. Yetkililer yardım edemedi. Köyün muhtarı adaleti sağlayacak birini aramak için Taib'e gitti ve seni buldu. Lucius'un peşine düştün, altını geri aldın ve köylülerle yüzleşmesi için onu geri getirdin. Bu süreçte üç ortağını öldürdün. O zaman kaç yaşıydın... on beş mi?"

"Şimdi, buraya bakın, önce beni öldürmeye çalıştılar-"

"Kendini savunurken birini öldürdüğün için seni yargılamayacağım." Adamın yüzü sertleşti ve Sirşa onun yüzüne baktı. Oldukça yıpranmış görünüyordu.

"Bu işin üstesinden gelemeyecekmişsin gibi davranma," diye devam etti adam. "Bunu yapmak sana yakışmaz." Öne doğru eğildi. Ateş gözlerini turuncu renkte parlatıyordu. "Bu çocuk katilinin izini sür. Boğazına bir bıçak sapla ya da onu bana canlı getir ki kendi ellerimle öldürebileyim, umurunda değil. Her iki durumda da sana bin mark ödeyeceğim."

Sirşa neredeyse gözleme yerken boğuluyordu. Bin mark onu İmparatorluk'tan temelli çıkarırdı. Ona Güney Adaları'nda küçük, güzel bir misafirhane ayarlayabilirdi. Zamanla yardım da tutabilirdi. Takip edilmekten tamamen kurtulabilirdi.

Özgürlük, diye düşündü umutsuzca, sonunda. Biliyordu ki Açlık yüzünden okunuyordu ama umurunda değildi.

"İki bin," diye pazarlık etti, az para aldığını düşünmekten çok alışkanlıktan. "Ve bu bir anlaşma."

"Bin üç yüz," dedi adam. "Nakliye ve erzak için de yeterince para ekleyeceğim."

Sirşa bir kaşını kaldırdı. Onun bu kadar kıpırdayacağını tahmin etmemişti. Kafasının içinde, on iki yaşında kendi başına yola çıktığından beri onu hayatta tutan bir ses ona fısıldadı. Dikkatli ol, Sirsha.

Sirsha'nın yeteneği sadece iz sürmede değil, büyüü izleyip bağlamada da yatıyordu. Ama artık bunu yapmıyordu-ölüm acısıyla. Halkından sürgün edilmesinin koşulları böyleydi.

Bir Martial tüm bunları bilemezdi. Yine de Sirsha katilin büyü yapıp yapmadığını doğrudan sormak istemedi. Müşterisi neden umursadığını bilmek isteyecektir. Yalan söylemek zorunda kalacaktı. Ve belli ki o yalancılardan hoşlanan bir adam değildi.

"Bu katil," dedi dikkatle. "Onda doğal olmayan bir şey yok, değil mi? Bir cin değil, değil mi? Ya da iç organlarımı sökecek bir tür öteki dünya varlığı?"

Adam inanamayarak kaşlarını çattı. "Tabii ki doğal değil. Spor olsun diye genç insanları öldürüyor. Cinler de Alacakaranlık Ormanı'nda kendi içlerine kapanırlar. İnsanların dünyasıyla hiçbir ilgileri yoktur."

Onları suçladığını söyleyemem. "Şimdi paranın yarısı," Sirsha dedi.

Alay etti. "Ve onunla kaçtın mı? Sana şimdi yüz mark vereceğim, artı erzak için yirmi mark daha." Pelerininin küçük deri bir para kesesi çıkardı ve ona doğru fırlattı. Para tatmin edici bir çınlamayla avucuna düştü. İçinde en az yüz yirmi mark vardı. Belki daha fazla. Son sekiz yılda biriktirdiği miktarın üçte biri idi bu. Sirşa altını dişleriyle kontrol etti. Gerçekte.

"Unutmadan, bunu al." Sağ elinden bir yüzük çıkardı, yassı ve gümüştü, üzerine bir X işareti kazınmıştı. "Katili bulduğunuzda bunu herhangi bir Martial garnizonuna ya da Kabile veya Denizci elçiliğine götürün. Onu ya da kellesini almana yardım edeceklerdir.

-Bana geri ver. Geri kalanını iş bittiğinde ödeyeceğim."

"Bir işi aldıktan sonra bırakıp gitmem." Sirsha yüzüğü bir kenara koymadan önce inceledi. "Çalıştığım herkese sorabilirsiniz."

"Bu durumda, üzerine yemin etmekte bir sakınca görmezsiniz."

Sirsha onun bıçağı çektiğini görmedi. Bunu yaptığını ancak eline bir çizgi çekip bıçağı çevirerek ona uzattığında fark etti.

Ateşin üzerinde onu düşündü. O kurnazdı. Kurnaz. Ve onun hakkında söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Sirsha'nın halkı arasında kan yeminleri hafife alınmazdı.

"Kimsin sen?" diye sordu ona.

"Adalet arayan bir adam." Bıçağı tekrar uzattı ama kadın hâlâ almadı.

"Beni takip etmeyi başardın, yani belli ki yeteneklisin," dedi. "Bahse girerim dövüşte de iyisindir. Neden bu katili kendin öldürmüyorsun?"

"Onu avlamaya çalıştım," dedi Martial. "Aylardır. Benden kaçtı." Uzaklara baktı, çenesi gerildi. "Artık avlanamam. Ailemin yanına dönmeliyim. Sen izini bulana kadar seninle geleceğim. Sonra kendi yoluma gideceğim. Sana ihtiyacım var, Sirsha Westering. Artık tartışacak zamanım yok." Bıçağı üçüncü kez uzattı. "Bana yardım edecek misin?"

Bir elinde bin üç yüz mark. Diğer yanda, asla bozamayacağı bir kan yemini -bu adam ölmedikçe ya da onu serbest bırakacak sözler söylemedikçe. Eğer uzaklaşmaya çalışırsa, yemin bedenini ve zihnini **yeminine** geri döndürecekti. Yemek yemek, uyumak, yıkanmak.

Bu katilin peşine düşüp ya karnına bir bıçak saplamak ya da onu müşterisine geri götürmek.

Pekala. Başka bir şansı yokmuş gibi görünüyordu. Savaşçı'nın anlattığına göre katil bir insandı ve bu da nispeten hızlı bir kovalamaca anlamına geliyordu.

Bıçağı aldı, elini kesti ve kendini sorgulamadan önce elini onunkine bastırdı. Kafasındaki uyarı çığlık çığlığa bir ulumaya dönüşmeden önce.

Avuçlarının arasında kısa bir ürperti vardı, sanki avuçlarını karın içine daldırmışlardı. Bir an sonra da kayboldu. Sirsha'nın boynuna yakın bir yerde soğuk alevlendi ve taktığı ince altın zincir ağırlaştı. Kıpırdandı. Büyüsüyle bir yemin sikkesi yaratmayalı yıllar olmuştu. Ettiği yeminin buzunun iliklerine kadar işlediğini hissetti ve göklerde neyi kabul ettiğini merak etti.

Martial'in temin ettiği atlarla Tünek'ten dışarı çıktılar. Gökyüzü alçak ve tehditkâr görünüyordu. Güneyde ve doğuda, kalın yağmur şeritleri ufku lekeliyordu. Atlar öğlene kadar ayak bileklerine kadar çamura batmış olacaktı. Sirsha ağır bulutlara baktı.

"Çöle taşınmamın tek nedeni kanayan yağmurla uğraşmak zorunda kalmamaktı," dedi.

"İzlemeye engel olmalı."

"Mmm," diye homurdandı Sirsha anlaşılmas bir şekilde. Savaşçı'nın onun yerde ayak izi arayan biri olmadığını bilmesine gerek yoktu. Sirsha'nın becerisi doğal elementlerin dilini okumakta yatıyordu: Kumun yer değiştirmesi, rüzgârın fısıldaması ve yağmurun yağması, toprağın eğilip bükülmesi ona geçmişin bir resmini veriyordu. Neyin ne zaman geçtiğini.

Toprak, rüzgâr ve su her zaman konuşurdu. Sirsha dinlemeyi bilen nadir insanlardan biriydi.

Halkı buna Inashi derdi. Koku alma. Ama o bu kelimeyi kullanmazdı. Bu ona efendilerinin iradesine bağlı tazıları düşündürüyordu. Hayır, o buna iz sürme diyordu ve bu sayede avını geleneksel yöntemlere güvenenlerden daha hızlı avlayabiliyordu. Bu da demek oluyordu ki, şansı yaver giderse bu iş hafta sonundan önce bitecek, yemini yerine gelecek ve koca bir çuval altınla İmparatorluk'tan çok uzaklara giden bir gemide olacaktı.

Tabii topraklar ona sırlarını anlatmaya tenezzül e d e r s e . Hepsi Büyü -kim yaparsa yapsın- iki şey gerektirirdi: bir duygu ve bir element. Sirsha'da bolca duygu vardı. Arzu, merak, öfke, kızgınlık, açgözlülük... Yeterince odaklanırsa bunlardan herhangi biri işe yarayabilirdi.

Bununla birlikte, unsurlar geniş kapsamlı ve kaprisliydi. Yeni yürümeye başlayan çocuklar ya da keçiler gibi, her zaman işbirliği yapmazlardı. Dünyayı okumak basitti. Zihnine yakındaki arazinin bir haritasını yansıtıyor ve ona avının nerede olduğunu söylüyordu. Ama rüzgâr ve su farklı bir konuydu.

Konuş benimle, diye seslendi elementlere. Kim yürüdü Burada mı? Yanlarında hangi şiddeti taşıyorlardı?

"Batıda çok yağmur yağar, değil mi?" Müşterisinin sorusu onu işinden alıkoydu ve sinirlenerek kaşlarını çatı.

"Bilemem." Sirşa onun kökenleri hakkında duymuş olabileceği herhangi bir şeyi doğrulamayı reddetti. Bunu düşünmekten hoşlanmıyordu ve zaten bu onu hiç ilgilendirmezdi. Ayrıca, o da bilmiyordu. Evinin yakınındaki Bulut Ormanı'nı görmesinin üzerinden sekiz yıl geçmişti. Belki de yağmurlar durmuştu.

"Sakıncası yoksa," dedi, "çalışıyorum. Biraz boşluk iyi olurdu. Ve sessizlik."

Adam cevap vermeden önce arkasını döndü ve adamın paylaşmaya istekli olduğu cinayetlerin ayrıntılarını düşündü. Ölü sayısı. Nasıl öldüklerini. Savaşçı'nın çok ileride olduğundan ve onu görüp duyamayacağından emin olduğunda, öğrendiklerini fısıldamaya başladı. Toprak her zaman dinliyordu.

Etrafında, manzaradan gölgeler ortaya çıktı. Adamın göremeyeceğini bildiğı gölgeler. Yavaşça bir figür şekillendi. Bu figürün şiddetle gölgelenmiş olmasını ve ölüleri takip etmesini bekliyordu. Ama yalnız görünüyordu. Garip bir şekilde ürkekti ve onu daha iyi görebilmek için zorladı ama görüş alanının kenarında duruyordu. Zihin gözüyle ona doğrudan bakmaya çalıştığında, kayboldu.

Olağandışı. Gücü çoğunlukla güvenilirli. Sirsha elementlere ne istediğini söyledi. Biri ya da hepsi bir iz bırakırdı. Sorun çıkaranları hızda tutmak için sağduyusunu ve zehirli bıçaklarını kullanırdı. Sıkıştığında, genellikle topraktan ya da rüzgârdan yardım koparabilirdi. Çoğu sözleşme bir haftadan fazla sürmezdi.

Sirsha atını yavaşlattı ve etrafına bakındı, bir patikanın ortaya çıkmasını, toprağın ona başka bir şey göstermesini bekledi.

"Batıya, Serra'ya doğru gidebiliriz," dedi adam önünden ve Sirsha adamın ne kadar zamandır konuştuğu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. "Son birkaç kurban oradaydı, yani katil de orada olabilir. Hatta-"

Kadın. Erkek değil.

Sirsha'yı şaşırtan şey, konuşan kişinin rüzgâr olmasıydı. Rüzgâr suskundu ve neredeyse olup biten her şeye tanık olmasına rağmen, yardım etmek yerine gözlemlemeyi tercih ediyordu.

Hangi yöne gitmeliyim? Sirsha bunu sordu, cevap gelmeyince şaşırmadı. Bunun gerçekten önemli olmadığını düşündü. İhtiyacı olan şeyi tam olarak alamamıştı ama batıya gitmemesi gerektiğini anlayacak kadar şey öğrenmişti.

"-Saldırılarında acımasızdır. O-"

"Öncelikle" -Sirşa adama yetişebilmek için bineğini dürttü- "katil erkek değil."

Adamın şaşkınlığı karşısında kadın alay etti. "Kadınların bu kadar acımasız olabileceğini düşünmüyorsun değil mi? Ya da bir erkek ya da bir kadın olmayabileceğini?"

"Kadınların acımasız olabileceğini çok iyi biliyorum." Adamın omuzları gerildi. "O genel bir terimdi. Ankana'nın eski büyükelçisi bir dostumdur. Onlar bir dona'i ve insanların cinsiyet için birden fazla sınıflandırması var-"

"Sinirlenmenize gerek yok," dedi Sirsha. "Katiliniz erkek ya da dona'i değil. O bir kadın. İkincisi, batıya gitmedi. Güneye gitti. Eğer senin için fark etmiyorsa, ben kendi yoluma gideceğim, sen de kendi yoluna. Seni nasıl bulacağımı biliyorum."

Adam bineğini döndürdü ve kapüşonunun altından ona baktı. Cesaretle ona baktı ama yine ani bir aşinalıkla sarsıldı. Onu daha önce hiç görmediğini biliyordu. İri bir adamdı, kolay kolay unutulmayacak bir yüzü ve şekli vardı. Ve yine de...

Ona baktı, havada sihrin varlığına işaret eden bir bükülme aradı. Hiçbir şey bulamadı. Ama bu onda olmadığı anlamına gelmiyordu. Bazen, güçlü zekâlılar büyülerini öyle derinlere gömerlerdi ki, dışarıya bir damla bile sızmazdı.

Sirsha, "Eğer bir büyükelçi tanıyorsanız, yüksek mevkilerde arkadaşlarınız vardır," dedi. "Neden onlardan yardım istemeyesin ki?"

"Yapabilecekleri çok şey var. Ve bu kişisel bir mesele."

Sirsha bineğini durdurdu, ancak yağmur yaklaşıyordu ve geciktiği için pişman olacağını biliyordu.

"Ne kadar kişisel?" dedi.

"Güney demiştin." Gözlerini çöle dikti. "Batıya, Serra'ya doğru gitmeliyim, böylece yoluma devam etmiş olurum."

"Henüz değil." Sirsha bineğini onunkinin önüne itti. "Neden bu kadar çok sır saklıyorsun?"

"Sana bilmen gerekenleri söyledim," dedi adam kesin bir ifadeyle. "Başka bir şey seni sadece tehlikeye atar."

"Sorularımı görmezden gelemezsin! Beni senin için iz sürmem için tuttun-"

"İz," diye sözünü kesti adam, elleri atının dizginlerini sıkıca kavıyordu. "İlginç bir kelime. Ama sanırım doğru kelime değil."

O biliyor. O her kimse, senin gerçekte ne olduğunu biliyor.

Sirsha çocukken, teyzelerinden biri Kin Inashi-Sirsha'nın ailesi tarafından -kızın asla öğrenemediği nedenlerle- dışlanmıştı. Dışlananların çoğu gibi, Vee Teyze'ye de büyüsünü bırakması ya da sonuçlarına katlanması emredilmişti.

Kin Inashi çok genişti ve çok sayıda küçük aileden oluşuyordu. Ancak Vee Teyze'nin yakın ailesi iz sürmeleriyle ünlüydü. Vee Teyze izini gizlemek için sihrini kullanabileceğini düşündü.

Sirsha'nın ablası R'zwana, sürgün edildikten günler sonra Vee Teyze'nin yakalanmasına yardım etti. Boğuldu, bedeni onu besleyen toprağa bir daha asla dönmesin diye leş olarak bırakıldı.

Yıllar sonra, Kin Inashi Sirsha'yı kovduğunda, annesi farkında olmadan - ya da belki de bilerek, Sirsha asla söyleyemedi - bir boşluk bırakmıştı. Kıza bir daha asla Kin'inin avladığı gibi avlanmak için sihrini kullanmaması söylendi.

Sirsha'nın sahip olduğu ama kullanmaktan kaçındığı becerileri kullanarak tehlikeli büyü kullanıcılarını avladıkları için, temiz olduğunu düşündü.

Yine de, izini sürmek için bir yıl -on üç yaşına kadar- ve bin mil bekledi. Ve şimdi bile, bundan yedi yıl sonra, riske atacak bir işi kabul etmezdi.

Ne kadar kazançlı olursa olsun, akrabalarından biriyle karşılaşmak. İşverenlerinden hiçbirisi onun nereden geldiğini ya da izini nasıl sürdüğünü bilmiyordu. Eğer en ufak bir büyü kokusu alırsa, anlaşma iptal olurdu.

Ama bu adam onun hakkında söylediğinden daha fazlasını biliyordu. İsterse bunu ona karşı kullanabilirdi. Çünkü hala resmi olarak sihrini kullanabilse de, Sirsha'nın akrabalarından bazılarının onun iz sürdüğünü öğrenmeleri halinde onu oracıkta öldüreceklerinden ve sonra da af dileyebileceklerinden hiç şüphesi yoktu.

Cadı kız kardeşi ilk sırada olurdu.

"Doğru olan değil," dedi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun anlamı, Sirsha Westering, beni kendi sırlarımla baş başa bırakırsanız, sırlarınızı saklamanıza izin vereceğim." Eliyle güneydeki boş araziye ve ufukta toplanan kaynayan mor bulutları işaret etti. "Güney demiştin. Fırtınayı atlatmak istiyorsan yola çıksan iyi olur."

"Güney," diye bağırdı Sirsha atını sağa sola çevirip ökçesini böğrüne dayamadan önce.

7

Aiz

A Aiz'in halkı arasında Tohr, masalların kambur kurdu, içinden çok az kişinin çıkabildiği kokuşmuş bir mengeneydi. zarar görmemiş.

Hapishane, başkentin batı ucuna bitişik büyük bir granit dağın içine inşa edilmişti. Siyah ve mor taştan iki devasa levha demir bir kapının iki yanında nöbet tutuyor, üçüncü bir levha da tepede duruyordu. Aiz kapıdan geçerken, zaten ürkek olan rüzgâr demirciliği hiçliğe karıştı. Dağın kayası büyüyü kreltiyordu.

Masal anlatıcıları, Div Ana'nın düşmanlarının kemiklerinin Tohr'un alt katlarında toz haline getirildiğini ve ruhlarının hapishanenin derinliklerinde dolaştığını söyler.

Aiz içeri girdikten kısa bir süre sonra bu hikayelerin doğru olduğundan şüphelenmeye başladı. Gardiyan Aiz'i, Rahibe Noa'yı ve iki düzineden fazla din adamını alçak koridorlarda gezdirirken, kaya sanki içine kapanıyor, "Burada leceksiniz" diye fısıldıyordu. Sevdikleriniz burada ölecek. Bu sizin suunuz.

Aiz kayaya ters ters baktı. "Belki de yaparım," diye mırıldandı. "Ama ölmelerine izin vermeyeceğim."

Gardiyanlardan biri, kısa boylu, sakallı, derisi çürümüş bir balığınki gibi olan bir adam, Aiz'e sırttı. Dişlerinin yarısı eksikti. "şimdiden kendi kendimize konuşmaya başladık, değil mi? Tam buraya uyacaksın."

"Aiz, aşkım," diye mırıldandı Rahibe Noa. "Korkma. Div Ana bizimle birlikte."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı diğer gardiyan, geniş omuzlu, yaralı yüzlü bir kadın. "Sakın Div Ana'yı çağırma. Beni terk eden hainler lanetlenmiştir."

"Dokuz Kutsal Masal'dan alıntı yapabiliyorsun," dedi Rahibe Noa. "Bu yüreklendirici."

"Dokuz," diye mırıldandı gardiyan. "Sadece sekiz tane varsa neden Dokuz Masal dediklerini hiç anlamadım."

Noa gülümsedi, kasvetin içinde bir ışık parıltısıydı. "Ben de bunu sorardım. Senin adın ne çocuk?"

Aiz, gardiyanın kırbacının inmesini bekleyerek Noa'nın önüne geçmeye hazırlandı. Kadın kırbacı kaldırdı, şakağında bir damar atıyordu; ama sonra Aiz ve Noa'nın arasına baktı ve ikincisini kabaca öne doğru itti.

"Senin için özel bir hücremiz var, cadaloz," dedi sakallı adam. "Kapa çeneni ve yürü."

Aiz, Rahibe Noa'nın sözlerini düşündü. Div Ana bizimle. Ama değildi, değil mi? Artık değildi. Div Ana Aiz'in başarısız olmasına izin verdi. Tiral'in adamları onun sadık din adamlarını, Kutsal Masallarını paylaşanları dövüp hapsederken hiçbir şey yapmadı.

Aiz din adamlarını buradan çıkarmak istiyorsa, bunu ilahi yardım olmadan da halledebilirdi.

Hücrelerin sıralandığı uzun koridorlardan geçtiler, kirli yüzler onlara bakıyordu, lambalar tarafından hayalet mavisini aydınlatılmıştı. Gardiyanlar büyük, karanlık bir odada durdular ve kadın Aiz, Noa ve Olnas'ı içeri itti. Gün ışığına benzeyen her şeyi uzun zaman önce terk etmişlerdi. Aiz köşedeki karyolayı ve yemek kovağını zar zor seçebiliyordu.

Gardiyanlar diğer din adamlarıyla birlikte ortadan kayboldu ve Aiz solgun ve ter içinde olan Rahibe Olnas'a döndü.

"Bacağı." Rahibe Noa, Aiz'e Olnas'ın omzunu tutmasını işaret etti ve ona bir karyolaya uzanması için yardım ettiler. "Bacağından kurtulması gerekiyor."

o."

"Çok üzgünüm, Rahibe Noa," dedi Aiz. "Yapacaklarını bilmiyordum, düşünmemiştim-"

"Bitti çocuğum," dedi Noa. "Div Ana'nın da sınavları vardı. O hayatta kaldı. Biz de öyle yapacağız." Başını eğdi, bu kadar karanlıkta bile parlak gözlü bir kuştı.

"Bana bir rüya anlat, küçük aşkım."

İntikam, diye düşündü Aiz.

"Seni ve diğer tüm din adamlarını buradan çıkarıyorum," dedi.

"Div Ana öyle yapsın." Noa'nın gözleri Aiz'in omzunun üzerinden geçti ve genişledi. Kız döndü ve diğer karyolanın yanındaki gölgeleri taradı.

Aiz'in dehşetle fark ettiği gölgeler hareket ediyordu.

"Rahibe Noa," dedi. "Geri çekil."

Ama Noa karyolaya doğru dikkatli bir adım attı. "Dışarı çıkın, ufaklıklar," dedi. "Size zarar vermeyeceğiz."

Karanlıktan bir deri bir kemik kalmış, kir ve pisliğe bulanmış üç çocuk çıktı. Aiz şaşkınlık içinde bakakaldı.

"Neden burada çocuklar var? Ne yapmış olabilirler-"

"Biz bir şey yapmadık," dedi içlerinden biri, bir kız. Ufak tefekti, Aiz'den bir karış daha kısaydı, kafası vücuduna göre çok büyüktü. Ama gözleri keskin bir maviydi ve Aiz onun diğer iki çocuğu koruyucu bir şekilde arkasından ittiğini fark etti. "Yanlış yapan bizim ailemizdi. Onlar artık ölü."

"Ne zamandır buradasın?" Aiz sordu.

"Orada çizikler var." Kız başıyla Olnas'ın karyolasının arkasındaki duvarı işaret etti. "Unutmayalım diye her gün işaretliyorum. Bize zarar vermeseniz iyi edersiniz." İki suçlusuna tekrar baktı. "Siz daha büyük olabilirsiniz ama biz ısıırız."

"Sana asla zarar vermeyiz," dedi Rahibe Noa. "Ben Rahibe Noa'yım. Bu Aiz. Bu da Rahibe Olnas. Bana isimlerinizi söyler misiniz?"

"Ben Hani," dedi kız uzun ve değerlendirci bir duraksamadan sonra. "Bunlar Jak ve Finh." Jak daha küçüktü ama her iki çocuğun da gözleri koyu renkti ve kıvıll saçları vardı. Jak Aiz'e utangaç bir şekilde gülümsedi ve birkaç eksik dişi ortaya çıktı. Aiz, Finh'in belirgin bir topallaması olduğunu fark etti.

"Onlar kardeş," dedi Hani. "Ve ben onları koruyorum." Aiz'e meydan okurcasına baktı. "Sen bir din adamı değilsin."

"Hayır," dedi Rahibe Noa. "Ama çok güzel hikâyeler anlatıyor. Hatta benden bile iyi. Birini dinlemek ister misiniz?"

"Korkunç bir hikaye mi?" Finh sordu. "Korkunç bir hikâye istiyorum." Hani, "Korkunç bir hikâye okuyamazsın," dedi. "Jak çok küçük." "Ben değilim!" Jak söze girdi. "Ben de korkunç olanları seviyorum!"

"Belki de hikâye anlatmamalısın." Hani endişeyle gardiyanların arkasından baktı. "Kithka bizi rahat bırakıyor, o kadar da kötü değil. Ama diğer gardiyan Gil, çok fazla sorun çıkarırsan seni Hollows'a atar." Kız titredi. "İnsanlar bir daha geri dönmezlerse doğru olmazlar."

Rahibe Noa, Aiz'e dönmeden önce nazikçe, "Küçük bir hikâye için onu Hollows'a atmazlar," dedi. "Onlara İlk Kutsal Masalı anlat. O her zaman senin favorindi."

Masal anlatamam! Seni buradan çıkarmalıyım.

"Rahibe Noa"-Aiz sesini alçalttı-"İnanmadığın halde Kutsal Masalları anlatmanın kutsala saygısızlık olduğunu söyledin hep. Ben çok kızgınım. Tiral'e, Triarch'lara ve kendime. Özellikle de Div Ana'ya."

"Öfke hâlâ inançtır, Aiz," dedi Rahibe Noa. "Hikayeyi anlat. Kendin için değil, çocuklar için. Div, burada çok az eğitim almaları gerektiğini biliyor."

Aiz parmaklarını kalçasına gömdü, öfke zihnini kemiriyor, beslenmeyi talep ediyordu. Ama tek kişi

Öfkesini hak eden kendisiydi, bu yüzden kirli taş zemine oturdu ve çocukların kendisine katılmasını işaret etti.

"Toplanın, toplanın ve iyi dinleyin, çünkü Div Ana'nın sesi unutulmamalı." Tüm Kutsal Masallar gibi o da masala başladı. "Uzun zaman önce ve denizin ötesinde, sadece bize ait olan altın ve yeşil bir ülke vardı. Kalbinde altın ışıktan bir pınar vardı ve büyümüzün kaynağı buydu."

Daha sonra çocuklara on yüzyıl önce eski ülkeyi vuran felaketi anlattı. Div Ana'nın halkı için umutsuzca yeni bir vatan arayışını. Yükselen kaya kuleleriyle çevrili bir kara parçası olan Kegar'ı keşfettiğinde yaşadığı sevinci.

Çocuklar dinledi ve Aiz yandaki hücreden gelen hışırtıları duydu, diğer mahkûmlar ilerlerken parmaklıkların arasından hareketleri gördü. Bir keresinde biri uyarıda bulundu ve Aiz, Kithka kırbacını deri pantolonuna vurarak yanından geçene kadar durdu. Hikâye bittiğinde Hani, Jak ve Finh ağızları açık Aiz'i izlediler. Mahkûmlar koğuştaki bir aşağı bir yukarı mırıldanıyordu.

"Bu çok güzeldi," dedi koridorun karşısından kaba bir ses - yuvarlak sesli harflerine bakılırsa Dafra Snipe. "Bir tane daha anlatır mısın kızım? Küçükler için zaman geçer."

Aiz hayır demek istedi. Ancak kendi hücreesindeki çocuklar ona umutla baktı.

"Bir tane daha, o zaman," dedi. Şaşkınlıktan kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Belki de çocukken onun için çok şey ifade eden hikâyeler işe yaramaz değildi. "Toplanın, toplanın ve dinleyin-"

"Ssst!" diye tısladı bir ses. "Sorgulayıcılar!"

Mahkûmlar hücrelerinin karanlığına çekilirken panik havayı şarapnel gibi savurdu. Çocuklar bağırdı ve aynı hızla susturuldu. "Anne Div, lütfen" duaları

Sorgulayıcıların botlarının tha-thunk tha-thunk sesleri yükseldikçe hücre bloğunda yankılandı.

Ve daha yüksek sesle. Sonunda botlar Aiz'in hücresinin önünde durdu. Öfkesini toplayarak yukarı baktı. Bu piçlerin onu kırmasına izin vermeyecekti.

Sorgulayıcılar mavi ve siyah renklere bürünmüş, yüzlerini gizlemişlerdi. Biri öne çıktı, eli kemerindeki kırbacın üzerindeydi.

"Ruhbanlar." Sesi yumuşaklığının içinde tehditkârdı. "Kalkın."

Aiz'in öfkesi paniğe dönüştü. "Hayır," dedi. "Onlar hiçbir şey yapmadı. Bu komployu düşünen bendim. Ben-"

"Ne kadar çok konuşursanız," dedi Sorgulayıcı, "onlar için o kadar kötü olacak."

Rahibe Olnas tökezleyerek ayağa kalkarken, Noa yanında, Sorgulayıcılar her bir din adamını bileklerinden tutup koridorda Aiz'in takip edemeyeceği bir yere doğru götürürken Aiz dilini tuttu, elleri titriyordu.

Sorgulayıcılar Noa ve Olnas'ı aldıktan birkaç saat sonra hücreye geri getirdiler. Güçlkle yürüyebiliyorlardı, giysileri kan, gözyaşı ve kirden sırlıklam olmuştu.

"Arkanızı dönün," diye emretti Aiz çocuklara. Jak ve Finh küçük yüzlerini kapatarak itaat ettiler. Hani köşeden bir kutu kapıp Aiz'e uzattı. İçinde bir şişe ispirto, gazlı bez ve birkaç temiz bez buldu.

"Bunu bana Kithka verdi," dedi Hani. "Çok fazla ötmemizi engellemek için olduğunu söyledi."

"Teşekkür ederim, Hani." Aiz Olnas'a döndü ama Olnas onu el sallayarak başından savdı.

"Hani bana yardım edebilir." Olnas parmaklarını karışmış saçlarında gezdirirken yüzünü buruşturdu. "En kötüsü Noa'nın başına geldi. Önce onunla ilgilenin."

Aiz, Rahibe Noa'nın yaralarını temizledi: iyileşmesi haftalar sürecektir morluklar, aylar sürecektir kesikler ve yırtıklar. Div Ana, iyileşmesine izin ver. Div Ana, çabuk olsun.

"Aiz," diye fısıldadı Jak, Finh'ten ayrılmıştı. Gözlerini Rahibe Noa'ya dikti. "Ölecek mi? Annem öldüğünde böyle sarı ve hasta görünüyordu. Korkuyorum."

Aiz çocuğun elini tuttu, vücudunun titremesi karşısında kalbi sıkıştı. "Her şey yolunda, küçük aşkım," diye fısıldadı. "Benim için bir şey yap, olur mu? Bana bir rüya anlat. Bir umut."

"Bir rüya mı?" Jak kelimeyi unutmuş gibi görünüyordu.

"Şey... Rüyamda ayakkabılar görüyorum. Kalın, sıcak tutan, üzerinde kürk olan içeriden." Aiz karanlıkta ayak parmaklarını oynattı ve Jak'ın ağzı hafifçe yukarı kalktı.

"Rüyamda şeker görüyorum," dedi. "Babam bir keresinde getirmişti. Pazardan."

"Rüyamda tavuk görüyorum." Finh topallayarak geldi. "Büyük, sulu bir tane, kırmızı biberli ve bol tuzlu."

Olnas'ın yanındaki Hani başını çevirmeden konuştu. "Rüzgârı hayal ediyorum," dedi. "Baharda çıkardığı sesi özleyorum."

"Div Ana seni duysun," dedi Aiz. "Ve sana tüm güzel rüyalarını getirsin."

"Aiz, aşkım." Noa'nın sesi zayıf bir vıraklamaydı. Aiz, din adamının hayatta olmasıyla rahatladı ve ardından ölmüş olabileceği için öfkeyle titredi.

Aiz öfkesini yatıştırmaya çalışarak, "Özür dilerim, Rahibe," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm-"

"Hayır!" Noa ters ters baktı ve Aiz'in bileğini o kadar sert kavradı ki Aiz irkildi.

"Sakın pes etme kızım," diye fısıldadı Noa. "Öfkeni kaybetme."

Aiz din adamının kısa buklelerini okşadı. "Sen hiç kızmazsın, Rahibe."

Noa gülümsedi. "Ben her zaman kızgınım. Dünyaya, Triarch'lara ve kaderimizi kabul ettiğimiz için biz Snipes'lara. Kendim ve senin için kızgınım. Öfke umutsuzluktan iyidir. Öfke bunu atlatmamızı sağlayacak."

Kadın geriye doğru yığıldı ve Aiz başını salladı. Bu işin sonu yoktu. Sadece Sorgulayıcılar sonunda din adamlarının suikast girişimiyle hiçbir ilgisi olmadığını anlamıştı. Aiz onları ne kadar çabuk yakalayabilirse, bu gerçeğe o kadar çabuk ikna edebilirdi.

Ama gün doğarken, Sorgulayıcılar iki din adamını daha aldılar. Ondandır her şafakta iki tane daha. Aiz tekrar ve tekrar, sorgulamalarının ardından işkence görmüş ve dövülmüş din adamlarını hücre bloğuna geri sürüklemelerini izledi. Bir keresinde Sorgulayıcılar Olnas'ı Hollows'a götürdüler. Sadece birkaç saatliğine gitmişti ama döndüğünde günlerce konuşmadı.

"Beni alın," diye yalvardı Aiz Sorgulayıcılara, sonra düşündü, sonra çığlık attı. "Onu öldürmeye çalışan bendim!"

Sanki ölü bir böcekmiş, yoldan bile atılamayacak kadar önemsizmiş gibi onu görmezden geldiler.

"Ne yapabilirim ki?" Aiz ikinci kez kaçırıldıktan sonra Noa'ya sarıldı. Din adamı kendini çok zayıf hissediyordu, sanki birazcık baskı kemiklerini solduracaktı. "Bunu nasıl düzeltebilirim?"

"Hikâyelerini anlat, aşkım." Noa, Aiz'in ellerini sıktı. "Hepimizin onları duymaya ihtiyacı var. Onları öfkeyle anlat. Nefretle anlat. Ama sakın pes etme. Umutsuzluk ölümdür."

Aiz o gece Kutsal Masallardan birini anlattığında sesi öfkeyle titriyordu. Hapishanedekilerin duyup onu cezalandırması umurunda değildi.

"Toplanın, toplanın ve iyi dinleyin," diye hırladı. "Div Ana'nın sesi unutulmamalı!"

Aiz Dokuz Kutsal Masal'ı sık sık anlatmıştı ve artık sesinin ritmi onu duyan herkesi susturuyordu. Öfkesi büyük bir dalga gibi içinden kükrerken, hücre bloğunun yukarısındaki ve aşağısındaki parmaklıkların arasından yüzler görünüyordu. Hasta, yaralı ve umutsuz ama yine de dinleyen Snipes'lar.

Her gün böyle devam etti. Haftadan haftaya. Din adamları sorgudan dövmüş ve kırılmış olarak döndüklerinde, Aiz hücre kapısının yanındaki yerini aldı ve vaaz verdi, Kutsal Masallar en zayıf mahkumları bile ayağa kaldıran ateşli bir doğrulukla doluydu.

Kızın öfkesi kontrol edemeyeceği bir cehenneme dönüştü. Hikaye anlatımı yardımcı oldu ama yeterli değildi. Tohr'da geçirdiği haftaların ardından Aiz öfkesinin serbest kalmak için bastırıldığını hissetti. Kendini Hani'ye, Noa'ya, hatta sevgili Olnas'a bile kızarken buldu.

Sorgulayıcılar masum olduklarını bilmeleri gerekirken, din adamlarını burada tuttuğu için Tiral'e lanet olsun. Kutsal Div'in soyundan gelen ve Div'in müritlerine işkence edilirken hiçbir şey yapmayan Triarch'lara lanet olsun. Hani, Jak ve Finh gibi çocukları Snipes olarak doğma suçundan dolayı zehirli karanlıkta kilitli tutan hapisanecilere lanet olsun.

Bir gün, Aiz Sekizinci Kutsal Masalı bitirdikten sonra, Hani onun sözünü kesti.

"Aiz, Dokuz Kutsal Masal denirken neden sadece sekiz masal var? Dokuzuncusu ne?"

"Henüz açığa çıkmadı," dedi Aiz. "Div Ana Dokuzuncu Kutsal Masalı uzak bir diyarda rüzgâra fısıldadı. Rüzgâr dünyayı dolaşıp Kegar'a döndüğünde, nihayet masalı duyacağız. Masalın anlatılması anavatanımıza dönüşü müjdeleyecek."

"O zamana kadar," dedi Olnas, Jak'ın saçlarını taradığı karyoladan, "ilk seferinde neleri kaçırdığımızı görmek için en baştan başlıyoruz."

Aiz gülümsedi. "Uzun zaman önce ve çok uzaklarda..."

Karanlığın içinden bir figür çıktığında hikâyenin ortasındaydı. Kithka. Aiz kadının ne kadar zamandır gölgelerde gizlendiğini bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Aiz durmayı reddetti.

"Ve Div Ana ilk inşaatçılara, başta Dafra'daki manastır olmak üzere başkentimizin temellerini atmalarını emretti."

Aiz konuşurken Kithka kırbacını kavradı, bakışları hücreden hücreye savruluyordu, Aiz'i dinleyen çok sayıdaki mahkûm karşısında ne yapacağını bilemiyordu.

"Lanet olası Spires'ta neler oluyor?" Gil, Kithka'nın arkasında, bloğun en ucundaki kapıdan içeri daldı. "Bu gürültü de ne?"

Sanki sesi onu kararsızlığından kurtarmış gibi, Kithka Aiz'in hücresinin kapısını kırarak açtı. "Bu kadar gevezelik yeter." Gardiyan Aiz'i ensesinden yakaladı ve ağzına bir bez parçası tıktı. "Hollows'a gidiyorsun."

8

Quil

Mevlendi.

Bu kelime Quil'in kulaklarında ölmekte olan bir hayaletin çığlığı gibi çınladı. Onu Mater Andricar'ı ipek giysili omzundan yakalamaktan ve göklerde neden bahsettiğini öğrenmek istemekten alıkoyan tek şey, ömür boyu aldığı saray eğitimiydi.

"Mater, Pater," dedi uyuşmuş dudaklarının arasından. "İmparatoriçe benim için ne ayarladıysa en iyisi o olacak. Onun ve benim tek endişemiz İmparatorluğun refahı. İzninizle." Uzaklaşırken uyuşuk bir gülümseme sundu, parmakları sinirlenmemiş görünmek için harcadığı çabadan dolayı karıncalanıyordu.

Birkaç kişi daha ona yaklaştı ama o yalvararak geri çekildi ve odayı tarayarak teyzesini aradı. Onu bulması, onunla konuşması, ondan cevaplar alması gerekiyordu.

Genellikle, kalabalığın içinde göze çarpmasını sağlayan boyuna hayıflanırdı. Şimdi ise minnettardı. Gümüş sarısı saçlarının parladığını fark etti. Etrafı sarılmıştı ama onun öfkesini hissetmiş olmalıydı çünkü başını kaldırıp doğrudan ona baktı.

Bir an için odadaki tek iki kişi onlardı ve kan bağıyla birbirlerine bağıydılar. Özel bir balkona açılan arka kapıya doğru başıyla işaret etti ve elini kaldırdı.

Beş dakika.

Quil başını salladı ve arkasını döndü. Oda dönmeye başladı.

Durdurmaya çalışsa da, zihninin arkasında kuduz bir canavar gibi tasmalanmış olan büyü ayağa kalktı. Titreyen bir nefes aldı ve büyüü aşağı itti. Şimdi olmaz! Burada olmaz! Bu çok büyük bir çabaydı ve bir an için bayılıp yüzüstü düşeceğini, kendisini, teyzesini ve tüm Gens'i küçük düşüreceğini düşündü.

Sonra Sufiyan onun yanındaydı, Quil'in omzunu sarsıyordu ve büyü kayboldu.

"Biri donunu boynundan çekmiş gibi görünüyorsun." Sufiyan onu partinin kenarına çekti, insanları yolundan itti.

"Konuş," dedi Sufiyan kalabalıktan kurtulduklarında. "Ne oldu? Tas mı?"

Quil başını salladı. Tas'ı tamamen unutmuştu. "İmparatoriçe bir evlilik ayarladı. Benimkini."

"Ne?" Sufiyan neredeyse bağıracaktı ve en yakınlarındaki parti müdavimleri skandala uğramış bir şekilde bakakaldılar.

"Kapa çeneni," diye tısladı Quil. "Mater Andricar bana söyledi. Belki de yanılıyor."

Sufiyan, "İşgüzar bir ihtiyar yarasa, ama genellikle haksız değil," dedi.

"Belki Hel Teyze bana söyleyecekti," dedi Quil. "Belki de fırsat bulamamıştır."

"Fırsat mı buldun? Peki ya geçen hafta herkesin içinde tahttan çekilme kelimesini söylediğin için sana bağırmasına ne demeli?" Sufiyan dedi ki. "Umarım ona bu konuyu kapatmasını söylersin."

Quil içini çekti. "Ona doldurmasını söylemeyeceğim."

"Neden olmasın ki?" Sufiyan arkadaşına bir lahanayla evlenmeyi kabul etmiş gibi baktı. "Hiç tanımadığın biriyle evlenmek zorunda kalabilirsin. Son derece vahşi olabilir. Ya da aptal. Keçilere karşı doğal olmayan bir takıntısı olabilir. Umurunda değil mi?"

İlar'ın gülümsemesi Quil'in kafasında parladı, kahkahasının şarkısı. "Elbette umurumda." Quil onun anısını bir kenara itti. "Ama görücü usulü bir evlilik her zaman bir olasılıktı. İmparatorluğun istikrarı için."

Sufiyan elini şakağına götürdü, sanki kullanılmamış sabır rezervlerini çağırmak ister gibiydi. "İmparatorluğun önemli olmadığını söylemiyorum. Ama en güçlü Gens'lerden birinin varisi olduğumun farkındasınız değil mi? Yine de ailem soyu devam ettirmek için at suratlı bir Illustrian'la evlenmemi talep etmiyor."

"Hepimizin soyunu devam ettirecek üç kardeşi yok eğer-"
"İki." Sufiyan'ın sesi yumuşaktı ve gözlerini Arkadaşı.

Quil hatasını fark ederek irkildi. Tabii ya. Ruh, Sufiyan'ın küçük kardeşiydi. Ve ölmüştü. "Ah gökler. Ben bir aptalım."

"Bak, Arelia orada."

"Özür dilerim-"

"Dur." Sufiyan ellerini ceplerine soktu ve yere baktı, siyah saçları gözlerini kapatıyordu. "Daha da kötüleştiriyor. Sorun değil. Gerçekten."

Quil konuşmadan önce düşünmediği için kendine lanet etti ve kuzeni ortaya çıktığında şükretti. Yeşilin cümbüşünü andıran dar belli bir elbise giymişti, bukleleri sırtına dökülüyordu. Quil onu takip eden bir grup kendinden geçmiş arkadaşına ters ters bakarak onları korkutup kaçırdı. Kimsenin onu dinlemesine ihtiyacı yoktu.

Arelia kendi adına hayranlarını görmezden geldi. Bakışları Sufiyan'a takılmıştı, yarı gölgede, koyu altın gözleri takdirle parlıyordu. Başıyla selam verdi.

"Güzel elbise," diye mırıldandı.

Arelia'nın teni hafifçe kızardı. "Nefret ediyorum. Cepleri yok. Ama boyası oldukça nadirdir. Taştan öğütülmüş

Ogfaso kabukları üç ay boyunca kurumaya bırakıldıktan sonra mürekkep balığı mürekkebiyle karıştırılarak bu pigmentte bir boya elde ediliyor. Çürümüş yumurta gibi kokuyor."

Sufiyan şaşkınlıkla ya da belki de alayla başını salladı. Bunu söylemek zordu. Arelia muhtemelen alay edildiğini düşünerek sıkıntıyla ofladı.

"Mater Andricar onun seni üzdüğünü söylüyor." Arelia Quil'e döndü. "Bana bundan fazlasını söylemedi."

"Ah...şey..." Quil ne söyleyeceğini düşündü. Bir saray mühendisi olarak Arelia şehrin her yerine gider ve başkalarının duymadığı şeyleri duyardı. Ama eğer nişanlandığını biliyorsa ve ona söylemediyse-

Sufiyan sabırsız bir ses çıkardı. "Mater Andricar Quil'e nişanlanacağını söyledi ve ben de İmparatoriçe'ye bunu söylemesi için onu ikna etmeye çalışıyorum."

"Nişanlı mı?" Arelia'nın nefesi o kadar gerçektir ki Quil onun da kendisi kadar cahil olduğunu anladı. "Bunun bir açıklaması olmalı. Senden görevlerin dışında bir şey yapmanı istemezdi."

"Siz Martialler," diye mırıldandı Sufiyan, "ve kanayan göreviniz."

"Sizin de yarı Savaşçı olduğunuzu hatırlatabilir miyim?" Arelia'nın solgun gözleri nadiren görülen bir öfke gösterisiyle parladı.

Quil teyzesinin zırhına bir an göz attı. Balkona doğru gidiyordu.

Prens arkadaşlarını tartışmalarıyla baş başa bıraktı ve kalabalığın arasından ilerleyerek daha fazla konuşulmasını engellemek için yüzünü sertleştirdi.

Dışarı çıktığında pelerinini istedi. Kışın soğuğu bu kadar güneyle bile nüfuz etmişti ve Quil titredi. Sarayın bahçeleri, yüzlerce küçük lambanın aydınlattığı balkonun oyma taşlarının ötesine uzanıyordu.

Quil bahçelere üç giriş ve dört çıkış yolu biliyordu; bunlardan ikisini sadece kendisi ve İmparatoriçe kullanıyordu.

Yakın oldukları zamanlarda ona göstermişti. O zaman ona her şeyi anlatmıştı. Navium'a, Serra'ya, Antium'a - İmparatoriçe'nin ikamet ettiği tüm şehirlere- yaptığı ziyaretlerden keyif almıştı. İmparatoriçe sürekli taşınırdı. Quil eskiden bunun sıkıldığı için olduğunu düşünürdü.

Çünkü her şehrin hayaletleri vardır, demişti bir keresinde ona, Rei Nehri'nin kıyısında yürürken. Çok uzun süre kalırsam, sinirlenirler ve beni rahatsız ederler.

Korkusuz teyzesinin birkaç hayaletten nasıl rahatsız olabileceğini anlamamıştı. Ne de olsa ona, tek kapısı olan ve bir düzine muhafızın engellediği bir odadan nasıl kaçılacağını öğretmişti. Bir şehrin çatılarından nasıl geçileceğini ve kalabalığın içinde nasıl kaybolunacağını, yüksekliğe aldirmeden. Yıldız ışığında yön bulmayı, yelken açmayı, yay germeyi ve kendini ya da atları öldürmeden bir günde yetmiş beş mil at sürmeyi.

En iyi ve en güvenilir korumanız bu. O dokunurdu Çocukken kafasını. Ve bunları. Onun ellerini tutardı, kendininkinden çok daha küçük. Seni güvende tutması için asla başkasına güvenme, yeğenim. Onun yerine sen onları güvende tut.

Elias ile birlikte, Blackcliff Askeri Akademisi'nde bir gün bile geçirmesine gerek kalmadan onu bir Maskeye dönüştürmüştü.

Yine de onu takip eden muhafızları vardı. Onun adına karar veriyordu. Onunla konuşmadı. Artık konuşmuyordu.

"Yeğenim." Helene Teyze karanlığın içinden çıktı. "Neyin var senin?"

O kadar sakindi ki. Bu onda çılgılık atma isteği uyandırıyor. Bir ay önce Sufiyan ve kız kardeşi Karinna durmadan tartıştıklarında Laia kendini kaybetmiş ve eğer susmazlarsa çizmelerine bir yuva dolusu Ankaralı zıplayan örümcek koyacağını söylemişti. Keşke Quil de teyzesine

bağırabilseydi.

Kimin duyduğunu umursamadan, normal insanların yaptığı gibi onu zehirli yaratıklarla tehdit edebilirdi.

"Beni evlendireceğini mi söyleyecektin?" dedi.

Teyzesi ağzı yarı açık bir şekilde ona baktı ve Quil bir an için gülmesini ve böyle saçma bir söylentiye nereden duyduğunu sormasını umdu. Sonra çok tuhaf bir şey yaptı. Önce balkonun kapısına, sonra da bahçenin loş gölgelerine baktı. Ağzı sertleşti.

"Gerçekten de Kegari Triarşisi'nden bir mesaj aldım. Triarch'lardan birinin bir kızı var-"

"Bana söyleyecek miydin?" Quil onun sözünü kesti. "Yoksa beni evleneceğim gün gelinimle tanışmaya mı sürükleyecektin?"

"Dramatik davranıyorsun. Ne zamandır tanıyorsun?"

"Bana bunu mu soruyorsun? Bunu arkamdan planladıktan sonra mı?"

"Soruyorum çünkü Kegari sonbaharda bize yanıt vermeyi kesti ve neler olup bittiğine dair hiçbir bilgi alamıyoruz," dedi İmparatoriçe, her kelimesinde bıkkınlık vardı. Tas deniyordu ama-" Başını iki yana salladı. "Ne kadar süre?"

"Bugün öğrendim," dedi Quil. "Mater Andricar bundan bahsetti. Aralarından seçim yapabileceğiniz onca insan varken, İmparatoriçe, neden Kegari? Onlar hakkında bildiğimiz tek şey iç katliamlardan ve komşularının tahıllarını çalmaktan hoşlandıkları."

"Zacharias." Hel Teyze'nin sesi alçak ve acildi, bir adım daha yaklaştı. "Bu düşündüğün gibi değil. Kegari-"

"Onlarla nasıl iletişim kurduk? Kimse onların dilini bilmiyor Hel Teyze, çünkü başvurulacak neredeyse hiç metin yok. Müstakbel eşimle nasıl iletişim kuracağım?"

İmparatoriçe bir elini taç örgüsünün üzerinde gezdirdi. "Bunu sizinle tartışmak istemiyorum. Ne yeri ne de zamanı."

Daha fazla sır. "Peki ne zaman?" Quil sordu. "Tas, Kegari-"

"Tas sizi İmparatorluğun bir ajanı olarak görevinden daha çok önemsiyor."

Quil teyzesinin sözlerini anladı. "Tas beni savundu." Arkadaşı için minnettarlık duyduğunu hissetti. En azından biri Quil'in ne istediğini önemsiyordu. "Çünkü herkes senin gibi değil teyze. Görev uğruna aile üyelerini kurtların önüne atmaya istekli."

İmparatoriçe ondan bir adım geri çekildi, yanaklarındaki yara izleri zaten solgun olan tenine karşı bembeyazdı. Quil ağzını açtı, kelimeler hazırды, içinden patlamayı bekliyordu. Yıllardır söylemek istediğı şeyler vardı. Yılların korkusu, öfkesi ve hayal kırıklığı. Yıllarca içindekileri saklamıştı çünkü teyzesi ona böyle yapmasını öğretmişti.

Hava değişti. Gece yaratıklarının şarkıları tökezledi, esinti yavaşladı.

Hel Teyze, ani ve çılgınca bir davul sesi şehirde yankılanırken kaskatı kesildi.

Saldırı-

Ses kesildi ve Quil teyzesinin gözleriyle karşılaştı. Her şey sessizdi.

Ve sonra gökyüzü alevler içinde kaldı.

Sirsha

TKatil kendini yağlanmış bir yılan balığı kadar kurnaz ve zeki hissediyordu. Sirsha'nın daha önce avladığı hiç kimseye benzemiyordu.

Belki de kızgın olmalıydı. Bunun yerine, yeteneklerini ilk keşfettiği çocukluğundan beri olmadığı kadar ilgisini çekmişti. Sirsha'nın insanları onu kovduktan sonra işleri basitleşmişti. Çok basit. İlk işi yaparken sık sık ikinci bir iş yapıyordu, çünkü çok sıkılıyordu.

Şimdi, müşterisiyle yollarının ayrılmasından altı gün sonra, Sirsha İmparatorluğun en güneydeki liman şehri Navium'un bir gün dışındaki kış sarısı dağ eteklerinde diz çökmüştü. İnsanların kendisine soru sorabileceği Rei Nehri boyunca uzanan küçük yerleşim yerlerinden başarıyla kaçınmıştı. Uzaktan bakıldığında tuhaf görünürdü: altın-kahverengi tenli, siyah saçları dağınık, sanki bir sevgiliyi ya da bir rüyayı düşünüyormuş gibi boşluğa bakan bir kız.

Aslında, etrafındaki hava ve toprakta dolanan izleri çözmeye çalışıyordu. Son birkaç yüz mil boyunca, güneye doğru kıvrılan tek bir kadının izini takip etmişti. Bu yol zaman zaman inceliyordu ama sonunda onu buraya getirmişti.

Şimdi izler ayrılıyor gibi görünüyor. Katil burada biriyle buluşmuş olabilir. Ama eğer durum buysa, Sirsha

ve nereden geldiklerini görebiliyorlardı. Birdenbire ortaya çıkmadıkları sürece.

Yine de, büyüü bir iz ortaya çıkarabilirdi.

Sirşa önündeki araziye inceledi. Sert bir dağ rüzgârı çalılıkları düzleştiriyordu, uzun zaman önce normal izleri silip süpürmüş olacak kadar güçlüydü.

"Konuş benimle," dedi. "Neye baktığımı söyle bana." Ama hava sadece saçlarını çekiştirdi, hızla uzaklaşmadan önce onunla alay etti. Tüm duyuları tamamen şaşkına dönmüştü.

Büyüsü kanında yaşıyordu. Doğduğundan beri. Nefes almak ya da bir cilde sahip olmak kadar sabitti. Ya da şimdiye kadar öyleydi.

Sirşa yamacın aşağısına doğru yürüdü ve müşterisinin ona verdiği atı seyrek kış otlarında otlaması için bıraktı. Elini toprağa koydu. Hiçbir şey yoktu. Binlerce iplik, binlerce iz; hiçbirinin önemi yoktu. Rüzgâr ölü yaprakları etrafında döndürüyor, gözlerine toz kaçmasına neden oluyordu.

"Eğer yardım etmeyeceksen" -Sirsha öksürdü ve elini vurdu "Sonra da defol git."

Alçak, asık suratlı bir tıslama. Kemikleri takip et.

Vadiler ve çukurlarla dolu çalılık araziye taradı. Rüzgârın ipuçları hiç boş durmuyordu. Kemikler yakınlarda olmasaydı, hiçbir şey söylemezdi. Ölü, karla tozlanmış çimenlerin üzerinden geçerek bir vadiye inen bir noktaya doğru yürüdü. Orada, dibinde, donuk beyaz bir parıltı gördü.

"Yakaladım seni," diye mırıldandı ve daha yakından bakmak için aşağı kaydı.

Kemikler temizlenmişti. Bir yetişkininkinden daha küçük, ama çok değil. Genç bir insan ama çocuk değil. Sirsha yanlarında diz çöktü, gözlerini kapadı ve toprağa dokundu.

Görüşü daraldı ve beyazlaştı, sonra kendisini takip eden katilden kaçmak için umutsuzca koşan bir figüre dönüştü. Bir kükreme. Bir çığlık.

Ruh parçalandı. Çürüdü. Canavarlaştı. Körpe fidanların katili, kanda ölüm, kemiklerde ölüm, bir ölüm okyanusu-

Sirsha toprağın öfkesi karşısında nefesini tuttu. Toprağın daha önce de hırladığını ve fısıldadığını duymuştu. Ara sıra gülmüş ve Sirsha'yla alay etmişti. Bir keresinde, uzun zaman önce, ağladığını duymuştu. Ama hiç kükrediğini duymamıştı.

Aklından bir dizi izlenim geçti. Gri bir pelerin. Titreyen bir el tarafından toprağa düşürülmüş bir matara ve bir şapka. Bir gölge. İnsan mı? Fey mi? Toprak, buradan her kim geçtiyse onun anısından büzüşerek uzaklaştı. Ona başka bir şey vermedi.

Ama Sirsha artık izini bulmuştu. Güçlü ve temizdi ve doğrudan güneye, Navium şehrine gidiyordu.

Sirsha, Navium'a giden ana yolda diğer birçok yolcuya katılmadan önce şafak söküyordu. Kemikleri gömmüştü çünkü terbiye anlayışını henüz kaybetmemişti. Sonuç olarak yorgun ve huysuzdu; bir yemeğe, banyoya ve uykuya ihtiyacı vardı. Ve belki de yeni kıyafetlere.

Ancak Navium bir tepenin üzerinden görüldüğünde umutları suya düştü. Ön kapı yetişkinler, çocuklar, atlar, arabalar ve hatta bir sığır sürüsünden oluşan karmakarışık bir kalabalıkla doluydu.

Göğsünde bir bebek taşıyan genç bir adam yakınlarda at sürüyordu ve Sirsha ona seslendi. "Şehirde neler oluyor?"

"Rathana." Adam kapıların üzerinde dalgalanan tek bir lacivert bayrağı işaret etti. "Bu Gens'in standardı

Aquilla. İmparatoriçemiz ikamet ediyor. Muhafızlar herkesi düzgün bir şekilde kontrol edebilmek için sadece bir kapıyı açık tutuyor."

O zaman ona karanlık bir bakış attı, sanki değerli hükümdarına bizzat bıçak saplayacakmış gibi. "O iyi bir kadın, İmparatoriçe Helene. Rathana'yı bizimle geçireceği için kendi adıma çok memnunum."

"Aferin sana," diye mırıldandı Sirsha, adam yola geri döndüğünde.

İmparatoriçe'nin şehirde olması beklemediği bir komplikasyondur. Bu daha önce de olmuştu, bir yıldan fazla bir süre önce Sirsha Sadh'dayken. İz sürmek tam bir kâbustu, şehir o kadar yoğunluğa sahipti ki takip ettiği izleri net bir şekilde göremiyordu. Liman görevlileri daha katı, şehir devriyeleri daha tetikteydi. İmparatoriçe'nin yaralanması ya da bir suikast girişiminden kaçması ihtimaline karşı tüm kapılarda maskeler, atlar ve şifacılar vardı. Rıhtımlar, hatta Kabile Toprakları'ndaki en iyi kızarmış morina balığını satan küçük balıkçı bile kapatılmıştı.

Tam bir karmaşaydı. Görünüşe göre Navium da farklı değildi.

Sirsha bir kapı muhafızını İmparatoriçe'ye ya da yeğeni veliaht prenses suikast düzenlemeyi planlamadığına ikna ettiğinde saat öğleyi geçmişti. İnek gübresi kokuyordu ve açlıktan bayılacağını düşünüyordu.

Acemi bir Inashi bu noktada yıkılırdı. Ancak Sirsha annesinin dizinin dibinde eğitim almıştı ve çok az kişi onun dayanıklılığıyla boy ölçüşebilirdi. Sihrini kullanarak şehri gözden geçirdi ve Akkrabasının izlerini aradı. Birkaç günlük izler buldu ama güncel bir şey yoktu. Güvende olduğuna emin olduktan sonra bir han aramaya başladı.

Genellikle, Navium'un doğu tarafındaki devasa, anahtar şeklindeki kothon'un yakınındaki Torius Arms'ta gizlenirdi. İmparatorluk filosunu orada tutuyordu ve ticari gemi rıhtımları

Marinn'in dışındaki en büyük yer. Fark edilmemek için kolay bir yerd .

Ancak müşterisi ona erzak için altın vermişti - bu görevin alacağı sürede kullanabileceğinden daha fazla. Bu yüzden Navium'un lüks merkez bölgesine yöneldi, sokaklar çamurdan özenle düzenlenmiş parke taşlarına dönüştü. Kapıdaki kalabalığın pis kokusu azaldı ve Sirsha yürüyüşünden keyif almaya başladı, devasa bir duvar resminin önünden geçerken yavaşladı.

Sher Jinaat Savaşı. Bu sözcükler duvar resminin tabanında. Bir tarafta, Bilginler, Kabile Halkı ve Savaş ılardan oluşan bir ordu tarafından desteklenen, Savaşçıların İmparatoriçesi ve Serra'lı hikâye anlatıcısı Laia duruyordu. Gölgelerin arasında, elinde şimşirlerle, İmparatoriçe'yi savaşa katılmaya ikna eden ünlü savaşçı Elias Veturius'un kapüşonlu figürü gizleniyordu. Onların karşısında, duvar resminin diğer tarafında, Gece Getiren belirliyordu, arkasında acı çeken yüzlerden oluşan gri-beyaz bir girdap, güneş gözleri parlıyordu.

Sirsha duvar resminin geri kalanına baktı ama halkı hiç temsil edilmiyordu, oysa bu övülen kahramanların hiçbirinin onlar olmadan Gece Getiren'e karşı bir şansı olmazdı. Artık onlardan biri olmasa bile, onların görmezden gelindiğini görmek Sirsha'yı rahatsız etti.

Yürümeye devam etti ve  n penceresinde kendinden geçmiş görünen vitraylı bir denizkızının resmedildiği hoş bir handa durdu.

Denizkızı Dinlenme Yeri'ndeki hancı, Sirşa'yı görmekten - ya da koklamaktan- pek memnun görünmüyordu. Ama kız ona bir altın mark ödediğinde ve para üstü istemediğinde daha anlayışlı davranmaya başladı. Gün ışığı kaybolduğunda atı ahıra çekilmiş, karnı körili tavukla dolmuş, daha iyi bir çanta, erzak ve yeni giysiler tedarik etmiş ve zambak kokan bir banyoya dalmıştı.

Sirsha gözlerini kapatırken, işte bütün işler böyle olmalı, diye düşündü. Doğru dürüst bir banyo yapacak parayı bulmayalı yıllar olmuştu. Çoğunlukla soğuk suyla keseleniyor ve yattığı yataklarda pire olmamasını umuyordu.

Bulut Ormanı'ndaki hayatından çok farklıydı. Annesi Kin Inashi'den bir Raani'ydi, Inashi eğilimli çok sayıda aileyi yönetmiş bir kadındı. O da kızları gibi bir scenter'dı, en güçlülerinden biriydi. Sirsha bu gerçeği kız kardeşi gibi diğer çocuklara karşı kullanmamış olsa da, annesinin konumunun ona sağladığı daha güzel şeylerin tadını çıkarmıştı. İpekler, elbiseler, muhteşem silahlar ve kendine ait bir yüzme havuzu.

Kız kardeşi bu yüzden onunla alay etti. Sen tembel ve aptalsın. Yavaş. Kin'e hizmet etmektense banyoda saklanmayı tercih ediyorsun.

Sirsha inledi. Bugün ikinci kez ailesini düşünüyordu ve bu iki kez çok fazlaydı. Bu anıları bir kenara itti. Hiçbir zaman iyi bir şeye yol açmadılar.

Onun yerine işe döndü. Şehre girdiğinde izleri hissetmişti, ama daha önce olduğu gibi sessiz hissediyordu. Katilin uzun zaman önce buradan geçmiş olması mümkündü. Ya da belki hâlâ buradaydı, sinsice dolaşıyordu.

Rüzgar Sirsha'nın penceresini tıkırdattı. Soğuk ve açık bir geceydi ve Sirsha dondurucu soğukta dışarıda olmadığı için mutluydu.

Çatlak.

Pencere uçarak açıldı ve camlardan birinin camı kırıldı. İçeri giren hava yeni açılmış bir mezarın buzlu ve kokuşmuş kokusunu taşıyordu. Sirsha'nın etrafında kıvrıldı ve konuştu.

Ölüm ve acı, kan ve çığlıklar. Kemikleri takip edin.

Dünya döndü ve bir bulantı dalgası Sirsha'nın üzerine çöktü. Küvetten sendeleyerek çıkarken karnını tuttu.

"Kaç ölü var?" diye sordu rüzgâra. "Ve neden bu kadar umursuyorsun?"

Ama rüzgâr onu peşinden sürükledi.

Sirşa yeni kıyafetlerini ve botlarını giydi. Bir an düşündükten sonra yeni doldurduğu çantasını aldı, ıslak saçlarını ördü ve dışarı çıktı. Toprak onu çekiştirerek Navium'un kalabalık caddelerinden güneye doğru sürüklüyordu, ta ki ileride dalgaları gürleyen okyanus görünene kadar.

Geniş kumsala ulaştığında etrafına bakındı. Burada hiç kemik yoktu. Diz çöktü ve elini şeker yumuşaklığındaki kuma koydu.

Kemikleri takip et.

Bu kez çılgılık atan rüzgâr değil, topraktı. İkisi birbirini o kadar nadiren yankılıyordu ki Sirsha bundan ne anlam çıkaracağını bilemedi. Müşterisi ona İmparatorluk genelinde on altı gencin öldürüldüğünü söylemişti. Ama Sirsha onları göremese bile kemiklerini hissediyordu. Sadece Navium'da düzinelerce hayat kısa kesilmişti. O kadar çoktu ki her cesedi bulup gömse haftalarca burada kalırdı.

Kemikler toprağın derinliklerinde, şehrin altında başka bir dünyayı oyan kanalizasyonlarda saklıydı.

Sirşa şaşkın bir şekilde ayağa kalktı. Rüzgâr onu buraya itmişti; toprak konuşmuştu. Bunun bir nedeni olmalıydı. Arkasında, deniz kenarındaki bir dizi işyeri telaş içindeydi.

Dükkân sahipleri mavi ateşten fenerler yakarak geceyi serulean bir parıltıyla aydınlatıyordu. Sirsha'nın solunda, denize doğru uzanan uzun bir rıhtım, ona bağlı düzinelerce gemi, direkleri kış gelgitiyle dalgalanıyor ve gıcırdıyordu.

Bunlar çoğunlukla Navium'un seçkinleri tarafından kullanılan gezi tekneleriydi. Her biri bir Illustrian Gens'in armasıyla süslenmişti. Sirsha onları incelerken kaşlarını çattı.

Belki de elementler ona katilin zengin bir Martial olduğunu söylüyordu. Sıkılmış bir Illustrian'ın çocukları öldürmeye başlayacağını tahmin edemezdi.

Sağında, başka bir rıhtım bir kaya çıkıntısının arkasında kayboldu. Yanında iki Maske dolaşıyordu. Belki de katil bir Maskeydi. Skies, Blackcliff'in onları vahşi yetiştirdiğini biliyordu, yetenekleri efsanevi olsa bile.

Ama hayır, Maskelerin etrafındaki izlerden hiçbir iz yoktu. Bademli kek, haşlanmış kayısı ve sıcak çay kokularından etkilenerек -daha yeni yemek yemiş olmasına rağmen- deniz kenarındaki lokantalara doğru ilerledi. Ama bir fırının kapısını açmak üzereyken, hava parlayan beyaz bir iplikçiğı ortaya çıkaracak şekilde değişti: katilin izi. İzi bu kadar net gördüğü için duyduğu rahatlama, izlerin rıhtıma ya da şehre değil, doğrudan denize doğru gittiğı gerçeğıyle gölgelendi.

"On cehennem," diye mırıldandı Sirsha, arkasındaki kadife giysili Illustrialılardan birinin bakışını üzerine çekerek. Yolun doğuya mı, batıya mı yoksa güneye mi gittiğini anlayamıyordu. Ama fark etmezdi. Deniz yolculuğı daha uzun bir iş demektir. Deniz rüzgârlarını okumak daha zordu ve su onun en zayıf olduğu elementti. Takip ettiği iz o kadar garipti ki, okyanusun üzerinde takip edip edemeyeceğini bilmiyordu.

Ama şimdi yakalamıştı ve Savaşçı'ya o lanet yemini etmemiş olsa bile, merakı onu ele geçirmişti. Sirsha bu kadını bulmak istiyordu. Büyü olmadan izini nasıl sakladığını anlamak istiyordu. Bu yüzden, onu sıcak bir oda bekliyor olsa da, Sirsha ıslak saçlarındaki kırağıya aldırmadan kürk astarlı pelerinini kendine çekti ve bir gemi kiralamak için doğudaki tüccar limanına doğru yola koyuldu.

Rüzgâr sinirlenmiş gibi onu ısırđı ve ayaklarının altındaki toprak bile kıpırdadı. "Evet, evet," dedi

elementler. "Navium'dan ayrılmamı istiyorsun. Ama ben uçamam, bu yüzden rıhtıma gitmeliyiz."

Sokaklar kabile fenerleri ve yiyecek tezgahlarıyla ısıtıldı. Sanki herkes Rathana için sokaklardaymış gibi görünüyordu. Genellikle geceleri daha sakin olan rıhtımlar bile İmparatorluğun kış ortası festivalini kutlayan aileler ve arkadaşlarla doluydu.

İz sürücü kalabalığın arasından ilerledi, yelkenleri kocaman bir gözle süslenmiş devasa Denizci yelkenlilerinin ve Ankaralı dhowların yanından geçti. Bir Thafwan gemisi gördü ama Thafwanlılar kurallara çok bağlıydı. İhtiyacı olan şey küçük, hızlı ve gizli bir şeydi.

Rüzgâr onu dürttü ve o da hızla yürüdü. Açık bir geceydi ama dişlerini acıtacak kadar soğuktu. Huzursuzluk içini kemiriyordu. Rıhtımda geçirdiği süre uzadıkça içine bir tedirginlik çöküyordu.

Tuhaf bir aura havayı kirletiyordu. Ait olmayan bir varlık. Sirsha yukarıya, siyah gece göğüne baktı. Sanki havadan kaynaklanıyormuş gibi düzensizdi ama hiç bulut yoktu. Bunun yerine, sanki yıldızlar engellenmiş gibi görünüyordu.

Rüzgar Sirsha'nın kulaklarında uğuldadı, ani ve açık bir şekilde.

Koş, hızlıca, rüzgar tısladı. Koş, ufaklık.

Hiç düşünmeden, dikkate almadan fırladı. Saniyeler içinde rıhtımdan ayrılmış ve insanlarla dolu olmayan birkaç ara sokaktan birine sapmıştı. Omzunun üzerinden geriye baktı.

Müzisyenler çaldı, aileler dans etti ve çocuklar sevinç çığlıkları atarken hokkabazlar alev alev yanan meşaleler fırlattı. Her şey yolunda görünüyordu. Bir ses dışında - en garip ses. Bir arı vızıltısı gibi, ama daha nüfuz edici ve her saniye daha yüksek sesle - beyninde yuvalanan bir çığlık gibi hissedene kadar.

Ellerini kulaklarının üzerinde kenetledi. Müzik durdu. Diğerleri de başlarını kapattı. Ve sonra, korkunç bir koro halinde, etrafındaki herkes çığlık atmaya başladı.

10

Aiz

Kithka Aiz'i hapishanenin derinliklerine doğru sürükledi; orada neredeyse hiç ışık yoktu. Hücreler buz gibi ve cehennem gibi deliklerdi.

Üstte kilitli bir kapı ve köşede bir tuvalet çukuru.

Aiz, gardiyanlarının onu bir iki günlüğüne içeride bırakacağını düşündü. Hayatta kalacaktı. Öfkesi onu yatıştırarak, besleyecek ve her ne olursa olsun onu güçlendirecekti.

Ama hemen ardından mide bulantısı ve kafa karışıklığı onu yakaladı. Kovuklar'daki tek ışık, gri taşı kaplayan kıvrımlı mor cevherden geliyordu. Cevher, yeni kesilmiş bir geyiğin solmakta olan kalbi gibi nabız atıyor gibiydi. Aiz ona dokunduğunda kendini çok daha kötü hissetti.

Aiz hiçbir ses duymadı. Ne diğer mahkûmlardan gelen fısıltılar, ne de geçen ayak sesleri. Sıçanların koşuşturması bile. Sadece o kadar derin bir sessizlik vardı ki, hayatta olduğunu hatırlamak için ara sıra çığlık atıyordu.

Bir gün geçti. Üç gün. Belki daha fazla, ama bir süre sonra Aiz takip edemez hale geldi. Duvarlar ona baskı yapıyordu ve nefes almakta zorlanıyordu.

Dafra gecekondü mahallesinde Aiz, sefaletin sürekli dönen değirmen taşında öfkesini bilemişti. Ama burada, Tohr'un en derin yerlerinde öfkesi umutsuzluğa dönüştü. O

Rahibe Noa ya da Olnas'a ne olacağını bilmiyordu. Çocuklara ya da diğer rahiplere.

Kendine Kutsal Masalları anlatmaya çalıştı, yeni bir ev mi bulacağını yoksa acımasız bir denize mi çakılacağını bilemediği Eski Kegar'dan kaçışı sırasında Div Ana'nın gücünden ilham almaya çalıştı. Ama Aiz kafasının içinde Cero'nun yakıcı sesini duydu. Div Ana, Tel Ilessi olarak yeniden doğmayacak, Aiz. Bizi kurtaramayacak.

Belki de Tiral kitabın Cero'da olduğunu anlamıştı. Eğer öyleyse, Cero ölecekti. Bu Aiz'in suçu olurdu. Onun aceleciliği dünyayı onun yaratıcılığından, kara mizahından, sıkı sıkıya tuttuğu ama güzel olan hayallerinden mahrum bırakacaktı. Ya kışın bitki yetiştirmek için güneşten yararlanırsaydık? Ya yelkenlerimizle başka ülkelere mal taşırsaydık ve karşılığında yiyecek alsaydık?

Üzgünüm, Cero, diye düşündü Aiz. Keşke burada olsaydın. Kayboldum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Kithka düzensiz aralıklarla yemek getirdi ve Aiz yemeyi bıraktığında kızı delikten çekip çıkardı, dövdü ve yemeği ağızına tıktı.

"Triarch'lar senin ölmeni istemiyor kızım," dedi. "Acı çekmeni istiyorlar. Yiyeceksin. Eğer yemezsen, onu tekrar gırtlacağına tıkarım."

Dayaktan sonra Aiz toprak zeminde yatıyordu, vücudu titriyordu ve görüşü bulanıktı. Div Ana'ya inanmakla ne kadar saflık etmişti! Ölüm, inancın hizmetinde onurludur. Bu Sekizinci Kutsal Masal'dandı ve saçmalıktı.

Bu çirkin, kokuşmuş, aşağılayıcı hiçliğe dönüş - bu ölümdü. Asilce değil. Hiçbir şeye hizmet etmiyordu. Ama Kegar'ın en nefret edilen suçlularının kaybolduğu bir hapishanenin derinliklerinde terk edilmiş ve unutulmuştu. Haklıydın, Cero. Hepsi yalandı.

Aiz.

Ses uzaktı, rüzgârda bir fısıltı gibiydi. Aiz doğrulmaya çalıştı ama vücudu taşlarla ağırlaşmış gibiydi. Etrafında, hücrenin loş ışığı değişti. Soldu ve mor, kırmızı ve yeşil ışık şeritleriyle dans eden gece gökyüzüne dönüştü. Hollows'taki sessizlik artık ölümün tehditkâr sessizliği değil, hafif bir kar yağışının yumuşak sessizliğiydi.

Aiz'in zihni uzaklara uçan bir yelkenliydi. Annesini düşündü. Her zaman ne kadar yorgun görünüyordu. Tuhaftı - annesinin yüzünü hatırlamayalı yıllar olmuştu, Aiz'inki gibi ince ve keskin ama yine de bir şekilde yumuşaktı. Zorla askere alındıktan sonra bir baskın sırasında ölmüştü. Askerler onu sürükleyerek götürürken Aiz ona tutunmaya çalışmıştı. Ama o çok küçüktü.

Aiz, beni dinle.

"Kimsin sen?" Havaya vurdu.

Aiz, kızım, nihayet sana geldim, en çok ihtiyaç duyduğun anda.

"Anne? Kim var orada?" Aiz şaşkınlıkla seslendi, çünkü kimseyi görmemişti.

Beni tanımıyor musun, Kegar'ın kızı?

Tepesinde bir figür belirdi, uzun boylu ve kapüşonlu, yüzü örtülü, başında bir taç vardı. Aiz yüz hatlarını seçemiyordu ama bu silüet heykellerden, frizlerden ve sikkelerden tanıdık geliyordu. Aiz onu kendi yüzünü tanıdığı kadar iyi tanıyordu.

"Div Ana?"

İnancını bu kadar çabuk mu kaybettin, Aiz bet-Dafra?

İnsanların ölmeden önce görüler gördüğünü biliyordu. Manastırdaki yetimler yandığında, Aiz birçoğunun ölürken annelerine seslendiğini duymuştu. Acı ya da dehşet içinde değil, selamlayarak.

"Burada inanç yok," diye fısıldadı Aiz. "Sadece ölüm var. Sadece karanlık."

Karanlık belki, çünkü karanlıkta güzellik ve g   vardır. Ama  l m değil, Kegari'nin kızı. Henüz değil. İyi dinle. Yozlaşma topraklarımızın kalbini kemiriyor. En çok da halkımızı yönetenler arasında büyüyor. Kanıma ihanet eden biri, Tel Ilessi kehanetimi gerçekleştirmeye  alışıyor. Kegari'nin hayatının bir kir zerresinden daha değersiz olduğu aşağılık bir sahtekar.

"Tiral," diye fısıldadı Aiz.

Figür bir görünüp bir kayboluyordu. Aiz kemiklerini ağırlaştıran uyuşukluğu üzerinden atmaya çalıştı. şimdi keskinliğe ihtiyacı vardı. Çünkü bu gerçek olamazdı.

Bu gerçek, çocuğum. Öyle olmasaydı, düşüncelerini nasıl okuyabilirdim? Kanım tek başına zihin yazma gücüne sahip. Gerçek olmasaydım, Tiral bet-Hiwa'nın bir sonraki dolunaydan önce Tel Ilessi'nin örtüsünü almayı planladığını nereden bilebilirdim?

Aiz'in tiksintisi zihnindeki bulanıklığa nüfuz etti, intikam açlığı yeniden alevlendi. Tel Ilessi olarak kalpsiz, inançsız Tiral mi? Div Ana için en değerli olan yetimlerin katili, onun ruhunun taşıyıcısı olarak rol m  yapıyordu? Bu iğrençti. Div'in iyiliğine, sevgisine saygısızlıktı. Ama Aiz itiraz edemedi figür tekrar konuştu.

Bana kulak verin. Triarşi bozulmuş durumda ve bize yardım edemez.

İnsanlar. Sadece sen yapabilirsin.

"Nasıl?" Aiz sordu.

Soylular sefillere zavallı Snipes der, ama biz birlikte hareket eden Sığırcıklarış. Alçaklar, kırılmışlar, unutulmuşlar, a lar; onlar sizin kalkanınız, kılıcınız, ordunuz, içinizde atan kalbiniz olacak. G   için onlara bakın. Tiral'in k fr n n ayakta kalmasına izin vermeyin. Öyle olduğu sürece eve dönemeyiz. Ayrılamayız.

Bu lanetli toprak parçasını atalarımızın altın kıyılarına değişmeyiz.

Aiz'in nefesi kesildi. Div Ana Dönüş'ten bahsetmişti. Her Kutsal Masal'ın sonundaki kışkırtıcı vaat. Div Ana, Tel Ilessi'nin, Kutsal Taşıyıcı'nın bedeninde geri dönecek. Ve Tel Ilessi bizi uzun zaman önce kaçığımız anavatanımıza geri götürececek.

"Tiral'i öldürmeyi başaramadım," dedi Aiz. "Başarmış olsam bile, Kegar'dan ayrılmak için yeterli Yelkenimiz ya da Loha'mız yok."

Evinizin adı olan Dafra'nın ne anlama geldiğini biliyor musunuz?
Aiz başını salladı.

Bu, uzaklarda, doğduğum topraklarda gökyüzümüzün en parlak yıldızı olan akşam yıldızının adıydı. Aiz bet-Dafra, sen akşam yıldızının kızıydın. Kafese kapatılmamalıydın. Umutsuzluk ölümdür. Ez onu. Onun yerine öfkeni körükle. Kaç. Sahtekarı öldürün. İnsanlarımızı eve götürün.

"Din adamları-"

En sadık hizmetkarlarımı yardımsız bırakmayacağım. Kaçın. Yemin et.

"Yemin ederim."

Div Ana Aiz'in eline dokundu, din adamının teninin serin kayışı sanki odanın içindeymiş gibi gerçektir. Aiz ani bir acı hissetti. Aşağı baktığında başparmağı ile işaret parmağı arasındaki deride düzensiz bir şekilde kesilmiş bir D harfi gördü.

Seni işaretliyorum, akşam yıldızının kızı. Sen benim meshettiğimsin. Başarısız olma.

Div Ana bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha, ta ki etrafını saran ışık sönüp Aiz'i karanlıkta yalnız bırakana kadar.

Kithka saatler sonra Aiz'i ana hapishane bloğuna geri götürdü, Aiz Tohr'un yılan gibi kıvrılan koridorlarında onun arkasında topallayarak ilerlerken sabırsızca tıslıyordu.

"Bir haftası daha var sanıyordum." Gil, hücre bloğunun sonundaki yerinden Aiz'e baktı ve sakalındaki bir pireyi karıştırdı.

"Emirler," dedi Kithka. Aiz kimin emirleri olduğunu merak ederek onu izledi. Kovuklar'dan erken salıverilmesinin Div Ana'nın işi olup olmadığını merak ediyordu.

Aiz parmağını eline kazınmış harfin üzerinde gezdirdi. Belki de halüsinasyon görüyordu. Tırnakları kanlıydı. İşareti kendi derisine tırnaklarıyla kazınmış olmalıydı.

Ya da Div Ana yaptı ve senin burada ölmen gerekmiyor. Bir çıkış yolu bul, Aiz.

Daha önce hücre bloğunun tavanının alçak olduğunu, gölgelerin kâbuslarla dolu olduğunu düşünmüştü. Ama Hollows'un karanlığı ve sessizliğinden sonra, koridorun en ucundaki tüküren meşale bir mucize gibi hissettirdi. O geçerken mahkûmlar hücrelerinden ona bakıyordu. Daфра manastırından olmayan din adamları da dahil olmak üzere daha fazla insanla doluydular.

Aiz geçerken fısıltılar birbirini izledi. "Bu masalcı."

"Aiz. O yaşıyor."

"Masalcı yaşıyor."

"Kapayın çenenizi," diye hırladı Kithka, sesi yankılanarak. "Ve sen" -Aiz'i hücrelerine itti- "bir daha o fare kapanını açarsan, paslı bir bıçak saplayacağım."

Gardiyan gözden kaybolur kaybolmaz Noa, Olnas ve küçük Hani Aiz'in etrafını sardılar, bir karyolaya uzanmasına yardım ettiler ve titreyen bedeninin üzerine yırtık pırtık bir battaniye çektiler. Onların dikkatli elleri ve sıcaklığı karşısında ağlamak istedi.

Jak utangaç bir tavırla geri çekildi ama Finh, saçlarının kızıllığı toprağın altından zar zor görünen, Aiz'e buruşuk bir

elma uzattı.

"Onu sakladım," dedi. "Senin için."

Aiz minnetle aldı. "Çok endişelendim. Düşündüm ki-"

Kollarındaki morluklar aksini söylese de Noa, "Biz iyiyiz," diyerek Aiz'i yatıştırdı. "Tiral buraya neredeyse yüz din adamı daha gönderdi. Triarşi'den bizi serbest bırakmasını isteyenler. Halkımız ayaklanıyor. Soyluların yaşadığı bir mahalle yakılıp yıkıldı."

Düşkünler, kırgınlar, unutulmuşlar, açlar - onlar kalkanınız, kılıcınız, ordunuz olsun.

"Aiz," diye fısıldadı Jak, Hani'nin kâbus gördüğünde yaptığı gibi omzunu ovarak. "Sana bir hikâye anlatayım mı?"

Aiz çocuğu alnından öptü. "Başka bir gün, Jak."

"Bırakın dinlensin." Olnas çocukları uzaklaştırdı. "İhtiyacı olan şey iyi bir gece uykusu."

Ancak Aiz, hücredeki diğer herkes uyusa bile uyumadı. Bunun yerine, her kelimesi zihnine kazınana kadar garip ziyaretini yeniden yaşadı. Kafası o kadar karışmıştı ki sonunda Noa'ya seslendi.

Yaşlı kadın karyolada yanına yerleştğinde Aiz, "Hollows'ta," dedi. "Karanlıkta bir şey gördüm."

Aiz, din adamına olanları anlatırken, tüm bunları çaresiz zihninin uydurmuş olabileceğinden emin olduğunu hissetti.

Aiz sözlerini bitirdiğinde, "Kulağa Spires'ın terk ettiği bir yalan gibi geldiğini biliyorum," dedi. "Ama Rahibe, o kadar gerçek hissettim ki-"

"Çünkü öyleydi." Noa daha sonra söyleyeceklerini pekiştirmek için Aiz'in ellerini nazik bir saygıyla tuttu. "Uçuruma adım atmak ve Div Ana'nın seni yakalayacağını bilmek, işte inanç budur. Yedinci Kutsal Masal. Sen seçildin, Aiz. Bunu tüm kalbimle biliyorum, hayatımdaki her şeyden emin olduğum kadar eminim. Bak, çocuğum-"

Rahibe Noa uzun bir iğneyi ortaya çıkarmak için paçavralarını kaydırды. "Dün gece Sorgulayıcı'nın saçından düştü. Onu aldım, düşündüm ki

Olnas'a ver. Ama-" Hücresinin kilidine bir göz attı. Aiz'in çocukken kilit açmayı ve yiyecek aşırmaıı öğrendiğini çok iyi biliyordu. "Bu Div Ana'dan bir hediyeıdi. Bir işaret. Beklemen gerekmiyor. Gitmen gerekiyor. şimdi, Aiz. Bu gece."

Aiz başını salladı. "Asla başaramam."

"İnancınız nerede?" Noa kendini toparladı ve Aiz bir kez daha Dafra'nın zahmet ve zorluklarından kurtulmuş ve hâlâ nazik olmaya yetecek kadar gücü olan kadını gördü. "Her zaman inandın. Ve şimdi buna göre hareket etmen istendiğinde bocalıyorsun?"

"Hikayelere inanıyorum," dedi Aiz. "şüphe ettiğim şey kendi kalbim."

"Yapma!" Noa, Aiz'in elini tuttu ve sağ tokasını zorla eline soktu. "Çünkü bu, diğerlerinin unuttuğu ölü çocukları hatırlayan aynı kalptir. Önce veren, en son alan kalp. Senin kalbinde yaşayan gücü biliyorum, Aiz bet-Dafra. Senin de öğrenmenin zamanı geldi."

"Bunun için seni cezalandıracaklar."

"Anne bizimle ilgilenecektir. Eğer Tiral kendisini Tel İlessi ilan etmeyi planlıyorsa, bu bir cevap gerektiren bir saygısızlıktır. Sen Div Ana'nın cevabısın. Git."

Noa, Aiz'in kaçmasına yardım ettiği için ölürse, bu pek çok ölümün ilki olacaktı. Her seferinde parçalanırsa, halkı için hiçbir şey değişmeyecekti. Tiral kazanacaktı. Snipes açlıktan ölmeye devam edecek, sadece soyluları besleyen baskınlarda ölmeye devam edecekti. Kegari bu acımasız yere bağlanacak, bir daha asla evine dönemeyecekti.

Rahibe Noa, Aiz'in uçurumun kenarında olduğunu biliyormuş gibi başını eğdi.

"Bana bir rüya anlat, küçük aşkım."

Aiz keskin bir nefes aldı. "Zorbalıktan kurtulmayı hayal ediyorum," diye fısıldadı. "Hepimiz için daha iyi bir hayat."

Noa, "Div Ana bunu yapacaktır," dedi.

Aiz başını salladı, tokayı aldı ve düşündü: Div Ana, eğer iki çentik açmak için kırılırsa, o zaman kilidi açacağım.

Kolayca kırıldı. Aiz karyoladan usulca kalktı ve kapıya doğru ilerledi. İşte, diye düşündü Div Ana, eğer kilidi açabilirsem, o zaman kapıdan içeri gireceğim.

Kilit eski ve ağırdı. Ama sadece bir dakika uğraştıktan sonra açıldı. Aiz'in elleri titredi. Bir nefes aldı ve içeri adım attı. Sonra sanki büyük bir kordon onu çekiyormuş gibi ilerledi. Kardeşlerinin yanından geçerken sesler fısıldadı.

"Kulelerin Işığı."

"Işık seninle gelsin, masalcı." "Anne Div seni korusun."

"Tohr'un masal anlatıcısı. Acele et. Sırrını saklayacağız."

Her ses onu arkasından itiyor, ilerlemeye teşvik ediyordu. Koridorun sonuna ulaştı ve durakladı. Demir bantlı kapılardan biri Sorgulayıcılar'ın odalarına açılıyordu; bu kapıdan birçok kez kayarak çıktıklarını unutamıyordu. Ortadaki kapı Boşluklar'a açılıyordu. Aiz üçüncü kapıyı iterek alçak bir taş salona girdi.

Salon sessizdi, hava sanki bir fırtına tarafından doldurulmuş gibi ağırdı. Yakındaki bir fener açık bir kapıyı aydınlattı ve Aiz içeri baktığında yetersiz stoklanmış bir kiler buldu. Bir sıçan onun yaklaşmasıyla kaçışmaya başladı.

İçgüdüleri ona ileri gitmesini söylüyordu ve neden bir bir an sonra. Tohr bir dağın içine inşa edilmişti ama düzeni Aiz'e Dafa manastırını hatırlattı. Ne de olsa ikisini de Div Ana inşa etmişti.

Mutfak ileride, diye düşündü ve bir sonraki açık kapı, Aiz'in devasa bir tencerenin parıltısını seçtiği karanlık bir odaya açılıyordu. Ama işte o zaman Div Ana'nın lütfunun sonu gelmiş gibi görünüyordu.

İki gardiyan solundaki yemek odasından çıktılar - görmediği bir oda. Gil, tıknaz ve iyi silahlanmış, ve Kithka.

Div Ana'nın cesaretimi sınıdığını ilk gerçek sınav.

Aiz'in vücudu dayaklardan dolayı ağrıyordu. Kasları hareketsizlikten zayıflamış ve körelmişti. Ama o hâlâ Dafra'nın zorlu sokaklarının çocuğuydu ve gardiyanlar onu hücrelerinden çıkarken gördüklerinde o kadar şaşırmışlardı ki şok içinde bakakalmışlardı.

Aiz Gil'in üzerine atladı, kemerinden bıçağını kaptı ve Gil kendinden şüphe edemeden boğazına sapladı. Gil'in etinin gevşemesinden, çeliğin kemiğe sürtünmesinden midesi bulandı. Bıçağı çekip çıkardı, et ve siniri de beraberinde getirdi. Gil yere yığıldı ve uzun boylu kadın ona doğru hamle yaparken Aiz Kithka'nın yumruğundan zorlukla kurtuldu.

"Bunun için öleceksin." Kithka dönerek hançerlerini çıkarmış halde Aiz'in etrafında döndü. "Sen ve din adamların."

Gardiyan tekrar sıçradı, Aiz'in yolundan çekilemeyeceği kadar hızlıydı. Başının arkası tünelin duvarına çarptı ve bıçağı düştü. Kithka onunla boğuşurken Aiz hızla gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Vücudunun kemiksiz kalmasına izin verdi ve sonra avuçlarını olabildiğince sert bir şekilde Kithka'nın karnına çarptı.

Gardiyan iki büküm oldu ve Aiz bıçağını çekip onu omzundan bıçakladığında çığlık attı. Aiz onu bir sütuna doğru itti ve bıçağı kadının boğazına dayadı.

"Yap o zaman, seni Çulluk orospusu," diye tükürdü Kithka. "Çabuk ol."

Aiz Kithka'ya baktı, bir deri bir kemik kalmış bedenini, solgun tenini, boğazındaki morlukları ve bileğindeki dövme, kaybettiği çocuklarını simgelemek için her biri kesik kesik dört çiçekten oluşan bir çemberi inceledi. Türkiye'de yaygın bir dövme idi.

Dafra gecekondü mahallesü. Ölü doğumlar, ateş, hastalık, açlık. Kegar'da çocukların ölmesi için pek çok yol vardı.

Merhamet, Div Ana fısıldıyor gibiydi.

"Seni öldürmeyeceğim." Aiz bıçağı geri çekti. "Ben senim. Biz akşam yıldızının kızlarıyız. Sen ölümü hak etmiyorsun. Güvenliğı hak ediyorsunuz. Bebekleriniz kollarınızda. Masanızda yemek. Sıcak bir ocak."

"I-" Kadın kızgın değil ama şaşkın görünüyordu. Gözleri dolmuştu. "Annem bizim akşam yıldızının kızları olduğumuzu söylemişti. Sen nasıl-"

"Bundan daha fazlası için yaratılmışız." Aiz'in Dafra'daki çocukluğu ona hançeri saklamasını söylese de, içindeki ses hançeri Kithka'ya vermesini söyledi, o da şaşkınlıkla aldı.

"Kutsal Masalları duydun," dedi Aiz. "Geçen gün dinledin. İnsanlarımız daha iyisini hak ediyor. Ben onlara bunu vermeyi amaçlıyorum. Bırakın beni gideyim. Buradan nasıl çıkacağımı söyle."

Muhafız ölü arkadaşına baktı.

"Mahkumlara karşı acımasızdı," dedi. "Özellikle de küçük olanlara. Bu yüzden ondan nefret ederdim. Ama ne yapabilirim ki? Ailem karnını doyurmalı."

Aiz sükûnetini korudu. Yanlış bir kelime ederse o hançer göğsüne saplanabilirdi. Ona biraz zaman ver, dedi içindeki ses. Ona merhamet et.

"Div Ana ile konuşuyorsun, değil mi?" Kithka söyledi. "Cübbe giymesen bile bir din adamı gibi hikâyeler anlatıyorsun."

Koridorun sonunda bir muhafız seslendi. "Kithka? Gil? Bir şey duydum."

Kithka sesini alçalttı. "Div Ana'dan çocuklarımla ruhlarını Fount'a götürmesini iste kızım," dedi. "Böylece öbür dünyayı onun ışığında yıkanmış olarak geçirebilirler." Gardiyan onu yemek odasındaki bir kapıya doğru itti. "Şuradan. Koridorun sonunda. Soldaki son oda. Depoya benziyor ama bir kapısı var. Oradan geç."

"Teşekkür ederim," dedi Aiz. "Kithka-"

"Git." Gardiyan seslenen sese doğru ilerledi. "Spires'ın terk ettiği aklım başıma gelmeden önce."

Aiz kapıdan topallayarak geçti. Hapishaneden çıkarsa hiçbir planı yoktu. Paçavralar içinde donacaktı. Yiyeceği ya da ayakkabısı yoktu. Cero'ya ya da manastırdaki herhangi birine ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Bir manastır kaldıysa bile.

Ama yine de neşesi yerindeydi. Durdurulabilir, öldürülebilir, yakalanabilirdi. Ama yakalanmamıştı. Akşam yıldızının kızı.

Kelepçeler ve zincirlerle dolu dolaba tökezleyerek girdi. Aiz kapıyı bulmak için onları kenara çekerken ürperdi.

Git. Yürü. Yürü. Git. Git. Arkasından, koridordan sesler geliyordu. Kirden ve kullanılmamaktan kaskatı kesilmiş kapı kolunu tırmaladı. Sesler daha da yükseldi ama kapı kımıldamadı. Ayaklarını destekledi ve tüm ağırlığıyla çekti. Çok yaklaşmıştı.

"Anne, lütfen," diye mırıldandı. "Bir kez daha benimle ol."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve saf karanlık bir tünel ortaya çıktı. Korku damarlarında dolaşıyordu, Hollows'un bir anısıydı bu.

Karanlıkta güzellik ve güç vardır. Aiz kapıyı arkasından kapattı ve bir elini uzatarak sendeleyerek ilerledi. Ayakları yanana kadar yürüdü, sonra uyuştu. Her adımda kendini daha zayıf hissediyordu. Tünelin kaya duvarlarında mor-siyah damarlar belirmeye başladığında nedenini anladı. Aiz maddeye dokunmak için elini uzattı ve irkilerek geri çekildi. Yanıyordu.

Tünelde belli belirsiz bir ıslık sesi yankılandı. O uzaklaştıkça sesi daha da yükseldi. Daha güçlü.

Rüzgar.

Şimdi dizlerinin üzerindeydi, ayakları onu taşıyamadığı için sürünüyordu. Ve sonra Aiz'in aklına gelen Div Ana değildi. Tiral ve Triarch'lardan duyduğu nefret, damarlarını öfkeyle tutuşturan bir şimşek gibiydi. Kithka'nın çocuklarının ve Cero'nun babasının yasını tutmasının sebebi onlardı. Manastırlarda yiyecek olmamasının ve Snipe'ların umutlarının olmamasının sebebi onlardı.

Ve Aiz, hayatta kalırsa hepsini yok edeceğine dair Anne'nin üzerine yemin etti.

Keskin bir köşeyi döndü. Kutsanmış ışık tünele doldu. Aiz hıçkıra hıçkıra ağladı, dizleri kanadı ve mağaradan şiddetli bir fırtınanın içine fırladı, rüzgâr ele geçirilmiş bir şey gibi etrafında uğulduyordu.

Belki de soğuktan ya da açlıktan korkmalıydı. Ölümünden. Ama karanlığın içinden bir figür çıktı, onu düşerken yakaladı ve yeşil gözlerinin onunkilere yandığını, kahverengi saçlarının yüzünde döndüğünü görünce gülümsedi.

"Onu duydun mu, Cero? Seni de ziyaret etti mi?"

Cero başını salladı ve etraflarındaki kayalarla aynı gri renkteki pelerinin çıkarıp Aiz'in omuzlarına doladı. "Gel, Aiz. Acele etmeliyiz, eğer sığınağa ulaşamazsak ölürüz."

"Karanlıkta güzellik vardır." Aiz uzandı ve Cero'nun yüzüne dokundu. "Ve güç. Ama ölüm değil. Henüz değil."

11

Quil

TNavium'un rıhtımındaki patlama o kadar büyüktü, duman ve alev bulutu o kadar yükseğe fırladı ki, Quil gördüklerini anlamlandırmaya çalışıyordu. Zihni olasılıklar arasında gidip geliyordu: Kereste deposunda yangın; Sadhese petrol gemisinde patlama; yanlış giden bir deney.

Sonra şok dalgası vurdu, onu ve İmparatoriçe'yi sırt üstü yere düşürdü ve bir anda bunların hiçbirini olmadığını anladı. Eski hayatı bir kıyı şeridinde kum ve sopalardan yapılmış bir kaleydi ve patlama onu duygusuz bir sonla ezen bir dalgaydı.

İmparatorluk saldırı altındaydı.

Sarayın duvarına yaslanmış yatan İmparatoriçe'ye doğru sürünerek ilerledi. Kadın hareketsizdi ve panik onu yakaladı.

"Helene Teyze!" Yanında diz çöktü ve omzunu sıktı. "İmparatoriçe!"

Ölmüş olamaz. Yaptığı son şey onunla kanlı bir kavgaya tutuşmaktı. Neden düşünmek için bir saniyesini bile ayırmamıştı ki? Neden-

Büyüsü kabardı ve serbest kalmak için çılgılık attı, kendi paniği tarafından bir çılgınlığa kışkırtıldı. Sanki zihninin bir kısmı tamamen kontrolden çıkmış gibiydi. Onun düşüncelerini, büyüsünü

çağırdı. Onun anıları. Bu onun herhangi bir parçasına tutunman için son şansın.

Teyzesinin sesi onu geri getirdi ve büyü kayboldu.

"Qu-Quil-" Gözlerini açtı. Sesi kalındı, bulanıktı ama yaşıyordu ve Quil kolunu pençeleyip ayakta durmaya çalışmasaydı ona sarılabilirdi.

"Kanayan, yanan gökyüzüne şükürler olsun, Hel Teyze."

Balkon kapısı patlayarak açıldı ve ince tünüğü toza bulanmış Musa sendeleyerek dışarı çıktı. Arelia ve Sufiyan hemen arkasından geldiler ve muazzam ateş topunu görünce durdular.

"Rıhtımlarda," dedi Arelia. "Bir mühimmat patlaması olmuş olmalı."

"Mühimmat mı?" Musa ateş bulutuna baktı. "Barut mu demek istiyorsun? Barut olmaz-"

BOOM.

Askeri gemilerin demirlediği güverteden gelen bir sonraki patlama hepsini yere serdi. Balo salonundan çığlıklar yükseldi ve Hel Hala'nın muhafızları silahlarını çekerek ortaya çıktı. Aralarında en önde, yaklaşık yirmi yıldır kişisel birliklerinin kaptanlığını yapan bir Maske olan Rallius vardı.

"İmparatoriçe." Bakışları arkasındaki bahçeleri tarayarak tehdit aradı. "Sizi güvenli odaya götürmeliyiz."

"Bütün davul kulelerine birlikler gönderin," dedi Hel Teyze. "Şimdiye kadar onların gürültüsünden başımız ağrımış olmalı. Davulcularımıza ne olduğunu bilmek istiyorum. Blood Shrike'ıma bir mesaj iletin," dedi. "O kalacak-" "Shrike buraya gelmemesi gerektiğini daha iyi bilecektir," dedi Rallius. "Gens liderleri zaten güvenli bir yerde toplanıyor."

oda."

"Musa." İmparatoriçe uzun boylu denizciye döndü. "Bana cevapları getir. Ne yapabilirsen."

Musa başıyla onayladı ve balkonun üzerinden aşağıdaki bahçeye doğru gözden kayboldu. Helene Teyze ne ona, ne yeğenine, ne de arkasında yanan şehre baktı. Rallius'un yanından geçerek balo salonuna girdi.

"Gelin." Rallius Quil, Sufiyan ve Arelia'ya içeri girmelerini işaret etti. "Çabuk olun."

"Şehre inmeliyiz," dedi Quil balo salonunun kargaşası içinde Sufiyan'a. "Rıhtıma. İnsanlar yaralanmış olabilir. Yardıma ihtiyaçları olacak."

Sufiyan'ın yüzü bomboştu. Quil'e sanki kendi kafalarını kesmelerini önermiş gibi bakan Arelia'ydı.

"Şehir muhafızları onlarla ilgilenecek." Çatlak tavana baktı. "Yaşamak istiyorsak hareket etmeliyiz."

Bir başka gümbürtü balo salonunu sarstı ve yukarıdaki avize çılgınca sallandı, fenerleri titreyerek yirmi metre aşağıdaki zemine düştü. Toprak inledi.

Rallius, Quil'i balo salonuna yayılan alevlerden uzaklaştırdı ve uzun, sütunlu bir koridora girdiler.

"Bekleyin, prensim!" Rallius koridoru kaplayan yüksek pencerelere baktı, camlar uğursuz çatlaklarla örümcek ağı gibi sarılmıştı. "Önce ben gideceğim."

Rallius on adım ilerlemişti ki yukarıdan derin bir uğultu duyuldu, bir kuşun kanat çırpışına benziyordu ama yüz kat daha yüksekti. Daha derinden. Yer o kadar şiddetli sarsıldı ki pencereler paramparça oldu.

Quil bir sütunu yakaladı ama Arelia Sufiyan'a çarparak onu sırt üstü yere düşürdü ve üzerine yuvarladı.

"Özür dilerim-"

Sufiyan sessizce Arelia'yı itti ve kıpırdamadan durdu, işte o zaman Quil arkadaşının şokta olduğunu fark etti.

"Patlama daha yakındı," dedi Quil. "Bu bir mühimmat gemisi değil, Arelia. Suf, gidelim-" Dışarıdaki çığlıklar yoğunlaştı,

Her saldırıda yeni bir acı dalgası patlıyor.

Arkalarındaki kapılar patlayarak açıldı ve hiç şüphesiz saraydan kaçıp evlerine gitmeyi uman bir misafir sürüsü hızla yanlarından geçti.

Quil onların ardından iki adım attı, umutsuzca Navium sokaklarına girip elinden geleni yapmak istiyordu. Halkının çığlıkları cehennemi bir rüzgâr gibi dönüyor ve yankılanıyordu. Prensın elleri öfke ve kederle titriyordu.

"Kımıldayın, siz üçünüz!" Rallius sendeleyerek onlara doğru yürüdü. "Saldırı altındayız ve siz düşmanlarımızın işini kolaylaştırıyorsunuz!"

Bani al-Mauth bir şeylerin yaklaştığını söylemişti. Quil bu sözün doğruluğunu iliklerinde hissetmişti. Ama bunu hiç hayal etmemişti.

"Bu bir saldırı olamaz." Arelia, Quil'in yanında topalladı. "Gözetleme kulelerimiz gemileri görmüş olmalı. Bu kadar büyük bombalar deniz trebüjlerine sığmaz. Bu mümkün değil-"

"Quil!"

Sufiyan onu geriye doğru çekti, bir başka patlama sarayı sarsarken ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı ve salonun bir tarafı parçalandı, taşlar Quil'in az önce durduğu boşluğa yuvarlandı. Kara kış gökyüzünden dondurucu bir hava esiyordu. Heykel bahçesi aşağıdaydı, paha biçilmez oymaları toza dönüşmüştü. Quil'in teyzesiyle birlikte durduğu balkon tamamen yok olmuştu.

Quil, kaçmaya çalışan muhafızlar ve parti misafirleriyle dolup taşan dış kapıyı net bir şekilde görebiliyordu. Ötede şehir yanıyor ve gökyüzü korkunç bir turuncuyla parlıyordu. Yukarıda bir şey parladı.

Parıldayan cisim saray kapısına çarpıp patlayarak etrafındaki yüz metre boyunca her şeyi yerle bir ederken dünya beyaz bir ateşe dönüştü. Quil'in kulakları çığlık attı ve görüşü karardı.

Gözlerini tekrar açtığında, ayakta mı yoksa sırt üstü mü olduğunu, karanlık bir gökyüzüne mi yoksa cehennemlerden birine mi baktığını anlayamadı. Göğsü dehşet içinde sıkıştı. En son bir yıl önce, kana bulanmış bir odaya girdikten sonra böyle hissetmişti.

Bunu düşünme. Düşünme.

Kulakları garip, tiz bir eeeeEEEEEEEE ses çıkardı, sonra sustu, sonra tekrar çığlık attı.

Sufiyan'ın yüzü kanlı ve is lekeli bir şekilde üzerinde belirdi. Quil'i çılgınca sarsarken "Yine mi?" diye mırıldandı. "Başka bir kardeş olmaz. Yapamam-"

Quil öksürdü ve arkadaşının omzunu kavradı. "Ben iyiyim Suf," dedi. "Arelia nerede?"

"İşte." Arelia onlara doğru sendeleyerek yürüdü, elbisesi belinden eteklerine kadar yırtılmıştı. Quil, Arelia'nın yüzüne damlayan kanı görünce irkildi. "Bir şey yok," dedi ve Quil'in omuzlarından birinin altına girdi. Sufiyan diğerini tuttu ve Rallius'un önderliğinde koridorda ilerlemeye başladılar.

Güvenli odaya ulaştıklarında Quil, Arelia ve Sufiyan'ı silkelemişti, topallıyordu ama yürüyebiliyordu, bir bakıma bunu yapabildiğine şaşırılmıştı. Sanki etrafındaki dünya harabeye dönmüyormuş gibi vücudu hâlâ işlevini yerine getirebiliyordu.

Maskelerden oluşan bir falanks kapıyı kapattı ama Quil ve Rallius'u görünce yollarından çekildiler. Prens içeri girdiğinde generallerden oluşan bir kalabalığın şehrin savunması hakkında birbirlerine dert yandığını gördü. Koşucular nefes nefese bir panikle mesajlarını bırakıyor, her biri kendi mesajının en acil mesaj olduğuna inanıyordu.

Teyzesine bir kez bakan Quil, onun kafa koparmanın eşiğinde olduğunu anladı.

"Yeğenim." Adam içeri girdiğinde başını salladı ama onu gördüğü için rahatladıysa bile bunu belli etmedi. Onun yerine omzunun üzerinden Musa'nın onu takip ettiği yere baktı, kan

yanagından aşığı akıyordu. Quil adamın başının yanında hareket eden yanardöner bir şeyin parıltısını yakaladı. Bir wight'ın kanatlarıydı bu; Musa'ya karşı güvensizlikleri ve utangaçlıklarıyla nam salmış küçük insansı yaratıklar. Yirmi yıl önce Karkaunlara karşı savaşta onun için casusluk yapmışlardı. O zamandan beri onları sadece acil durumlarda kullanmıştı. Ama onların varlığı neden bu kadar çabuk döndüğünü açıklıyordu. Ona haber getirmiş olmalıydılar.

Musa Pater'lere dikkatle baktı.

"Herkes dışarı," dedi Helene. "Rallius, generalleri şehrin dışındaki güvenli evlere götür. Tünelleri alın. Dördüncü Lejyon kuzeyde konuşlanmış durumda. Tek amaçları hükümetimizi güvenli bir yere götürmek. Bu işi halledin."

Mater ve Pater'ler itiraz etmeye başladılar ama Rallius muhafızlarına başıyla işaret etti, onlar da birkaç Pater'i sürükleyerek dışarı çıkardıktan sonra diğerlerini uysallaşmaya ikna ettiler. Rallius Quil, Suf ve Arelia'yı dışarı çıkarmak üzereydi ki Musa konuştu.

"Bekle," dedi Musa. "Sufiyan, Arelia, kalın. Quil, bunu duyman gerek."

İmparatoriçe Musa'ya, "Öyle değil," diye çıkıştı. "O-"

"- kaybetmek üzere olduğunuz bir tahtın varisi," dedi Musa.

Helene Hala gözlerini Musa'dan ayırıp Rallius'a baktı, Rallius da çenesini açmış onlara bakıyordu ve muhtemelen Quil'in merak ettiği şeyi merak ediyordu: İmparatoriçe neden Musa'yı bu kadar haince bir şey söylediği için cezalandırmamıştı?

"Rallius, git. Sakın" -Rallius itiraz etmeye başlayınca başını salladı- "benim için endişelenme. Seni sonra bulacağım."

Rallius kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Musa konuştu.

"Kegari kuvvetlerinin sayısı otuz binin üzerinde-"

"Kegari?" Quil söyledi. "Ama evlilik-"

Hel Teyze elini kaldırdı ve Quil sustu.

"O cehennem yelkenlilerini buraya uçurdular," dedi Musa ve Quil, Arelia'nın Kegari nakliye aracı hakkında söylediği, havadan geldiği dışında ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. "Wightlar güçlerini böldüklerini söylüyorlar. Üçte biri Navium için. Geri kalanı İmparatorluk'a dağılmış. Şehrin dışındalar."

"Otuz bin hiçbir şey değil ama bizim ordumuz bunun birkaç katı," dedi Quil. Kegari'ye neden daha önce saldırmadıklarını anlamıyordu. "Navium'da iki lejyonumuz var, yüz Maske-"

Ama Musa bakışlarını İmparatoriçe'nin üzerinde sabit tuttu. "İki yüz Savaş Yelkenleri var."

Hel Teyze'nin yüzündeki kan çekildi. "İki-iki yüz-"

"Bu Navium için," diye devam etti Musa. "Silas ve Serra'ya en az yüz kişi gönderdiler. Antium'a iki yüz tane daha. En azından Wight'ların görebildiği kadarıyla. Her biri önemli bir yük taşıyabilir. Şehirlerinizi biliyorlar İmparatoriçe. Olması gerekenden daha iyi."

"Birkaç ay içinde elliden beş yüze çıktılar," dedi Helene Teyze. "Ve dağınık mızrak savunmamız tamamlanmadı. Barut sevkiyatını alamadık."

"Biliyor muydun?" Quil teyzesinin önüne geçti, böylece teyzesi ona bakmak zorunda kaldı. "Bu saldırı hakkında mı?"

"Kesin değil," dedi Hel Teyze. "Söylentiler duymuştuk. I-Tas yaklaşık bir yılını daha fazlasını öğrenmeye çalışarak geçirdi, o zamandan beri..." Sözlerini yarıda kesti ve Quil onun söylemediği her şey için çığlık atmak istedi.

"Biliyordunuz," dedi Quil, "ve yine de bir evlilik ayarlamaya çalıştınız-"

"Evlilik gerçek değildi. Saflarımızda bir casus vardı." Teyzesi sesini alçalttı ve Quil onu zar zor duyabildi. "Bir casus var. Birisi Kegari'ye

hakkımızdaki her şeyi, savunmalarımızı, şehirlerimizi. Tas, piçi dışarı çekmek için bir evlilik ilan etmemizi önerdi ama-" Quil'e el salladı. "Musa, wightlar bize Kegari yedek birlikleri hakkında bir şey söyleyebilir mi? Eğer bir isyana zorlanırsak, uzun vadede neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekir."

Quil, Arelia ile bakıştı. Bir isyan, Martiallerin kendi İmparatorluklarında isyancı olacakları anlamına geliyordu. Bu da İmparatoriçe'nin bu saldırının başarılı olma ihtimalini düşündüğü anlamına geliyordu. İmparatorluk beş yüz yıldan fazla ayakta kalmıştı. Prens birkaç saat içinde yıkılacağını düşünemiyordu.

Musa, "Ana kamplarının nerede olduğunu henüz bilmiyorum," dedi. "Ama güneybatıda, Jibaut'ta rezervler var. Kaç tane olduğu belli değil."

Helene Teyze acı acı güldü. "Kıyı kentlerimize ilk saldırıyı o korsanlara vaat etmişlerdir şüphesiz. Wightlar bize daha fazla bilgiyi ne kadar hızlı ulaştırabilir?"

"En erken haftalar sonra. Yıllardır onlardan yardım istemedim."

"İmparatoriçe!" Kapı patlayarak açıldı ve bir koşucu içeri girdi, muhafızlar onu kuşatmıştı. "Acil bir durum var." Helene Teyze kız gittikten sonra mektubu yırtarak açtı. Quil'e uzattı.

**Doğu ve kuzey ulaşımı davulcuları katledildi.
Doğu duvarı aşıldı. Yardım gönderin.**

"Yardım," dedi İmparatoriçe. "Bizim verecek bir yardımımız yok."

"Bir planın var." Musa Hel Teyze'nin omzunu sıktı. "Hiç yoktan iyidir."

"Nasıl-" Hel Teyze başını salladı. "Bunun olmasına ben izin verdim. Beş asır boyunca içeriden ve dışarıdan gelen her fırtınayı atlattık. Düşüşümüzü izleyen de benim."

Saray sarsıldı ve güvenli odanın ötesinden cıgıllıklar yankılandı. Çatı çatladı.

Musa başını kaldırıp baktı. "Bu yıkılmadan önce hareket etmek isteyebilirsiniz. Bir imparatoriçe için kendi sarayı tarafından ezilerek ölmek çok saçma bir yol."

Yer sarsıldı ve duvarlardan birinde bir çatlak oluştu. İmparatoriçe kendini yeğeninin üzerine attı ve duvar yıkılırken onu sırt üstü yere düşürdü. Odadaki lambaların çoğu yere saçıldı ve ani karanlık boğucu oldu. Hel Hala onu yukarı çekerken Quil öksürdü.

Lambalardan birini yeniden yakan Musa'ya döndü. "Bana doğruyu söyle," dedi. "Dağılan mızraklar olmadan dayanabilir miyiz?"

Musa başını salladı ve Quil o anda teyzesinin yüzünü unutabileceğini sanmıyordu, umudu tükenirken, dünyası - onların dünyası- moloz yığınlarına dönüşürken kopuk bir sükûnet hâkim oldu.

Ama Helene Teyze annesinin ölümünden sağ çıkmıştı. Babasının. Ortanca kız kardeşi. En küçük kız kardeşi. Hayatının aşkını. Silah arkadaşları. Birbiri ardına, ondan alındılar. Başkentinin düştüğünü, halkının yok edildiğini gördü. Tırnaklarıyla geri kazanmıştı. Yine başaracaktı. Bundan emindi. Tüm bunları tersine çevirmek için bir emir verecekti.

İmparatoriçe Quil'e döndü. "Şehirden çıkman gerek Quil. İmparatorluğu terk et. Sana ihtiyacım var-"

"Hel Teyze, şehrimiz yanarken hiçbir açıklama yapmadan beni gönderemezsin."

"Kegari peşimde olacak, yeğenim. Sufiyan ve Arelia'yı al. Seninle daha güvende olurlar ve eğer oğullarına bir şey olursa Elias ve Laia'yla yüzleşmek istemediğimi biliyorsun."

Quil başını salladı ve tavana baktı. Daha fazla dayanamazdı. "Seni bırakmayacağım."

"O gitmiyorsa ben de gitmiyorum," dedi Sufiyan, ilk kez Quil'den başka birinin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu.

Prens, buklelerini yüzünden sıyırmaya çalışan Arelia'ya baktı. "Ben de öyle."

Ama Hel Teyze onlara bakmadı. Bunun yerine Quil'in gözlerine, Quil Kabile Topraklarına dönerken ve o vedalaşırkenki aynı hüznle baktı. Bir an için onun sakladığı her şeyi gördü. Onu şehirden şehre sürükleyen, bazen günlerce derin sessizliklerde bırakan duygu kuyusunu.

"Savaşacağım," dedi ona. "Gökyüzü savaşacağımı biliyor. Ama yeğenim, eğer düşersem-"

"Yapmayacaksın-"

"Eğer ben düşersem, sen İmparator olacaksın. Bu senin kaderin. Sen olmalısın hayatta kalmak."

"İstemiyorum-" İstemiyorum. Quil kelimelerin boğazını tırmaladığını hissetti ama teyzesi İmparatorluk ve içindeki insanlar için ölmeye bu kadar istekliken onları söyleyemezdi. Onun için ölmeye.

Tiz bir çığlık ve bir patlama daha. Yukarıdaki çatı parçalanmaya başladı. Hel Teyze omzunun üzerinden uzanarak sırtındaki kayışı çözdü. Serbest kalan bıçağın kabzası İmparatorluk'ta sadece tek bir demirci tarafından yapılmıştı.

"Bu bir Teluman scim'i." Onu Quil'in eline tutuşturdu. "Elias'inkilerden biri. Taç giyme töreniniz için istemiştim."

Başka bir zaman olsa böyle bir hediye karşısında hayrete düşerdi. Scim bir sanat eseriye ve Elias'ın ikiz kılıçları yirmi yıldır onunla birlikteydi.

"İmparatoriçe!" Musa seslendi. "Zamanımız yok!"

"Kurtar bizi, Quil." Helene onu sadece kendisinin duyabileceği şekilde kendisine doğru sürükledi ve şimdi sesi düzensizdi. Paniklemişti. "İmparatorluğu kurtar. İmparatorluğumuz hakkında öğrenebildiğin kadar çok şey

öğren.

düşmanlar. Ama en önemlisi-" Sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi etrafına bakındı. "Onu geri getirin. Onları yok edecek tek şey bu."

"Neyi getir-"

"Tas!" diye tısladı. "O Ankanlılarla birlikte. Bulun onu. Nerede olacağını biliyorsun. Silah onda. Onu geri getir. Getirebildiğin kadar. Daha fazlasını söyleyemem. İşte bu yüzden gitmelisin. Bu görev için başka kimseye güvenmiyorum."

"Bırak seninle kalayım. Blood Shrike'ı gönder - Tas'a bir mesaj gönder-"

"Buna cesaret edemem. Casus herhangi biri olabilir ve Tas'a göndereceğimiz bir mesajın ele geçirilmesi riskini göze alamayız. İmparatorluğun hayatta kalması sana bağlı Quil. Halkımızı hayal kırıklığına uğratma. Biz Gens Aquilla'yız. Biz-"

"Sadık," dedi. "Sonuna kadar."

Elini onun alnına dokundurdu. "Benim oğlum. Benim varisim. Benim kanım. Sen benim en iyi yanımsın. Başarısız olmayacağını biliyorum."

Yeryüzü o kadar şiddetli sarsıldı ki Quil'in kemikleri çatırdadı. Arelia molozların arasından en güvenli yolu seçerek ilerlerken Sufiyan onu sabitledi. Quil tökezleyerek peşinden gitti ve bir kez geri döndü. Ama İmparatoriçe ve Musa yıkılan sarayın enkazı arasında kaybolmuştu.

Sirsha

Sirsha bir ağaç dalının tepesine uzanmış, gölgelikten masmavi gökyüzünü seyrediyordu. Annesi aşağıya bakıyordu,

Her zamanki gibi sertti. Ama yüzünde Sirşa'nın akrabalarından kovulduğu günden hatırladığı nefretten eser yoktu.

Bana geri dön, küçüğüm, diye fısıldadı annesi. Seni özledim.

Sirsha ağzını oynatmaya çalıştı. Ben de seni özledim anne demeye çalıştı. Ama kulaklarını bir uğultu doldurdu, devasa bir katarakt gibiydi, sadece bir şekilde çarpıtılmıştı. Başını tuttu, annesi onun yanıtını beklerken donuk donuk baktı. "Sirsha," dedi annesi. "Uyan."

Sirşa gözlerini alev alev yanan bir gökyüzüne açtı. Kulakları yaralı insanların çığlıklarıyla çınliyordu ve kıyafetleri kanla lekelenmişti - kendi kıyafetleri, irkilerek fark etti. Başparmağı büyüklüğünde bir cam parçası kalçasının üzerindeki yumuşak ete gömülmüştü. Titreyerek pelerininin bir şeridini yırttı ve çığlığını bastırma zahmetine girmeden camı çekip çıkardı.

Yarayı çabucak sardı ve yan tarafına yuvarlandı, sokağı kaplayan molozlar kolunu keserken hırlayarak önündeki felakete baktı.

Navium gözlerinin önünde çöktü. Rıhtım alevden bir duvara dönüşmüştü. Eğer rüzgâr Sirsha'yı uyarmasaydı

Öyle olsaydı, yüzlerce kişiyle birlikte toplu bir cenaze ateşinde kızarmış olurdu.

Tüm o aileler. Sadece bir dakika önce neşeliydiler.

Ağır ve karanlık bir şey tepemizde süzüldü, bir anlığına aydınlandı. Bir Kegari Yelkeni. Daha önce de bir tane görmüştü, uzun zaman önce, hâlâ Akrabalarının izini sürerken. Büyü onları havada tutar, demişti annesi ona. Rüzgâr büyüü.

Daha sonra Kegari'nin neden anavatanlarından binlerce mil uzaktaki bir imparatorluğa bomba yağdırdığını düşündü. Üzerindeki şeyin ne olduğu ve neler yapabileceği bilgisi onu sendeleyerek ayağa kaldırdı. Kegari füzelerinin yeni ve ölümcül şekillerde oyduğu sokaklarda tökezledi, oyuncak bebeklerin ve dans eden ayakkabıların, asla yenmeyecek yiyeceklerin, asla ısınmayacak tenin üzerinden geçti.

Ticaret limanı iyice gerisinde kalana kadar koştu. Tepesinde uçan bir yelkenlinin vızıltısı, düşen bir füzenin vızıltısı ve Sirsha Navium'dan, İmparatorluk'tan kaçması gerektiğini biliyordu. Kegari ne zaman ve nereye saldırırsa saldırırsın, arkalarında sadece ölüm bırakıyorlardı.

Düşün! Buradan çıkacak bir kara yolu onu Kırsal kesim saatler olmasa bile günler içinde mülteciler ve Kegari birlikleriyle dolup taşacaktı. Üstelik katilin izi denize kadar uzanıyordu. Kegari yakındaki limanları ele geçirirse karadan gitmek görevini aylarca geciktirebilirdi.

Görevinin önünde bir engel olduğunu düşünmek bile yemin parasını kaşındırıyordu. Katili takip etmek zorundaydı.

Kegari hava devriyeleri tarafından fark edilmeyecek kadar küçük ve hızlı, ancak deniz yolculuğunu kaldırabilecek kadar güçlü bir gemiye ihtiyacı vardı.

Elbette o hırsız piçler önce askeri ve ticari limanları bombalamıştı. Aptal değillerdi.

Güneyden yükselen alevlere bakılırsa, Kegari gezi teknelerinin bağlandığı rıhtımları da yok etmişti.

Limandaki her gemiyi yakalayamazlardı. Çok fazla rıhtım vardı. Balıkçı tekneleri, kaçakçılık gemileri, çürüyen bir kütük. Çalabileceği bir şeyler olmalıydı.

Bir anı su yüzüne çıktı: Bir yıldan daha uzun bir süre önce Sath şehri. Savaş İmparatoriçesi ziyaret ettiği için tıpkı Navium gibi kapatılmıştı. Sirsha en sevdiği balıkçıya gitmek istemişti ama rıhtımdaki Maskeler herkesi göndermişti. Korudukları geminin bayrağı yoktu. Başındaki çığlık atan bir kuş dışında hiçbir işaret yoktu.

Şimdi Sirsha düşününce o teknenin ne olması gerektiğini anladı. Bir koruma. İmparatoriçe'nin kaçması gerektiğinde ve karadan çıkamaması durumunda bir çıkış.

Sath'da bir teknesi olsaydı, burada da olurdu. Muhtemelen alışılmadık bir yerde. Daha küçük ama iyi korunan bir rıhtım.

Hanın yakınında gördüğü, birkaç Maskenin aylak aylak dolaştığı yerdeki gibi.

Rüzgar onu güneye doğru itti, sanki şöyle der gibiydi: Sonunda anladın. Yarım akıllı.

Tabii yine de o lanet şeyi çalması gerekiyordu. Hem de bir çift Maskeli'den. Tabii tekne hâlâ oradaysa.

Neyse, ilerledikçe bir yolunu bulurdu. Her zamanki gibi. En azından çantasını almıştı.

Çukurlu kaldırım taşları düzeldi ve depolar yerlerini hala sağlam olan çeşmelere ve geniş bulvarlara bıraktı.

"Kaçın!" Şehir sakinleri gözleri dönmüş ve kafaları karışmış bir halde evlerinden çıkarken Sirsha bağırdı. "Şehirden kaçın! Saldırı altında!"

Kothon'daki ateş o kadar büyüktü ki soğuğa rağmen Sirsha'nın sırtından ter boşanıyordu. Sonunda, o

ciğerlerinin patlayacağını düşünürken, ilerideki okyanusun parıltısını yakaladı. Lav gibi parlıyordu ve gezi teknesi rıhtımındaki büyük yangını yansıtıyordu. Duman o kadar yoğundu ki Sirsha boğulup ölmek için dumanın altında çölmek zorunda kaldı.

Gerçekten de gökyüzünün en ıssız işlerini seçmiş.

Navium'un binalarından kurtulduğunda, daha önce gördüğü küçük rıhtıma yöneldi. Onu koruyan iki Maske de ölmüş, yüzleri paramparça olmuştu. Etraftaki hava garip ve çarpıktı ama Sirsha bunu görmezden geldi; Maskelerin intikamını almak için işe alınmamıştı. Gemiye ulaşmaktan başka hiçbir şeyi umursamadan rıhtıma doğru koştu ve iki yelkenli shabka görüldüğünde rahatlayarak küfretti. Yan tarafında EF II yazıyordu.

Kaptan da ortaya çıktı; geniş omuzlu, iri pençesini bir hamlede Sirsha'yı devirebilecekmiş gibi görünen bir adamdı. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde iskelenin kenarına kadar geldi, bir elinde bir peçe, diğerinde ise onu yükselen dumandan korumak için ıslak bir mendil vardı.

"Sen de kimsin be?"

Sirşa öksürerek, "Ah," diye homurdandı. "Saraydan geliyorum." Suçluluk duygusu içini kemiriyordu ama buradan gitmesi gerekiyordu. İmparatoriçe'nin muhtemelen kaçmak için milyonlarca yolu vardı. Ayrıca, ilk sorun işaretinde İmparatorluk'tan kaçılırsa, pek de iyi bir hükümdar sayılmazdı. "Acil bir görevim var. İmparatoriçe beni almanız gerektiğini söyledi."

Yalanlar söz konusu olduğunda, bu onun en güçlü yalanlarından biri değildi. Yine de kaptan başını salladı. "Bana emri göster ve yolumuza gidelim." Beklentiyle elini uzattı.

"Bu kaosun içinde bana bir emir yazacak zamanı olduğunu mu sanıyorsun? Beni buradan en hızlı şekilde çıkar yoksa

-Yoksa her şey kaybolur."

Kaptan ona baktı. "Nereye gittiğimizi bile bilmiyor musun?"

Sirsha alay etti. "Mürettebatınız arasında casuslar olması ihtimaline karşı, biz ayrılana kadar bunu size söyleyemezdim."

"Mürettebat?" Kaptan gözlerini kısarak başıyla şabkanın kış tarafını işaret etti. "Bu gemi Mehbahnese cevher motoruyla çalışıyor. Mürettebata ihtiyacı yok. Kim-"

Aniden ölüm sessizliğine büründü. Bir saniye sonra ağzından kan akmaya başladı. Sirsha boğazına saplanan ince bıçağı tam zamanında görüp eğilirken, bir diğeri omzunun üzerinden geçip kaptanın kalbine saplandı. Kaptan iskeleden öne doğru devrildi ve bir taş gibi Güney Denizi'nin sığ sularına düştü.

"Dilitali unsiva va tuus!"

Kegari. Sirsha'nın annesi yıllar önce ona bir Kegari büyücüsünün izini sürdürdüğünde, Güney Kıtası'nın kış ucundaki dağlarda haftalar geçirmişti. Sirsha bu dili tanıyordu ama anlamını çözemiyordu.

Ancak her iki akıncı da dişlerini göstermiş ve kılıçlarını savurarak tam zırhlarıyla ona doğru koşarken, çeviriye ihtiyacı yoktu.

"Va tuus, beh!"

Sirsha geminin küpeştesinin altına eğildi ve yengeç yürüyüşüyle direklerden birine doğru ilerledi. Bir ya da üç Savaş askeriyle başa çıkabilirdi ve Tünek fareleri hiçbir şeydi. Ama Kegari savaş taktikleri hakkında çok az şey biliyordu. Şehirden gelen tüyleri diken diken eden çığlıklara bakılırsa, öğrenmemeyi tercih ederdi.

"Rue la ba Tel Ilessi!"

Zayıf bedenini örtecek kadar geniş olan direğe yaslandı. Sonra iki yanında bıçaklar parladı.

ve hançerlerini çekti.

Sirsha'nın kız kardeşi gibi bazı insanlar asla yeterince kan bulamazdı. Ama Sirsha insan öldürmeyi pek sevmezdi. Uzun zaman önce buna doymuştu.

Yine de, eğer hayatı söz konusuysa, çizmelerindeki bir parça kanla başa çıkabilirdi.

Neredeyse onun tepesindeydiler. Saklandığı yerden zırhlarının zayıf noktalarını bulmaya çalıştı.

Botları güverteye çarptığında Sirsha ortaya çıktı ve üç kılıcını savurdu. İki büyük akıncının zırhından zararsızca sekti ama üçüncüsü göğsüne saplandı.

Küçük akıncı esrarengiz bir hızla ileri atıldı. Sirsha irkildi ve yüzüne doğru fırlayan gümüş kırbaçtan güçlkle kurtuldu.

"Rue la ba Tel Ilessi!" Kadın dişlerini göstererek Sirsha'nın üzerine atladı. Sirsha'yı yere düşürdü ve elindeki bıçakları Sirsha'nın boynuna geçirdi.

Kadının bileği, derisinden aşağı boya gibi damlayan, sürünen beyaz bir maddeyle parlıyordu. Sirsha'ya doğru sızdı ve metalin soğuk kayganlığıyla boğazını sardı.

Kadın gülümsedi ve Sirsha'yı serbest bıraktı, bant daha da sıkılaşıırken onu omuzlarından tuttu.

Göğüs göğüse dövüş teknikleri açısından Sirsha boğmadan nefret ederdi. Çok uzun sürüyordu - en azından birkaç dakika ve tüm bu süre boyunca düşmanınızın yüzünde olmanız, gözlerindeki kan damarlarının patlamasını izlemeniz gerekiyordu. Ama bu kadın bundan zevk alıyor gibi görünüyordu, giydiği öldürücü metal insanlık dışı bir sıkılıkla çekilirken sırıtıyordu. Sirsha'nın görüş alanının kenarında ışıklar patladı. Her ses garip bir hırıltıya dönüşüyordu; kendi çaresizce hava alma çabası.

Para olsun ya da olmasın, İmparatorluk'tan uzun zaman önce ayrılmalıydı. Ankana çok güzeldi. Ilık su, iyi yemek, yakışıklı erkekler. Burayı hep sevmiştii, çok yakın olsa bile-

Sirsha'ya saldıran kişi kaskatı kesildi ve lanetli boğucuyu da yanına alarak çekip gitti. İri bir el Sirsha'nın elini kavrayıp onu ayağa kaldırdığında Sirsha nefes nefese kaldı. Uzun boylu, geniş omuzlu, süslü bir tunik giyen ve elinde daha süslü bir pelerin tutan bir savaşçının yüzüne baktı. Koyu renk saçları elmacık kemiklerinin üzerine düşüyor, neredeyse gözlerinin sarısını ve kalın siyah kirpiklerini gizliyordu.

"İyi misin?"

Sirsha ona güverteye doğru çekerek karşılık verirken, Kegari bıçakları kafasının olduğu boşlukta uçuşmaya başladı. Neredeyse üzerine düşüyordu ki, birkaç santim ötede durdu, kollarını güvertede başının iki yanına dayamıştı, bıçaklar üzerlerinden geçerken kasları gerilmişti. Sirsha boğazında hızla atan nabzına baktı ve sonra başını kaldırıp solgun gözlerini kendi gözlerinde buldu. Kalp atışları hızlandı ve garip bir şekilde telaşlandığını hissetti. Muhtemelen ölmek üzere olduğunu içindir. Bakışlarını onun omzunun üzerinden çekti; yarım düzine Kegari daha rıhtıma doğru ilerliyor, iki kişiyi kovalıyordu.

"Lanet olsun," dedi eski kurtarıcısına. "Bütün lanet orduyu yanında mı getirdin?"

"Rica ederim." Saldırganları karşılamak için kuduz bir ayının tüm inceliğiyle ayağa fırladı.

"Aptal mısın sen?" Sirşa kendini şişleteceğinden emin bir şekilde bağırdı. "Sen ne-oh-"

Savaşçı Kegari'yi parçalara ayırdı, onları o kadar hızlı kesti ki Kegari onun kılıç darbelerini takip etmekte zorlandı. Başka bir dövüşçü ona doğru döndü, benzer hareketler

Martial'den daha genç ve zayıf ama bir o kadar da ölümcül bir çocuk.

Kıyafetine bakılırsa bir Kabile üyesi olan genç adam kılıcını kınına soktu ve yayını çekti, görünüşe göre aynı hareketle yaylım ateşi havayı yararak geçti. Görünüşe göre kendi bedenini hiç umursamadan kendini savaşa attı.

"Kendini öldürteceksin Sufiyan!"

Parçalanmış yeşil elbiseli kıvrıkcık saçlı bir kız okçunun yanından hızla geçerken ona bağırdı ama okçu duymuş gibi görünmüyordu. Nefes nefese shabka'nın üzerine atladı. Sirsha'yı gördüğünde rahatladığı her halinden belliydi.

"Denizci, gökyüzüne şükürler olsun," dedi Yeşil Elbise boğazı dumandan zarar görmüş bir sesle. "Herkesi öldürdüklerinden korkuyorduk. Halatlar nerede? Çapa?"

"Nereden bileyim lan ben?" diyecek oldu Sirşa, kız kendisini denizci sanıyorsa, o ve kaslı arkadaşlarının Sirşa'yı şabkadan atmayacağını fark etmeden önce. En azından henüz değil.

"İşte orada." Sirsha onları rıhtıma bağlıyormuş gibi görünen bir halatı işaret etti. "Ve bu da çapanın krankı, çapa olduğu için muhtemelen gemide olması gerekiyor-"

Neyse ki Yeşil Elbise, sözde denizcinin geveze bir sarhoş gibi gevezelik ettiğini fark etmemişti. Kız halata doğru hamle yaparken, rıhtımda uzun boylu Martial iki Kegari'yle boğuşuyordu.

"Sufiyan, Arelia'ya yardım et!" diye seslendi Savaşçı okçuya. "Denizci! Motor!"

Skies, adam bir general kadar otoriterdi. Gerçi haksız da sayılmazdı. Sorun şu ki, Sirsha'nın Mehbahnese cevher motorunun nasıl çalıştırılacağına dair hiçbir fikri yoktu. Yaklaşık yedi dakika öncesine kadar hiç duymamıştı.

Sufiyan tekneye atladı ve çapayı çekti. Sirşa yakından bakınca onun sadece bir Aşiret üyesi gibi giyindiğini fark etti. Bir Savaşçı'nın keskin yüz hatlarına ve boyuna sahipti ama bir Bilgin'in koyu renk gözlerine sahipti. Ona baktığını fark etti ama duramadı çünkü yüzünde tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Quil," diye bağırdı Arelia, hâlâ bir scim savaşına kilitlenmiş olan otoriter Martial'a. "Acele et!" Sirsha'ya döndü. "Denizci, makine dairesi nerede? Kaptan Tanlius'a ne oldu?"

"Ah-he-öldü," dedi Sirsha. "Kegari onu yakaladı. Ben... Ben ikinci kaptandım." Yoksa birinci miydi?

Arelia ona şüpheli bir bakış attı ama Sirsha, zavallı ölü Tanlius'un özel motorundan bahsederken yaptığı gibi geminin kış tarafını işaret etti. "Sakıncası yoksa... açabilir misiniz?" Sirsha, kızın motor hakkında bir şeyler bildiğini umduğunu söyledi. "Cehenneme gidiyorum Martial, solunda!"

Bir Kegari akıncısı rıhtım boyunca uzanan kayalardan atağa geçtiğinde, Quil adlı savaşçı scim'ini döndürerek saldırganın metal kırbacını savurdu. Bir an sonra, akıncının boğazına bir bıçak saplamıştı.

Quil daha sonra güverteye sıçradı, iskeleyi tekmeleyerek uzaklaştırdı ve Sirsha'yı o tekil, kedi gözü bakışıyla buldu.

"Ee?" dedi sabırsızlıkla. "Hadi gidelim!"

"Evet!" Sirsha dedi ki. "Çünkü ben bir denizciyim." Boğazını saran metal beynini uyuşturmuş olmalıydı. Ani bir gümbürtü hissetti -motor- ve lanet olası dümeni bulması gerektiğini bilecek kadar çok gemide yolculuk etmiş biri olarak aceleyle merdivenlerden güverteye çıktı.

Ellerini büyük tekerleğe henüz atmıştı ki omurgası karıncalandı. Ölümün kokusunu aldı-

ve kemikler.

O burada.

Sirsha'yla nadiren konuşan deniz o kadar sessiz fısıldadı ki, Sirsha duyup duymadığından emin olamadan dondu kaldı. Hava değişti, durgunlaştı ve zehirli bir hal aldı. Sirşa uzaktan Quil'in kendisine seslendiğini duydu. Daha fazla Kegari'nin yaklaştığını gördü, kırbaçları bileklerinden canlı beyaz zincirler gibi uzanıyordu.

Her şey Sirsha'nın zihnine çöken kötü niyetin boğucu örtüsü altında kayboldu. Katil burada.

Ama hayır-Sirşa bunun doğru olmadığını neredeyse anında anladı.

Elementler için geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek birbirine karışabilir. Onları birbirinden nasıl ayıracağınızı öğrenmelisiniz. Bu, annesinin ona iz sürme konusunda öğrettiği ilk derslerden biriydi ve zihnine kazınmıştı.

Bazen bir insan o kadar güçlü bir iz bırakırdı ki, aylar geçmiş olsa bile taze hissi verirdi. Sirsha'nın eski bir iz ile yeni bir izi ayırt etme yeteneği vardı. Akrabası için bu kadar değerli olmasının nedeni buydu.

Bu iz eskiydi. Yine de Sirşa'nın bir haftadır peşinde olduğu ölümün tadı yakındaydı. Sirşa bakışlarını yavaşça Sufiyan ve Quil'e çevirdi. Koyu renk gözleri ve gülen ağızıyla ona birini hatırlatan bir çocuk ve kesik cam yüz hatlarına sahip, kıyafetleri Kegari kanıyla lekelenmiş, duyamadığı bir şeyler söyleyen genç bir adam.

Katil bu iki adamın yakınındaydı; onları bir şekilde kederle ya da şiddetle işaretlemişti. Sirşa başının döndüğünü hissetti ve elini Martial'e uzatarak gergin omzunu kavradı. Gözünün önünden görüntüler geçti. Kısa, siyah saçlı bir kadın bir atı kıvırıyordu; Sufiyan'a benzeyen bir çocuk, yüz hatları yumuşak ve yuvarlaktı. Ve sonra... sonra-

-dişleri ve pençeleri olan bir gölge-

-Kana bulanmış bir katil.
-sıkıştırma ve daraltma-
-hiçbir insanın yapamayacağı bir şekilde patlayarak ve
kıvrıla kıvrıla kırlara doğru ilerleyerek-

Sirsha sonunda katilin kendini nasıl gizlediğini anlamıştı. İzler neden Navium'un dışında ayrılmıştı. O özellikle kurnaz bir katil değildi. Büyüsü vardı.

Tuhaftı, ustaca gizlenmişti ve Sirsha'nın daha önce izini sürdüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Ama yine de sihirliydi.

Ve Sirsha'nın büyü avlamasına izin verilmiyordu. Tabii eskiden ailem dediği insanların elinde vahşi bir şekilde ölmek istemiyorsa.

Bu lanetli avın başından beri katilin gücünü neden hissetmediğini merak ediyordu. Bırakın Sirsha gibi yetenekli bir Inashi'den bile sihri saklamak zordu. Ama büyülü bir varlığı avlamayalı yıllar olmuştu. Paslanmaya başlamış olmalı.

Sirsha'ya nadiren ilgi gösteren okyanus kabardı ve tekne rıhtımdan uzaklaştı. Sirsha şimdi izi yakalamıştı, yıldız ışığında aydınlanmış gibi netti. Batıya, Güney Kıtası'na doğru gidiyordu. Sirsha'nın son sekiz yılını kaçınmaya çalışarak geçirdiği yere.

Şimdi doğruca oraya gitmesi gerekiyordu. Sihir kullanan bir katili avlamak için. Tam da avlaması yasak olan bir şeydi bu ve tabii ki tam bir aptal olduğu için onu öldürmese bile yakalayacağına dair yemin etmişti. Parayı alıp kaçamazdı bile. Lanet yemin ona izin vermiyordu.

Gümüş gözlü müşterisini düşündü; katilin doğal olup olmadığını sorduğunda verdiği yanıtı. Tabii ki doğal değil. Genç insanları spor olsun diye öldürüyor. Lanet olsun ona, bu katilin doğasından şüphelenmiş olmalıydı. Ve onun büyüsünü biliyordu. Sadece bir Inashi'nin

büyülü bir varlığı takip edebilir. Daha da önemlisi, sadece bir Inashi büyü bir varlığı bağlayabilir.

Tabii tanımlayabilirlerse. Sirsha'nın ne avladığına dair hiçbir fikri yoktu. Normalde bunu çözecek olan diğer Inashi'ler olurdu. Ama o olmadığı için yardıma ihtiyacı vardı...

"Denizci!" Quil onu sarstı ve Sirsha bir şeylerin üzerinde olduğunu fark etti.

Dizleri ve vücudu titriyordu. Savaşçı onun önünde diz çökmüştü, yüzü karanlıktı, sanki ona bunu yapanı dövmeye hazırdı. Arkasında Sufiyan dümene geçmişti, yüzü isli ve donuk gözlüydü.

"Özür dilerim." Savaşçı sıcak ellerini onun omuzlarından çekti. Onun yerine soğuk onu kavradı. "Sen iyi misin? Gözlerin..."

"Quil, geri çekil." Arelia onu Sirsha'dan uzaklaştırdı ve şu an için katilin sorunlarının en küçüğü olduğunu biliyordu.

"Gözlerin," dedi Arelia, "bembeyaz oldu. Bir hayalet tarafından ele geçirildiğinde meydana geldiği bilinen alışılmadık ve nadir görülen bir fenomen. Sen bir denizci değilsin. Kaptan Tanlius nerede ve sen kimsin?"

"Bir gezgin." Sirsha ellerini kaldırdı, keşke kolunda bir bıçak taşıyaydım diye düşündü. "O cehennemden kurtulmak için çaresizim, tıpkı senin gibi."

Quil scim'ini Sirsha'nın boğazına dayadı, ağzı yasaklayıcı bir çizgiye doğru inceldi. "Tanlius'u sen mi öldürdün?"

"Hayır!" Sirsha scim'i daha derine sokarken "Hayır" dedi. "Yemin ederim, o bir Kegari'ydi!"

Quil, Sirsha'nın yüzüne bakarak hainlik belirtileri aradı. "Sen de onlardan biri misin?"

"Onlarla savaşıyordum!" Sirsha dedi ki. "Ve her halükarda, hiç Kegari gördün mü? Çoğu ceset gibi hasta ve solgun. Sıcak bir günün onları yakıp kül edeceğini bile bilmezler.

Gevrek." Sirşa güçlü kahverengi bir kolunu uzattı. "Ben Kegari değilim. Ben bir gezginim ve tesadüfen gemiyi gördüm."

"Bu gemiyi kimse görmüyor." Quil kendini yukarı çekti. "Bu bana ait-"

"Savaşçıların İmparatoriçesi." Arelia, Sirsha'nın okuyamadığı bir bakışla Quil'in sözünü kesti.

"Eğer bu ona aitse," dedi Sirsha, "o zaman benim kadar sizin de hakkınız var. Tabii içinizden biri kılık değiştirmiş İmparatoriçe değilse?"

"Suf, eşyalarını ara," dedi Quil. "Ben onu bağlayacağım."

Onu çabucak bağlamaya çalıştı ama Sirsha onu itti ve kalçasının üstündeki yara yeniden açılırken yüzünü buruşturdu. Sonunda, Arelia onun ellerini bağlarken kaslı bir kolunu omuzlarına dolamak zorunda kaldı.

"Eminim hoşuna gitmiştir." Sirşa Quil'e sırtıttı, çünkü onun tam da böyle bir şeyden zevk almayı iğrenç bulacak türden dürüst bir ukala olduğundan şüpheleniyordu.

Tahmin edildiği gibi, öfkeleni ve arkasını döndü. Sirsha'nın küçük mutluluklara tahammülü olmadığından, onun öfkesini derinden tatmin edici buldu.

Sufiyan sessizce Sirşa'nın çantasını karıştırırken Arelia dümene geçti. Sirşa görünüşte umursamaz bir tavırla başını savursa da giderek daha da tedirgin oluyordu.

"Benim için endişelenmeyi bırak ve bizi sahil şeridinden uzaklaştır," dedi Sirsha. "Şehre çok yakınız. Eğer Kegari bizi fark ederse, işimiz biter."

Quil onu görmezden geldi ve arkalarından Sufiyan şaşkınlıkla küfretti. Sirşa içini çekti, müşterisinin ona erzak olarak verdiği altın zulasını bulmasını bekliyordu. Ondan ayrılmak zorunda kalacaktı ama en azından altınlarının geri kalanını vücudunda tutacak kadar akıllıydı. Biri onu almadan önce ölene kadar savaşacaktı.

Ama Sufiyan altınlara dikkat etmiyordu. Onun yerine müşterisinin yüzüğünü tuttu.

"Bunu nereden buldun?" İlk kez onun sesini duydu. "Bunu nasıl aldın?"

"Bu seni ilgilendirmez-"

Sufiyan, Sirşa'nın düşündüğünden daha hızlı sıçrayarak onu geriye savurdu ve boğazına bir hançer dayadı. Artık suratı asık değildi ama sanki yüzüğü görünce şoktan çıkmış gibi öfkeyle titriyordu.

"Cevap ver bana." Bıçağı kızın derisine sapladı ve kız zar zor yutkunabildi. "Yoksa boğazını keserim. Bunu nasıl aldın?"

"Onu kızın üzerinden alın!" Arelia dümendenden telaşla seslendi. "Quil, o gidiyor-"

"Sufiyan!" Quil onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Sufiyan Veturius, dur-"

"Bunu bana bir müşteri verdi!" Quil sonunda Sufiyan'ı geri çekerken Sirşa dedi ki. "Ben bir iz sürücüyüm."

"Bir iz sürücü," dedi Sufiyan. "Ama neden babam-"

Sirsha onu o zaman gördü. Geniş omuzları, gülen ağzı, koyu renk saçları ve simetrik yüz hatları. Tanıdık gelmesine şaşmamalıydı. Bu, müşterisinin oğluydu.

Adı Sufiyan Veturius'tu.

Veturius.

"Kanayan, yanan cehennemler," dedi Sirsha. "Baban Elias Veturius mu? İmparatorluk Kahramanı mı? Beni kiralayan o mu?"

Ve yüzlerindeki şaşkın ifadeye, durumun gülünçlüğüne bakarak Sirşa gülmeye başladı.

BÖLÜM II

Av

13

Aiz

Aiz ve Cero dağdan aşağıya doğru tökezlediler, soğuk aracılığıyla onlar gibi a Bıçak. Aiz Cero onu pelerinin altına çekerken öne doğru eğildi ve ellerini koruyucu bir şekilde kollarının altına sıkıştırdı. Dafra gecekondü mahallesinde geçirdiğı bir ömür ona böyle bir fırtınada insanın kendini kaybedebileceğini öğretmişti.

birkaç dakika içinde parmaklar.

"Sola," diye seslendi Cero arkasından, ılık ılıa esen fırtınadan zar zor duyuluyordu. "Bir yelkenli var."

"Bununla uçamayız!"

"İkimiz de demircilik yaparsak yapabiliriz," diye bağırdı Cero. "Sen rüzgârı çağır. Ben yönlendireceğim."

Aiz böyle bir şeyi hiç duymamıştı ama Cero'ya güveniyordu. Devasa bir kaya çıkıntısının yanındaki branda yığınını gördü ve sendeleyerek ona doğru yürüdü.

Cero onun yanından geçip Yelken'i sırtına aldı. Kocaman kahverengi bir pelerin gibi etrafını sarıyordu.

"Kendim yaptım," dedi ve Aiz ne zaman ve nasıl olduğuna dair bir düzine soru sormak istedi ama zaman yoktu. "Haydi!" Aiz'i sağ tarafına bağladı, sonra elini Loha kutusuna daldırdı. Metal hemen aktı, Cero'nun kollarına dolanırken beyaz bir ışık saçtı, motoru çalıştırdı ve Yelken'in boş kamış iskelesine doğru fırladı. Branda sertleşti ve motor uğuldayarak canlandı.

"Rüzgârı çağır," diye bağırdı Cero ve Aiz rüzgârı kendine doğru çekti, ürkek bir at gibi çekiştirmeye çalışsa da onu sıkıca kavradı. Aiz'in kalbi sıkıştı. Lanetli demirciliğini kontrol edememesi Yelken'i parçalara ayıracaktı.

Ama sonra Cero sakince rüzgârlarını birbirine örerek temiz bir hava akımı yarattı. Gücü ve kontrolü nefes kesici bir zarafete sahipti. Saniyeler içinde yeryüzü gökyüzünden ayırt edilemez hale geldi.

Yelken kar fırtınasında alçalıp yükseliyordu, kar o kadar yoğundu ki Aiz artık Cero'nun yüzünü seçemiyordu. Cero'nun onları bir dağa çarpmaktan koruyabileceğini umuyordu; aşağıya baktı, herhangi bir takip izi görmeye çalıştı. Ama Tohr'un karanlık gövdesi fırtınanın içinde kaybolmuştu.

Saatler sonra başkent'in güneyindeki bir kıyı mağarasına indiler. Aiz'in ayakları kumsalın ıslak kayalarıyla buluşur buluşmaz bacakları altına çökmüş. Bayılmış olmalıydı, çünkü saatler sonra uyandığında sırt üstü yatıyordu ve ışık değişmişti. Kızgın pembe kar bulutları kuzeye doğru yuvarlanmış, yerini yumuşak gri bir çiselemeye bırakmıştı. Aiz titrese bile kıpırdayacak gücü kendinde bulamadı.

"C-Cero?"

O hiçbir yerde görünmüyordu ve Aiz deniz kenarındaki mağaraya baktı. Yarım ay şeklinde kumlu bir sahili ve arkasında dallanan tünelleri olan muazzam bir yerdi.

Aiz doğrulup ellerine, ayaklarına baktı. Kirliydi - Tohr her zaman o kadar karanlıktı ki haftalardır kendi uzuvlarına iyi bakamamıştı. Yönünü bulmaya çalıştı. Şehrin rıhtımından çok uzakta değillerdi. Uzaktaki direkleri görebiliyordu. Limanın batısında olmalılar.

Mağaranın önünden bir yelkenli geçerken yumuşak bir vınlama dikkatini çekti. Birkaç dakika sonra Cero yürüyerek içeri girdi. Koyu renk saçları hâlâ dağınıktı, solgun bakışları kukuletalıydı.

Önüne bir paket ve bir çift ince ayakkabı koydu. Ona bakmadı. Belki de yakalanmadan önce ona çok kötü davrandığı içindir. Şimdi neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyordu. Cero'ydu. Dağ havası kadar öngörülemez ve çoğu insan için dost canlısıydı. Ama Aiz onun kendisi yemeden önce sokak kedilerini artıklarla beslediğini görmüş, ateşlendiğinde serin elini alnında hissetmişti. Yeni yılın çiçek açan ilkbaharında, ölmüş babası, Aiz'in annesi ve manastırdaki tüm yetimlerin ebeveynleri için mumlar yaktı.

Ve ona sırtını dönmüştü. Bunu düşündükçe utançtan derisi yanıyordu. Belki de suikast için ondan yardım isteseydi, başarılı olabilirlerdi.

"Fazla vaktin yok." Adam ona ayakkabıları uzattı, o da bağladı. "Sen Tohr'a gittikten birkaç gün sonra Tiral kuzeye doğru yola çıktı. Struri ve Diyane'ye baskın yapmaktan bıkmıştı ve daha büyük bir ödül istiyordu."

"Kaç Snipes öldü?"

"Çok fazla. Ordusu haftalardır ortalığı kasıp kavuruyor. Düşman yenildi ve ordunun çoğunu orada bıraktı. Zaferiyle övünmek için geri dönüyor ve Aerie'de bir toplantı yapılmasını emretti. Din adamlarının katılması için ısrar ediyor."

"Onun Tel Ilessi olduğunu duyurmak için." Aiz bundan emindi.

Cero, "Din adamlarının onu öyle ilan etmesi gerekir," dedi. "Ve Triarch'lar bunu asla kabul etmez. Gücünü kanıtlamak zorunda kalacaktı -kanbüyücüsü, rüzgârbüyücüsü ve zihinbüyücüsü olduğunu. Asla-"

"Triarch'lara ihtiyacı olmayacak. Ve gücünü kanıtlamak zorunda kalmayacak," dedi Aiz. "Eğer Baş Rahip Dovan ona kefil olursa olmaz. Ki edecek de. Tohr'da yüz din adamını daha hapse attı. Din adamlarının dörtte birini. Ona hiçbir şey bırakmadı.

ve onun lehine beyanda bulunduğunda halk ona inanacaktır. Çünkü o onların Baş Rahibi."

Cero'nun gözlerinde anlayış belirdi. "Hiç kimse inancı olmayan biri gibi inancı olanları manipüle edemez," dedi. "Onun kurnazlığını hafife almışsınız."

"Onu durdurmak zorundayım," dedi Aiz. "Daha önce başarısız oldum ama Div Ana artık benimle. Bu benim görevim. Bana ona meydan okuyacak kadar büyük bir yelkenli bulabilir misin?"

"Tiral'le yüzleşemezsin." Cero telaşla volta atıyordu. "Özellikle de bir Yelkenliyle. Onun gücünü gördün. Bu yüzden neredeyse ölüyordun."

"Kutsal Div, Tohr'da ölmeme izin vermedi. Şimdi de ölmeme izin vermeyecektir."

"Div'in seninle iletişim kurduğunu düşündüğünü biliyorum." Cero, Aiz'in alışık olduğundan daha dikkatli konuşuyordu. Bu onu rahatsız etti. "Ama kendini o hapishaneden kurtardın, Aiz. Düşündüğünden daha güçlüsün."

"Bana inanmalısın, Cero. Ben seçildim. Div Ana bana ve sana geldi. Benimle dağda buluşacağını başka nasıl bilebilirdin?"

"Sadece bir his. Artık bunu boş ver." Cero onun önünde diz çöktü. "Bana bak Aiz," dedi ve Aiz onun bakışlarıyla karşılaştığında nefesi kesildi. O kadar uzun zamandır Cero'nun gözlerinin içine bakmamıştı ki, gözlerinin tuhaf rengini neredeyse unutmuştu; denizin sakın görüldüğü günlerde onu yansıtan ama aslında bambaşka bir şey olan koyu bir yeşildi bu.

"Div'in sesini duyduğuna inanıyorum," dedi Cero. "Sana elimden geldiğince yardım edeceğim ama Kegar'ı terk etmelisin. Div'in niyetinin burada kalmak olduğunu sanmıyorum. Havanın Hanımı pek çok şeydi ve aptal bunlardan biri değildi. Efsaneler onun da bir süreliğine halkımızı terk ettiğini söyler."

Kutsal Masallar'dan birinde yer almadığı için din

adamlarının nadiren anlattığı eski bir hikâyeydi. Aiz bunu tam olarak hatırlayamıyordu. O zamanlar

Cero'nun bunu bilmesine bile şaşırdım.

"Halkımızı Tiral'in entrikalarından kurtarmam gerekiyor, Cero. Kaçmak değil. Div Ana dedi ki-"

"Tartışacak vaktimiz yok." Cero denize doğru baktı. "Şu anda kuzey sınırında devriye geziyor olmalıydım. Sen kaçarken kaybolursam sana yardım ettiğimi düşünürler. Tiral arkadaş olduğumuzu biliyor."

"Arkadaşlar," dedi Aiz usulca. Cero'nun pilot olarak seçilmesinden önceki aylarda, onunla manastırın duvarları kadar sağlam ve güvenilir olan ilişkisi değişmişti. Daha önce sıradan gelen dokunuşlar artık öyle değildi; kendini onu daha fazla izlerken bulmuştu ve fırtınalı gözleri onunkilere kilitlendiğinde, iliklerine kadar işleyen bir sıcaklık hissetmişti.

Ve sonra pilot olmadan önceki gece, o öpücük. Hâlâ hissediyordu. Aiz, eğer ikisi de uçmak için seçilirse, bunun hakkında konuşabileceklerini düşündü. Ama bu hiç olmadı.

Cero Aiz'i ayağa kaldırdı ve Aiz onun dikkatini sahile doğru çekti. Karanlığın içinden bir gemi yaklaşıyordu.

Sanki arma gıcırıltıları ve tahta iniltileri yutulmuş gibi olağanüstü bir sessizlik vardı. İsimsiz görünüyordu, güverte boştu ve Aiz geminin gerçek mi yoksa yorgunluktan halüsinasyon mu gördüğünü anlayamadı. Ama sonra geminin yelkenini gördü, koyu bir orman yeşiliydi ve üzerinde kocaman bir göz vardı.

Bir Kanada gemisi.

"O gemide bir kahin var," dedi Aiz. Ankaralılar sadece korsanları uyarmak için yeşil bir yelken açmışlardı. Herhangi bir ulusun yaklaşması savaş nedeni olarak görülecekti.

Ve hiçbir ulus Ankaralıları test edecek kadar düşüncesiz olamazdı. Donanmaları ve kuşatma makineleri güçlüydü, kahinleri daha da güçlüydü. Onlara yapılan saldırıların çoğu

başlamadan geri döndüler. Kegari onları geçmemiştir; ticaret yaptıkları tek yabancılar Ankaralıları ve onların dili Kegari'da konuşulan tek yabancı dildi. Aiz de diğer tüm manastır çocukları gibi bu dili akıcı bir şekilde öğrenmişti.

"Kahini tanıyorum." Cero gemiye doğru başını salladı. "Yıllardır Kegari'yi ziyaret eder. Birkaç gün önce bana bir mesaj gönderdi. Ona ihtiyacım olacağını söyledi. Az önce onu bulmaya gittim. Gemi kalkmaya hazır bir şekilde bekliyordu. Tregan'ın gemide olduğundan emin oldum."

Aiz ona doğru döndü, kalbi umutla çarpıyordu. "Benimle gelir misin?"

Ama Cero başını salladı. "Dostça bir yüzün olsun istedim. Treg seni her zaman daha çok sevmiştir."

Çantayı ona uzattı. "Bazı malzemeler ve yolculuğuna başlamana yetecek kadar Ankanese gümüş talası. Tiral'in kitabını da buraya koydum. Yok etmeye çalıştım ama lanet şey yanmıyor. Belki ona neden bu kadar takıntılı olduğunu anlayabilirsin."

Denizden bir şırıltı duyuldu. Yeşillere bürünmüş yalnız bir figürün bulunduğu bir kayık yaklaştı. Kayık yavaşça hareket etti.

-Sert dalgalarda olması gerekenden daha yavaştı. Mağaranın sağ tarafından çıkan bir kaya çıkıntısının, doğal bir iskelenin yanında durdu. Aiz yeşil başlığın içindeki soluk teni bir an için fark etti. Figür kıpırdamadan onu izledi.

Aiz'in karşı karşıya olduğu gerçek aniden yüzüne çarptı. Tiral onu arıyor olabilirdi. Yabancı topraklarda başıboş kalacaktı. Kegari konuşamazdı çünkü bu onu ele verirdi. Sadece Ankanese konuşmak zorunda kalacaktı.

"Tiral seni avlaması için bir Jaduna kiralayabilir," dedi Cero. "Rüzgârcı olma; büyüü hissedebilirler. Onları tanıyacaksın."

"Bir keresinde bir tane görmüştüm." Aiz madeni paralarının parlaklığını ve kadının kendisiyle çok fazla zaman geçirdiği gerçeğini hatırladı.

Dafra'daki yetimler. "Geri döneceğim, Cero." Eminliği kanında gök gürültüsü gibiydi. "Tiral'i yeneceğim."

"Aiz, söylemem gereken şeyler var." Cero derin bir nefes aldı, her zamanki sakın yüzünde çatlaklar belirmişti. "Ama bunları söylemeye dilim varmıyor. Kegar'a hiçbir şey borçlu değilsin. Ne görmüş olursan ol. Başka bir hayat kurma şansın var, uzaklarda daha iyi bir hayat. Bir gün ben de dışarı çıkacağım ve seni bulacağım. Bütün bunlar" - başıyla Dafra gecekondü mahallesinin uzaktaki barakalarını işaret etti, sulu karda karanlık bir leke
-"Kötü bir anı olarak kalacak."

Kızın eline bir şey tutuşturdu, aajını. "Sende kalsın," dedi. "Ölmek üzere değilsen kullanma, Jaduna bu büyüün izini sürebilir. Bana gerçekten ihtiyacın olursa, seni dinliyor olacağım."

Tekneye ulaşmışlardı, çünkü Cero onu yavaşça tekneye doğru götürmüştü. Şimdi onu, Aiz'i mengeneyle tutan yeşil cüppeli kahinin kollarına itti. Tekne kayalık rıhtımdan uzaklaştı.

"Bekle- Cero-"

Birdenbire korkuya kapıldı. Kegar'dan en uzak gittiği yer, Kulelerin dibindeki Div Ana'nın manastırına yaptığı hac ziyaretiydi. Birdenbire önündeki günler uçsuz bucaksız ve bilinmez gelmeye başladı. Suyu dalmak ve yüzerek Cero'ya, halkına, Div'e ve Aiz'e emanet ettiği kutsal emeğe geri dönmek istedi.

Ama sandal dhow'a ulaştı ve eller onu güverteye çekti. Gemi kıyıdan inanılmaz bir hızla uzaklaştı. Aiz, Cero'yu aramak için küpeşteye koştuğunda mağara, arkadaşı, Kegar'ın tamamı yağmurun altında kaybolmuştu.

14

Quil

Quil ellerini silerken ve yüzünü silerken yüzünü sakinleştirdi. Musa'nın daha önce yerleştirdiği eşarbin üzerine -pek çok ölü Kegari'nin kanıyla ıslanmıştı-. Prens duygularını gizlemekte ustaydı. Saray hayatının cenderesinden geçmiş, her ifadesi incelenmiş ve analiz edilmişti.

Bu yüzden, Navium yanarken ve ateşin gürültüsü bildiği dünyanın yok oluşunu işaret ederken bile, kendini önündeki şeye odaklanmaya zorladı: Acı kahkahalar atan bir kız. Sevdiği insanları kaybetmekten öylesine korkan bir arkadaş ki onu öldürmeye hazırdı. Ve eğer Navium'dan uzaklaşmazlarsa Kegari'nin gelip bu shabka'yı paramparça etme ihtimali.

"Quil." Arelia okyanusu ve gökyüzünü taradı. "Bir yön seçmemiz gerekiyor."

İz sürücü gülmeyi kesti. "Bir dahaki sefere sevgili babamla konuştuğunda" -Sufiyan'a ters ters baktı- "beni dürüst olmadığı bir göreve zincirlemesinden hoşlanmadığımı söyle ona. Ailem beni bulup acımasız bir ölüme maruz bıraktığında, ona söyle, hayaletimi günlerinin sonuna kadar ağlayarak ve ona eziyet ederek takip edecek!"

Sufiyan bıçağını bırakmamıştı ve Quil onunla iz sürücünün arasına girdi. Daha fazla ölüm hiçbir şeyi çözmeyecekti.

"Ona ne yaptınız?" Sufiyan talep etti.

"Hiçbir şey! Sanki babandan o yüzüğü kimse alamaz." Kız kahverengi gözlerini devirdi ve Sufiyan'la arasına mesafe koymak için geri çekildi. Bağlarına rağmen zarafetle hareket ediyordu. "Sen o adamı tanıyor musun ki? Çıplak eliyle kafatasımı ezebilir. Sana söyledim, onu bana o verdi."

Quil hançeri Sufiyan'ın elinden aldı ve onu birkaç adım öteye, Arelia'ya doğru çekti. "Yalan söylediğini sanmıyorum Suf." Prens, Yelken'in devriye gezdiği kıyı şeridine baktı. "Daha sonra daha fazla cevap alacağız. Şu anda buradan defolup gitmemiz gerekiyor. Güneye doğru gitmeyi düşünüyorum."

Ayrıntıya girmede. Saraydan çıkar çıkmaz Suf ve Arelia'ya Hel Hala'nın emirlerini anlatmıştı. Eğer Tas'ı bulmak istiyorlarsa, o zaman Ankara'nın başkenti Burku'ya gitmeleri gerekiyordu.

Arelia Quil'in niyetini anladı ve şabka çarkını döndürdü. İz sürücü başını salladı.

"Coğrafyadan anlıyorsun, değil mi? Kegari güneyden geliyor."

Quil kızın bir casus olduğunu düşünmese de, ona önemli bir şey söyleyecek kadar güvenmiyordu.

"Orada dostlarımız var," diye konuştu Sufiyan. "Belki de Kabile Toprakları'na gitmeliyiz. Bir sığınak bulmalıyız. Ya da cinlerden yardım istemeliyiz."

Arelia dümenden seslendi. "Yardım etmeyecekler," dedi. "Saray mühendisleri başkentlerini ziyaret etmek istediler. Yönetici konseyleri bize defolup gitmemizi söyledi. İnsanlarla hiçbir şey yapmak istemiyorlar."

"Batıya doğru gidin." İz sürücü kıpırdandı, pek de gizli olmayan bir şekilde bağlarını çekiştirdi. "Jibaut'a."

"Kegari, Jibaut'u yedek birlikleri için kullanıyor." Sufiyan şimdi daha sakindi ama yine de kıza karşı temkinliydi. "Doğrudan canavarın ağzına gidemeyiz."

"Kimse Navium'dan kaçan birinin batıya gitmesini beklemez," dedi kız ve Quil kızın sesindeki hafif çaresizliği hayal edip etmediğini merak etti. "Jibaut'ta arkadaşlarım var. Kade, nadir kitap satıcısı. O şehirde olup biten her şeyi bilir; Kegari'den nasıl kaçılacağını da bilir."

"Bu bizim hayatımıza değmez." Sufiyan, Quil ve Arelia'ya döndü. "Doğuya gidersek uygun bir gemi, giysi ve silah bulabiliriz." Kıyafetlerine tiksintiyle baktı. "Zırhımız bile yok."

İz sürücü inledi. "O şeyleri Jibaut'ta bulabilirsin! Yapabilirim-"

"Jibaut çok tehlikeli." Quil, iz sürücünün nereye gidecekleri konusunda söz sahibi olduğunu düşünmemesi için kararlı bir şekilde konuştu. "Kabile Toprakları güvenli değil. Eğer Kegari saldırırsa-"

"Orada olmalıyız," dedi Sufiyan. "Saif Kabilesi Sadh'da kışlıyor. Onları uyarmalıyız."

"Musa bunu çoktan yapmış olacak." Arelia sesini alçalttı. "Wight'larla birlikte. Quil haklı."

"Beni çözmelisin," diye seslendi iz sürücü. "Hangi yöne gidersen git, daha hızlı hareket etmeliyiz. Yardım edebilirim."

Quil onun bakışlarıyla karşılaştı, arkasındaki niyeti okumaya çalıştı, herhangi bir bilgi edinmeye çalıştı. Serran dilini hafif bir tınıyla konuşuyordu ama Quil onun nereli olduğunu çıkaramadı. Bir Bilgin'in uzun kirpiklerine ya da bir Savaşçı'nın yüksek elmacık kemiklerine ve kare çenesine sahip olduğu söylenebilirdi ama daha yakından bakıldığında ikisi gibi de görünmüyordu. Dar deriler ve koyu kırmızı çizmeler giyiyordu ve kendisi uzun olmasına rağmen Quil daha uzundu. Çarpıcıydı ve yüzündeki sırtıştan Quil onun da bunu bildiğinden şüpheleniyordu.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi Martial?" Quil kızardı ve gözlerini kaçırdı.

"Onunla ne yapacağız?" Arelia sesini alçalttı. "Ankana'ya kadar onu bağlı tutamayız."

"Eğer Aba onu işe aldıysa," dedi Sufiyan, "nedenini bilmek istiyorum.

Aylardır birilerini aramak için seyahat ediyor..."

Katil. Sufiyan söylemedi ama hepsi biliyordu.

"Ama Ama ondan eve gelmesini istedi," dedi Sufiyan. "Ona hayır diyemeyeceğini biliyorsun. Belki de ava devam etmek için bu iz sürücüyü tutmuştur."

Eğer durum buysa, Elias kızı Sufiyan'ın yakınlarında istemezdi. Babasına katılıp küçük kardeşinin katilini avlamak istemişti; bu konuda annesi ve kız kardeşleriyle günlerce tartıştıktan sonra onların isteklerine boyun eğmiş ve Kabile Toprakları'nda kalmaya karar vermişti.

Quil elini başına götürdü. Skies, düşünmek için zamana ihtiyacı vardı, bu izleyiciyi gemide tutmanın tüm sonuçlarını düşünmek için.

İleride kara kıvrılıyor ve Quil ince beyaz bir kumsal şeridini seçebiliyordu. Güneşte su soluk mavi olacaktı.

Helene Teyze ona çocukken bu sığıklarda yüzmeyi öğretmişti. Daha derin sulardan, okyanusun alçalmasından ve ayaklarının altında hiçbir şey hissedememekten korkardı. Öğrenmelisin, diye ısrar etti teyzesi. Seni kurtarması için başkasına güvenemezsin. Kurtarmayı sen yapmalısın. Bunu yeterince yaparsan, bu konuda bir beceri geliştirirsin. Güvenmeyi öğreneceğin bir içgüdü.

Bu iz sürücüyü denize atmayacaktı. Teyzesinin ona aşlamaya çalıştığı içgüdü, şimdi ona kendini kanıtlaması için bir şans vermesi gerektiğini söylüyordu.

"Gemide kalacak," dedi Quil.

"Hey. Martial," diye seslendi iz sürücü shabka'nın parmaklığının yanından. "Senin tarafından bağlanmaktan ne kadar hoşlansam da, gerçekten beni çözen gerektiğini düşünüyorum."

"Quil!" Sufiyan onun kolunu tuttu. Prens ilk başta onun neyi işaret ettiğini anlayamadı ama sonra arkalarındaki uzak gökyüzünde bir hareketlilik yakaladı.

Kegari Yelkenleri. Doğruca onlara gidiyoruz.

"Bizi o kadar uzaktan görmeleri mümkün değil," dedi Arelia ama ses tonu kendinden pek emin değildi.

"Tam üzerimize geliyorlar." Sufiyan'ın yüzündeki kan çekildi. "Burada başka bir şey yok."

Quil'in midesi, bir oda dolusu saray mensubuyla yüzleşmek zorunda kaldığında olduğu gibi guruldadı. Ama Sufiyan ve Arelia dehşet içinde Yelkenlilere bakarken, kendini sakince konuşmaya zorladı.

"Bu şeyin daha hızlı gitmesini sağlayabilir misin, Arelia?" diye sordu.

"Motoru kurcalamak için birkaç günüm olsaydı belki. Ama şimdiye kadar sadece şemalarını gördüm."

"Onlardan daha hızlı koşamazsınız," dedi iz sürücü, Yelkenlilere bakarak. "On tane motorun olsa bile. Beni çözün. Yardım edebilirim."

Sufiyan ve Arelia onu görmezden geldi, ikincisi kıyıyı tarıyordu. "Karaya ulaşamayacağız," dedi.

"Atlamalısın." Sufiyan'ın sesi düzdü. "Sen ve Quil. Ben burada kalıp dikkatlerini dağıtacağım-"

Arelia kaşlarını çattı. "Bu hiçbir amaca hizmet etmez. İhtimaller şu ki-"

Arelia ve Sufiyan tartışırken Quil yumruklarını sıktı. Kaçamadılar. Saklanamazlardı. Savaşamazlardı bile, çünkü Kegari ateş ve ölüm yağdıracaktı.

"Martial." İz sürücü, sadece Quil'in duyabileceği kadar alçak sesle konuştu. Kıpırdandı, panik içinde sürünüyordu.

özellikleri. "Daireler çizmeye başlamadan önce yedi dakikamız olduğunu söyleyebilirim. O cehennem bombalarından birini üzerimize atmalarına da üç dakika var. Bırak gideyim, yemin ederim bizi bundan kurtaracağım. Bana güvenebilirsiniz. Bunu kanıtlayacağım."

Quil ona temkinli bir şekilde yaklaştı.

"Gömleğimi kaldır. Bir şey görmeni istiyorum," dedi ve Quil'in skandala uğramış ifadesi karşısında içini çekti. "O değil. Kaldır şunu!"

Adam kadının istediğini yaptı, kadının teni parmak uçlarında sıcacıktı. Kalçasının üstünde bir yara vardı ve bir bağından kan akıyordu. Görünce irkildi.

"Bununla daha sonra ilgileneceğim." Bakışlarını beline bağladığı bir keseye doğru kaydırды. "Çöz onu," dedi. "Çabuk."

Prens kesenin şaşırtıcı ağırlığıyla içinde ne olduğunu anladı.

"Lanet olsun," dedi. "Ne kadar-"

"Bu Elias'ın bu görevi üstlenmem için bana ödediği yüzde on." Quil'i ürküten bir yoğunlukla konuşuyordu. Buna alışık değildi. Muhtemelen çok az insan onun bakışlarını bütün bir cümle boyunca karşılamaya istekli olduğu için.

"Beni tanımıyorsun. Bunu anlıyorum," dedi. "Ama bir düşünün: Sufiyan'ın babası ve kanayan İmparatorluğun kahramanı beni bir iş için işe alacak kadar bana güvendi. Bunun için bana ödeme yapacak kadar."

Eğer Quil ona dokunmak için uzanırsa, büyüsünü kafesinden çıkarırsa, onun anılarını görebilirdi. Doğruyu söyleyip söylemediğini anında anlayabilirdi.

Evet, büyüsü fısıldadı.

Hayır, diye karşılık verdi Quil. Birinin zihnini kurcalamaya hiç niyeti yoktu.

"Arkadaşın haklıydı, bir katilin izini sürüyorum." Sirsha, Quil'in omzunun üzerinden hızla yaklaşmakta olan

Yelkenler. "Elias bana güvendi çünkü itibarımı biliyordu ve ben de ona söz verdim."

Quil, Elias'ın oğlunu öldüren şeytanı avlamak için nereden geldiği belli olmayan bir iz sürücüyü kiralamak için ne kadar çaresiz olduğunu düşünerek üzüntüsünü bastırdı.

"Elias'ın bana güvendiği gibi güven bana," dedi kız. "Beni serbest bırak. Lütfen."

Seni güvende tutması için asla başkasına güvenme, yeğenim. Onun yerine onları güvende tut.

Bazen bu savaşmak, savunmak anlamına gelirdi. Ama şu anda içgüdüleri ona bu iz sürücüye güvenmesini söylüyordu. Quil hançerini iki hızlı darbeye onun bağlarını kesti.

Sufiyan şöyle bir baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Onun bir planı var," dedi Quil. "Bu bizim için söyleyebileceğimden çok daha fazlası." Ona geri döndü. "Belki de bize adını söylemelisin."

"Sirsha Westering," dedi kadın ve adam bunu hayal etmiş olabilirdi ama gözleri buluştuğunda teninde bir değişim hissetti, yüzünde küçümseme olmayan bir şey parladı. "İz sürücü ve geminin hoşnutsuzu. O zevk sana ait. Sen," diye seslendi Sufiyan'a. "Gömleğini çıkar. Arelia, motoru durdur. Kaçmaya çalışıyormuşuz gibi görünürsek, bu onları sadece kızdırır. Hizmetkârların kamarasını kontrol edin, üzerinize giyecek sıradan bir şey bulun."

Arelia kabinlere uçtu ve Sufiyan soyundu, Sirsha'ya merak ve güvensizlik arasında bir şeyle baktı.

"Kürekleri suya sokun." Sufiyan'a kürekçilerin oturduğu yeri işaret etti. "Quil" -şehzadeye baktı- "tuniğinin kollarını yırt," dedi. "Ve arkanı dön."

"Sana sırtımı dönecek kadar güvenmiyorum," dedi.

Kaşlarını kaldırarak çantasından bir paket kumaş çıkardı. "Peki," dedi ve elbisesini çıkarmaya başladı.

Giysiler.

Quil arkasına döndü, yanakları kızarmıştı, çıplak teninin kısa ama güçlü görüntüsünden kurtulmaya çalışıyordu. Rüzgâr çanları gibi hafif, metalik bir çınlama duyuldu. Tuhaf bir şekilde tanıdıktı ama ne olduğunu çıkaramıyordu. Gemi yavaşladı ve birkaç dakika sonra Arelia makine dairesinden bir saray hizmetçisinin buruşuk mavi üniformasını giyerek çıktı. Quil'in omzunun üzerinden baktığında çenesi düştü ve Quil kendisine rağmen döndü.

Sirsha artık gemilerini çalmaya çalışan kavgacı iz sürücü değildi. Artık bir Jaduna'nın ağır işlemeli resmi cübbesini ve altın zincirli başlığını giymişti.

Quil o zaman Sirsha'nın ya görüldüğünden çok daha aptal ya da çok daha pervasız olduğunu anladı. "Kanayan bir Jaduna'yı mı soydun? Nasıl oldu da hayatta kalabildin?"

"Kimse bir Jaduna soyup da hikayesini anlatacak kadar yaşayamaz."

Quil, Sirsha'nın sesindeki titreşimin korku olduğunu düşündü ama sonra bunun gurur olduğunu fark etti. O zaman kadının neden tanıdık geldiğini anladı. Halkının özelliklerini taşıyordu. Emin bakışlar, mağrur yürüyüş, odadaki en güçlü kişi olduğunu bilmenin getirdiği özgüven.

"Sen bir Jaduna'sın," dedi. Elbette. Elias bunu yapmazdı. Ilar ve Ruh'un katilini avlamak için daha az yetenekli birine güvenmek. "Neden hâlâ kaçmadınız? Kafamızı koparabilirdiniz."

"Bizi net olarak görebilmeleri için iki dakikamız var. İnmelerine üç dakika var. Bu süreyi aptalca sorular sorarak geçirmeyin." Sirsha, Sufiyan ve Arelia'nın duyabilmesi için sesini yükseltti.

"Ben bir Jaduna büyücüsüyüm, bir sözleşmeyi tamamladığım Adisa'dan seyahat ediyorum. Sen" -Areliya'yı işaret etti- "benim

ve sessizlik yemini ettim. Sufiyan, motorum arızalandıktan sonra seni Navium'dan aldım. Ve sen, Quil, benim korumam ve uşağımsın."

Sufiyan, veliaht prensin "uşak" seviyesine indirilmesi karşısında kahkahalarını bastırdı.

Quil sinirlenirken Sirsha, "Hemen sinirlenme," dedi. "Buradaki en iyi savaşçı sensin ve iş o noktaya gelirse, güvertede insanları bıçaklamayı istiyorum."

Quil hem Sirsha'nın dövüşteki becerisini fark etmesinden duyduğu memnuniyeti hem de sadece bir katile indirgenmekten duyduğu rahatsızlığı gizlemeye çalıştı.

"Sana güveniyorum," dedi. "Beni pişman etme."

"Zengin çocuğun dişleri var." Sirsha ona mırıldandı, gülümsemesi karanlıkta parladı. "Bunu sevdim."

Kegari şimdi tam üstlerinde geziniyor, büyük karanlık yelkenlerinin metalleri parlıyordu. Quil öfkesini gizlemek için sıkılı yumruklarını tuniğinin ceplerine soktu. Günlerimin çoğunu kızgın geçiriyorum, demişti teyzesi ona bir keresinde. Ama bu göstermek zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

Sirşa kendini yukarı çekti, yüzü bir Jaduna büyücüsünün buyurgan çizgilerine dönüştü. Arkasında duran Quil bir adım geri çekildi. Büyü kullananlar efsanevi kişilerdi. İmparatoriçe bile onlara büyük bir dikkatle yaklaşır, Quil'in Jaduna yasalarının ve görgü kurallarının inceliklerini öğrenerek onlara uygun şekilde davranması için ısrar ederdi.

Yelkenden halatlar sarktı ve iki Kegari askeri akrobatlar gibi çevik bir şekilde aşağı indi. Biri sırık gibi ve siyah saçlıydı; kadın arkadaşı ise açık renk saçlı ve çilliydi. Kolsuz uçuş derileri ve parlayan beyaz bileklikler giymişlerdi.

Quil o kelepçelere bakmamaya çalıştı ama şehirde Kegari'yle savaştıktan sonra ne olduklarını biliyordu. Silahlar

Kendilerine ait bir hayatla gerilen ve hareket eden. İmparatorluk askerlerini parçalayan silahlar.

"Kulelerin Işığı," diye selamladı Sirsha Kegari'yi Ankanese dilinde. Arelia, Quil ile bakıştı. Elbette bir Jaduna Ankanese konuşacaktı; bu dil tüm Güney Kıtası'nın ana diliydi. Helene Teyze Quil'in bu dili akıcı bir şekilde konuşması için ısrar etmişti ve Arelia'nın da diller konusunda bir yeteneği vardı. Kulelerin Işığı ikisinin de daha önce duyduğu bir deyim değildi.

"Uzun süre bize rehberlik etsin." Siyah saçlı Kegari kaşlarını kaldırarak Sirsha'ya baktı. "Jaduna, Kegari'ye karşı her zaman nazik olmuştur. Halkınızın bu sularda yelken açtığını bilmiyorduk."

"Kutsal bir görevdeyim," dedi Sirsha. "Acil bir görev." Başka bir şey eklemedi ve Kegari de sormadı, muhtemelen Jaduna'dan Martialler kadar çekiniyordu.

"Jaduna'nın kendi ulaşım araçları yok mu? Neden bir İmparatorluk gemisi kullansınlar?"

"Sana kendimi açıklamayacağım." Sirsha sanki bir çocukla konuşur gibi yavaşça konuştu. "Bizim halkımız birbirine karışmaz. Yüzyıllardır süregelen geleneği bozmayalım."

Kegari başını eğdi ve değerlendirmeye başladı. "Bir savaşın ortasında kaldın Jaduna. Martialler için casusluk yapmadığını doğrulayana kadar seni alıkoymak benim hakkım."

"Karanın olduğu kadar okyanusun da sahibi misin, Kegari?" Sirsha tersledi ve tekne görünüşe göre tepki olarak sallandı. Diğer Kegari tedirgin bir şekilde bir ayağından diğerine kaydı.

"Burada hiçbir hakkınız yok." Sirsha adamın yüzüne doğru adım attı, çenesi yukarıdaydı, o kadar Jaduna büyücüsüydü ki Quil bunu nasıl kaçırdığını merak etti. "Ve senin savaşın" -sözcüğü tükürdü- "beni zaten geciktirdi. Sen kendi yoluna git. Ve belki de

Raani Inashi-fa Ima S'rsha iy R'zwana'ya bir Jaduna'nın herhangi bir ulus için casusluk yapabileceğini söylemeye cüret ettiğinden bahsetmeyeceğim."

Kanayan cehennemler. Belki de Sirsha dikkatsizdi. Raaniler en yüksek rütbeli Jaduna'lardı. Altı kadın halklarını bir birim olarak yönetiyordu. Quil, birinin adının kalkan olarak kullanılmasını hoş karşılayacağını düşünemiyordu.

Kegari geri adım attı. "Geminiz nereye gidiyor, saygıdeğer Jaduna?" Çok daha kibardı. "Daha fazla taciz edilmemeniz için size bir eskort sağlayacağım."

"Jaduna'nın eskorta ihtiyacı yok-"

"Yine de," dedi Kegari sesinde biraz daha çelik bir tonla, "bunu sağlamak benim için bir onurdur. En azından birkaç günlüğüne. Revna size eşlik edecek." Arkadaşına başıyla selam verdi.

Piç Sirsha'yı tuzağa düşürmüştü. Eğer onu reddederse, bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenecek ve aldatmacaları ortaya çıkacaktı. Eğer onu kabul ederse, muhtemelen haftalarca arkalarından bakan bir Kegari'yle baş başa kalacaklardı.

Görünüşe göre Sirsha da Quil ile aynı hesabı yapıyordu.

Söyle Ankana, Quil ona vasiyet etti. Güneye gittiğimizi söyle.

"Jibaut," dedi sonunda, kanayan Kegari yedek kuvvetlerinin tamamının konuşlandığı şehrin adını söyleyerek. Cehenneme kadar yolu var.

"Jibaut'a seyahat ediyorum," diye devam etti. "Ve bana eşlik edecek biri olursa çok memnun olurum."

15

Sirsha

TKegari gök sıçanı küçük Martial şabkasının çok üzerinde uçuyor, geceleri kayboluyor ama her zaman yeniden ortaya çıkıyordu öğlen civarı. Sirsha, Navium'dan ayrıldığı ilk gün İmparatorluğun güney kıyılarına yaklaşan birkaç korsan gemisi görmüştü. Üçüncü gün düzinelercesini görmüştü. Bir saldırıya hazırlandı ama yukarıdaki Kegari Yelkenlisi bir uyarı görevi gördü. Korsanlar uzak durdu.

Sadece onlar değildi. Quil, Sufiyan ve Arelia onu ısrarla görmezden gelmişlerdi. Onları istedikleri gibi güney yerine batıya götürdüğü için hâlâ öfkeliydiler.

Sirşa'nın Effie'nin dümenindeki pozisyonundan, gemiye verdiği isimle, tüm güverteyi görebiliyordu. Yırtık bir yelkeni onaran Quil ve balıkların oltayla mı yoksa Arelia'nın kurduğu tuzakla mı yakalanması gerektiği konusunda tartışan Sufiyan ve Arelia da dahil.

Onları izlerken, göğsünü dolduran duman gibi garip bir his içinden geçti.

Suçluluk duygusu.

Kükredi. Neden kendini suçlu hissetsin ki? Eğer Quil ve arkadaşlarını dinleseydi, Kegari topraklarına yelken açarlardı. Sirsha katilin izini kaybederdi.

Bunu düşünmek bile yemin parasının yanmasına neden oldu, bu avı sonuna kadar görmesi gerektiğini hatırlattı.

Sirşa kararlılıkla batıya baktı. Yolculuğun bitmesine sadece on gün kalmıştı. Onları görmezden gelip geri dönecekti.

Ancak tam o anda Quil yaklaştı.

Aptalca bir hareketle omzunun üzerinden baktı. Onunla konuşmaya mı niyetliydi, yoksa güvertede başka bir işi mi vardı?

"Takipçi." Kollarını kavuşturmuş, onun önünde durdu. Bileğindeki bilezik güneşi yakalamış, kızın gözünde parlıyordu. "Seninle bir şey konuşmam gerekiyor."

Sirsha ona bakmayı reddetti. Bir kere adam çok uzundu. Sirşa'nın kendisi de 1.80'den sadece birkaç santim uzaktaydı ama yine de ona bakmak zorundaydı. Güzel, sert ve zarif vücudu Sirsha'ya doğrudan, küstahça bir meydan okuma gibi görünüyordu. Benden hoşlanmayabilirsin ama başka tarafa bakmaya çalış. Sana meydan okuyorum.

"Sonunda sohbet etmeye istekliyiz, değil mi?" Burnunu çekti. "Üzgünüm, hiç havamda değilim."

"Elias'ın size bir katilin izini sürme görevi verdiğini söylemişsiniz."

Ugh. Onun sesi. Derin, sıcak ve emin, o okunmaz gözleri yalanlıyordu. Ondandır biraz nefret ediyordu.

"Beni çözmeni istedim. Sana yapmam gerekeni söyledim." Yalnız geçirdiği sekiz yıl Sirsha'ya işinden çok fazla bahsetmemenin en iyisi olduğunu öğretmişti. Kimsenin görevi hakkında yanlış kulaklara bir şeyler söylemesine ihtiyacı yoktu.

"Neden böyle kıpırdanıp duruyorsun?" Arelia Quil'in arkasından yaklaştı ve Sirsha'ya şüpheyi baktı. "Sende bit yok, değil mi? Sufiyan, bana bitler için bir tedavi bildiğini söyle."

"Nolgh kökü ve toprak özü böceği kanatları. At gübresi gibi kokuyor," dedi Sufiyan, Quil'in diğer tarafından katılırken. "Kimde bit var?"

"Öyle-"

"Benim bitim yok," diye tersledi Sirşa. "Kıpırdanıyorum çünkü-"

"Çünkü yalan söylüyorsun," dedi Quil. "Elias sana bir katili avlama görevi verdi."

"Size ne bundan?"

Sufiyan şaşırılmış görünüyordu. Sonra da çaresiz. "Ölen benim kardeşimdi." Sesi korkunç derecede düzdü. "Benim küçük kardeşim. Katil önce onu öldürdü."

Uzun bir sessizlik oldu ve Sirşa kendi kendine konuşmadan önce üçe kadar saymasını söyledi, ayağını ağzına sokmak yerine. "Çok özür dilerim," dedi. "Elias bundan bahsetmemiştii." İçini çekti. Onlar zaten biliyordu. O da itiraf edebilirdi. "Beni katili bulmam için tuttu. Bana bunun oğlunun öldürölmesi yüzünden olduğunu söylemedi. Katilin büyölü bir doğası olduğunu da söylemedi."

Sirsha onların yüzündeki şaşkınlığı fark etti. "Bunu siz de bilmiyordunuz."

"O zaman büyü avlıyorsun," dedi Quil. "Nasıl? İnsanların içinde hissedebiliyor musun?"

"Tam olarak değil," dedi Sirsha. "Bunun bir önemi yok. Büyü kullananları avlamamam gerekiyor. Bu Jaduna'nın arenası. Benim için bu yasak ve eğer bu görevi aldığımı öğrenirlerse-"

Areliia - neyse ki artık Sirsha'ya bitlenmiş gibi bakmıyordu - konuştu. "Senin bir Jaduna olduğunu sanıyordum."

"Artık değil." Sirsha bunu sanki sekiz yıldır yasını tuttuğu bir kayıp değilmiş gibi söylemeye çalıştı.

"Neden Jibaut'a gidiyorsunuz?" Quil söyledi. "Katilin orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir," dedi Sirsha. Deniz Navium'dan beri sessizdi. Katilin Jibaut'ta olup olmadığını anlamamanın tek yolu

izleri oradan almak olurdu. "Ama çoğunlukla orada bir arkadaşım var. Onun yardım edebileceğini umuyorum."

"Kitapçı," dedi Quil.

"Bunu duymasına izin verme." Sirsha, Kade'in yüzünü hayal ederek yüzünü buruşturdu. "O nadir ve türünün tek örneği el yazmaları, büyüler, tılsımlı eşyalar ve bilgi satıcısı. Kitaplar yaptığı işlerin en azı. Devan ya da Odista'nın herhangi bir yerinde bir katil faaliyet gösteriyorsa, Kade bunu bilir."

Ve Sirsha neyin peşinde olduğunu daha iyi anlayabilirdi. Belki bir wraith, belki de lanetlenmiş ya da büyülenmiş bir efrit. Bunun bir cin olduğundan şüpheliydi -çoğunlukla kendi baş belalarıyla ilgilenirlerdi- ama ihtimal dışı da değildi.

Her ne ise, bilmesi gerekiyordu. Büyülü bir varlığı bağlamak, zayıflıklarını anlamayı gerektirirdi. Tanımlayamadığınız bir canavarı bağlamaya çalışmak, birkaç tokat yedikten sonra bir ağaca baş aşağı bağlıyken yayla nişan almaya çalışmak gibiydi.

Quil boğazını temizledi ve düşünceli bir şekilde Sirsha'ya baktı. "Bize anlattığınız için teşekkür ederiz." Sufiyan ve Arelia başlarını salladılar ve Sirşa, Quil'in bundan sonra söyleyeceği her şeyi onlarla zaten tartışmış olduğundan şüphelendi.

"En az bir buçuk hafta daha birlikte seyahat edeceğiz. Barışmamızın iyi olacağını düşündüm."

Sirşa belli belirsiz gülümsedi. "Ateşkes o zaman."

Elini uzattı. Sirşa anlaşmalarını mühürlemek için sıkıca sıkıkmak niyetindeydi. Ama parmakları onunkileri bulduğunda aralarında bir kıvılcım sıçradı ve nefesi kesildi. Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve Quil'in bakışları Sirşa'nın ağzına kaydı, sonra gözleriyle buluştu, Sirşa'nın gözlerinde karanlık bir duygu parladı.

"Ateşkes," dedi onu bırakıp uzaklaşmadan önce.

Bundan sonra, şabkadaki ruh hali daha kolaydı. Sufiyan, Sirsha'ya kramplar için bir çay yaptı ve baş ağrısı ve ağrıyan kaslar için çareler paylaştı. Arelia, Mehbahnese motorlarını ateşli ve anlaşılmaz ayrıntılarla anlattı.

En azından ikisi ona karşı yumuşamıştı. Quil kırılması daha zor bir cevizdi.

Ateşkes öneren o olmasına rağmen Sirsha ile pek konuşmamıştı. Sirşa konuşmaya çalıştığında, Sirşa ona şu şekilde karşılık veriyordu: Bir dakika. Lütfen, izninizle. Üzgünüm, flock yelkenini düzeltmeliyim. Mesaj rahatsız edici derecede kibar ve çok sivri idi: Defol git.

Şu anda geminin diğer ucundaydı -kanayan denize atlamadan gidebileceği kadar uzakta. Sirsha dümene geçerken, sabahın büyük bölümünü fırtınada hasar görmüş bir ırgatı tamir ederek geçirmişti. Gün çok sıcak değildi ama gömleğini çıkarmıştı.

Sirsha'nın pek de umurunda değildi. Sadece dikkat dağıtıcıydı. Tüm o dalgalanan deri. Martial güzel yapılı bir adamdı ve Sirsha da güzelliğe hayranlık duyan biriydi.

Yine de gözlerini kendine saklamıştı. Çoğunlukla. Kafasını kaldırdığında adamın aletlerini bıraktığını ve elindeki bir şeyi incelediğini fark etti. Keskinleştirip ona saplamayı planladığı bir silah olabilirdi. Onun nasıl hain bir engerek yılanı olduğuna dair yazdığı bir şiir de olabilirdi.

Onun ne düşündüğünü umursadığından değil.

Sirşa tepelerinde zar zor görünen beneğe baktı. Kegari refakatçileri kendini pek göstermemiş, hiç aşağı inmemiş ve onlarla hiç konuşmamıştı. İyi de olmuştu. Sirşa, eğer o gök cadı

aşağı indi. Ne zaman başını kaldırıp ona baksa, içindeki öfke etrafa yayılıyordu.

Ama o bunu içinde tutuyordu. Duygularını bastırma, bastırmaya zorlama ve öldürme şekli büyüleyiciydi.

"Takipçi."

Kız sıçradı.

"Korkuttuğum için özür dilerim," dedi Quil ve onun tamamen giyinik olduğunu görünce biraz hayal kırıklığına uğradı. Bu kadar yakından bakınca Quil'in açık kahverengi teninin güneşte çillendiğini ve koyu renk saçlarında altın rengi parıltılar olduğunu gördü. "Yarına kadar Jibaut'a varabilecek miyiz?"

"Benim bir adım var, biliyorsun." Onun gözlerinin içine bakmaya çalıştı, ama her zaman olduğu gibi, onu ne kadar sinirlendirdiğini göstermek istemeyerek başka tarafa baktı.

"Sirsha," dedi sessizce, neredeyse sabırla ve bunu söyleyişinde bir şey vardı, alçak sesle ve samimi bir şekilde, bunu tekrar söylemesini dilemesine neden olan bir şey. "Yarına kadar Jibaut'a varabilecek miyiz?"

"Akşama kadar burada olur." Adamın elindeki parşömene baktı. Demek baktığı şey buydu. Parşömeni çabucak bir kenara koydu.

"Bu da ne?"

Başını iki yana salladı ve eskortlarına baktı, çenesi sertleşmişti. "İyi bir şey yok."

Quil kısa bir süre sonra Sufiyan ve Arelia'yı bulmak için mürettebatın kamarasında kayboldu.

Sirsha gülümsedi. Toprak hala şabka ağacının içinde yaşıyordu ve büyüü her zaman toprağı en net şekilde duymasını sağlıyordu. Şehirlerde ve uzun mesafelerde, yeteneğini kullanarak kulak misafiri olmak zordu ya da en azından zaman alıcıydı. Ama burada, başka hiçbir konuşmanın olmadığı bir gemide? Çocuk oyuncağı.

"-Jibaut'a vardığımızda ne yapacağız? Güneye mi gideceğiz? Geri dönmek mi?" Sufiyan sordu.

"Bilmiyorum," dedi Quil. "Bakalım burada ne yazıyor, sonra karar veririz."

"Onu bana ver," dedi Arelia. "Kurcalanmış ya da zehirlenmiş o l m a ihtimaline karşı."

"Ben açarım," dedi Sufiyan. "Zehirlenmeyi hak eden biri varsa o da benim."

"Sufiyan." Arelia'nın pragmatik ses oldu şaşırtıcı derecede düşünceli. "Bu doğru değil."

"Bu değildi. bir Davetiye için converse hakkında duygularım." Bir mührün kırılma sesi. "Lo. Ben ölmedim." Sessizlik. Bir nefes. Ve sonra Quil sendeleyerek güverteye çıktı ve düzgünce kenara doğru kustu. İlk başta onun zehirlendiğini düşündü. Ama sonra içindekileri okudu düşürdüğü notun izini buldum.

Navium düştü. Silas risk altında. Serra ve Antium saldırı altında. İlkbaharda seller. Kasap yaşıyor, Yetim kükrüyor. Doğuda, kuzeyde ve güneyde ölüm var. Seni arıyorlar. Bul onu. Uzak durun. Hayatta kal. -AH

Bazıları mantıklıydı ama geri kalanı şifreliydi. Sirsha Martial dedikodularına ya da politikaya dikkat etmezdi ama Elias Veturius -ve oğlu- güçlü bir Gens'in varisleriydi. Güçlü dostları olabilirdi. Quil yüksek rütbeli bir askeri yetkilinin ya da büyükelçinin oğlu olabilirdi.

Ya da bir casus olabilir.

Onu izledi. Casus olması muhtemel görünüyordu. Duygularını kontrol etmekte nasıl bu kadar iyi olduğunu açıklıyordu.

Gerçi Şimdi yle yapmıyordu. Sırtını eğmiş, yumrukları Şabkanın kenarından sarkmıŐ ve deniz rüzgârları siyah saçlarını karıştırırken tuhaf bir Şekilde savunmasız görünüyordu. Sanki omuzlarında kimsenin göremediği bir boyunduruk varmış gibi görünüyordu.

"Al." Sirşa ona tarçına benzeyen bir çubuk uzattı. "Lilangia," dedi. "Mide bulantısına iyi gelir."

Aldı ve birkaç dakika çiğnedikten sonra biraz daha az yeşil göründü. Rüzgâr Sirsha'nın saçlarını yırtarak başının üstündeki düğümden kurtardı. Bakışları onun bileziğine takıldı; siyah deri üzerine sıkıca dizilmiş bir madalyon, mavi lapis üzerine altın bir güneş. Bu ve orta parmağındaki kazınmış gümüş bant taktığı tek süslerdi.

Sirsha deneysel olarak kokladı. Bilezikle ilgili bir Şey ona hitap ediyordu. Bir aurası vardı. Quil'e baktı. Ondan çalmak yeterince kolay olacaktı. Kade ona temel bilgileri yıllar önce öğretilmişti. Quil'in bileğine dokunmaya çalıştı, sanki onu rahatlatmak istercesine-

Kolunu çekti.

"Umarım onu çalmayı düşünmüyordun." Quil'in ses tonu azarlamaktan çok düşündürücüydü ama Sirşa yine de kendini azarlanmış bir okul çocuğu gibi hissetti. Yüzü utanç içinde kızardı.

"Umarım beni uygunsuz bir Şeyle suçlamıyorsanız. Bileziğinizin sizin için değerli olması onu umursadığım anlamına gelmez."

Onun uzaklaŐmasını bekledi. Ona iki kelimedenden fazla bir Şey söylediğinde yaptığı gibi yapacak başka bir Şey bulmasını. Bunun yerine ona baktı. Kaşlarını çatmasına yetecek kadar uzun süre. Gözlerini kaçırmak isteyeceği kadar uzun bir süre... Ama gözlerindeki ani duygu fırtınasına kapılıp bunu yapamadığını fark etti.

Ona doğru bir adım attı ama yüz ifadesinde öfke yoktu. Sadece merak vardı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sesi garip ve dikkatliydi. Neredeyse nazik. "Dikkatini dağıt. Saptır."

Ellerini ceplerine soktu, adamın onu bu kadar kolay okuyabilmesine sinirlenmişti. "Öfkeni dışa vurmak daha iyi hissettirecekken neden bu kadar içine atıyorsun?"

"Çünkü kendimi kontrol edebiliyorum."

"Ya da," dedi, "çünkü bir şey hissettiğinizde gerçekten bir şey yapmanız gerekeceğinden çok korkuyorsunuz. Ve eğer bir şey yaparsan, bunun yanlış bir şey olacağından. Şimdi izin verirseniz, Effie'nin dümene ihtiyacı var."

"Effie." Kafası karışmış görünüyordu. "Kim-"

"Gemi." Sirsha onunla bir çocukmuş gibi konuştu. "E-F iki."

"Bu değil-" Yüzünde hüznün parladı. "E-F'nin açılımı bu değil."

Peki, bu ne anlama geliyor? Sormadı. Bunun yerine topuklarının üzerinde döndü ve onu bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığını bilerek uzaklaştı.

Garip bir şekilde, bundan hiç tatmin olmadı.

Ertesi sabah, Güney Kıtası'nın yemyeşil çizgisi batı ufkunda belirdi, Jibaut şehri önlerine gelene kadar gittikçe kalınlaştı ve yeşillendi. Ahşap binalardan oluşan tuhaf karmakarışık yapı, onlar henüz denizdeyken başlayan şiddetli çiseleyen yağmurda sallanıyordu.

Yağmur berbattı ama en azından limanı saran lağım kokusunu hafifletiyordu. Jibaut yeniydi, planlanmamış bir şeyin sersemce yayılmasıyla. Sadece

Yirmi yıl önce Karkaunlar için bir kürk ticaret karakoluydu. Ancak bu aptallar İmparatorluğa saldırıp İmparatoriçe Helene tarafından bozguna uğratıldıklarından beri limandan çekilmişlerdi ve hiçbir ulus burayı sahiplenmemişti.

Kokusuna rağmen Sirsha Jibaut'u seviyordu. Genellikle hangi çete ya da aile daha güçlüyse onu yansıtan, sürekli değişen doğasını seviyordu. Şehrin kenarlarının sisli, çam ağaçlarıyla kaplı tepelerde kaybolmasını seviyordu. Gündüzleri Jibaut'un durgun olmasını, geceleri ise lambaların yanıp bıçakların parıldamasını ve asıl işlerin yapılmasını seviyordu.

Ama bu pis küçük şehirle ilgili en sevdiği şey, güneyin geri kalanının aksine, Jaduna'nın burayı ziyaret etmekten nefret etmesiydi. Bu yüzden avladığı katil hakkında daha fazla şey öğrenmek için mükemmel bir yerdi.

Tabii Kade hâlâ şehirdeyse. Jibaut'un dış duvarında bir krater vardı ve rıhtımların bir bölümü yıkılmış, yarı batık gemilerin parçalanmış direkleriyle dolmuştu. Jibaut Kegari şiddetinden kaçamamıştı. Şehrin merkezindeki yüksek, ahşap kaplamalı bir binanın tepesinde beyaz bir yenilgi bayrağı dalgalanıyordu. Gece yaklaşıyordu ve aydınlık olması gereken binaların çoğu karanlıkta kalmıştı. Ya Jibaut sakinlerinin önemli bir kısmı kaçmıştı ya da saklanıyorlardı.

Sirsha, Kade'in işini bırakmak için çok mücadele ettiğine ve çok fazla fedakârlık yaptığına güveniyordu. O burada olacaktı. Sadece onu bulması gerekiyordu.

Jaduna kızı topuklarının üzerinde zıpladı, bu küçük ekipten uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Onlardan hoşlanmıyor değildi. Aksine tam tersiydi. Üçü arasında, en azından Sufiyan ve Arelia'nın Sirsha'ya gösterdiği kolay bir dostluk vardı.

Ama aynı sevgi onu geriyordu. Bunu dört gözle bekliyordu. Hatta can atıyordu. Ama o bir iz sürücüydü ve iz sürücülerin avdan başka hiçbir şey düşünmeden hızlı ve bencilce hareket etmeleri gerekiyordu.

Jibaut yaklaştığına göre, av yeniden başlamıştı.

Sufiyan tekneyi kızağa çekerken Quil ortaya çıktı. Shabka'nın dükkânlarında bulunduğu koyu renk bir tayyör ve düz deri bir zırh giymişti. Kapüşonu düşüktü ama Kegari Yelkenleri'yle bezeli gökyüzüne bakarken çenesinin sert çizgisinden yağmur damlıyordu.

"Nerede o?" Sirsha Yelkenlilere baktı. "Hepsi aynı görünüyor."

Quil artık uzakta olan ve kuzeye doğru giden bir lekeye başıyla işaret etti. "Yarım saat önce yola çıktı," dedi, eli scim'inin üzerinde sıkıca. "Ne yazık ki önce veda etmedi."

Sirsha hafif bir dokunuşla elini scim'inin üzerinden çekti. "Dikkatleri üzerine çekme." Sağanak yağmurda kargo yükleyen birkaç liman işçisinin arasından mavi pullu uçuş derileriyle sıyrılan Kegari'ye başıyla işaret etti. "Bu gökyüzü domuzları hiç esir almayacak."

"Sen bizi kurtardın. Navium'un dışında," dedi Quil ve Sirsha şaşkınlıkla ona baktı. Şehre bakıyor, Kegari'nin verdiği hasarı inceliyordu. "Sebepleriniz ne olursa olsun, eğer doğrudan güneye gitseydik, muhtemelen ölmüş olurduk. Ya da hapsedilmiş olurduk. Teşekkür ederim."

Biraz takdir göstermenin zamanı gelmişti. Neredeyse söyledi, son anda bastırdı. Samimi davranıyordu. Bu iyiliğe karşılık vermek onu öldürmezdi.

"Bir şey değil."

Tekne rıhtıma çarptığında yalpaladı ve Sirşa tökezleyerek kendini Quil'in koluna attı. Quil'in biberli kokusu üzerine sinmişti ve Sirşa hızla uzaklaştı. Çantasını düzeltirken başını kaldırıp baktı. Ela bakışları ihtiyatlıydı ama

Son iki haftadır olduğundan daha yumuşaktı. Keşke onun ne düşündüğünü bilseydi. Ya da onunla daha fazla konuşmuş olmayı. Diledi-

Arelia arkalarından kancayı çözdüğünde iskele iskeleye bir gümbürtüyle indi.

"Bu iyi bir kurtuluş o zaman." Sirsha hızla uzaklaştı. "Ankana'da iyi şanslar."

Onun cevabını beklemedi. Birkaç dakika içinde iskeleden aşağı inmiş ve mavi mürekkepli Karkaun'lar, kürklü Denizciler, asık suratlı Kegari'ler ve yeşil giysili Devanese'ler arasında kaybolmuştu. Zengin çocuğu, onun sesini, vücudunu, teninin elinin altında nasıl hissettiğini aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

Yürürken omuzlarını dikleştiriyor, saçlarını geriye atıyor ve kendisine küçümseyerek bakmaya cüret edenlere ters ters bakıyordu. Jibaut'ta hayatta kalmanın tek yolu, herkesin onlardan daha zeki, daha kaba ve daha iyi kılıç kullandığını bilmesini sağlamaktı.

İşte bu yüzden, tam o anda Sirsha'nın, sanki büyük bir elin başını ezmesi gibi baskıcı bir varlık hissetmesi utanç vericiydi. Adımları durakladı ve çılgınca kaybolup kendini toplayabileceği bir yer aradı. Ancak yeryüzü bir canavarın bu sokaklarda yürüdüğünü, toprağın kemiklerinde çatlaklar bıraktığını haykırırken bile kalabalık etrafını sardı.

Biri çantasını karıştırdı ve yönünü kaybetmesine rağmen içgüdüsel olarak hırsız uzaklaştırıp hırladı, bıçaklar serbest kaldı ve ellerinde dönmeye başladı.

Suçlu çabucak geri çekildi ama başkaları da olacaktı. Bir sığınağa ihtiyacı vardı. Çabuk.

Ana caddeyi geçtikten sonra Sirsha tökezleyerek bir ara sokağa girdi ve bir duvara yaslanarak nefesini tuttu. Onu ne kadar beklediğinden emin değildi.

Nefes alış verişinin yavaşlaması, o korkunç hissin geçmesi için. Ama başının arkasında, midesini bulandıran sürekli bir vızıltı olarak kaldı. Jaduna'nın varlığını araştırması gerektiğini biliyordu, ne kadar ihtimal dışı olsa da. Ama dik durmak için yapabileceği tek şey buydu.

Sirşa etrafına bakındı, en azından havada bir yerlerde kana boyanmış gibi kalın bir iz görmeyi bekliyordu. Ama hiçbir şey yoktu.

Bacağına bir şeyin srtndğn hissedince sıçradı, ama bu sadece kahverengi ve beyaz bir kediydi, bir gözü eski bir savaştan dolayı kapalıydı. Sirsha diz çöktü ve yaratığın yumuşak başını okşadı. Kedi mırılayarak elini okşadı.

Sirşa kendini salladı; sokakta uzun süre güvende olamazdı. Özellikle de rıhtımdan beri onu takip eden biri varsa. Kade'in odası şehrin diğer ucundaydı.

Sokakta aceleyle ilerledi, her iki taraftaki binaların düz tuğlalarını, yukarıdaki boş pencereleri inceledi. Katilin varlığı içini öylesine boşaltmıştı ki, kendi sihrini kullanmak için yeterli iradeyi toplamakta zorlanıyordu. Ama şehirde bir şeylerin derinden yanlış gittiğini anlamak için büyüye ihtiyaçı yoktu.

Sokağın sonuna yaklaştığında boynu karıncalandı ve durdu. Döndü.

Kedi hâlâ onu izliyordu, gözleri gölgelerin arasında yeşil yeşil parlıyordu. Ama bunun dışında, arkasındaki sokak boş görünüyordu, bu yüzden Sirsha yürümeye devam etti.

16

Aiz

T o Güney Okyanus haşlanmış ve öfkeleni, ve Anka gemisi denizin dibinde kırık tahtalardan başka bir şey olmamalıydı. Bunun yerine, güneye doğru istikrarlı bir yol izleyerek, yelken pilotlarının yaptığı gibi köpüklü dalgaların üzerinde ilerledi. bir kar fırtınasının rüzgarına bindi.

Aiz bakışlarını güney ufkuna dikmiş, yüzüne vuran ıslaklığı ve saçlarını yırtan rüzgârı memnuniyetle karşılamıştı. Geminin kaptanı ona kamarasını göstermiş, yıkanması için sabun, bir kova su ve yeni giysiler vermişti. Kegar arkasındaydı. Şimdi önünde ne olduğuna karar vermeliydi.

"Denizin ritmine sahipsiniz."

Kahin, hâlâ koyu yeşil cübbesinin içinde, onun yanından konuştu. Aiz geri çekildi, tetikteydi.

"Ben Dolbra." Kahin başını eğdi. "Yarın Timdra Burnu'nu döndükten sonra seni gitmek istediğin yere götüreceğimize dair Cero'ya söz verdik. İyi düşünün, çünkü bir kez karar verdiğinizde rotamızı değiştirmeyeceğiz."

Aiz, Kegar'dan kaçmayı değil, Tiral'le savaşmayı bekliyordu. Ama Div Ana'nın iradesi onu başka bir yola sokmuştu ve bu yol tam olarak aydınlatılmamıştı. Belki de Aiz Tiral'le yüzleşmeye hazır değildi. Div Ana düşmanı için değerli bir rakip isterdi ve Aiz öyle biri değildi. Henüz değildi.

"Neden bana yardım etmeye karar verdin?" Aiz zaman kazanmak için durakladı. Dokuz Kutsal Masal'dan öğrendiği bir şey varsa, o da Div Ana'nın iradesini sayısız yolla ilettiği idi. Elbette görüler aracılığıyla, ama aynı zamanda işaretler aracılığıyla. Kişi sadece onları nasıl yorumlayacağını bilmeliydi.

Gemi büyük bir dalgaya çarpıp güverteye sıçrayınca Dolbra küpeşteyi kavradı. Parmak eklemlerinin kemikleri derisine sıkıca bastırdı. Bir an için kukuletasının içinde kahin neredeyse iskelet gibi göründü.

İkisinin etrafında, geminin tuhaf sessizliği derinleşti.

"Seni gördüm," diye fısıldadı

Dolbra. "Beni nerede gördün?"

Aiz söyledi.

"Duymamalılar." Dolbra'nın bakışları teknenin dört bir yanındaki yurttaşlarını taradı. "Bilmemeliler, çünkü halkımız her konuda tarafsız kalmalı. Ama sen imgelemlerimde belirdin, Aiz bet-Dafra. Elinde kadim bir rüzgâr tuttun ve onu yuttun. Göğsünde çiçek açtı ve ellerini kaldırmış bir kadın şeklini aldı. Senin rahibin, Div."

"Senin halkın," dedi Aiz. "Div Ana'yı biliyorlar mı?"

Dolbra başını salladı. "Yüzyıllar önce ziyaret etmişti. Söylediklerinin çoğu kayboldu. Ama bize Dokuz Kutsal Masal'ını anlattı. Halkımız için kutsal bir figür değildir. Ama öngörü gücünü bildiği için ona saygı duyulur. Bak-"

Dolbra ufukta alçakta yanan bir yıldızı işaret etti. "Bu Malitha, yeniden doğuş için yükselen ve Yıkım," dedi, başka bir yıldızla görünmez bir çizgi çekmeden önce. "Ve Jiragh doğrudan çizgide olduğunda, bu bir geri dönüştür. Bir değişim."

Aiz'in kollarını bir ürperti kapladı. Bu, uzun zaman önce Div Ana'yı yeni vatanına götüren bir yıldızdı; akşam yıldızı.

"Ama gördüğüm başka yıldızlar da var," diye nefes aldı Dolbra. "Rüyalarda, kahinler insan gözünün algılayabileceğinin ötesine ve empyrean'a dalarlar. Orada, gökyüzümüzün ötesindeki takımyıldızlar ortaya çıkar." Kahin şimdi Aiz'e daha da yaklaştı. "Azrail daha önce bir kez yükseldi, bin yıldan fazla bir süre önce. Yine yükseliyor. Şimdi sana baktığımda, görüyorum-"

"Kutsal Kahin."

Aiz başladı, çünkü Dolbra'nın sözlerine o kadar odaklanmıştı ki gemi kaptanının yaklaştığını fark etmemişti. Ufak tefek, sarı saçlı ve sert bakışlı bir kadındı.

"Kutsal Kahin, gün batımı ayininin vakti geldi." Kaptan elini kahinin omzuna koydu. "Mürettebat bekliyor."

Dolbra kadının dokunuşuyla sersemlikten kurtulmuş gibiydi. Mürettebatın geri kalanına katıldı ve Dolbra mırıldanırken başlarını gökyüzüne doğru eğdiler. Herkes yıldızlara bakarken Dolbra bir an için geminin diğer ucundan Aiz'e bakar gibi oldu.

Bakışları Kegari kızını delip geçti. Perili. Aiz, Dolbra'nın ne gördüğünü merak etti.

O gece Aiz, Tiral'den çaldığı kitabı çıkardı.

Ankanese dilinde yazılmıştı ve daha önce bir kez okumuştı. İçindeki hikâyeler basit görünüyordu: "Düğündeki Şeytan," "Fırtına ve Masalcı," "Bilge Adam ve Vefalı Kızı," "Zekâ ve Kurnazlık Ejderhası." Çocuklara karanlık bir ormanda tek başlarına dolaşmamalarını sağlamak için anlattığınız türden masallar.

Bazı kelimeler kafasına takıldı: İblis. Alacakaranlık. Rüzgar. Kuzey. Şarkı.

Bir anlamı olmasaydı Tiral ona bu kadar bağlanmazdı. Bu kelimelerde bir mesaj vardı ve Aiz bunu bulmaya kararlıydı.

Bir düğüne gizlice giren bir canavar hakkındaki hoşuna giden öykülerden birini bitirdi. Yalnızca ortam bile onu baştan çıkarmıştı; lambaların ve yemeklerin, gelinin çöl gökyüzünün canlı morlarını ve mavilerini yansıtacak şekilde işlenmiş gelinliğinin tasvirleri.

Aiz yeni bir başlık görmek için sayfayı çevirdi:

FOUNT'UN GEMİSİ

Aiz şaşkınlıkla bakakaldı. Kitabı üç kez okumuştı. Bu hikâyeyi hiç görmemişti. Orada, ilk paragrafta Div'in adı yazıyordu.

Toplanın, toplanın ve iyi dinleyin, Div Ana'nın sesi unutulmamalı. Kanınızda dolaşan rüzgârda onu duyun. Unutmayın onu, çünkü o sizi unutmadı.

Hayır, bu hikâye kesinlikle daha önce burada değildi, yoksa Aiz çoktan ezberlemiş olurdu. Neredeyse farkına bile varmadan hikâyenin yarısını yutmuştu. Alışılmadık başlangıcına rağmen, Birinci Kutsal Masal'ı neredeyse harfi harfine yansıtıyordu. Denizin ötesindeki felaket. Div'in umutsuzca bir vatan arayışı. Yıldızlar onu halkını yerleştirdiği Kuleler'in altındaki vadiye götürüyordu.

Ancak İlk Kutsal Masal manastırda, Div'in hayvanlara ve yetimlere bakması ve bir gün Kegari'nin anavatanlarına döneceğine dair yemin etmesiyle sona ermişti. Bu kitapta hikaye devam etti.

Zamanla Div rüzgârın çağrısını tekrar hissetti. Kegar'ı ve yönetim yükünü üç çocuğuna, Oona, Ghaz ve Hiwa'ya bıraktı. Div silahsız bir şekilde rüzgâra doğru yürüdü ve rüzgârın onu Kegar Kuleleri'nin çok ötesine, bilinmeyen diyarlara taşımasına izin verdi.

Ankana'nın Kahinleri ve Jaduna'nın Kinleri, Karkaus'un Hayalet Adamları ve Firan'ın Güneş Lordları ile ittifaklar kurdu. Ama rüzgâr onu hâlâ çekiyordu, ta ki bir gün ihanetle karşılaşana ve bir devin dişlerinin arasında hapsedilmişti. Div ağladı, çünkü hiçbir kürklü ya da tüylü yaratık hapishanesine yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Hiçbir yağmur Büzüşmüş bir oyuk, bayat havayı tazeleyecek bir rüzgâr esmiyordu.

Orada, sonsuz ölümün olduğu bir yerde, Div Ana'nın ruhu kapana kısılmış bir halde, bir tanesini beklemektedir.

Kan onu özgür kılacak. Ancak o zaman Tel Ilessi'nin, Kutsal Taşıyıcı'nın bedeninde geri dönebilir. Ve

Tel Ilessi, halkını çok uzun zaman önce kaçıkları anavatanlarına geri döndürecektir.

Kitap Aiz'in elinden düştü ve kurşuni bir gümbürtüyle güverteye indi. Gözlerini kapadı, okuduklarına tam olarak inanamıyordu.

Din adamları Div'in ölümünden hiç bahsetmedi. Sadece hükümdarlığı ilk üç Triark'a, yani çocuklarına devrettiğinden bahsederlerdi. Aiz bir keresinde Div'in Kegar'ı terk ettiği hikâyesini duymuştu. Rahibe Noa, bunun gerçek olmaktan çok söylenti olduğunu söylemişti. Div kendini halkına adamıştı.

Ama bu hikâyenin sahte olduğu anlamına gelmiyordu. Kutsal bir masalın ritmine sahipti.

Aizzzzz.

Ses-Div'in sesi. Aiz bunu hemen anladı ve Kutsal Ruhban'ın görüntüsünü görmek için umutsuzca döndü. Ona hikâyenin doğru olup olmadığını sormak için.

Ama ses hapishanede duyduğundan farklıydı. Daha uzaktı.

Bana yardım et, kızım. Bul beni. Beni serbest bırak ve sana hayal edebileceğinin ötesinde bir güç vereyim. Her şeyi yapabilecek güç. Halkını kurtaracak gücü.

"Güç," diye fısıldadı Aiz. "Rüzgâr demirciliği mi?"

Evet. Yeteneğin var. Sadece onu kontrol etmeniz gerekiyor. Rüzgar demirciliği bir başlangıç. Sana bundan daha fazlasını verebilirim. Sahip olduğun güç her neyse, onu yüz katına çıkaracağım.

"Tiral'i yok etmeme yardım edebilir misin?"

Sanki hiç var olmamış gibi. Ama önce beni serbest bırakmalısın. Yol zor olacak, Aiz. Büyük fedakarlıklar olacak.

"Ne tür bir fedakarlık?"

Çokluk için azlığı takas etmeniz gerekebilir. Geri dönmek isteyebilirsiniz. Ama önünüze koyduğum rotaya sadık kalırsanız, Kegar'ın yoksul ve sefil halkı bir daha asla acı çekmeyecek.

"Evet," dedi Aiz ve bunu görebiliyordu. Noa'yı, Olnas'ı ve Hani'yi özgür görmek. Manastırın geliştiğini, yetimlerin doyduğunu. Ve o, Aiz, bunun sebebi olacaktı. "Bana ne yapacağımı söyle, Div Ana."

Hikayeyi oku. Beni bul. Durdurulamaz olacağız, çocuğum.

Div Ana'nın sesi soldu ve Aiz pasajı tekrar okudu. Sonsuz ölümün olduğu bir yer. Aiz böyle bir yer duymamıştı ama zaten Kegar'dan hiç ayrılmamıştı. Dolbra ya da çok seyahat etmiş olan gemi kaptanı biliyor olabilirdi.

O anda aklına bir şey geldi. Dolbra'nın imgelemi. Elinde kadim bir rüzgâr tuttun ve onu yuttun. Aiz, Tohr'un karanlığında Hani'yi gördü.

Dokuz Kutsal Masal. Div Ana Dokuzuncu Kutsal Masalı uzak bir diyarda rüzgâra fısıldadı. Rüzgâr dünyayı dolaşıp Kegar'a döndüğünde, nihayet masalı duyacağız. Onun anlatılması anavatanımıza dönüşü müjdeleyecek.

Bu Dokuzuncu Kutsal Masal olabilir mi?

Aiz kitabın ön yüzünü çevirdi. Orada rakamlar ve harfler yazılıydı. 1006PF. Sadece on dokuz yıl önce. Aiz'in halkını anavatanlarından süren felaketten bin altı yıl sonra. Altında, yazarın adı.

Eğer bu Dokuzuncu Kutsal Masal ise, bir yabancı tarafından kaydedilmişti: Serra'lı Laia.

Aiz'in göğsünde heyecan alevlendi. Aradığı işaret buydu. Kitap eski değildi, yani Serra'lı Laia hâlâ yaşıyor olabilirdi. Eğer öyleyse, Aiz onu bulacak ve bu hikâyeyle nasıl karşılaştığını öğrenecekti. Hapishaneyi bulacak, Div Ana'yı özgür bırakacak ve buna layık olduğunu kanıtlayacaktı.

Ve sonra, soğuk ve aç ölmeye mahkum ve hiçbir şeyden daha az değerli olan bir çulluktan daha fazlası olacaktı.

Kız güverteye koştu, kitap muşambaya sarılmış ve vücuduna bağlanmıştı.

O dışarı çıkarken şafak söktü, doğu gökyüzünde ani, parlak bir patlama oldu, onları Kegar'dan takip eden yağmurdan sonra daha da güzelleşti. İleride, okyanus kendini Timdra Burnu'nun yüksek beyaz kayalıklarına çarptırırken havaya püsküren köpükler yükseliyordu.

Dolbra güvertedeydi, şafak ilahilerini söylüyordu. Sesi alçaktı, deniz kuşlarının kederli çağrısı gibi yükselip alçalıyordu, gelgit ise altında sürekli bir akor oluşturuyordu. Aiz konuşmadan önce onun şarkısını bitirmesini bekledi.

"Serra," dedi Aiz kahine. "Serra'ya gitmek istiyorum."

Dolbra şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Savaş İmparatorluğu mu? Neden?"

Aslında Aiz, Martialler hakkında çok az şey biliyordu. Din adamlarına göre, Ankana İmparatorluğu geri kalmış bir toplum olarak görüyordu, çünkü Martialler kölelerini daha yeni azat etmişlerdi ve dona'i'yi -ne erkek ne de kadın olan ama yükselmiş olanları- hâlâ tuhaflık olarak görüyorlardı.

Aiz omurgasını dikleştirdi. Öğrenmesi gerekeni öğrenecekti. "Kutsal bir görevdeyim," dedi. "Son derece önemli. Serra'da biriyle buluşmalıyım." Tiral'in kitabını çıkardı, kapağının kayganlığı tenini karıncalandırdı. "Bu kitapta halkım için önemli olabilecek bir hikâye var. Yazarı Serra'lı Laia adında biri. Eğer hâlâ hayattaysa, bana bu masal hakkında daha fazla şey anlatabilecek tek kişi o."

Bunun üzerine kahin düşünceli bir şekilde Aiz'i izledi. "Serra'lı Laia Serra'da yaşamıyor," dedi. "O bir Kehanni, Savaş İmparatorluğu'nun doğusundaki uçsuz bucaksız bir çöl olan Kabile Toprakları'nın Saif Kabilesi'nin hikâye anlatıcısı ve tarih bekçisi. Eğer onu görmek istiyorsanız, Sadh'da karaya çıkmalısınız. Oradan biri size onun nerede olduğu hakkında daha fazla bilgi verebilir."

"O halde ben de oraya gitmek istiyorum," dedi Aiz. "Sadh."

"Kaptana söyleyeceğim." Kahin yumruklarını sıkarak kitaba baktı. "Dikkatli ol, Kegar'ın kızı." Sesi yine yumuşaktı, sanki duyulmaktan korkuyormuş gibiydi. Ama gözleri parlıyordu. "Taşıdığın şey"-elini kalbine götürdü -"Güçlüdür. Ama gölgesi de var."

Aiz kitaba baktı. Kitabı okurken belli bir huzursuzluk hissetmişti, sanki bazı kelimeler beynine küçük kıymıklar gibi saplanmıştı.

Bu çok güçlü, çocuğum, diye fısıldadı Div Ana ve ses tonunda sabırsızlığa benzer bir titreme vardı. Sadece zayıflar güçten korkar.

"Bütün gölgeler kötü değildir, kahin." Aiz Tohr'un karanlığını hatırladı. "Onlar olmadan ışık da olmaz."

Ankaralı gemi Timdra Burnu'nu döndükten dört hafta sonra Aiz deniz yerine toprak kokusuyla uyandı. Tekne tembel tembel rıhtıma çarpıyordu.

Sırtında yetersiz eşyalarıyla güverteye çıkan Aiz'i hemen sıcak bir hava ve yakıcı bir güneş çarptı. Sadh'a varmışlardı.

Önce sıcaktan kafası karışan Aiz, mevsimlerin değiştiğini fark etti; Kegar'da artık ilkbaharın başlarıydı. Sadh'da ise sonbahar. Bu ikisi arasındaki farkların başlangıcıydı.

Eğer Kegar obsidyen ve tuzun tonlarında var olduysa, Sadh da gökyüzünün mavisini ve evlerin beyaz duvarlarını daha canlı hale getiren sarı ve kahverengileri yatıştırıyordu. Tüm şehir aynı anda hareket ediyor gibiydi: Açık pencerelerden mor ve kırmızı perdeler dalgalanıyordu. Çöle doğru kıvrılan parlak boyalı kervanlardan kreozot kokulu toz bulutları yükseliyordu. Liman insan ve hayvanlarla dolup taşıyordu. Ahşap makaralar devasa sandıkların ağırlığı altında gıcırdıyordu.

Aiz, Cero'ya gösterebilmeyi diledi. Noa'ya. Sohbet, kahkaha ve coşkuyla kakofonikleşen havayı duyabilmelerini diledi. Aiz burada duyana kadar fark etmemişti; Kegar'ın gecekondlu mahallelerinde ne kadar acı varsa Sadh'ta da o kadar neşenin tonu vardı. İçindeki burukluk huşu duygusunu körükledi. Hani, Jak ve Finh bu tür bir neşeye sahip değildi. Hayır, onun halkı sefaletle lanetlenmişti.

Ama sonsuza kadar değil. Eğer Aiz Serra'lı Laia'yı bulur ve onun aracılığıyla Div Ana'nın ruhunu özgür bırakırsa olmaz.

"Aiz bet-Dafra." Dolbra kızın arkasından konuştu ve iskeleyi işaret etti. "Yeminimiz tutuldu. Bineğin seni bekliyor. Sana kendi eyerimi verdim." Ankanalı tayfalardan birinin Tregan'ı rıhtıma yanaştırdığı alt rampaya başıyla işaret etti.

"Bana öğrettiklerin için teşekkür ederim," diye teklif etti Aiz, çünkü Dolbra ona Kabileler hakkında faydalı olabilecek pek çok şey anlatmıştı. "Belki bir gün seni tekrar görürüm."

"Bana ihtiyacınız olursa, kahin arkadaşlarımdan birini bulun ve Dolbra'yı isteyin. İsmimi bileceklerdir. Emifal Firdaant." Kahin geleneksel Ankanalı veda sözlerini söyledi. Ölüm önce beni alsın.

Aiz, sonunda gemiden indiği için en az Aiz kadar mutlu görünen Tregan'la yeniden bir araya geldi. Birlikte uzun rıhtımdan aşağıya, liman kalabalığının içine doğru ilerlediler, Aiz sanki yer hala altında kabarıyormuş gibi hissediyordu.

Kalabalık dağıldı ve birkaç kişi Aiz'e ikinci kez baktı. Muhtemelen karışık kahverengi saçları Kegari tarzında şekillendirilmiş, uzun teller örgülü düğümler halinde toplanmıştı. Ankaralıların ona verdiği giysiler en basit Kabile kıyafetlerinin bile yanında yırtık pırtık kalıyordu.

Kırmızılar içinde kıvrak bir Kabile kadını yaklaştı. Aiz onun aynalı pantolonuna ve saçlarına doladığı mücevherli eşarba bakakaldı. Böyle güzel kıyafetler giydiğine göre varlıklı olmalıydı.

Ya da belki de böyle bir kıyafet sıradan bir şeydi. Uzakta, aynı kıyafetleri giyen başka bir kadın, bir gemiden inen bir grup yolcuyu selamlıyordu.

İlk kadın Aiz'in omzunun üzerinden Ankaralı gemiye baktı.

"Ben Sadh Kabilesi'nden Neita," dedi kadın aksanlı bir Ankaraca ile. "Şehrimize hoş geldiniz. Kabilemin tüm yeni gelenlere yardım ettiği gibi ben de size yardım etmek için buradayım. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Giysiye ihtiyacım var," dedi Aiz. "Atımı ahıra koyacak bir yer." Etrafına göz gezdirdi. Çok fazla dikkat çekiyordu. "Bir de saç tıraşı. Ödeyebilirim." Cero'nun paralarını gömleğinin altına saklamıştı. Soyulmak istemiyordu. "Ama sokaktan kurtulmak istiyorum."

Neita başını sallayarak Aiz'e takip etmesini işaret etti.

Hurma ağaçları, arabalar, mağazalar ve restoranlarla kaplı geniş bir caddeye doğru ilerlediler. Üzerlerindeki çizgilerde bir gökkuşağı kıyafeti dalgalanıyordu. Her vitrinde farklı renkte bir tente vardı, içerideki tüccarlar birbirlerine seslerini duyurmaya ve müşteri çekmeye çalışıyordu.

Ancak Aiz'in adımlarını yavaşlatan şey caddeyi kaplayan arabalardı. Çünkü onlar yiyeceklerle doluydu.

Daha önce hiç görmediği sebzeler yağ ve otlarla parlıyordu. Şişte etler, ağız sulandıran yağlar pirinç dağlarının üzerine damlıyordu. Yarım ay şeklinde, dumanı tüten altın ekmek sepetleri.

Bir çocuk közlenmiş sebze çubuğuyla Aiz'in yanından koşarak geçti. Oyun arkadaşını takip etme heyecanıyla elindeki çubuk elinden kaydı. Çocuk kaçmadan önce ona bakmadı bile ve Aiz, kalbi küt küt atmasına rağmen adımlarını bozmadan onu kaptı. Birinin onu durdurmasını bekledi. Yiyeceği talep etmesini.

Ama kimse fark etmedi. Buradaki çocukların dolgun yanakları ve parlak saçları vardı. Düşen yemek için kavga etmiyorlardı, çünkü aç değillerdi. Birkaç ay önce manastırın ön kapısını gece açlıktan ölmüş bir adamın cesedine açmıştı.

Burası mucizevi bir yerdi. Ve müstehcen. Aiz bunu kendisi için istiyordu. Ama bundan daha fazlasını, halkı için istiyordu. Son lokmasına kadar çalıp Kegar'a götürebilmeyi diledi. Manastırdakileri aylarca besleyebilmeyi.

Zamanla Div'in sesi zihnine fısıldadı.

"Gel!" diye seslendi refakatçisi Neita ve Aiz aceleyle onu takip etti. "Kalabalık için özür dilerim. Ama iki hafta önce gelmediğiniz için şanslısınız! Savaş İmparatoriçesi veliaht prensle birlikte buradaydı ve tam bir çılgınlıktı. Şehirdeki herkes bir dinleyici bulmaya çalışıyordu."

Aiz, Neita konuşurken dikkatle dinledi ve gizlice ağzına sebze şiş parçaları attı. Bu yerin tuhaflığı neredeyse gözünü korkutuyordu. Ama Div Ana'nın onu buraya göndermesinin bir nedeni vardı. Bu insanlar hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeliydi.

Öğleye doğru Tregan ahıra yerleştirildi ve Aiz bir handa muazzam bir yemeği mideye indirdi. Kendisini Neita'nın karısı olarak tanıtan hancı, Aiz'in saçlarını kulaklarının hemen altına kadar hoş bir duygusuzlukla kesti ve ardından Aiz'e bir banyo hazırladı.

Sonunda kitabını tutarak dışarı çıktığında, yatağın üzerinde yeni bir deri çanta ve vücuduna takmak için bir kese buldu. Aiz parmaklarını yumuşak, yırtmaçlı bir binici eteği ile ona uygun yeşil ve açık kahverengi bir üstlükte gezdirdi. Çantanın içinde, kenarları yeşil astarlı kum rengi bir pelerin ve onun yanında yerde fırçalanmış binici çizimleri buldu. Büyüktüler ama yine de Aiz'in şimdiye kadar sahip olduğu en iyi ayakkabılardı.

Aiz yine Kegar'ı düşündü ama Div Ana konuştu: Do Halkınızın karşılaştığı adaletsizliğe ağlamayın. Aksi takdirde onların durumunu değiştirecek güce sahip olamazsınız.

Aiz kelimelerin aniliğinden sıçradı. İçlerindeki ısırıkla. Belki de kutsal görevi yerine önündeki maddi zevklere odaklanarak Div Ana'yı hayal kırıklığına uğratmıştı.

Eşyalarını yeni çantasına taşıdı, sırtına attı ve aajını parmağında döndürerek aşağıya indi.

"Şimdi şehrim'e uygun bir karşılama almış gibi görünüyorsun." Neita, Aiz'e ortak odadaki ateşin başında yanına oturmasını işaret etti. "Seni buraya getiren nedir, çocuk? Adını bile bilmiyorum!"

"Birini arıyorum," dedi Aiz. "Serra'lı Laia."

Sanki bütün lambalar bir anda söndü. Kadının yüzü kapandı, aniden yasaklayıcı bir hal aldı. Karısıyla bakışıp duruyor, elindeki bezi barın üzerinde gezdiriyordu.

"Serra'lı Laia'dan ne istiyorsun?" Neita söyledi. "Seni uyarıyorum: Bir Kehanni olarak Saif Kabilesi tarafından çok iyi korunuyor."

"Neita!" diye tersledi hancı başını sallayarak. Kehanni.

Dolbra, Aiz'e Kehanni'deki farklı rollerden bahsetmişti. Kabileler: her Kabileye liderlik eden Zaldarlar; ölümlere bakan Fakirler; ve tarihlerini tutan Kehanniler.

"Kabile Saif," dedi Aiz. "Onlar burada, şehirde mi?" Bu yanlış bir soruydu.

"Kehanni'yi kötü amaçlar için arayan hiç kimse burada hoş karşılanmaz." Neita'nın yumrukları sıkıldı ve Aiz telaşla ellerini kaldırdı.

"Ona zarar vermek istemedim!" Aiz neredeyse onlara göstermek için kitabı çıkaracaktı ama içindeki bir içgüdü buna karşı çıktı. Onların kitaba göz dikip elinden alma riskini göze alamazdı. Ve onlara Div Ana'nın hapsolmuş ruhunu bulmak için Laia'nın yardımına ihtiyacı olduğunu kesinlikle söyleyemezdi. Onu deli bir kadın sanırlardı. "Anlattığı bir hikâye ilgimi çekti. Ona sormak istedim."

Neita'nın dudakları inceldi ve eli belindeki bıçağa gitti. "Sadh bir hikâye için uzun bir yol."

"Bana bak." Sıska bileklerini uzattı. "Ona zarar veremem."

"Bela garip paketlerde gelir." Hancı, Neita'yla bir kez daha bakıştı ve görünüşe göre

konuşmadan bir karara varmak.

"Geldiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Neita. "Ama bu gece için başka bir yerde kalacak yer bulmak isteyeceksiniz."

Neita birkaç dakika içinde Aiz'i kapıdan çıkarıp Sadh'ın tozlu sokaklarına geri götürdü. Tregan da itilerek dışarı çıkarıldı ve ikisi de avlu kapısına bakakaldı, kapı onlara karşı kilitlenmişti.

Tregan Aiz'in sinirlendiğini hissederek kişnedi ve Aiz kısırağın kulaklarının arasını ovdu. "Bunu başka bir şekilde halletmemiz gerekecek."

Gün bunaltıcı derecede sıcaktı, öyle ki Aiz'in aklına rüzgârı çağırmak geldi, sadece alnını serinletmek için bir damla. Ama Sadh'ın sokaklarında Jaduna olabilirdi, bu yüzden direndi, ter içinde şehrin içinde, pazarlara ve kervansaraylara doğru ilerledi, Ankaraca konuşanları aradı. Laia'nın ismini tekrar gündeme getirecek kadar aptal değildi. Bunun yerine, Sadh'ın ötesindeki çölü öğrenerek küçük sohbetler yaptı. Bir pazar meydanında bir Kehanni'nin anlattığı hikâyeyi dinledi ve genç bir tüccarın yardımcısına tercüme etmesi için birkaç kuruş ödedi.

"Bu hikâye bana bir yabancı tarafından anlatılmadı ya da ateşin etrafında kulak misafiri olmadım. Onu uzak batıda mızrakladım," dedi Kehanni, "Karkaus'un mavi boyalı büyücülerinden birini aradıktan sonra." Kadın sanki hikâye canlıymış, onu avlamış gibi konuşuyordu; Aiz bu bilgiyi bir kenara not etti.

Yedek giysiler, Tregan için yulaf, matara, çakmaktaşı, çıra ve kurutulmuş et aldı. Dinledi ve izledi, her Kabilenin her şeyden biraz sattığını öğrendi. Ama çoğunun uzmanlık alanları vardı. Nasur Kabilesi kilimleriyle tanınırdı. Nur Kabilesi lambaları ve kilimleriyle.

Ve Kabile Saif ilaçları ve tedavileri için.

"Ankanaca biliyor musunuz?" Aiz bir dizi bitki ve lapa satan bir kadına sordu. Kadın başını salladı-Aiz biliyordu

yapardı. Bir saatten daha uzun bir süredir onu izliyordu.

"Annemin ciğerlerinde bir rahatsızlık var." Aiz çaresizliğin sesine sızmasına izin verdi. "Kanotu, yeşil iris ve ebegümece özsuğunu denedim. Hiçbiri işe yaramadı."

Kadın kendi mallarını şüpheyile inceledi. "Basit tedavilerim var hanımefendi. Size rezene alevini öneririm. Ama bunun için kervanlardan birine gitmeniz gerekecek."

"Güneyden geldim, burada kimseyi tanımıyorum."

Bir damla gözyaşı döktü ve kadın onu nazikçe omzundan okşadı. "Salah Kabilesi'ni deneyebilirsin. Şehrin doğu ucunda, kapıya yakın bir yerdeler. Saif Kabilesi'ni önerirdim, çünkü tedavileri en iyisidir ama birkaç gün önce Sadh'tan ayrıldılar." Aiz, "Şansımı Salah Kabilesi'nde deneyeceğim," dedi. Sonra,

sonradan düşünmüş gibi yaparak: "Eğer ellerinde yoksa, Seyf Kabilesi'nin nerede olabileceğini söyleyebilir misiniz? Annem bu dünyada sahip olduğum son kişi. Ona yardım etmek için her şeyi yaparım, her mesafeye giderim."

Kadın elini kalbine götürdü. "Senin gibi bir kızı olduğu için çok şanslı." Sesi duygu yüklüydü. "Saif Kabilesi kuzeye gitti. Kış fırtınalarından önce Nur'a ulaşmaya çalışıyorlar. Ama yolda dikkatli olun. Çakallar ve efitler var."

Güneş battığında Aiz ihtiyacı olan her şeye sahipti. Tregan'la birlikte şehirden çıkmakta olan büyük bir araba konvoyuna katıldılar. Kapı muhafızları ona hiç bakmadan geçmesine izin verdi. Geçer geçmez Tregan'ı tırısı kaldırdı ve çok geçmeden kervanı ve Sadh şehrini geride bıraktı.

17

Quil

T Kegari Jibaut'un her yerindeydi. Gökyüzünde, ama aynı zamanda mavi pullu zırhlarıyla rıhtım boyunca sürünüyor, kendi dillerinde birbirlerine mırıldanırken diğer herkese Ankanaca emirler yağıdırıyorlardı. Liman ajanları ve nakliyeciler ve KORSANLAR izledim yeni gelenlere meydan okumak yerine küstahça davrandılar. Kegari saldırısının vahşiliği en cesurları bile bastırmıştı.

Jibaut sakinlerinin.

Korsanların çoğu İmparatorluğun güney şehirlerini yağmalamak için ayrılmıştı. Limandaki tek gemi Marinn'den geliyordu.

"Martial de yok." Arelia, saç buklelerinden birini çiğneyerek Quil'le birlikte şehre baktı. "Kegari insanlarımızı sorgulamak ya da öldürmek için toplayacak. Başlığını aşağıda tut, kuzen."

"Yalnız başına iyi olacak mısın?" Quil sordu. Teyzesinin mesajını düşünürken endişeden içi içini yedi. Kasap yaşıyor. Yetim kükrer. Hel Teyze ve Laia'ya atıfta bulunan eski kodlar. Musa wight'ı göndermişti, yani o da hayatta olacaktı ama Navium'un düşüşü Quil'in aklından çıkmıyordu. Arelia ya da Sufiyan'ın da başına bir şey gelebileceğini düşündüğünde neredeyse çılgına dönecekti. Ama kuzeni ona el salladı.

Arelia, "Liman görevlisi kimsenin gemiyi çalmadığından emin olacak," dedi. "Bu motoru anlamam gerekiyor. Eğer

gemi

bizi Ankana'ya götürecektir, bu son olmalı. Korkmayın, sıkılırsam Rajin'in Hatıraları'nı tekrar okuyabilirim."

Quil gülümsedi. Navium'dan gelirken yanında taşıdığı tek şey bu küçük kitaptı, kıyafetleri ve scim'i dışında.

"Tulumlarımı unutma." Arelia tiksintiyle elbisesine baktı. "Ya da willadonna."

Pek olası değil. Bitki doğal olarak gözbebeklerini büyütür, bu da Arelia ve Quil'in belirgin soluk Martial irisleriyle dikkat çekmemelerini sağlardı. Quil onu kullanma fikrinden nefret ediyordu. İmparatorluk'ta halkı savaşırken, Quil hayatta kalmak için sinsice hareket etmekten nefret ediyordu.

Arelia rıhtım görevlisine ödeme yapmakta olan Sufiyan'a başıyla işaret etti. "Ona göz kulak ol. Ölmek istiyor gibi görünüyor."

Quil kaşlarını kaldırdı. "Benim scim-mutlu arkadaşım seni etkiliyor mu?"

"Küçük bir grup kötü olmayan insanla geçirilen günler hoşgörü doğurur. Sana katlanıyorum, değil mi?" Arelia aşağıda kayboldu ve Quil rıhtımda Sufiyan'la buluştu.

"Üzgün görünüyorsun," diye gözlemledi Sufiyan ve Quil şaşkınlıkla ona baktı; bu duyguyu o kadar derinlere gömmüştü ki neredeyse orada olduğunu unutmuştu.

"Kegari," dedi Quil. "Onları görmek..." Parmakları kaşındı ve güçlü duygular karşısında her zaman yaptığı gibi öfkesini bastırmak için derin bir nefes aldı. Sonra kafasının içinde Sirsha'nın sesini duydu:

Eğer bir şey hissedersen, gerçekten bir şey yapmak için. Ve eğer bir şey yaparsanız, bu yanlış bir şey olacaktır.

Belki de sözleri bu kadar sert olmamalıydı ama ona İlar'ın öldüğü geceyi hatırlatmıştı. Quil ile kavga etmişti çünkü Quil, Helene Teyze ile onun hakkında konuşmamıştı. O gece

İmparatoriçe, veliaht prensin isimsiz bir Ankaralı kıza aşık olmasını onaylamazdı. Onların geleceği yoktu.

Benimle olmak istediğini söylüyorsun Quil, ama eğer isteseydin, teyzene benden bahsederdin. Beni de yanında başkente götürürdün. İmparatoriçe ile tanışmama izin verirdiniz.

Suçlamasına sessizlikle karşılık vermiş, yanlış bir sözün onu sonsuza dek uzaklaştıracığından endişelenmişti. Ama fark etmedi. O gecenin ilerleyen saatlerinde zaten ölmüştü. Ruh'un kalbini yakan aynı katil tarafından parçalara ayrılmıştı.

"Bir şey söyleyecek misin, yoksa öylece durup canı gibi mi bakacaksın?" Sufiyan ona soran gözlerle baktı ve Quil onun kıpırdamadan durduğunu, pala kabzasını sıktığını fark etti.

"Ben zaten Navium'dan kaçtım." Quil ani bir kendinden nefret dalgasıyla neredeyse boğulacaktı ve burada, en iyi arkadaşıyla birlikte sırlısklam bir korsan limanında, içinden taşıtı. "Ailemi, görevimi ve İmparatorluğu terk ettim ve sakın" -Sufiyan'ın itirazları üzerine elini kaldırdı- "terk etmediğimi söyleme, çünkü yalan söylediğini duymak istemem. Bunu yaptım çünkü teyzem emretti ve kurallara uymakta iyiyimdir. Ama şimdi bunun bize bir faydası olmayacak."

Jibaut'ya, gece yaklaşırken sağanak yağmurda parıldayan lambalara baktı.

"Musa yakında başka bir wight gönderecek," dedi Quil. "Bu sefer biz de bilgi göndereceğiz."

"Ne hakkında?" Sufiyan gözlerini kısarak Jibaut sakinlerinin dövülmüş yüzlerine baktı. "Korsanların bile gökyüzü domuzlarından nasıl korktuğunu mu?"

"Kegari yedek kuvvetleri burada. İmparatorluk onlar hakkında ne kadar çok istihbarat elde ederse o kadar iyi olur. Ama Hel Teyze neredeyse hiçbir şey bilmiyor." Sufiyan'ın gözleriyle buluştu. "Bunu değiştirelim."

Sufiyan onları Jibaut'un kaygan taş döşeli sokaklarında yürüttü; yüz hatlarıyla Quil kadar dikkat çekmiyordu. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki konuşmaları tam olarak yakalamak zordu. Ancak Navium'a yapılan saldırı ve İmparatorluk donanmasının yok edilmesi herkesin dilindeydi.

Bunu bir düzine kez duyduktan sonra Sufiyan'ın yumrukları Quil'inkiler kadar sıkılmıştı. "Sence Serra bu saldırıya ne kadar dayanabilir?"

"Birkaç ay," dedi Quil. "Musa'nın notuna göre bahar. Ama Elias oradan çıkış yolunu biliyor, ne olur ne olmaz."

"O her yerin çıkış yolunu bilir," dedi Sufiyan gururla. "Onu ve Ama'yı özlüyorum. Nan bana her zaman sahip olduklarımızın kıymetini bilmemi söylerdi." Sufiyan Beni Mut'tan bahsediyordu, çünkü ona unvanından başka bir şey demeye cesaret eden dört kişiden biriydi. "Keşke kanamayı dinleseydim."

"Yaşlılar bizim bilmediğimiz şeyleri biliyor çünkü uzun zaman önce onlar da büyüklerini dinlemiyorlardı," dedi Quil, çürümeye yüz tutmuş samanlarla dolu karanlık bir kulübeye girdiklerinde. "Bu bir gelenek."

Sufiyan kıs kıs güldü - tam olarak gülmedi ama yeterince yakındı. En azından hiç yoktan iyidir. Suf uzun zamandır gülmemişti. "Burada bekle," dedi Suf. Karşıdaki bir meyhanenin ışığı parladı.

Kapı açıldığında ve bir çift müşteri dışarı fırladığında sokağa baktı. "İçeriden biri Kegari'nin nerede kamp yaptığını biliyordur."

Quil yağmur altında bekledi, her korsan geçişinde Jibaut'tan daha çok nefret ediyordu. Eskiden burayı ziyaret etmek isterdi. Özellikle de Laia ve Elias en küçük oğulları Ruhyan'ı da yanlarına alarak şehre geldikten sonra.

Ruh yolculuktan döndüğünde, yakut yelkenli zümrüt teknelerin, kaçakçılarla, hokkabazlarla ve büyücülerle dolup taşan pazarların hikâyeleriyle dolup taşıyordu. Quil'e bir hediye getirmişti - Quil'in hâlâ taktığı bilezik.

Ruh, Quil'i bir ağabey gibi sever, okçuluk dersleri almasını ve omuzlarına binmesini isterdi. Quil'in veliaht prens olması umurunda değildi. Ruh peşlerine takıldığında Sufiyan homurdanırdı ama Quil Ruh'un hikâyelerine güler, sorularını yanıtlardı. Buna karşılık Ruh da Quil'in sessiz kalmasına hiç aldırmıyordu.

Ruh ve Ilar'ı bulan Quil'di. Ya da onlardan geriye kalanları, en azından, bir daha asla görmemeyi umduğu bir yerin girintilerinde. Ölmeden önce Ilar'la kavga ettiğini kimseye söylememiştir. Bunun onun hatası olmadığını söyleyeceklerini biliyordu ve suçluluk duymak istiyordu. Bunu hak etmişti. Eğer Ilar'ın istediğini yapsaydı, Ilar kalbi kırık bir şekilde ata binip gitmeyecekti. Bir katil tarafından paramparça edilmeyecekti. Ve Ruh

-

Bu düşünceyi aklından çıkar evlat. Bani al- Mauth ona bir emir vermişti ve o da buna uymak için elinden geleni yapmıştı ama Ruh'u unutmak yanlış geliyordu. Şimdi, Jibaut'un gölgelerinde, prens bileğine, o zamandan beri genç arkadaşının onuruna taktığı bileziğe uzandı.

Sadece gitmiş olduğunu bulmak için.

Bu sabahı hatırlamadan önce pelerinini ve çantasını kontrol etti. Sirsha, tökezliyor. Koluna dokunuyor. Yukarıdaki gökyüzü. O bir aptaldı. Teyzesi ona hırsızlığın inceliklerini tam da böyle bir şeyin olmasını engellemek için öğretmişti. Sirsha'yı bir kez yakalamış ve kendini zeki sanmıştı ama bu sabah Sirsha iri kahverengi gözleriyle ona bakmış, isli kirpiklerini kırpıştırmış, Sirsha da gözbebeklerinin etrafındaki dumanlı gri halkayı seyretmekle o kadar meşgul olmuştu ki gardını düşürmüştü.

Şu anda her neredeyse, onun ne kadar saf olduğuna gülüyor olmalı.

Karanlığın içinden sendeleyerek çıkan biri Quil'in düşüncelerini hain Jaduna'dan çekip aldı. Silahını çekmişti.

Elinde şişeyle gelenin Sufiyan olduğunu fark ettiğinde kılıcını yarıya kadar indirmişti. Oldukça etkileyici bir rol yapıyordu. Birçok kabile insanı gibi Sufiyan da içki içmezdi.

Quil'e çabucak ulaştı. "Hedefimizi bulduk," dedi. "Ankanaca konuşuyor ve rütbesi var. Dört...üç...iki... içinde ortaya çıkacaktır."

Tavernanın kapısı açıldı ve solgun yüzlü bir Kegari askeri sendeleyerek dışarı çıktı ve sendeleyerek uzaklaşmadan önce sokağa kustu.

Quil tiksintiyle başını salladı. "Bir işe yaramayacak kadar sarhoş."

"Bana biraz daha güven kardeşim." Sufiyan, Quil'in omzuna vurdu. "Ona İltim verdim. Baş ağrısı için birebir. Ucuz birayla mide bulantısına neden olur. Arkadaşları onu sarhoş zannedecek. Birkaç kez midesini boşaltması gerekiyor, sonra küçük bir sorgulama için olgunlaşacak."

İkisi tökezleyen Kegari askerini takip etti ve sonunda bir ara sokağa döndüğünde Quil ve Sufiyan adımlarını hızlandırdı. Prens büyük bir tahta çöp kutusu gördü ve başıyla işaret etti. Leş gibi kokuyordu ama yoldan geçenlerden faaliyetlerini gizleyebilirdi. Akortsuz bir şekilde şarkı söyleyen Sufiyan sesini yükselterek Ankanaca konuşmaya başladı.

"Sen oradaki. Gök domuzu!"

Kegari askeri döndü, el yordamıyla silahını aradı.

-Sufiyan onu çoktan rahatlatmıştı. Suf, boğazına bıçak dayadığı askeri duvara doğru itti.

"Bazı sorularımız var." Quil Ankaraca konuştu ve yağmur yağarken kapüşonunu aşağıya çekti. Aksanında Marinese vardı çünkü hocası oralıydı. Kegari'yi şaşırtmak için daha da iyiydi. "Onlara cevap vereceksin."

"Rue la ba Tel Ilessi! Kweye asti falli!"

Quil, "Ankaraca konuş," diye hırladı ve Sufiyan bıçağı adamın boynuna sapladı.

"Savaş seven yılanlarla konuşmam," diye tükürdü Kegari. "Size hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Ama yapacaksın, kedi kovaşı." Sufiyan'ın Ankanacası Quil'inkinden daha sertti ama adamın boğazından uzun bir kan çizgisi çektiğinde ne demek istediği yeterince açıktı.

"Kaç tane yedek birlik var?" Quil sordu. Kegari hırladı. "Rue la ba Tel Ilessi!"

Sokağın ötesinden gelen sesler yankılandı. Eğer bu tarafa dönerlerse-

"Kaç tane yedek asker var?" Quil homurdandı.

"Rue la ba Tel Ilessi," diye fısıldadı adam, ama meydan okumak yerine korkuyla.

Adam Quil'e doğru hamle yaptı ve Sufiyan savunmak için hançeri kaldırarak adamın boğazının derinliklerine sapladı. Sufiyan geri sıçradı, adam dizlerinin üzerine düşüp boynundan kanlar akarken küfretti. Birkaç dakika içinde yüzüstü çamurun içine düştü. Ölmüştü.

"Hadi gel." Quil, ölü adama dehşet içinde bakan Sufiyan'ı yakaladı. "Yürü, Sufiyan."

Arkadaşı hiç kimseyi öldürmemişti. Quil öldürmüştü elbette. Öldürmek kolaylaşmıyordu. Ama hiçbir şey o ilk seferden daha kötü olamazdı ve Quil, Sufiyan'ı Jibaut sokaklarına sürüklemekten önce bunu düşünecek kadar aklı başında olmayı dilerdi.

"Suf, yürü." Önlerinde, bir sonraki kavşağın yakınında, konuştuklarını duydukları grup, birkaç adım ötedeki cesetten habersiz, aceleyle geçip gitti. Sufiyan'ın bakışları vahşiydi, cesedin altında yayılan kan gölünden geri çekilirken elleri titriyordu.

"Yürü!"

Sokağın sonuna kadar gittiler ve diğer taraftaki neredeyse boş meydandan geçtiler. Bir Kegari devriyesi yaklaştı, mavi zırhları yağmurda parlıyordu ama Quil ve Sufiyan askerler seslenemeden gözden kayboldular.

Quil bir duvarı yumruklamak istedi. Bilgi almayı başaramamışlar ve bir hiç uğruna bir adam öldürmüşlerdi. En iyisi kayıplarını azaltmak, malzemeleri almak ve Jibaut'tan defolup gitmekti.

Çoğu şehrin bir düzeni vardı - mahalleler, iş bölgeleri, pazarlar ve meydanlar. Ancak Jibaut, sanki bloklarla oynayan bir çocuk hepsini bir kerede dökmüş ve buna şehir demiş gibi, gelişigüzel bir şekilde düzenlenmişti. Quil, yarı yarıya ormana gömülmüş harap mahallelerin, kepenkleri indirilmiş dükkânların ve kalabalık bir gemi inşa sahasının yanından bir düzine yanlış dönüş yaptıktan sonra ileride ışıklar yandı ve sesler yankılandı. Bir gece pazarı.

Pazar geniş bir bulvarın iki yanını kaplıyordu ve kapüşonlu alıcılarla öylesine doluydu ki Quil, Martial olarak tanınmaktan çok Sufiyan'la aralarından geçemeyeceklerinden endişe ediyordu. Yoğun insan seli yağmuru neredeyse hiç fark etmiyordu. Branda brandaların altındaki tüccarlar mallarını tiz bir canlılıkla satıyor; meyhane fareleri ellerinde biralarıyla kalabalık sokaklara dökülüyordu.

"Bir eczacı." Sufiyan başıyla yüz metre ötedeki bir binayı işaret etti, havan ve havaneli tabelası püsküren bir lambayla aydınlatılmıştı. "Söğüt otunu alalım."

Sufiyan'ın sesi, Quil Ruh'u bulduktan sonra olduğu gibi düzdü. Tıpkı Karinna'nın -Sufiyan'ın on beş yaşındaki kız kardeşi- ağabeyine, "Ona göz kulak olman gerekiyordu!" diye bağırmasından sonra olduğu gibi.

"Suf-"

Arkadaşı ona doğru döndü. "Bu konuda konuşmak istemiyorum!" Sufiyan hırladı. "Bizi öldürecekti. Ben onu yendim.

Teyzen savaşta bunu binlerce kez yaptı. Ailem de öyle. Ve sen de sınır çatışmalarında. Kaç yaşındaydın? On üç mü? Tanrı aşkına, ben on sekiz yaşındayım."

"Bu yüzden bu konuyu açıyorum. Helene Teyze benimle bu konu hakkında konuştu ve yardımcı oldu."

Sufiyan ilerledi ve Quil onu kendi haline bırakmak istedi. Sufiyan'la kavga etmek istemiyordu, hele de Jibaut'un sakinlerinden oluşan ve birçoğu onları bir akşam yemeği fiyatına Kegari'ye satmaktan mutluluk duyacak kalabalıkların arasından hızla geçerken.

Ama yine de Sufiyan'ın koluna girdi.

"Bu konuyu şimdi konuşmak zorunda değilsin," dedi Suf kafasını tekrar ısırmadan önce. "Ama eninde sonunda konuşacaksın. Bana değilse bile Arelia'ya. Birine ilk kez bıçak saplayıp sonra da hiç olmamış gibi davranamazsın."

"Nefret ettim, tamam mı?" Sufiyan söyledi. "Son bir yıldır düşündüğüm tek şey ölüm, kayıp ve şimdi de öldürmekmiş gibi hissediyorum ve tek istediğim kanayarak bundan uzaklaşmak. Ama ben de daha yeni bir adam öldürdüm ve henüz bununla hesaplaşamıyorum. Belki bir gün, ama-

Sesi kesildi ve Quil içini çekti. "Özür dilerim Sufiyan, yapmamalıydım."

"Quil-bak." Sufiyan, Quil'in ötesindeki bir şeye başını salladı ve prens dikkatini dağıtmak için uydurduğu bu önemsiz bahaneden dolayı homurdandı.

"Özür diliyorum, tamam mı?" Quil söyledi. "Sanki aylardır yokmuşsun gibi geliyor ve keşke konuşabilseydik."

"Quil, arkana dön. Yavaşça."

"Belki Ruh'u korumadığım için bana kızgınsın ama-

Sufiyan sonunda Quil'in bakışlarıyla buluştu. "Belli ki ikimizin de tartışması gereken duygular var," dedi. "Ama şimdilik çeneni kapatıp bakar mısın?"

Prens döndü ve Sufiyan'ın dikkatini çeken şeyi hemen fark etti. Etrafı sundurmayla çevrili bir meyhanenin önünde, sarkan lambaların aydınlattığı bir masada bir kadın sarışın genç bir adamla tartışıyordu. Kadının siyah saçları başının üstünde bir yığın halinde toplanmıştı. Keskin bir çenesi vardı. Dolgun, kalp şeklinde dudaklar ve bir Teluman scim'i kadar keskin elmacık kemikleri. Yüksek kırmızı çizmeler.

Sirsha.

Quil ve Sufiyan hiç konuşmadan sokağın karşısındaki meyhaneye doğru ilerlediler. Sufiyan önlerinde, Sirşa'nın masasından birkaç adım ötede, geniş tenteli bir ayakkabıcı tezgâhına başıyla işaret etti. Ayakkabıcı, kendisine kırık bir çizme topuğu sallayan bir müşteriyle tartışmaya kilitlenmişti.

Quil tentenin sol tarafına, Sufiyan ise sağ tarafına doğru ilerledi. Gölgeler, verandadan bakan birinin pek bir şey seçemeyeceği kadar derindi.

Prens karanlığa gömüldükten sonra Jaduna'ya boş boş baktı. İlk kez ona bakıyordu -gerçekten bakıyordu- kendine başka tarafa bakmasını söylemeden. Onda farklı bir şeyler vardı. No-Quil bunu fark etti. İnsanların ona bakma şekliydi bu. Tedirginlikle.

Jibaut geceleri tehlikeli bir yerdi. Quil, Sirsha'nın bunun nedenlerinden biri olduğunu fark etti. Göğsünde bıçaklarla dolu bir kemer, her iki kalçasında ve çizmelerinin her birinde hançerler vardı; gemide bunlardan hiçbirisi yoktu. Gömleği dekolte, deri zırhı dar ve kıvrımlarını vurgulamak için yapılmıştı. Nabızı atan çoğu insanın dikkatini çekecek bir silueti vardı. Quil birkaç kişinin ona baktığını fark etti - hepsi de gizlice bakıyordu - çünkü onda bir cesaret, bir ısırık vardı.

Shabka'dayken onu çok sinirlendiren ve büyüleyen o eğlenen sırtışı yoktu. Kadın

tüm işler.

Prens, kızın başını eğişini, alt dudağını ısırırkenki beyaz parıltıyı, endişeden çapkınlığa kadar her şeyi yorumlamaya çalıştı.

İkincisini düşününce, içinden bir sıkıntı geçti.

Yanına sokulmuş olan Sufiyan şöyle bir baktı. "Kıskandın mı?" diye fısıldadı.

Quil, Sufiyan'a yalan söyleyecek değildi, bu yüzden omuz silkti. "Hadi yaklaşalım."

Birlikte, ayakkabıcının tentesinin neredeyse sonuna kadar ilerlediler. Yağmur Quil'in omzunu ıslatmıştı. Sağanak yüzünden konuşulanları zar zor duyabiliyordu.

"-Çok derin. Bırak şunu, iz sürücü."

"Bu bir seçenek değil," dedi Sirsha. "Neyin var senin Kade? Garip davranıyorsun. Berbat görünüyorsun. Hasta mısın?"

"Bu katili avlayamazsınız," dedi Kade adındaki adam. Gerçekten de gözlerinin altında ağır pembe gölgeler ve hasta birinin mumlu cildi vardı. Yine de yakışıklıydı ve Sirsha'ya bakışı Quil'e şimdi sevgili olmasalar bile geçmişte sevgili olduklarını söylüyordu. "Bu senin için bile çok tehlikeli, Inashi."

"Katil katildir." Sirsha kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. "Herkes gibi zayıflıkları vardır. Kitaplarınızda katilin büyüyle ilgili bir şeyler olmalı."

"Sana yardım edemem. Başka birini bul."

"Eski efsaneleri senden daha iyi bilen tek kişi, kanayan bir bataklıkta güneye doğru bir aylık bir yolculuk yapıyor ve bataklıklar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Ayrıca, onu son gördüğümde bana bir daha gelmememi söyledi."

"Sirsha-"

"Bana bir şey ver, Kade. Eski günlerin hatırına."

"Bana kızma. BEN-"

Kade sanki düşünüyormuş gibi ellerine baktı. Ama Quil onun bakışlarının Sirsha'nın omzunun üzerinden meyhanenin yanındaki binaya kaydığını gördü. O kadar hızlıydı ki, Quil adama doğru bakmıyor olsaydı bunu fark etmeyecekti.

"Oyalıyor," diye fark etti Quil yüksek sesle. "Onun dikkatini dağıtıyor."

"Kanayan cehennemler." Sufiyan sol taraflarına baktı, bir gölge karanlık bir binadan ayrılıp hızla meyhaneye doğru ilerliyordu. Bir başka figür, ava çıkmış bir köpekbaliğının sabrıyla kalabalık verandayı yarıp geçti. Bir üçüncüsü ise Quil ve Sufiyan'ın üç metre ötesindeki yolu sessizce geçti.

Sirşa, Kade'yi kendisine yardım etmesi için ikna etmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki gölgelerin ona doğru yaklaştığını görmedi. Sufiyan yayına uzandı ama Quil onun kolunu yakaladı.

"Etrafını saranlar Jaduna'lılar," dedi. "Kendi insanları. Ona zarar vermezler."

"Ailesi hakkında ne dediğini hatırlamıyor musun?"

Ailem beni bulup acımasız bir ölüme maruz bıraktığında.

Quil bir altın parıltısı yakaladı; bir Jaduna başlığı. Bunu takan kukuletalı kadın yasaklayıcı görünüyordu. Kayıp kızını karşılayan bir aile üyesine benzemiyordu.

Birkaç dakika sonra, şimdiye kadar yavaş hareket eden gölgeler ani, neredeyse insanlık dışı bir hızla meyhaneye indi. Verandadaki müşteriler bir kavga çıkacağını sezip alay etmeye başladılar ama biri "Jaduna!" diye bağırdı ve saniyeler içinde kalabalık kaçmak için birbirini ezmeye başladı.

"Haydi." Quil, Sufiyan'ı uzaklaştırmaya çalıştı. "Bu güvenli değil, Suf."

"Kardeşimin katilini arıyor." Suf, Quil'i başından savdı. "Onu onlara bırakamayız."

"O akıllıdır. Bir yolunu bulacaktır-" Ama Quil bile Sirsha'nın ayağa kalkışını izlerken donup kaldı. Onun

farkına varmasını izledi.

kuşatılmıştı. Kade'e attığı bakış taşı bile eritebilirdi.

"Özür dilerim, Sirsha." Kade'in sesi gerçekten mağdur olmuş gibiydi. "Bunu yapmak istemedim -ne olursa olsun."

Sirsha ona hırladı. "Çürüyen bir fare leşinden daha az, seni hain-"

"Hain," dedi başörtülü Jaduna, kukuletasını geri iterek öne doğru yürürken. Sirsha'dan daha yaşlıydı, aynı düz mavi-siyah saçlara ve kahverengi tene sahipti. Ama yüzü soğuk, dudakları inceydi. Sesi Sirsha'nınki gibi alçak ve melodikti ama altında hoş olmayan bir şey kaynıyordu.

Kadının başlığının ortasında, saçındaki parçadan sarkan karahindiba büyüklüğünde bir sikke vardı. Sikke, her iki yanında dişe benzeyen ince altın üçgenlerle süslenmiş yarım düzine zincire bağlıydı.

Bu manzara karşısında Quil'in midesi bulandı. O bir Raan-Ruku'ydu.

Büyüde güçlü. Asla geçilmemeli.

Kadın Sirsha'nın önünde durdu ve Quil, kadın Sirsha'ya yukarıdan aşağıya bakarken nefesini tuttu, dudağı kıvrılmıştı.

"Hain," dedi Jaduna tekrar, kelimeyi uzatarak, neredeyse tadını çıkararak. Gülümsedi, tüm dişleriyle. "Sen bunu bilirsin, değil mi küçük kardeşim?"

Sirsha

TJaduna onu pusuya düşürmüştü. Elbette yapmışlardı - aptal değillerdi ve Sirsha'nın da öyle olmadığını biliyorlardı. Ama

Eğer Jibaut'a gelmiş olsalardı, onu çoktan öldürmüş olabilirlerdi. Bu da demek oluyordu ki kız kardeşi ya onun ölümünü bir gösteri haline getirmek istiyordu ya da bir şey istiyordu.

Sirsha ikincisi olmasını umuyordu. Ama R'zwana'da bunu asla bilemezsiniz.

"Bağlayın onu," diye emretti R'zwana, Sirsha'nın arkasında kim varsa. "Çabuk olun."

Sirsha inledi. "R'z-"

"Benimle konuşma hain," dedi R'zwana, düz bir sesle. "Orospu ağzından çıkan her şey zehirdir."

Sirşa bir adım geri çekildi, yüzü sanki R'zwana ona tokat atmış gibi sıcaktı. Kendisinden büyük bir kardeşten gelen hakaretin tatsız acısını neredeyse unutmuştu. Özellikle de eskiden taptığınız birinden.

Jaduna etrafını sararken Sirşa dehşet içinde gözyaşlarının sel olduğunu hissetti. Gafil avlanmanın utancından sonra ağlamak çok küçük düşürücü olurdu. Sirşa kendini sırtmaya ve Sirşa'nın gözlerine bakmayı reddeden eski öğretmeni ve kuzeni D'rudo'ya alaycı bir tavırla ellerini uzatmaya zorladı.

"Beni bu kadar özlediğini fark etmemiştim, R'z," dedi Sirsha. "Sadece yazabilirdin."

"Onu da susturun," dedi R'zwana. "Onun saçmalıklarını dinlemek istemiyorum."

Sirsha cevap veremedi, ağzı arkasından kapatıldı. Sonra da kukuleta.

Bağlarının gerginliğini test etti; ellerini oynatacak yer bile yoktu. Ağzı o kadar sıkıydı ki boğazından aşağı itilmiş olabilirdi. Kanayan D'rudo. Emirlerle uyma konusunda her zaman mükemmeldi. Dikkatle dinledi. Burada en az üç Jaduna vardı. Muhtemelen dört.

Sirsha kaçmak istiyorsa, en iyi şansı şimdi, onlar onu şehrin diğer ucundaki yerleşkelerine götürmeden önceydi. Sirsha ilk kez diğer Jaduna eğilimlerinden biriyle doğmuş olmayı dilemiyordu. Savaş büyüğü olan bir Deshma. Kanı yavaşlatabilen bir Khind. Yardımına ateş ya da şimşek çağırabilen bir Bij. Bir kombinasyon ideal olurdu.

Ama o bir iz sürücü olan Inashi'ydi ve sadece toprağı, rüzgârı ve suyu okuyabiliyordu. Hiçbir işe yaramıyordu. Özellikle de Jibaut'un Jaduna yerleşkesinin boş olmasına o kadar alışmıştı ki, kendini güvende sanarak halkını kontrol etmemişti.

Sirsha elementlerin en yardımseveri olan toprağı seslendi. Küçük bir sarsıntı, lütfen. En ufak bir gümbürtü? Toprak cevap vermedi. Sirsha sorar sormaz Jaduna etrafındaki safları kapattı ve büyüğü kesildi. Tek bir element bile hissedemiyordu. Hissettiğı iz, saatler önce onu sersemleten iz de kaybolmuştu.

Yani yanlarında bir Deshma vardı. Sirsha'nın gücünü bastırarak kadar güçlü biri.

"Lütfen sessizce gelin, Sirsh."

İlk başta genç erkek sesini tanıyamadı. Ama sonra serin bir el kolunu sardı, R'zwana'nın asla olamayacağı kadar nazikti.

"J'yan?" diye mırıldandı, ancak ağzı tıkalı olduğu için sesi daha çok Jrrggh?

"şimdi sessiz ol," dedi R'zwana'nın duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle. Sirsha'nın konuşabilmesi için ağzındaki tıkaçı gevşetti. "Yoksa R'zwana duyacak."

İçinde bir karmaşa, sevinç ve öfke yumağı çalkalanıyordu. J'yan ondan bir yaş büyüktü ve savaş büyüşü eğitimi almıştı. Doğduğunda, bir Jaduna ruh görücüsü, bir Songma, onun sekiz nesildir en güçlü savaş Jaduna'sı olacağını öngörmüştü.

Aynı ruh kahini iki yıl önce R'zwana'nın doğumuna da katılmış ve kayda değeri bir şey söylememişti. Ama Sirsha doğduğunda, ruh görenin farklı bir mesajı vardı.

Sevin Raani, dedi kadın Sirsha'nın annesine, çünkü ikinci kızın dünyayı sarsacak.

Sirsha'nın doğumundan birkaç saat sonra, Deshma'nın varisi ile sözlendi: J'yan.

Bu hafife alınacak bir yemin değildi. Çoğu yerde evlilik, karşılıklı edilen bir yemindi. Ancak Jaduna çiftleri büyüyle birleştirirdi, eş olarak değil Adah-ruh yarıları olarak.

Sirsha ve J'yan birlikte oynamış, birlikte eğitilmiş, birlikte avlanmışlardı. Tatlı ve nazikti ve Sirsha onu kızdırdığında gülüyordu. İki de birbirlerine yemin ettiklerini anlamamıştı, ta ki büyüyüp annelerinin bu konudaki konuşmalarına kulak misafiri olana kadar. Köylerinden kimse duymadan uluyabilecekleri kadar uzağa kaçana kadar ağızlarına eşarp tıkayarak kahkahalarını bastırmışlardı.

Ve sonra on iki yaşındayken Sirsha sürgün edildi. Annesi neredeyse Raani'likten alınıyordu ve Deshma Raani, akrabalarını diğer dört Jaduna Raani'sinden birine, tercihen çocuklarını kontrol altında tutabilecek birine bağlılık yemini etmekle tehdit etmişti.

Sirşa J'yan'ı en son Jaduna topraklarının sınırlarında görmüştü; yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, sevinçli bir R'zwana'nın arkasında duruyordu.

Ayrıldıktan sonraki aylarda onu çok düşünmüştü. O onun arkadaşıydı - tek arkadaşıydı, bazen öyle hissediyordu.

"Buraya gelmekle aptallık ettin," diye fısıldadı şimdi ona. "Ve Devanlı bir korsana güvenmek? Bu kadar uzun süre hayatta kalmış olman bir mucize."

"Sizin Kade'i dönüştüreceğinizi nereden bilebilirdim ki?" Sirsha kana susamış kız kardeşi duymasın diye mırıldandı. "Şimdiye kadar güvenilir biriydi."

Gerçi düşününce bu tam olarak doğru değildi. Sirsha ve Kade arkadaşılar, bazen de daha fazlası. Ama Kade'in anlaşılmaz dillere ve daha da anlaşılmaz ilimlere olan takıntısı, çalıntı şeylerin ticaretini yaptığı anlamına geliyordu. Jaduna onu birkaç nadir parşömenle satın almış olabilirdi. Sirsha bunu bir iki kez kendisi de yapmıştı.

"R'zwana değişti," dedi J'yan. "Merhamet göstermeyecek, S'rsh-Sirsha."

Kendisini Jaduna olarak tanımlayan o eski lakabın, boğazının derinliklerinden gelen gırtlaktan çıkan sesini duyunca irkildi. S'rsha ona uyan isimdi. Sirsha ona dayatılan isimdi. Hatırlatma acı veriyordu.

J'yan yürüyüşünü hızlandırdı ve Sirsha ona ayak uydurmaya çalışırken neredeyse takılıp düşüyordu. Yakınlarda sesler duydu ama yardım çağırmaya zahmet etmedi. Jibaut'ta hiç kimse, ikisi Raan- Ruku olan bir grup Jaduna'yı geçecek kadar cesur değildi.

Buna homurdandı. Çocukken, bir Kurt'un büyüsü onlardan sızardı. J'yan savaş büyüünde güçlüydü ve bu unvanı hak ediyordu.

R'zwana yapmadı.

Yarım saatlik bir yürüyüşün ardından Jaduna yerleşkesine vardılar. Hava değişmiş, sessizleşmiş ve özsü kokmaya başlamıştı. Sirşa yerleşkeyi daha önce görmüştü ve şimdi hayal edebiliyordu; yosun kaplı tahtalar dağların sık yeşil ormanıya kusursuz bir uyum içindeydi.

"Merdivenler," diye mırıldandı J'yan. Jaduna sessizce ilerledi ama Sirsha'nın çizmeleri geniş ahşap kalaslara yüksek sesle vuruyordu. Bu gürültünün R'zwana'nın sinirlerini bozacağını bildiği için sırttı.

İçeri girdikten sonra J'yan onu tahta bir koltuğa itti. Başlığı ve ağzındaki tıkaç nihayet çıkarılmıştı ve loş ışığa rağmen gözlerini kısarak baktı. Pencere yoktu. Tek bir kapı. Meşe zeminde şüpheli görünen bir leke. Sirşa'nın sırtı duvara dönüktü ve önünde yarım daire şeklinde dizilmiş üç sürmeli gözlü Jaduna vardı.

D'rudo'nun gençliğindeki gibi gür siyah saçları ve fıçı gibi göğsü vardı. Ön kollarında daha fazla yara izi vardı ve saç çizgisi daha yukarıdaydı, ama öfkesi tanıdıktı.

J'yan, kıvrık saçları ve zayıf yapısıyla bir cin kadar güzeldi ama bir Raan-Ruku'nun sert duruşuna sahipti. Rütbesi gücünün bir göstergesiydi. Kurtlar neredeyse her zaman kadındı.

J'yan kara gözlerini onun yüzünde gezdirirken ne gördü? Hiçbir şey ele vermiyordu - bu değişmişti. Hatırladığı J'yan açık bir kitaptı.

Ve sonra R'zwana vardı. Soğuk, üstün, tehlikeli R'zwana.

R'zwana, "Koridora göz kulak ol, D'rudo," diye emretti.

D'rudo ayrılmadan önce Sirsha'ya uyarıcı bir bakış attı. Ona karşı gelme, der gibiydi. R'zwana onun önünde volta atıyor, başlığı usulca şingirdiyordu.

"Jibaut'ta ne yapıyorsun?" diye sordu.

"İmparatorluk'ta mum yapmaktan bıktım." Sirsha gülümsedi. "Şansımı burada deneyeyim dedim. Daha iyi mum. Daha uzun-"

Sirsha bir darbe bekliyordu. R'zwana'nın her zaman berbat bir mizah anlayışı vardı. Bu kadar akıllıca olmasını beklemiyordu.

Yere tükürdü. Kan yoktu. "Daha uzun fitiller," diye bitirdi.

"Sürgün edilmenin şartı, Jaduna topraklarına bir daha asla dönmemendi," dedi kız kardeşi. "Inashi büyüünü bir daha asla kullanmayacaksın. Sürgünü bozmanın cezası-"

"Boğularak ölmek, bedenimin beni besleyen toprağa asla geri dönemeyecek bir leş olarak bırakılması, evet, biliyorum." Sirşa genişçe esnedi, ancak bu kelimeleri düşünmek bile midesinin sıkışmasına neden oldu. "Sanırım sevgili annemizin sözlerinin tam olarak şöyle olduğunu göreceksiniz: Akrabalarınızın avlandığı gibi avlanmak için bir daha asla Inashi büyüü kullanmayacaksınız. Sizler toplum için tehdit oluşturan insan büyü kullanıcılarını avlıyorsunuz, değil mi? Karjad? Ben başka avlar avlarım."

Bir tokat daha. Bu sefer daha sert.

"Ona Raani diye hitap et, Cur. O bizim hükümdarımız ve senden bin kat daha Inashi-"

Sirşa, derinlere gömdüğü bir kederden, tek kardeşinin ona asla saygı duymayacağı ya da onu sevmeyeceği bilgisinden doğan bir gafletin üzerine çöktüğünü hissetti. Ve bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Aslında"-Sirşa tekrar tükürdü ve kırmızıya çalan bir leke yere yayıldı-"o altı hükümdardan biri ve senin bin katın Inashi. O

ve ben, en azından eşitiz. Sorun da burada başladı. Yoksa hatırlamıyor musun?"

Bir sonraki darbe tokattan çok Sirsha'nın gözüne inen bir yumruk gibiydi. Başı geriye düştü ve görüşünde yıldızlar patladı. Bir an için her şey bembeyaz oldu.

Dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Jaduna yerleşkesinin duvarları sarsıldı.

"Annemiz burada olduğunu ve vaktini benimle harcadığını biliyor mu?" Sirsha dedi ki. "En sevdiği çiyi avlamayı onaylamayacağını düşünmüyor musun?"

"Yeter!" J'yan, Sirsha ve R'zwana'nın arasına girdi, bu konuda çok pratik yapmıştı. "Sirsha," dedi, "büyü kullanan bir katili avlıyorsun. Bunu biliyoruz çünkü biz de onu avlıyoruz. Altı aydır Karjad'ın kokusunu alıyorduk ve izler bizi buraya getirdi."

"Lanet olsun," demekten kendini alamadı Sirsha. "Şimdiye kadar bir işaretin izini sürmek altı ayını mı aldı?" Sadece üç haftamı aldı. J'yan kaşlarını çatarak ona baktığında, düşüncelerinin yönünü açıkça anlamıştı.

"Çok kişiyi öldürdü, Sirsha," dedi J'yan. "Eğer onu yok etmezsek daha fazlasını öldürecek."

Kız! Sirşa cevabını ısrarak geri aldı. "Yok et," dedi. "Beni rahat bırakın."

"Belki bize yardım edebilirsin," dedi J'yan ve Sirşa gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Demek onu bu yüzden öldürmemişlerdi. Ona ihtiyaçları vardı. "Bu katil, onun büyüsunü anlamıyoruz."

R'zwana J'yan'ı Sirsha'dan uzaklaştırdı.

"O bir hain ve dışlanmış biri," diye tısladı. "Bu meydan okumayı Raani'ye rapor edeceğim. Ve sen-" R'zwana Sirsha'ya döndü, o da bunun için kendinden nefret ederek irkildi.

Sirsha çocukken R'zwana'nın zalimliğini itiraf ettiğinde D'rudo, kanlar arasındaki öfkenin derinlere işlediğini söylemişti. Baktığında

size baktığında, aynaya bakar ve olması gereken her şeyi görür.

"R'zwana," dedi J'yan. "Yapma. Lütfen."

R'zwana ona doğru ilerlerken Sirsha'nın derisi tanıdık bir korkuyla karıncalandı.

Çocukken Sirsha'nın cildinde kesikler, zihninde çürükler bırakan tuhaf, tek taraflı bir rekabet içinde çok acımasızdı. Seni öldüreceğim, demişti kız kardeşi ona yüzlerce kez, en önemsiz nedenlerle: Sirşa ona yanlış baktığında ya da payına düşenden fazlasını yediğinde. Yemin ederim bir gün seni öldüreceğim.

Raani tehditler karşısında gözlerini devirmişti. Kız kardeşler! demişti. Ama Sirsha başka kız kardeşler de görmüştü. Onlar büyük kardeşlerinden onun gibi korkmuyorlardı. Sirsha'nın yıllardır uyuduğu en iyi gece sürgün edildikten sonraydı ve R'z ile arasına bir okyanus koymuştu.

"Bizim avlandığımız gibi avlanmak için Inashi büyünüzü kullanırsanız öleceğiniz söylendi," dedi R'zwana. "Biz bir Karjad avlıyoruz. Siz de öyle. Dolayısıyla, bu yasayı çiğnediniz. Bir Raan-Ruku olarak, Raanilerimiz adına ceza verme hakkına sahibim. Cezanız ölümdür."

"R'z." Sirsha güldü, çünkü R'zwana'nın tüm acımasızlığına rağmen, Sirsha'yı öldürme tehditleri sadece tehditti. "Yapacak olsaydın çoktan yapardın. Ne istiyorsun? Yardım mı? Tamam, yardım edeceğim." Eğer Jaduna katili daha hızlı yakalamasına yardım ederse, çok daha iyi olacaktı. Sirsha'ya ne kadar para ödendiğini bilmelerine gerek yoktu ve Elias'ın da Sirsha'nın yardım aldığını bilmesine gerek yoktu.

"Yardımını istemiyorum," dedi R'zwana usulca. "Ben senin ölümünü istiyorum."

Sirşa cevap vermek için ağzını açtı ama R'zwana'nın gözlerindeki sivri cama baktığında aklındaki tüm cevaplar uçup gitti. Kız kardeşi ciddiye.

R'zwana daha da kötüleşmişti.

"Seni daha önce öldürebilirdim," dedi R'zwana. "Bana kalsa, Jibaut limanındaki martılar şu anda ciğerinle ziyafet çekiyor olurdu. Ama J'yan sana kendini açıklamak için bir şans vermemde ısrar etti."

"Bir dakika bekleyin." Sirşa yükselen paniğini dizginlemeye çalıştı. "Ben asla bir Karjad avladığımı söylemedim. Başka bir av dedim. Kanıtlayamazsın."

R'zwana J'yan'a, "Ağzını tıka," diye emretti. "Bu işin şafağa kadar bitmesini istiyorum. Onu limanın güney kısmına götüreceğiz. Liman başkanıyla konuşun ki cesedi yerinden oynatılmasın. Kemiklerden başka bir şey kalmayana kadar olmaz."

"Hiçbir şey kanıtlayamazsınız!" R'zwana kapıya doğru ilerlerken Sirsha tekrar konuştu. İyi bir küçük asker gibi ağzını tekrar kapatmaya çalışan J'yan'a karşı çırpındı. Sirşa buna izin verirse lanetlenirdi. "Bu yanlış, R'zwana! J'yan, söyle ona-"

J'yan onu ayağa kaldırırken midesi bulanmış görünüyordu. "Seni uyarmaya çalıştım," diye fısıldadı. "O çok daha kötü-"

Odanın ötesindeki koridordan gelen sesler J'yan'ı susturdu. Vücudu gerildi ve Sirsha kapı açılırken onun büyüsunü çektiğini hissetti.

"Affet beni, Raan-Ruku." D'rudo nefes nefese kalmıştı. "Onları durdurmaya çalıştım," dedi, "ama bu çocuk-o diyor-"

Zayıf bir figür R'zwana'nın yanından geçip odaya girdi ve Sirsha onun neden henüz ölmemiş olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi, Sufiyan Veturius olması dışında ve söylentiye göre ölüm Veturius ailesinin üyelerinden bir fokun üzerinden tuzlu su gibi akıp gidiyordu.

"Senin Jaduna yerleşkesinde işin yok." R'zwana Sufiyan'ın önüne geçerek onu tehdit etmeye çalıştı ama Sufiyan

o kadar zarif bir şekilde yanından geçti ki, şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Savaş İmparatorluğu'nun bir vatandaşını tutuyorsunuz ve biz serbest bırakılmasını talep ediyorum." Sufiyan aksanlı bir Ankaraca ile konuşuyordu, yakışıklı yüzü neşeli bir sıkıntıyı yansıtıyordu. Sirşa'yı gördü ve göz kırptı. "Ah. Mükemmel." Omzunun üzerinden geri seslendi, "O burada!"

Uzun boylu biri D'rudo'nun yanından geçip odaya girerken Sirsha şaşkınlıkla baktı. Quil. Ama shabka'daki Quil değildi. Kesinlikle aynı görünüyordu. Zırhı kollarını ve göğsünü biraz sıkıyordu - Sirsha'nın umurunda değildi - ve aynı ipeksi, gevşek dalgalara ve açık kahverengi tene, aynı ela gözlere, ince buruna ve geniş omuzlara sahipti. Ama kendini tutuşuyla ilgili bir şey tamamen farklıydı.

Sanki odanın ve içindeki herkesin sahibiymiş gibi.

Quil'in bakışları Sirsha'nın üzerinde gezindi ve kısa bir süreliğine yanağına takıldı, orada kötü bir çürük oluştuğuna şüphe yoktu. Bir an için solgun gözleri öfkeyle parladı ve Sirsha omurgasında karıncalanan bir sıcaklık hissetti. Ona değil, onun için kızgındı.

Bir an sonra soğuk ifadesi geri döndü ve dikkatini Sirsha'nın kız kardeşine yöneltti.

"Raan-Ruku-Ja'ira." Ana'nın Onurlu Kurdu. Quil, R'zwana'ya tehditkârlığın sınırlarında dans eden bir ses tonuyla hitap etti. "Bu kadının serbest bırakılmasını talep ediyorum. Sher Jinaat Savaşı'nın birinci yılında İmparatoriçe Helene Aquilla ve Jaduna Raanis temsilcileri tarafından imzalanan Nur Antlaşması uyarınca, katılımcı bir ulusun yasalarını çiğnediği tespit edilen herhangi bir İmparatorluk vatandaşı yargılanmak üzere İmparatorluğa iade edilecektir."

R'zwana artık aklını başına toplamıştı ve bir eli belindeki hançerde, kendini yukarı çekti. "O bir Savaş İmparatorluğu vatandaşı değil. O bir Jaduna ve-"

"O bir Jaduna'ydı. Ancak Martial vatandaşı yapıldı."

"Yalan," dedi R'zwana ve Sirsha inledi, çünkü Quil hukuk tartışması yapmak için kesinlikle yanlış Jaduna'yı seçmişti. R'zwana Jaduna hukukuna bayılırdı. Muhtemelen Jaduna'nın yaptığı her anlaşılmayı ezberlemişti, binlerce yıl önce kaya duvarlarına yazılmış olanlar da dahil.

R'zwana cınlayan ses tonuyla, "Hiçbir Jaduna evlilik ve hükümdarlık kararı dışında başka bir ulusun vatandaşı olamaz," diye duyurdu. "Bu süreç aylar, hatta yıllar sürer ve sakın bana" -Sirsha'ya doğru yürüdü ve Quil ağzını açtığı anda boynundaki ince zinciri yakaladı- "evli olduğunu söyleme, çünkü Jaduna yeminleri çok ciddiye alır. Bizler koca, eş ya da ortak değiliz. Bizler Adah'ın ruh ikizleriyiz. Eğer kendini bir başkasına bağlasaydı, elmaslarla kaplı bir sikkesi olurdu."

Sirsha'nın zincirinde sadece bir sikke vardı; Elias'a yemin edip onu lanetlediğinde ortaya çıkan sikke.

Quil kollarını kavuşturdu. Jaduna topluluğuna büyük bir kibirle baktı.

"Evlilik ya da nişanlanma yoluyla," dedi ve Sirsha bir şekilde tüm Güney Kıtası'nda yasalar hakkında R'zwana kadar çok şey bilen tek kişi tarafından kurtarıldığını fark etti. "Hiçbir Jaduna, evlilik ya da nişan ve hükümdarlık kararı olmadıkça başka bir ulusun vatandaşı olamaz. Ve o nişanlı. Benimle."

Sirsha yüzünü korumak için çok uğraştı... sözde nişanlısınız sizi kuş yemine dönüştürmek isteyen kız kardeşinizle sahte nişanınızı duyurduğunda nasıl görünüyorsa öyle.

Sirsha'nın yanında, sihrini hiç bırakmamış olan J'yan kıpırdamadan durdu ve Sirsha'nın gözlerini yakalamaya çalıştı. Sirşa kararlılıkla onu görmezden geldi.

R'zwana kısa bir kahkaha attı ve Sirsha'nın zincirini tekrar havaya kaldırdı. "Bu nişan parası değil, Martial. Ve sende de yok. Eğer nişanlı olsaydın, olurdu."

"Dövüş gelenekleri farklıdır," dedi Quil. "Benim bir bileziğim var onda. Siyah deri. Lapis taşı ve altın bir güneş. Sende büyü var." D'rudo'dan J'yan'a baktı ve sesindeki alaycı tonu zar zor bastırdı. "Biriniz bunun bir zamanlar bana ait olduğunu hissedebiliyor olmalı."

Quil ona bakarken, Sirşa midesinin kederle burkulduğunu hissetti. Bileziği çalmıştı. O da biliyordu.

Suçluluk duygusunu görmezden geldi ve hâlâ bağlı olan bileklerini havaya kaldırdı. "Önemli değil," dedi R'zwana.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum anlaşılmaya katılma konusunda. O bir hain ve sen de isimsiz bir askersin, kesinlikle herhangi bir karar verecek kadar egemen değilsin."

"Ah." Sufiyan, R'zwana'nın sözünü kesti; bu o kadar cesurca ve gözü pek bir hareketti ki, Sirşa muhtemelen ölmek üzere olduğu için kısa bir üzüntü duyarken ona sadece hayranlık duyabildi.

"Beni affedin," dedi. "Görevlerimde gevşek davrandım. Aslında onun bir adı var. Zacharias Marcus Livius Aquillus Farrar'ı takdim edebilir miyim, geleceğin Imperator Invictus'u ve Diyarın Derebeyi, şu anda İmparatorluk Ordusu'nun Teğmen Komutanı ve Savaş İmparatorluğu'nun Egemen Veliaht Prensi."

19

Aiz

O Aiz, Sadh'ın dışındaki beşinci akşamında, erken bir sonbahar rüzgarı yüzüne vururken, sonunda Saif Kabilesi.

Gümüş ve yeşil renklerle süslü arabalarını sahilden itibaren yol boyunca sıralanan çok sayıdaki kuyudan birinin önünde durdurmuşlardı. Duraklar birbirinin aynısıydı; küçük bir han, bir erzak deposu ve biri hayvanlar, diğeri insanlar için olmak üzere iki pınar vardı. Her kuyunun ötesindeki çöl temizlenmişti ve bir düzine kervan için ateş çukurları vardı. Her yer doluydu.

Div Ana, Serra'lı Laia'nın burada olduğunu söyledi. O iyi. korumalı.

Çölde gece, güneşin üzerine düşen bir perde gibi hızlı ve serin geliyordu. Kısa süre sonra tek ışık, karanlığın içine dağılmış kamp ateşlerinden geliyordu. Saif Kabilesi kadınlarından biri uzun boyunlu bir enstrümanı tıngırdatmaya başladı, diğerleri ise ateşin etrafında şarkı söylemeye başladı. Çok geçmeden kızarmış sebzelerin ve kızarmakta olan tereyağının kokusu havayı doldurdu. Aiz'in midesi guruldadı.

Aiz onu bağladığında Tregan kişnedi. "Geri döneceğim kızım." Kısrağın başını okşadı ve Dafra gecekondusundaki hayatta kalma içgüdüleri devreye girerek sessizce Kabile Saif'e yaklaştı. Kampın kenarı gölgelerle kaplıydı ve Aiz

İzlemek için iki vagonun arasına gizlenmiş, halkını hatırlatan elindeki D yara izini okşuyordu. Neden burada olduğunu.

Aiz, Laia'nın hangi Kabile Kadını olduğundan emin değildi. Birden fazla kamp ateşi vardı ve herkes hikâyeler anlatıyor, şarkı söylüyor ya da yemek pişiriyor gibiydi. Aiz özellikle bir kişiyi izledi, gümüş gözlü ve cınlayan kahkahalı küçük bir çocuk, kendisinden daha büyük bir grup çocuğa masal anlatıyordu.

Serra'nın çocuğu Laia, Rahibe Div dedi ki. Onun anahtarı Güven. Başkalarının göremediğini görür. Annesi bunu biliyor.

Rüzgâr yön değiştirdi ve Aiz arkasındaki karanlığı inceleyerek arabadan uzaklaştı. Sanki izleniyormuş gibi hissediyordu. Yalnız olduğundan emin olunca Tregan'ı çözdü ve kalbi küt küt atarak kampa yaklaştı.

Div Ana, benimle ol.

"Selam sana, Seyf Kabilesi," diye seslendi Aiz, içlerinden birkaçının bu dili konuştuğunu umarak, Ankaraca. "Uzun zamandır sizi arıyordum. Çemberinize girebilir miyim?"

Kahkahalar yerini mırıltılara bıraktı. Savaşçılar silahlarını çekerken çelik tısladı. Karanlıkta çakan bir ışık, birinin kalbine doğru yayını doğrulttuğunu gösterdi.

"Ateşe yaklaşın," dedi bir kadın aksanlı Ankaracasıyla, alçak sesle ama emrederek. "Atı bırak."

Aiz yaklaştı, ellerini kaldırdı, omuzlarını çökertti, kendini olabildiğince küçük göstermeye çalıştı.

"Serra'lı Laia'yı arıyorum." Kabileler söz konusu olduğunda gerçeğe mümkün olduğunca yakın durmanın en iyisi olduğunu artık öğrenmişti. Özellikle de bu.

"Ondan ne istiyorsun?" diye sordu ses.

Soğuk çelik Aiz'in böğrüne saplandı. Telaşla soluna baktığında, kılıcı karanlıkta parıldayan siyah saçlı genç bir adamın kendisine baktığını gördü. Adamın boyu bir

Uzun boylu, yüzü keskin açılardan oluşuyordu. Aiz şaşkınlığını ve öfkesini gizleyemeyerek ona ters ters baktı.

Aiz'in tek duyabildiği alev patlamaları ve kum sıyrıklarıydı. Yüzler ona bakıyordu. Henüz düşmanca değillerdi. Ama ayık ve tetikteydiler.

Aiz enerjisini, bıçağı tokatlayarak uzaklaştırmak istemesine neden olan öfkesini bastırmaya odakladı. Öfken senin ölümün olacak. Cero'nun tavsiyesi hiç yardımcı olmamıştı. Yorgun ve açtı ve bu lanet insanların bu kadar şüpheli olmamasını diliyordu.

Cero'yu hiç dinlemedi. Div Ana kafasının içinde konuştu. Çünkü kendini önemsemiyorsun. Ama seni anlıyorum, Kegar'ın kızı. Bana kulak ver ve şimdilik öfkeni dizginle. Öfke, taklitçi Tiral'den alacağın intikamın ölümü olacak. Halkını onun zayıflığına ve kinine mahkum edecek.

Aiz derin bir nefes aldı ve içindeki sükûneti buldu. At sürerken anlatacağı hikâyeyi tasarlamıştı. Kimliğini güvende tutmak ve ihtiyacı olanı elde etmek için kullanacağı pek çok katman vardı.

Şimdi Aiz'in gerçekten Div Ana'nın seçilmiş olmaya uygun olup olmadığını ya da tüm planlarının boşa mı gittiğini belirleyecek bir sınav vardı.

"Bir hikâye hakkında bir sorum var," dedi Aiz. "Sadece Serra'lı Laia gibi büyük bir Kehanni'nin bilebileceği bir hikâye. Konu özellikle beni ve kuşatılmış ve istismara uğramış halkımı ilgilendiriyor." Saif Kabilesi'nin yüzlerine baktı. "Ona zarar vermek niyetinde değilim."

Uzun ve gergin bir an yaşandı; bu sırada Aiz, bıçağı yanında tutan çocuğun onu ezip geçeceğinden emindi.

Ama sonra aynı sıvı ses karanlıktan konuştu. "Geri çekil Quil. Ben onunla ilgileneceğim."

Bıçak düştü, kullanıcısı karanlıkta parlayan sarı gözlerden başka bir şey değildi. Aiz yavaşça nefesini bırakırken, ateş ışığında koyu renk saçlarını ensesinde gevşek bir topuz yapmış bir kadın belirdi. Dar belini sıkıca saran yeşil ve gümüş renkli sade bir elbise giymişti ve bilekleri geometrik desenlerle karmaşık bir şekilde dövmenlenmişti. Aiz'in Ankana'nın kâhinleri gibi öngörü yeteneği yoktu. Ama kadının koyu altın rengi bakışları Aiz'i delip geçerken, Aiz aniden kaçma isteği duydu. Tregan'a atlayıp uzaklaşmak.

Aiz bir adım geri çekildi ve neredeyse aynı anda, kınlarından aynı anda çıkan iki düzine bıçağın kusursuz şingirtisini duydu.

"Ben olsam kaçmazdım," dedi kadın sakince. "Fazla uzağa gidemezsin."

"Sen osun," dedi Aiz. "Sen Serra'lı Laia'sın."

Kadın başıyla onayladı. "Adınızı bilmiyorum."

Aiz bu ismi özenle seçmişti. Manastırda donan o çullukla asla ilişkilendirilemeyecek bir şey. Bir yıldızın eski adı.

"İlar," dedi. "Ankana'lı İlar."

"Hoş geldin İlar," dedi Serra'lı Laia. "Yanımıza tuz al." Eliyle ateşi işaret etti ve Aiz de ona katılarak Laia'nın uzattığı kâsedden bir tutam tuz aldı. Birkaç dakika sonra Quil adındaki çocuk elinde gözleme, mercimek ve yeşillik dolu kâselerle çıkageldi. Aiz onunkini temkinli bir şekilde aldı.

"Zehirli değil." Quil'in sesi sessiz ama gürdü. Ateş patlarken ve sohbet uğuldarken bile Aiz onu duyabiliyordu. Ankaraca'yı neredeyse hiç aksan yapmadan konuşuyordu; Kabile'nin dilbilimcilerinden biri olmalıydı. Bu topraklarla Ankana arasında bu kadar çok ticaret olduğuna göre, her Kabilenin bir dil uzmanı vardı.

Bir lokma gözleme kopardı, Aiz'in kâsesine daldırdı ve yedi. "Gördün mü?"

Kabilenin diğer üyeleri yemek için yakınlara yerleşirken Laia, Aiz'in yanında iştahla bir şeyler yedi. Quil hâlâ izlerken Aiz bir ısırik aldı.

Ve neredeyse mutluluktan eriyip toprağa karışacaktı. Teşekkür etmek için Quil'e baktı ama Quil karanlığın içinde kaybolmuştu. Kabile ona güveniyordu; Aiz'i bir tehdit olarak görselerdi onu öldürecek olan oydu. Yine de alçakgönüllü bir hizmetçi gibi yemek getiriyordu. Ve onlara hiç benzemiyordu. Laia'ya da benzemiyordu.

Etrafındaki herkes gülümseyip gülse de Aiz kendisine güvendikleri yanılsamasına kapılmıyordu. Nefes al. Omuzlarını düşürdü ve gülümsedi. Onu içeri almışlardı. Şimdi onların güvenini kazanmalı ve Div Ana'nın hikâyesi hakkında cevaplar bulmalıydı.

Serra'lı Laia, "Bağışlayın beni, Ankanacayı Quil ya da çocuklarım kadar iyi konuşamıyorum," dedi. "Bana kendini anlat." Laia konuşurken, giysisinin kenarlarına dikilmiş küçük aynalar ateş ışığını yakaladı ve sanki elbisesi alev almış gibi göründü.

"Sende var mı..." Aiz, Laia'nın kelimeyi bulmakta zorlandığını anlayabiliyordu. "İnsanlar mı?" dedi sonunda.

"Aile mi? Hayır," dedi Aiz. "Annem ben küçükken öldü. Babamı hiç tanımadım. Kardeşim de yok."

Laia'nın yüzü yumuşadı. "Ah." Aiz'in gözlerinin içine baktı ve bileğine dokundu, Aiz irkilince geri çekildi. "Özür dilerim. Ankana'nın neresindensin?"

Kehanni'nin soruları nazikti ama bu yine de bir sorguydu.

"Başkent." Aiz bu cevabı yolda çalışmıştı. "Bisker adında bir mahalle."

Serra'lı Laia başını salladı. "Orayı bilmiyorum. Kocam oraya düzenli olarak seyahat eder. Elias, aşkım-" Büyük bir adam

Arabalardan birinden siyah saçlı bir adam çıktı. Boynunun arkasından iki kılıç kabzası çıkmıştı.

Elias yanına oturmadan önce karısının başına bir öpücük kondurdu. Daha önce bir hikaye anlatırken gördüğü küçük çocuk -gümüş gözlerine kadar adamın gerçek bir ikizi -Karanlıktan fırladı ve kendini babasının yanına attı, Laia ona bir şey söyleyene kadar Sadhese dilinde gevezelik etti. Çocuk merakla Aiz'e baktı.

"Aba, dinle." Aiz'in konuşmayı takip edebilmesi için Ankan diline geçti; bu topraklarda geçirdiği kısa süre boyunca Kabileler hakkında öğrendikleriyle örtüşüyordu. Misafirperverlik her şeyden önemliydi ve bu da misafirlerinizin sizi anlayabildiğinden emin olmak anlamına geliyordu.

"Sufiyan, Durani ve toz duvarı hakkında anlattığım hikâyeyi beğenmediğini söylüyor. Şimdi de atına binmeme izin vermiyor. Ama dün binmeme izin vermedi çünkü benim yarı kurt olduğumu ve onu ürküteceğimi söyledi, ama değilim ve beni dinlemiyor-"

Elias gülümseyerek, "Ruhyan, aşkım," diye gürledi ve çocuğu bir çuval tüyü kaldırır gibi kolayca omuzlarına aldı. "Annen konuşuyordu. Yukarıdan manzaranın tadını çıkar ve annen konuşmasını bitirdikten sonra kardeşini nasıl alt edeceğimizi düşünürüz, olur mu?"

"Evet, Aba." Çocuk babasının siyah saçlarını okşadı. "Üzgünüm, Ama."

Laia kocasına dönmeden önce çocuğa hoşgörölü bir gülümseme verdi. "Bisker, Ankana'da. Orayı biliyor musun? İlar oralı."

"Biliyorum." Adamın gülümsemesi soldu ve solgun gözlerini sanki yılandan yapılmış gibi Aiz'e dikti. "Güzel bir atın var," dedi usulca.

Aiz'in boynu diken diken oldu. Elias Bisker'in bir gecekondu mahallesi olduğunu biliyordu. Orayı bilerek seçmişti. Aiz kimseyi bu konuda ikna edemezdi.

o bir soyluydu. Ama Bisker -en azından Dolbra'ya göre- Aiz'in Kabile Toprakları'nda kimsenin bilmeyeceğini düşündüğü kadar silik bir yerdi.

Hele ki karısına ya da çocuğuna yanlış bir şekilde baktığında onu tek yumruğuyla ikiye bölebilecek bir adam.

"Tregan bir hediye idi," dedi Aiz. "Benden daha büyük imkânlarla sahip birinden."

Cero'yu düşününce Aiz'in göğsü sıkıştı. Manastır. Bir adamın şüphesi yüzünden başarısız olamazdı. Div Ana Ruhyan hakkında bir şeyler söylemişti. Onun güveninin anahtarı. Başkalarının göremediğini görüyor. Aiz çocuğa baktı.

Ruhyan, Aiz'e Hani'yi hatırlatarak muzipçe sırttı. Aiz de gülümsemekten kendini alamadı.

"Şuradaki benim atım." Tregan'ın bağlı olduğu yeri işaret etti. "Treg hiçbir şeyden ürkmez, yarı kurt olan küçük çocuklardan bile."

"Yarı kurt," dedi çocuk ama yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. "Ona binebilir miyim?"

"Elbette," dedi Aiz. "Eğer ailenin bir itirazı yoksa. Daha hafif bir yük taşımaktan mutlu olur. Ve kardeşinin atından daha hızlıdır. Rüzgar kadar hızlı."

Ruhyan özlemle iç çekti. "Rüzgar gibi hızlı gitmek istiyorum." "Pffft." Ateşin ötesinden bir ses geldi. O çocuk ki

Aiz'den daha gençti ve Laia'nın koyu altın gözleriyle düşünceli bir şekilde yakışıklıydı. "Hiçbir at Lili'den daha hızlı değildir."

"Tregan öyle." Aiz sadece Ruhyan'a odaklandı. Çocuğa göz kırptı. "Güven bana."

Ruhyan ona birkaç saniye baktı ama sanki daha uzun sürmüş gibi geldi. Div Ana'nın nerede olduğunu bilmek istiyorum. Bu gerçeğin zihninin yüzeyine çıkmasına izin verdi. Halkıma yardım etmek istiyorum.

"Sana güveniyorum," dedi sonunda, sırtışı karanlıkta bir ışık gibi parlıyordu. "Peki onunla yarışabilir miyim?"

Bu sözlerle birlikte kampta bir şeyler değişti. Laia rahatladı. Elias gülümseyerek oğluna baktı.

"Sabaha aşkım." İlyas ayağa kalktı ve Ruhyan bir çığlık atarak aşağı indi. "Yarışı ben yöneteceğim, kim kaybederse bir hafta çamaşır katlasın. Şimdi, kız kardeşlerin nerede?"

"Zuriya Fakira'nın yanında-" Ruhyan söyledi. Ölülerle ilgilenenler, diye hatırladı Aiz. "Karinna da o çok nefret ettiği Aish Kabilesi'nden çocuğu dövüyor. Ona yapmamasını söyledim, çocuk ondan daha büyük ama Kari'yi bilirsin."

Laia şaşırılmış görünüyordu ve Sadhese diline kaydı.

"Pires?" "Merak etme," dedi Ruhyan. "O iyi-"

"Onun için endişelenmiyorum, Ruh," dedi Laia. "Elias-"

"Ben hallederim," dedi, Laia ona ters ters bakmadan önce yavaşça gerinerek.

"Aceleniz varmış gibi görünmüyor?"

Omuz silkti. "Kızım ukala bir Aish çocuğuna ders vermeyi uygun görüyorsa, ben kim oluyorum da karışıyorum?"

"Jaldi!" Laia öfkeyle "Jaldi" deyince kocası güldü ve uzun bir öpücük için eğildi.

Oğulları babalarını geceye kadar takip etmeden önce birbirlerine bakıp aynı tiksinti ifadesini takındılar. Diğer Kabile üyeleri birbirleriyle sohbete daldı.

"Kızım Karinna," dedi Laia. "On dört yaşında. Sufiyan'dan sonra ikinci çocuk. Ve ailenin geri kalanının toplamından daha fazla öfkesi var."

Aiz, belki de daha öfkeli olduğunu düşündü. Ama babası daha ölümcül.

"Ruhyan-Ruh- bana memlekette tanıdığım bir kızı hatırlatıyor," dedi Aiz. "Hani. O da rüzgârı severdi."

Laia başını eğdi. Yüz ifadesi yumuşaktı ama çenesinde çelik gibi bir ifade vardı. "Ailem korumacıdır," dedi Laia. "Ama buraya beni öldürmek için geldiğini sanmıyorum."

"Değilim," dedi Aiz ve Dolbra'nın ona söylediklerini hatırladı. "Sen Kabilen için bir tarih bekçisi ve hikâye anlatıcısısın. Bir hikâye avcısısın. Sanırım bu, başkalarının anlatılmasını istemediği hikayeleri anlattığın anlamına geliyor. Ve bu onları kızdırıyor."

Laia şaşkınlıkla ona baktı. "Evet," dedi. "Bir Kehanni'nin rolünü çok iyi anlıyorsun."

"Bir hikaye için buradayım," dedi Aiz. "Ama sadece daha fazlasını öğrenmeyi umduğum için. Sanırım bunu yıllar önce anlatmıştın." Aiz Laia'ya kitabı göstermek için çantasına uzandı ama kafasının içinde bir ses çılgılık attı.

Hayır! Kutsal Div haykırdı. Bunu görmemeli!

"Ah." Aiz dondu kaldı. Kitabı Laia yazmıştı. Ona bunu sormak daha fazlasını öğrenmenin en kestirme yolu gibi görünüyordu. Aiz ne yapacağını düşünürken Laia kaşlarını çattı, yüzündeki endişe yerini ihtiyata bıraktı.

"Ne diyordun?"

"Bağışlayın beni." Aiz kendini toparladı ve kitabı çantasına bıraktı. Div Ana henüz onu yanlış yönlendirmemişti. "Uzun zaman önce anlattığın bir hikâye var: 'Fount'un Kabı'. Bu konuda daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

Laia orta mesafeyi düşünerek, "Fount'un Gemisi," diye mırıldandı. Aiz nefesini tuttu, Laia'nın bilgisini alıp Div Ana'nın hapsolmuş ruhunu bulmak için kullanmak için çılgınca sabırsızlanıyordu.

Ama Laia ifadesi düzelirken başını salladı. "Özür dilerim, ılar," dedi. "Ben böyle bir hikâye duymadım. Belki bana atfedilmiştir ama kaynağı ben değilim. Yine de ateş sıcak. Yıldızlar parlak. Anlat bana."

Laia yalan söylüyor gibi görünmese de Aiz emin olamıyordu. Belki de bu Div Ana'nın başka bir testiydi. Hikâye öylece ortaya çıkmayacaktı. Aiz buna layık olduğunu kanıtlamak zorundaydı.

"Bu hikâyeyi sana anlatırsam, paylaşmamamı rica etmek zorundayım," dedi Aiz, Tiral'in onu takip edebileceği birçok yolu düşünerek. "Güvenliğim için. Benim halkım küçük bir grup. İnançlarımız yüzünden zulüm görüyoruz."

"Ankana'da mı?" Laia kaşlarını çatı, merakı her halinden belliydi. "Kahinlerin herkesin onuruna saygı duyduğu bilinir. Kölelik kaldırılana kadar İmparatorluk ile ticaret yapmaya yanaşmadılar."

Aiz, "Her yerin dışlanmışları vardır," dedi.

Laia başını salladı ve ateşin etrafına bakındı. Bir cümle söyledi ve birkaç dakika önce toplanmış olan herkes sanki başka bir yerde acil işleri varmış gibi dağıldı.

"Senin iznin olmadan hikâyeni paylaşmayacağım," dedi Laia. "Konuş."

Aiz bunu dikkatle anlattı, Laia'nın sözüne rağmen Kegar'dan bahsetmedi. Kegari bu kadar kuzeyde pek bilinmezdi ve birinin varlığı dikkat çekici olurdu. Eğer Tiral onun peşindeyse, onu kolayca bulabilirdi.

Bunun yerine, Div'in adını kullanmadan, Aiz büyük bir felaketten kaçan kutsal bir din adamını anlattı. Halkı için anavatanından çok uzakta yeni bir ülke bulmasını ve sonra onları geride bırakıp kendini kapana kısılmış bulmasını.

Laia öyle bir sükûnetle dinliyordu ki, sanki her kelimeyi kanına işliyordu. Ona göre bu basit bir ateş başı sohbeti değildi.

"Cesedi çoktan öldü, Kehanni." Aiz kutsal görevinden bahsetmeyi planlamamıştı ama bu hikâye kanına ateş düşürmüştü ve tutkusunun gerçekliğinin Laia'yı ona yardım etmeye ikna edeceğinden emindi. "Ama ruhu kapana kısılmış durumda. Durum böyleyken buna tahammül edemem. Onu bulmalı ve serbest bırakmalıyım. Bunun sadece bir hikâye olduğunu söyleyeceğini biliyorum."

Laia, "Bir hikayenin gücü olmadığını söyleyecek son kişi benim," dedi. "Bazen bir hikayenin gücü

yeryüzündeki herhangi bir şey. Kutsal Ruhbanınızın hapsedildiğini ve onu kurtarmanız gerektiğini söylüyorsunuz. Hapishanesini tekrar tarif edin."

"Bir devin dişlerinin arasında. Hiçbir kürklü ya da tüylü yaratık oraya gitmez. Orası... yağmur ve rüzgar almayan buruşuk bir oyuktur."

Kehanni, pazusuna taktığı ahşap bir kolluğun üzerinde daireler çizdi, sanki karmaşık oymalarında bir anı arıyormuş gibi.

"Bir devin dişleri," diye mırıldandı. "Buruşuk oyuk- sen söylediğinde, sanki bu kelimeleri daha önce duymuşum gibi hissediyorum. Ama tam olarak hatırlayamıyorum. Bu beni aşiyor olabilir, Ilar. Eğer eğitimcim Mamie burada olsaydı..." Laia başını salladı. "Onu iki kış önce kaybettik. Her gün ona bir soru soruyorum. Bir düşüneyim. Bizimle tuz aldın. Ben bir çözüm bulana kadar misafir olarak kal. Bizim gibi yaşayın."

Kızgınlık Aiz'in boğazında safra gibi yükseldi. Kabileler herhangi bir yabancıyla paylaşabilecekleri kadar çok şeye sahipken, Kegar'ın en zayıflarına bakan din adamlarının kendilerine yetecek ekmekleri bile yoktu.

Kıskançlık Div Ana'ya hizmet etmezdi. Aiz kendini gülümsetti. "Bu çok cömertçe, Kehanni. Ama sana birkaç günden fazla yük olmak istemem."

Laia hiç şüphesiz Aiz'in sabırsızlığını hissetmişti. "Aylar sürebilir, Ilar," dedi nazikçe. "Bir hikâye avlamak umurumda değil. Belki de bunun olması gerekiyordu. Ama bana tavsiyede bulunabilecek başka Kehanniler bulmam gerekecek. Mesaj gönderip, kış ortası festivali Rathana için gittiğimiz Nur'da buluşma talep edeceğim."

Kadın ayağa kalktı ve seslendi. Bir süre sonra ateşin yanından kaybolanlar geri döndüler ve yanlarında dumanı tüten bir tatlı getirdiler. Laia Aiz için bir kâse doldurdu.

"Bu khiram," dedi. "Safranlı sütlaç, Kabile Saif'in spesiyalitesi. Yiyin. İiniz rahat olsun. Kabilemle güvendesin. Sabah konuşuruz."

Laia ayrıldı ve Aiz'in etrafında Saif Kabilesi yeleri sohbetlerine devam ettiler.

Aylar. Aiz'in ayları yoktu. Kardeş Noa, Olnas ve Hani şimdi Tohr'daydı. Aiz'in Tiral'i yok etmesi gerekiyordu. Ve sonra-

Kutsal Masallar, Dokuzuncu Kutsal Masal'ın açığa çıkmasının Dönüş' tetikleyeceğini söylüyordu. Halkı sonunda evine dönecekti. Sabırsızlık Aiz'in içini yaktı. Aylar!

Div Ana konuştu. Ben yüzyıllardır beklerken aylarca gecikmenin ne önemi var? Seni buraya sadece beni serbest bırakman için getirmedim. Kabilelerden alabileceğin çok şey var. Burada kalacaksın ve onların arasında yaşayarak öğreneceksin.

Aiz rperdi. Div Ana Kegar'da, hatta Ankan gemisinde olduğu kadar anlayışlı değildi. Hayal kırıklığına uğramıştı. Aiz bunu düzeltmek zorunda olduğunu hissetti.

Elbette, Div Ana, dedi içinden. Ne isterseniz yapacağım.

Quil ateşin yanında belirdi, etrafındaki gençlerin çoğunun dikkatini çekti ama ona yaklaşmadılar. Yüksek elmacık kemikleri, kare bir çenesi ve burnunda hafif bir çıkıntısı vardı; teni onunkinden daha koyuydu ve sanki günlerinin çoğunu dışarıda geçiriyormuş gibi altın sarısı bir parıltıyla doluydu.

Gözlerinin rengi hafif, tuhaf ve değişkendi. Bir an bir kedininki kadar parlak, bir an sonra kelebek karaamının dökülen yaprakları gibi daha yumuşaktı. Aiz daha önce hiç onunki gibi gözler görmemişti.

Kendine bir kse hiram doldurdu; bu kse kıkırdayan Ruh tarafından hemen çalındı. ocuk yanına oturdu

Aiz.

"En sevdiğim yemek," dedi. "Kimse Quil'den daha iyi khiram yapamaz."

Genç adam kendi kâsesini korudu. Aiz ona baktığında, yanakları kızarmış bir halde hızla gözlerini kaçırdı.

İlginç.

Aiz'in burada arkadaşlara ihtiyacı vardı. Çapalara. Burayı anlamlandırmasına yardımcı olacak insanlar - tercihen karşılığında ondan çok fazla şey talep etmeden.

Khiram'dan bir ısırık aldı. Tadı Aiz için çok hafifti.

"Bunu sen mi yaptın?" Kirpiklerinin arasından Quil'e baktı. "Olağanüstü. Nasıl olduğunu anlatır mısın?"

Quil de ona katıldı ama o daha cevap vermeden Ruh konuştu. "Hikâyeleri sever misin? Ama'ya bir tane anlattığına göre seviyor olmalısın."

"Yapmaman gerekiyordu-"

"Bir gün Kehanni olacağım," dedi Ruh. "Anlatacak güzel bir hikâyem var. Ama bu korkutucu. Çok büyük değilsin." Ona şüpheyile baktı. "Çok korkabilirsin."

"Quil burada." Aiz ona baktı, saçları yüzüne düşüyordu. "O beni güvende tutacak." Bir kızarma daha. Mükemmel.

"Peki o zaman," dedi Ruh. "Çok uzun zaman önce değil, böyle soğuk bir gecede..."

Ruhyan anlatmaya başladığında Aiz başını ellerine dayadı, dudaklarını araladı, dinlerken gömleği omzundan bir parça sıyrıldı ve teninin ateşin ışığında nasıl görüneceğinin farkında olarak yıldızları izledi.

Sadh'da bir şişe Attar satın almış ve bu sabah bileklerine biraz sürmüştü. Aiz, Quil'in kokuyu kendisiyle bağdaştırabilmesi için büyüsünü aşağı doğru sarkıttı. Ama koku parmaklarının arasından kasıtlı bir esintiyle dans etti.

Talep etme, dedi Div Ana Aiz'e. Coax. Sonra bağla.

Aiz zihninde rüzgâra mırıldandı. Çok güzel kokular taşıyorsun. Yaklaş lütfen, bunu seninle paylaşabilirim.

Rüzgâr direndi ama Aiz devam etti, Ruh'un hikâyesini sadece yarım yamalak dinliyordu. Sonunda Quil nefes aldı, bakışları şaşkındı.

"Güller," diye mırıldandı Quil. "Genelde çiçek açmazlar."

Ruh bir kaşını kaldırdı. "Ne gülü? Ben güllerle ilgili bir şey söylemedim. Dikkatini vermiyorsun!"

"Üzgünüm, Ruh."

Çocuk hikâyesine devam etti. Quil, Aiz'e bakmamaya çalıştı ama başaramadı.

Karanlık tarafından yarı gizlenmiş olan Aiz gülümsedi.

20 Quil

Sirsha, en azından, Quil'in unvanının ortaya çıkmasını ağırdan almış gibi görünüyordu, ona kuşkuyla bakıyordu

bir yandan da kendini bağlarından kurtarmaya çalışıyordu. Ancak prens ona doğru yaklaştıkça, başlangıçta sessiz kalan R'zwana sonunda dilini buldu.

"Kimliğinize dair elimizde hiçbir kanıt yok. Herhangi biri saçma bir dövüşçü ismi söyleyip kendisinin bir prens olduğunu iddia edebilir."

"Bu o, R'zwana," dedi kapıyı koruyan kır saçlı Jaduna, Quil'e bakarak. "Sekiz yıl önce Antium'a giden heyetin bir parçasıydım. Yüzünü hatırlıyorum." R'zwana bakışlarıyla yaşlı adamı alev alev yakabilirdi.

"Bana karşı gelme, D'rudo."

"Bir gerçeği ifade ediyor gibi görünüyor," diye önerdi Sufiyan. "Ama siz ikiniz bunu çözebilirsiniz. Yakalamamız gereken bir gemi var, bu yüzden onu çözebilerseniz, yolumuza devam edeceğiz."

Raan-Ruku, "Onu affedecek ve gitmesine izin vereceksiniz," diye tersledi. "Yasaları açıkça çiğnedikten sonra-"

R'zwana şikâyetlerini sıralarken Quil içini çekti. Küçük insanların tartışmasına izin vererseniz asla susmayacaklarını bilecek kadar sarayda bulunmuştu. Jaduna muhtemelen Quil'i bir parmak şıklatmasıyla su kabağına dönüştürebilirdi.

Ama Arelia yalnızdı ve Kegari şehrin içinde hamamböcekleri gibi geziniyordu. Buradan çıkmaları gerekiyordu.

O, kanayan Dövüş İmparatorluğu'nun veliaht prensiydi. Jaduna'nın bunu fark etme zamanı gelmişti.

Danışmanlar konseyi özellikle inatçı davrandığında teyzesinin sert bakışlarını, başını eğişini ve herkesin birdenbire ona karşı gelme konusunda üç kez düşündüğünü hatırladı.

Quil vücudundaki değişimi, omurgasındaki demiri, yumrukları sıkılırken başparmaklarının eklemlerine yaptığı baskıyı hissetti. Hepsi bunu hissetti ve hâlâ atıp tutan R'zwana sustu.

"İki ulusun bir anlaşması var." Quil, prensin söz konusu antlaşmayı ezberlemesi konusunda ısrarcı olan öğretmenine sessizce teşekkür etti. "Buna saygı gösterin. Yoksa silahımı çekmek zorunda kalacağım. Sen de sihrini kullanacaksın. Ve elimizde diplomatik bir olay olur."

R'zwana'nın gözleri de kız kardeşi gibi karanlıktı ama Sirsha'nın mizahından ve sıcaklığından yoksundu. Quil'in onun yerine gördüğü şey, saklamak için çok çalıştığı, iltihaplanmış bir güvensizlikti. Quil konuşmaya devam etti. Onu daha da kızdırmaya devam etti.

"Kız kardeşinden nefret ediyorsun. Bu çok açık. Ama bu benim sorunum değil." Quil kolundaki bıçağı yavaşça bıraktı ve R'zwana'ya yaklaştı, teyzesinin başkalarına yüzlerce kez yaptığını gördüğü gibi onun öfkesini avladı. Ta ki hızlı bir hareketle hançerini R'zwana'nın kalbine saplayana kadar.

"Bırak onu. Sabrım tükeniyor."

Bir an sonra, J'yan adındaki genç adam bıçağı parlayarak Sirsha'nın bağlarını kesti.

"Ben de Raan-Ruku'yum," dedi J'yan R'zwana'ya. "Raani'ye kızının bir Savaşçı ile girdiği bıçaklı kavgada öldüğünü söylemekten hoşlanmıyorum." Son kelimeyi zehir gibi tükürdü. Quil bu zehrin, Quil'in Sirsha'yı nişanlısı

olarak ilan etmesinden kaynaklandığından şüpheleniyordu.

"Jaduna doğumlu olabilir," dedi J'yan. "Ama o artık Jaduna değil. Bırakın onu gitsin. Avlamamız gereken bir katil var ve aptallığa ayıracak vaktimiz yok."

R'zwana'nın şakağında bir damar atmaya başladı. Sonra gülümsedi. Bu ani değişim o kadar sinir bozucuydu ki Quil hançerini daha sıkı kavradı.

"Eğer nişanlılarsa," dedi, "o zaman sadakat sözlerini söylesin. Jaduna sözleri, uygun tarafın şahitliğinde."

"Ekselanslarının Jaduna din adamlarından birinin gelmesini bekleyecek vakti yok," dedi Sufiyan, her kelimesinden küçümseme damlıyordu. "Tanrı aşkına, o bir Savaş prensi. Onun sözü geçerlidir."

R'zwana bakışlarını Sirsha'nın üzerinde sabitledi. "Sorun onun sözleri değil. Endişelenmeyin. Tam teçhizatlı herhangi bir Jaduna birkaç kelimeyle töreni gerçekleştirebilir."

"Yeter." Sirsha'nın sesi titriyordu. "R'zwana, bu gereksiz-"

"Yalan söylediğini biliyordum!" R'zwana Sirsha'nın kolunu tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Nişanlandım! Sanki biri seninle evlenmek istermiş gibi." Sirsha yüzünü buruşturdu ve onun acısını gören Quil'in öfkesi kabardı.

R'zwana'nın Sirsha'yı aşışılmasını neden bu kadar iğrenç bulduğunu bilmiyordu. Belki de Arelia ya da Sufiyan'a bu şekilde davranmayı hayal edemediği içindi. Ya da Sirsha'nın yalan söylemesine rağmen, bu konuda ne kadar kötü olduğu konusunda garip bir şekilde sevimli bir şey vardı ve bu onu korumak istemesine neden oluyordu.

Durum ne olursa olsun, ne yaptığını anlamadan R'zwana'nın suratının ortasındaydı.

Sufiyan yaklaştı, sesi alçaktı. "Muhtemelen Jaduna'yı öldürmemelisin Quil."

"Sözler ne?" dedi R'zwana'ya, ölü sessizliğinde. "Ben söyleyeceğim."

Sirsha şaşkınlıkla ona baktı ve R'zwana bir adım geri çekildi. Quil'in bu kadından ilk başlarda duyduğu hoşnutsuzluk giderek tiksintiye dönüştü. Anlaşmalar, yasalar ya da mantıkla hiç ilgilenmiyordu. Sadece kız kardeşini öldürmek istiyordu. Bir noktada, bunu haklı çıkaracak bir neden bulacaktı. Bu işi ne kadar uzatırlarsa, kadının başka bir boşluk yaratma ihtimali o kadar artacak ve Jibaut'un kanaması içinde o kadar uzun süre sıkışıp kalacaklardı.

Jaduna yeminleri hakkında pek bir şey bilmiyordu; öğretmeni anlaşmalara odaklanmıştı. Aileler ve mal varlıkları işin içine girdiği için bir Savaş yemininin bozulması biraz zaman alırdı. Ama bunlar çözülebilirdi ve Quil, Jaduna nişanının farklı olduğunu gösteren hiçbir şey duymamıştı.

"Çabuk olun," dedi Quil. "Sufiyan'ın da dediği gibi, gitmemiz gereken bir yer var."

"Pekâlâ." R'zwana'nın şaşkınlığı belliydi. "J'yan, tanıklık sözleri."

Diğer Raan-Ruku tereddüt etti ve Sirsha'nın kız kardeşi adama öyle bir bakış attı ki Quil derisinin soyulmamasına şaşırdı. J'yan iç çekti.

"Ben, Kin Deshma'dan J'yan Deshma, bu birleşmeye tanıklık ediyorum."

R'zwana D'rudo'ya karşı boğazını temizledi. Başını salladı ama yine de konuştu. "Ben, Kin Inashi'den D'rudo Inashi, bu birleşmeye tanıklık ediyorum."

R'zwana ona iğrenç bir şekilde gülümseyip bir hançer çekerek Sirsha'ya uzattığında Sirsha'nın yüzü soldu. "Kelimeleri biliyorsun kardeşim," dedi. "Onları yeterince sık duydun."

"Ben, Sirsha W-W-Westering, benim adım Quil-"

"Tam adı," diye tısladı R'zwana. "Kanı unutma."

Sirsha yüzünü buruşturdu ve elini kesti. "...Zacharias Marcus Livius Aquillus Farrar benim Adah'ım, ruhumun yarısı. Kalbimi ona emanet ediyorum, kıyas kabul etmez bir hediye."

R'zwana bıçağı aldı ve Quil'e uzattı. "Bir anlaşmayı ezberledin, sanırım bunu tekrarlayabilirsin?"

Bıçakla avucunu kesti. "Ben, Zacharias Marcus Livius Aquillus Farrar, Sirsha Westering'i Adah'ım, yani ruhumun yarısı olarak adlandırıyorum." Sadece birkaç kelimeydi. Hiçbir anlamı olmayacaktı. Sirsha'ya teselli edici bir şekilde bakmaya çalıştı ama onun bariz sıkıntısı karşısında bakışlarını kaydırıldı. "Kalbimi ona veriyorum, kıyas kabul etmez bir hediye."

R'zwana aralarına baktı. "Eller," dedi ve Sirsha içini çekerek kendi ellerini Quil'e uzattı.

Onu aldığı anda, kanları birbirine karıştığında, vücudu buz gibi soğudu, sonra sanki ateşi varmış gibi aşırı ısındı.

R'zwana burnunu çekerek, "Şahit oldum," dedi.

J'yan ve D'rudo da onu onayladı. Sirsha Quil'i serbest bıraktı. Bir an sonra, odada pencere olmamasına rağmen sanki bir pencere açılmış gibi hava değişti. Quil'in boynu yandı ve telaşla aşağıya baktı. Bir yara ya da derisinden çıkan bir ok görmeyi bekliyordu.

Onun yerine, boğazında parıldayan ince gümüş bir zincir ve ona bağlı bir madeni para buldu.

"Bu da ne böyle?" diye sordu.

"Bu gerçek bir Jaduna yemininin işaretidir," dedi R'zwana. "Mükemmel," dedi Sufiyan. "Hadi gidelim."

Kimse itiraz edemedi Sufiyan odadan fırladı, Quil de onu takip etti. Prens Sirsha'nın elini tuttu, sözde nişanlı oldukları için en azından ona dokunmaya çalışmamasının garip olacağını fark etti.

Uzun bir koridordan geçip merdivenleri hızla çıkarken Sufiyan, "Yürüyün, yürüyün," diye mırıldandı. "Fikirlerini değiştirmeden önce."

Binanın kapısından çıkıp yağmurlu gecenin içine daldılar. Önlerinde bir figür belirdi ve Sufiyan daha o ellerini kaldıramadan yayını gerip nişan aldı.

"Benim!" Arelia sıırıslıklamdı, Sufiyan'ın yüzündeki cani ifadeyi görünce yüzündeki ifade bozuldu. "Kegari shabka'ya bindi. Tam da motoru anlamaya başladığım sırada. Onlardan zor kurtuldum. Seni pazarda yakaladım ama sen Sirsha'nın peşinden gittin, ben de sıkışıp kaldım."

Elinde bir çanta tutuyordu. "Biraz erzak aldım. Görevin o kısmını unuttuğun için."

Arelia, Quil'in hâlâ Sirsha'nınkiyle sarmaş dolaş olan eline baktı. Jaduna'nın bir teşekkür bile etmeden ortadan kaybolmasını bekleyerek elini çabucak bıraktı. Ama o sadece endişeyle sokağa baktı. Sesler duyuldu.

"Gözden uzak bir yere gitmeliyiz." Sirşa başıyla bir ara sokağı işaret etti. İçeri daldılar ve başka bir dar sokağa çıktılar,

dört Kegari askerini gördü. Yanlarında birini sürüklüyorlardı. Kıyafetlerine bakılırsa bu bir Savaşçı'ydı. Quil askerlerin Kegari dilindeki konuşmalarını anlayamıyordu ama içlerinden biri çenesini ovuşturuyor ve esirlerine ters ters bakıyordu; Savaşçı mücadele etmişti.

Quil, zırhı zayıf olan dört askerine uzandı. Omzundan ve boynundan vurdu ama Sirsha kolundan tuttu. "Hepsiyle savaşamazsın Quil," dedi. "Jibaut'tan canlı çıkmak istiyorsan olmaz."

Onu çok geç geri çekti; Kegari'lerden biri heyecanla bağırarak yukarı baktı.

"Koş-" dedi ama gökyüzünden gelen ani bir rüzgâr, Sufiyan ve Quil'i kaçmaya çalıştıkları sokağa doğru acımasızca sürükledi. Hâlâ arkalarında olan Arelia bir çitin içine daldı.

"Bu da ne- Quil!" Sufiyan yakındaki bir duvarı tırmaladı ama tutunamadı ve Quil'in yanında yolun ortasına savruldu.

Quil'in sinirleri ona kaçması için bağıırıyordu ama hareket edemiyordu. Konuşamıyordu bile. Bu nasıl mümkün olabilir? Başka bir cehennem Kegari icadı mı? Sirsha'nın nereye gittiğini görmeye çalıştı ama buna ihtiyacı olmadığını fark etti çünkü kolyesi yanıyordu ve onu birkaç metre ötede gizlenmiş olarak hissetti.

Bunun üzerinde duracak zamanı yoktu çünkü ara sokağın karanlığından bir figür belirdi. Uzun boylu, kapüşonlu, geniş omuzlu ve gri pullu zırhlıydı. Yüz hatları neredeyse tamamen gölgede kalmıştı ama Quil soluk tenini, keskin çenesini ve alaycı ağzını seçebiliyordu.

"Quil Farrar," dedi adam, Ankanacası bozulmamıştı. "Martial veliaht prensinin ta kendisi. Uzun zamandır sizi görmek istiyordum."

Üzerinde rütbesine dair hiçbir işaret yoktu ama askerlerinin geri çekilme şekli ve yürüyüşü Quil'e onun sıradan bir subay olmadığını gösteriyordu. Havanın kendisi adamın etrafında çatırdıyor gibiydi.

Quil rüzgâra karşı direndi ve figürün elinden beyaz metal bir dal çıkıp Quil'in omuzlarına dolanmadan önce bir anlığına serbest kaldı.

"Kıpırdamadan dur," dedi adam. "Bakmama izin ver-"

Karanlıktan ince bir bıçak fırladı ve adamın omzuna saplandı. Üç bıçak daha kafasının yanından geçip arkasındaki iki askere saplanınca irkilerek tısladı.

Sirsha'nın yüzü yolun sonunda belirdi, ellerinden daha fazla hançer fırlıyordu. "Çekil, koruyorum!"

Rüzgâr kesildi ve Quil ile Sufiyan, Sirsha ve Arelia'nın peşinden ara sokağa daldılar. Jaduna onları çabucak solladı ve bir bahçeden geçerken, cam parçalarıyla kaplı bir duvarın üzerinden atlarken onu takip ettiler.

çamurlu, dolambaçlı sokaklardan geçerek iki ahır arasındaki dar bir alanda durdu. İçeride hayvanlar hareket ediyordu. Arelia at gübresi kokusuyla burnunu kırıştırdı.

"Eskisinden daha fazla devriye var," dedi Sufiyan nefesini tuttukten sonra. "Artık burada olduğumuzu biliyorlar. Ve bir gemimiz yok."

Quil Sirsha'ya döndü. "Teşekkür ederim," dedi. "Bizi ödeşmiş say. Avda iyi şanslar." Sufiyan'a baktı. "Hepimiz başarılı olmanızı umuyoruz. Yine de-" Bakışları çaldığı bileziğe kaydı. "Onu geri istiyorum."

"Gidemezsin." Ona, sanki kendisini gözünden bıçaklamasını önermiş gibi baktı. "Biz artık Adah'ız, ruh ikiziyiz. Bu basit bir nişandan çok daha derin bir bağ. Yeminimiz gerçekleşene kadar birbirimize yakın durmalıyız, yoksa kemiklerimiz yanıyormuş gibi hissedeceğiz."

"Ne kadar yakın?" Quil telaşla sordu.

Sirsha, "Jaduna efsanesine göre, bir bulut kedisi avlanmak için daha uzağa gidemez," dedi. "Pratikte bu bir ya da iki mil demek."

Bir an için anlamadı. Sonra anladı. Kanayan, yanan gökyüzü. Neden Sufiyan'ın Sirsha'yı kurtarması için onunla konuşmasına izin vermişti? Ve neden bir kez olsun önceden düşünmeden bir plan yapmıştı da sonuç bu olmuştu?

"Sadakat sözlerinin kendimi sana zincirlemek anlamına geldiğinden bahsetmiş olabilirsin-" Quil kolyeyi çıkarmaya çalıştı. Kopmadı.

"R'zwana beni oracıkta öldürürdü! Hiçbir Jaduna Adah yeminini açıklamadan nişanlanmaz. Ayrıca, anlaşmalarımızı baştan sona biliyorsun. Yemini de anladığımı varsaymıştım."

"I-" Quil elini yağmurdan sıırıslıklam olmuş saçlarında gezdirdi, gözleri faltaşı gibi açılmış Arelia'dan Sufiyan'a baktı ve yüzünü acıyarak buruşturdu. "Kim olduğumu biliyorsun," dedi sonunda Sirsha'ya. "Ben-"

Benim için iyi olamayacak kadar ilgi çekici bir iz sürücüyle. Bunu söylemedi ama Sirsha'nın ifadesinden en kötüsünü düşündüğü anlaşıyordu.

"Kurtarılmayı ben istemedim, yüce prens," diye hırladı. "Özellikle de bir nişanlı tarafından. Hayatımı kurtardın ama bu süreçte beni kendi hayatına sürükledin. Sadakat sözcüklerini söylemek istemedim. Ama oldu, yani bir Jaduna yemin parasını alt etmeye çalışmanın getirdiği acı ve ıstırabın tadını çıkarmak istemiyorsan, aramızdaki bağı koparacak bir Raani bulana kadar bana mahkûmsun."

Quil'in içini bir rahatlama kapladı. "O zaman sonsuza dek sürmeyecek," dedi. "Onu kırabiliriz."

"Evet." Sirsha gözlerini devirdi. "Eninde sonunda. Ve birlikte ne kadar uzun zaman geçirirsek, kendimize acı çektirmeden o kadar uzaklaşabiliriz. Şimdilik seninle geleceğim. Öyle dehşete düşmüş gibi bakma. Bıçak kullanmakta iyiyimdir. Güney Kıtası'nı hepinizden daha iyi biliyorum. Ve Jibaut'tan çıkmamıza yardım edebilecek birini tanıyorum. Tabii konuşmayı bırakıp bu sokaktan çıkabilirsek."

Quil onu incelerken içgüdüleri karıncalandı. Büyüsünü kullanma, onu düşünceleri ve anıları aracılığıyla anlama arzusu, su altında mahsur kaldığında nefes alma ihtiyacı kadar güçlü hissettirdi. Elini yarı kaldırdı, ona dokunmaya, teslim olmaya hazırdı.

Sonra alçak bir suçlu gibi çalacağını hatırladı ve büyüü zihninin gerisine itti.

"Bir şey saklıyorsun," dedi.

"Birçok şey saklıyorum prensim," dedi. "Artık nişanlandığımıza göre, eminim hepsini öğreneceksiniz." Sirşa bir parmağını göğsünde gezdirdi, karanlık gözleri ona bakarken anlamsızdı. Çam ve gökyüzü kokusu adamın duyularını doldurdu ve bakışları adamın dudaklarına kaydı.

Bir an için görebildiği tek şey oydu. Sonra kadın gülümsedi ve adam kiminle uğraştığını hatırladı.

"Başka bir devriyenin geldiğini duyuyorum." Sufiyan ve Arelia'ya bakmak için geri döndü. "Buradan çıkmak istiyorsunuz, değil mi? Beni takip edin."

Kade Sirsha'yı gördüğüne sevinmemişti. Belki de boğazına bıçak dayadığı içindir. Ya da Sirsha evine girdikten yaklaşık üç saniye sonra yüzüne yumruk attığı için - Quil, onun da Sirsha kadar tatmin edici bulduğundan emindi.

Kade şimdi gözleri dönmüş ve paniğe kapılmış bir halde, sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi odanın içinde etrafına bakınıyordu. Quil yüksek pencereleri, kadife koltukları, nadir kitap ve parşömenlerle kaplı karmaşık oymalı masaları inceledi. Güzeldi. Ama hızlı bir çıkış için iyi tasarlanmamıştı, tabii Kade kendini öldürmek istemiyorsa. Denese bile Quil onu durdurmaya meyilli değildi.

"Bana ve arkadaşlarıma at ve erzak temin edeceksin," dedi Sirsha Kade'ye. "Bunu yaygara koparmadan yapacaksın, yoksa Reli burada hayatının işini yakıp kül ederken göz kapaklarını açık tutarım."

Kade kısa, paniklemiş bir kahkaha attı. "Yapamazsın."

"Bu kadar acelem olmasaydı daha kötüsünü de yapardım," dedi Sirsha.
Yürü."

Kade ayağa kalktı, ellerini kaldırdı. "Arkadaşlar." Güldü. "Onların muhtemelen bir hafta bile dayanamayacak bir grup şeytani Martial olduğunu söylediğini sanıyordum."

Quil, omuz silkmiş olan Sufiyan'a baktı. Prens, Sirsha'nın yalan söylemek ve inkar etmek istediğini anlayabiliyordu.

Dövüşler artık hayatta kalması için çok önemliydi. Ama hakkını yemeyelim, çenesini kaldırdı.

"Atlar, Kade." Bıçağı adamın boynuna dayadı. "Şimdi."

Kade başıyla onayladı ve önlerinde merdivenlerden inip arka kapıdan çıkarak büyük bir ahıra doğru ilerledi. Sirsha at etinin zenginliğine bakarken takdirle ıslık çaldı. Burada bir Maskenin binebileceği herhangi bir binek kadar güzel bir düzine hayvan vardı.

Sufiyan ve Arelia atları eyerlerken, "Seni havalı piç," dedi. "Senin paraya ihtiyacın yok. Kız kardeşim sana ne teklif etti ki, bunun için bir arkadaşına ihanet ediyorsun?"

"Onu benden uzak tut." Kade hançerine ters ters baktı. "Tökezleyip yanlışlıkla beni bıçaklamayı istemiyorum."

"Eğer seni bıçaklarsam, bu kazara olmayacak."

Küçümser görünmeye çalışıyordu ama Quil omuzlarındaki sertlikten ve çenesinin gerginliğinden Kade'in ihanetinin onu yaraladığını anlayabiliyordu.

Bu da Quil'in korsana bir bıçak saplamak istemesine neden oldu.

"Neden bana ihanet ediyorsun?" Sirsha, Quil'in birkaç adım ötede olduğunu unutmuş gibi sessizce Kade'ye sordu. "Ailemin bana ne yaptığını biliyorsun. Sana asla ihanet etmezdim."

Kade mürekkep lekeli ve yara izli ellerine baktı. "Bu... katil," dedi. "Aradığınız kişi. Bilmiyorsunuz Sirsha, onun ne kadar korkunç biri olduğunu anlamıyorsunuz."

Quil'in bakışları Sirsha'ya kaydı. O mu? Jaduna denizde geçirdikleri tüm günlerde bu gerçeği paylaştılar.

"Daha önce işlerime hiç ilgi göstermemiştiniz," dedi Sirsha. "Neden şimdi?"

"Çünkü sen benim arkadaşımsın," dedi Kade ve Sirsha'nın alay etmesi üzerine içini çekti. "Sana bir şey olmasını istemiyorum."

"Bu yüzden mi beni kız kardeşime sattın?" Sirsha dedi ki. "Beni öldürecekti, Kade. Beni boğup cesedimi martılara yem olarak bırakacaktı. Önümüzdeki üç ay boyunca rıhtıma her gittiğinde arkadaşının yanından geçecektin!"

"Neyle uğraştığınızı anladığınızı sanıyorsunuz. Ama anlamıyorsun. Sen-" Kade garip bir şekilde solgunlaştı, donmuş süt rengine döndü. "Yapamam-" Ondan uzaklaştı. Sirsha geri çekildi, onun sıkıntısına o kadar şaşırmıştı ki muhtemelen onu tehdit etmenin bir anlamı olduğunu düşünmemişti. "Daha fazlasını söyleyemem," dedi. "Sorma. Lütfen dikkatli ol."

"Hazırız," dedi Sufiyan. "Hadi gidelim."

Sirsha ahırdaki kancalardan birinden bir ip aldı ve Quil'e fırlattı. Quil ipi yakaladığında aklına bir şey geldi.

"Bu şehri biliyorsun," dedi Quil Kade'e. "Kegari yedek kuvvetleri hakkında ne biliyorsun?"

"İpleri çözersen sana söylerim."

Quil scim'ini Kade'in karnına dayadı. "İşe yaramayan bir kelime daha edersen bağırsaklarını deşerim."

"Şehrin güneyinde beş bin askerleri var." Kade endişeyle scim'e baktı. "Elli Yelkenli. Seni aramak için tarama yapıyor olacaklar."

Quil başını salladı ve Sirsha'ya dönüp bakarak ipi bıraktı. "Eğer bağlıysa, burada olduğumuzdan şüphelenirler."

"Onları izimizden uzaklaştır, Kade." Sirsha kısırağına bindi. "En azından bunu yapabilirsin."

Kade başını salladı. "Söyleyeceğim. Ve yemin ederim kız kardeşine hiçbir şey söylemeyeceğim." Dudakları gerildi. "Zaten verdiği sözleri tutmaz."

"Sana ne vaat etti?" Sirsha sordu. "Ondan ne istedin, Kade?"

"Sirsha." Quil dışarıya baktı. Çok fazla oyalanmışlardı. "Bir saat içinde şafak sökecek. Eğer Kegari bizi görmeden buradan çıkmak istiyorsak, gitmemiz gerek."

Kade, Quil'e sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Kegari senin endişeleneceğin en son şey." Sirsha'ya başıyla işaret etti. "Özellikle de onunla birlikteysen."

Sirsha

Büneş doğduğunda, Sirsha grubu Jibaut'un güneybatısındaki Devan ormanının derinliklerine götürmüştü. Ne zaman

Liman şehri görüş alanından çıkınca yavaşlamalarını önerdi ama Quil ağaçların arasından bir Kegari gözcüsünün onları fark etmemesi için çalılıkların arasından yollarını açarak ve yukarıya göz atarak onları ilerletti.

Güçlü Kegari askeri -her kimse- Quil'i görmüş ve teşhis etmişti. Gökyüzü fareleri her yerde onu arıyor olmalıydı.

Daha da kötüsü, Sirsha kendini huzursuz hissediyordu. Hem de hiç hoş olmayan bir şekilde. Belki de R'zwana'nın sümüksü varlığıydı. Sirsha bunu diğerlerinden sakladı ama R'z'in onu takip edeceğini biliyordu. Aynı avın peşindeydiler ve Sirsha daha iyi bir iz sürücüydü. R'z, Sirsha'nın çok ileri gitmesine izin verme riskini göze alamazdı.

R'z'in intikamcı yüzünü hatırlayınca ürperdi. Her zaman sorunlu bir ilişkileri olmasına rağmen, R'zwana kendisinin en kötü versiyonuna dönüşmüş gibi görünüyordu.

Ama Sirsha'nın zihnindeki gölge R'z gibi hissettirmiyordu. O sanki başka bir şey onu takip ediyormuş gibi hissetti. Sirsha ne zaman onu takip etmeye çalışsa, ortadan kayboluyordu.

Nihayet gün batımından sonra durdular. Sirsha bildiği bir mağarayı gördüğünde daha ileri gitmeyi reddetti.

"Atların dinlenmeye ihtiyacı var." İlerideki patıkaya özlemle bakan Quil'e ters ters baktı. "Ve ben açlıktan ölüyorum."

Huysuzdu, doğru, ama aç olduğu için değil, katilin izi artık silik olduğu için. Yanlış yöne giden her kilometrede Elias'ın yemin parası daha da yanıyor, sanki Sirsha'ya onunla yaptığı anlaşmanın gereğini yerine getirmediğini hatırlatıyordu.

Şimdilik sadece yanacaktı. Ancak zamanla görev, kendisinin ve çevresindeki herkesin zararına olacak şekilde diğer tüm ihtiyaçların yerini alacaktı.

Bunu olduğunda düşünecekti. Şu anda yemeğe ve uykuya ihtiyacı vardı.

"Peki," dedi Quil atından inerken. "Sufiyan, mağarayı temizle. Ben etrafı kolaçan edeceğim."

"Dikkatli ol." Sözcükler Sirsha'nın ağzından, o onları durduramadan çıkmıştı. "Düşüncesizce bir şey yapıp konumumuzu ele vermeyin," diye ekledi, onun iyiliğini gerçekten önemsediyini düşünmesin diye. "Olur da Kegari bizi Jibaut'tan çıkarken takip ederse diye."

Quil onu dikkatle inceleyerek başını salladı ve Sirşa kıvrınarak arkasını döndü.

"Sen iyi misin?" Quil sordu.

"Açlıktan ölüyorum," diye tersledi. Gerçek buydu, ama hepsi değil. Ama Sirsha'yı rahatlatmak için kabul etti. Yalan söylediğinde her zaman yaralı bir köpek yavrusu gibi incinmiş görünürdü. Ve anlamadığı nedenlerden ötürü, onu kandırmak Sirşa'yı berbat hissettiriyordu. Belki de lanetli Adah yemini yüzünden.

Adam gözden kaybolduğunda, Sirşa bitkin bir halde sırt üstü yere yığıldı. "O hep böyle midir?" diye sordu. Bir an sonra Sufiyan ve Arelia onun üzerine eğildiler.

"Yani arkadaşlarına karşı o kadar korumacı ki, güvende olduklarından emin olmak için geri dönüyor," dedi Arelia, "hepimiz kadar yorgun olsa bile mi?"

Sufiyan, Sirşa'ya alaycı bir gülümseme sundu. "Takdir etmeyi öğreneceksin."

"Nankörlük etmeye çalışmıyordum." Sirşa doğrulduğunda kendini küçük ve önemsiz hissetti. "Ve bir çift bebekten ders almaya ihtiyacım yok."

Sufiyan ellerini havaya kaldırıp uzaklaştı ama Arelia gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Ben on sekiz yaşındayım," diye teklif etti. "Suf da öyle. Biz çocuk değiliz."

"Tam anlamıyla demek istemedim-"

"Hayatının çoğunu yalnız geçirdiğinin farkındayım," diye devam etti Arelia, beceriksiz hayvanlara ya da mağdur küçük çocuklara özgü bir nezaketle. "Ama sana sadece yardım etmeye çalışanlara karşı kaba olmamayı öğrendiğine eminim."

Bununla birlikte Sufiyan'ı mağaraya kadar takip etti, bu da iyi oldu çünkü Sirşa'nın yüzü utançtan yanıyordu. Söyleyecek özlü ve ısırtıcı bir şey bulmaya çalıştı ama başaramadı. Sinirle, onları gizlice dinlemek için büyüsünü kullandı, ama sadece Arelia'nın icatlarından birini tartışıyorlardı ve Sirşa casusluk yaptığı için kendini gülünç hissetti.

Karanlık ormana baktı ve Adah parasını elinde evirip çevirdi. Eğer gerçekten Quil'i Adah'ı olarak seçtiyse, altın yüzeyi yeminlerini simgelemek için karmaşık bir şekilde desenlenmiş olan bu para bir teselli kaynağı olacaktı. Onun güvende olup olmadığını hissedebilir, kalbinin atışını kendi kalbiyle aynı anda hissedebilirdi.

Bunun yerine, madeni para donuk, düz ve hoş olmayan bir şekilde ağırdı.

Quil nihayet geri döndüğünde, Sirşa'nın hissettiği kadar yorgun görünüyordu, burnundaki çiller beyazlamış teninde belirgindi. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Çocukça görünmemek için Sirşa akşam yemeği hazırlamayı teklif etmişti.

Geriye kalanlar küçük bir ateşin üzerinde fokurdadı.

"Herhangi bir takip izi görmedim." Quil, mağaranın arka tarafında uyuyan Arelia ve Sufiyan'ı uyandırmamak için sessizce konuştu. "Ama bundan bahsederken aklında biri olduğu çok açık. Bunu ortaya çıkarabilirim."

Sirşa bir parça gözleme kesti ve ısıtmak için ateşin üzerinde dengeledi. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Quil'in saçları yüzüne düştü ve yüz ifadesini tam olarak okuyamadı. "Kız kardeşinin bizi takip etmesinden endişelenmiyor musun? Belki de aynı katilin izini sürdüğünüz ve o bu işte berbat olduğu içindir? Yani siz katili takip ederken onun sizi takip etmesi daha mı kolay?"

Lanet olsun, çok hızlıydı.

"Başınız sağ olsun," dedi Sirsha. "Kız kardeşimin çarpık zihnini resmen anlıyorsun." Onun beklenti dolu ifadesi karşısında Sirşa içini çekti. Ona söylemeliydi - yakında anlayacaktı. "Evet, bizi takip ediyor. Onu ve J'yan'ı hissedebiliyorum. Sanki bir

Beynimde kızarıklık var." Başka bir şeyden bahsetmeyi düşündü hissetti ama buna karşı karar verdi. Quil zaten başının belada olduğunu düşünüyordu ve şimdilik, R'zwana'nın onu yerel kuş nüfusuna yem etmesini engellemek için nişanlarının saçmalığına ihtiyacı vardı. Quil onu geride bırakırsa, R'z nişanın sahte olduğunu düşünecek, Adah yemini bir yana, öfkelenip Sirsha'yı öldürecekti.

"Bir dahaki sefere söyle," dedi Quil ve kolyeyi çekti. "Bu yemin parası. Davranışları değiştiriyor mu? Normalde olmayan duygular ya da hisler yaratıyor mu?"

"Adah sikkesi bir bağın tohumudur." Sirşa, Quil'in hangi duygu ve hislerden bahsettiğini merak etti. "Ama nasıl büyüyeceğine biz karar veririz. Duygularımızı değiştirmez. Sadece onları yansıtır. Jaduna arasında bazıları çocukken yemin eder ve asla arkadaştan öteye geçemezler. Onların

Yeminler eninde sonunda çözülür. Ben ve J'yan gençken yemin etmiştik. Ben Bulut Ormanı'ndan ayrıldığımda yeminimizi geri aldık. Üç Raanimiz buna şahit oldu ve yemin paramız kayboldu."

Sirsha bunu takip eden ıssızlık hakkında hiçbir şey söylemedi. Sonraki her gece boğazını tutarak uyandığını, nefes alamadığını hissettiğini. Jaduna yeminleri ona zarar verdi.

"Normal koşullarda," dedi Sirsha, "Adahlar birbirlerine güvenmeyi öğrendikçe madeni paranın üzerindeki oymalar da karmaşıklaşır."

"Ve bu gerçekleştiğinde, artık yakın olmak zorunda değiller mi?"

Onun Adah'ı olmaktan duyduğu tiksinti o kadar açıldı ki, Sirsha onu tekmelemek ve sonra da umursadığı için kendini tekmelemek istedi.

"Evet. Adah'larından binlerce kilometre uzağa seyahat ederek sözleşmeleri yerine getiren Jaduna'lar var. Aralarındaki bağ güçlüyse, bunun bir önemi yok," dedi.

Quil bu konuda ne düşündüyse -bunların hiçbirisi hakkında- söylemedi, onun yerine başıyla tencereyi işaret etti. "Ben temizlerim. İstersen dinlen. Ankana'ya giden uzun bir yol var."

"Tek başına nöbet tutmana izin verirsem nasıl bir nişanlı olurum?" Sirsha ona kirpiklerini kırıştırdı, çok kısa süren gülümsemesinden memnun oldu. Ona bir kase güveç koyduğunda, adam ona şüpheyile baktı.

"Seni zehirleyecek olsaydım," dedi Sirsha, "çoktan ölmüş olurdun." Ona uzatmadan önce bir ısırık aldı, böylece o kadar temkinli olmayacaktı. "Lezzetli."

Sonra yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. O kadar geçici bir hüznün ki, fark etmemiş olmayı diledi. Çünkü fark etmenin hemen ardından merak geliyordu.

Sirsha, Savaş İmparatorluğu'nun veliaht prensinin neden üzgün olduğunu merak etmek istemedi.

"Teşekkür ederim," dedi biraz hırçın bir sesle. Sirsha'nın tatmin edici bulduğu yemeği yemesi uzun sürmedi. İnsanları gülümseten bir şeyler yaratmak için malzemeleri karıştırmayı her zaman sevmiştir. Çocukken bile yol kenarında yaptığı yemeklerle gurur duyardı.

R'zwana bu yüzden onunla alay etti elbette.

Quil yıkanmak için yakındaki bir pınara giderken, Sirşa ormanın karanlığına baktı ve topraktan kız kardeşinin kamp yaptığı yeri göstermesini istedi. Etrafındaki araziye dair bir his zihninin yüzeyine çıktı. Quil dönüp önüne oturduğunda R'zwana'yı yaklaşık altı mil kuzeydoğuda bulmuştu. Hâlâ bileğinde olan bileziğine tekrar baktı ve bileziği çıkarmaya başladı.

"Onu sana geri vermeliydim," dedi. "Katilin izini sürmeme yardımcı olabileceğini düşünmüştüm."

Adam onun elini tuttu ve gecenin soğuğuna rağmen sıcak olan parmakları bileğindeki örgülü deride gezinirken kadın dondu kaldı. Adam başını salladı. "İz sürmene yardımcı olacaksa, sende kalsın. Sana bir şey getirdim."

Geniş, kalın bir yaprak açtı ve parmaklarını içindeki turuncu macuna batırdı.

"Ben keşif yaparken oldu." Bakışları R'zwana'nın dayacağı yüzünden iyice morarmış olan yüzünün sol tarafına kaydı. "Acı verici görünüyor. Bu yardımcı olacaktır. Alabilir miyim?"

Sirşa lapayı kendi başına uygulayabilecek durumdaydı. Ama yorgundu ve adam da teklif ediyordu, bu yüzden adam nazik bir dokunuşla lapayı cildine sürerken kıpırdamadan durdu. Acı yavaş yavaş hafifledi.

"Şifacılık bir prens için alışılmadık bir uğraş." Sirşa, teninin onunkine verdiği hisle oyalanmaktansa sessizliği doldurmanın daha iyi olacağını düşündü.

"Suf'tan öğrendim," dedi Quil. "Bu konuda çok yetenekli."

Quil'in sesinin tınısı, alçak sesle konuştuğunda bile güven vaat ediyordu. Sirsha onun konuşmaya devam etmesini diledi.

Aptal olma. Muhtemelen yıllarını bu güvenilirlik cilasını geliştirmek için harcamıştır.

"Annesi Serra'lı Laia. O da bir şifacı," dedi Sirsha. Hikâyeleri biliyordu ama Raider's Roost'taki sıkılmış tüccarlardan duyduklarının süslenmiş olduğundan emindi. "Ve bir kedim jadu." Kadim büyü, kanında gizli güçler taşıyanlar için kullanılan Jaduna terimiydi. "Sufiyan ya da kardeşleri bu büyüyü miras mı almış?"

Quil omuz silkti. Sirsha, Quil'in cevap vermeden önceki hafif tereddütünü hayal edip etmediğini merak etti. "Hiç sanmıyorum."

"Halkınızın gizemli sanatlar konusunda çok arkaik bir görüşü var. Kabileler bile. Jaduna soyumuzun izini büyü yoluyla sürer."

Quil, "Martials bu konuda bir çalışma yapmadı," dedi. "İmparatorlukta ya da Marinn'de, hatta Kabile Topraklarında bile yaygın değil. Halamın kendisininkinin nasıl çalıştığına dair hiçbir fikri yok. Çoğu Martial onda olduğunu bile bilmiyor."

Sirsha kaşlarını çattı, onun cehaleti karşısında skandala uğramıştı. "Tüm büyülerin bir düzeni vardır," dedi. "Aynı kaynaktan gelir."

"Mauth. Ölüm olarak da bilinir," dedi Quil. "Sufiyan'ın büyükannesi-"

"Bani al-Mauth. Ölümün Seçilmiş," dedi Sirsha. "Tüm Jaduna onu tanıyor. O da büyü kullanır ve hepimiz gibi onun büyüsünün de kuralları vardır. Duygularımızı bir element üzerinde uygulamalıyız. Bunu konuşma, şarkı, şiir, vücut hareketleri yoluyla yapabiliriz. Bazıları asa gibi nesneler kullanır."

"Ne kullanıyorsun? Ve elementiniz nedir?"

Sirsha sürgün edildiğinden beri kimseyle büyü hakkında konuşmamıştı. Kade bile onun tam olarak ne yaptığını

bilmiyordu.

"Rüzgârla, toprakla ve suyla konuşuyorum," dedi, Quil'in nesini merak ediyordu da ona ne söylemek istiyordu?

diye sordu. "Duygularım genellikle arzu ya da meraktır. Yardım talep ediyorum. Çoğunlukla, elementler bunu teklif ediyor - onlara ne aradığımı söylediğim sürece. Bazen bana sadece benim görebileceğim bir iz gösterirler. Ya da bir uyarı. Bazen de bir yerin görüntüsünü."

"Zihinsel olarak esnek olmalısınız. Açık," dedi Quil. "Belki de bu yüzden sen iz sürme konusunda iyisin ama kız kardeşin değil. Yaşlandıkça ve kendi yöntemlerine daha çok alıştıkça, muhtemelen bu konuda daha da kötüleşiyor."

Sirsha şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Böyle bir şeyi hiç düşünmemişti.

"Katilin de büyüğü var." Sirsha devam etti, ona kendisiyle ilgili bu kadar çok şey anlatmış olmaktan rahatsızdı. "İzini sakladı. Kolay değil ama özellikle güçlü zihinsel kontrolü olanlar için mümkün. Eğer onun hakkında daha fazla şey bilseydim-"

Kendini durdurdu. Zaten çok şey paylaşmıştı. Belki de çok fazla. Onun işinde güven akıllıca değildi. Zina yapan bir mücevher tüccarına güvenmek yerine Raider's Roost'ta tek başına kalsaydı, parası hâlâ elinde olacaktı. Kade'le ilişkisini profesyonelce sürdürseydi, R'zwana onu kendisine ihanet etmesi için asla manipüle edemezdi.

"Kes şunu," dedi Quil.

"Neyi durdurayım?"

"Bana ne düşündüğünü söyleyemeyeceğine kendini inandırmayı bırak," dedi. "Ben Kade gibi değilim. Ya da kız kardeşin gibi. Sana ihanet etmeyeceğim ya da seni yargılamayacağım. Kendi büyüün hakkında konuşmak istemiyor musun? İyi, bir daha sormayacağım."

Quil yüzüyle işini bitirmişti ve şimdi bileklerini tutuyordu, loş ateş ışığında ip yanığını incelerken uzun kirpikleri yanaklarında koyu lekeler oluşturunuyordu. Yavaşça, metodik bir şekilde çalıştı, güçlü elleri macunu ham derisine yedirdi, acıyı masaj yaparak dindirdi.

"Oh. Bu his-" Tüm vücudu gevşedi ve içinden gelen iç çekiş yarı yarıya uygunsuzdu. Quil'in solgun gözleri onunkileri buldu. Isı, güneyden doğan bir güneş gibi yavaşça tenine yayıldı. Başka tarafa bakmak istedi ama yapamadığını fark etti. Adamın elleri durdu ve kadın geri çekilmeye başladı ama adam onu bırakmadı.

"Daha işim bitmedi," dedi, kadının omurgasını ürperten bir emir tonuyla. Bir süre durakladıktan sonra, "Katil hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacınız olduğunu söylemiştiniz?"

"Evet," dedi Sirsha. "Duygularını ve elementini bilseydim, izini sürmek daha kolay olabilirdi. Elias kurbanlarının kalplerini bir demir çubukla yaktığını söyledi. Ama tek bildiğim bu. Önce onlara işkence mi yapıyor? Hepsi bu şekilde mi öldü?"

"Hayır," dedi Quil. "Öyle değil."

O günün erken saatlerinde Sufiyan Sirsha'ya Quil'le birlikte büyüdüklerini söylemişti. Bu da Quil'in Elias'ın diğer oğlunu da tanıdığı anlamına geliyordu. Ruh.

"Ölümlerle ilgili daha fazla şey paylaşabilir misiniz?" Sirsha söyledi. "Kurbanların nasıl öldürüldüğü. Cesetlerinin... ah... belirli bir şekilde düzenlenip düzenlenmediği."

Quil bileklerini bıraktı, artık işi bitmişti ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Sirsha telaşlandı. "Özür dilerim," dedi bir dakika sonra. "Sormamalıydım."

"Katilin öldürdüğü ilk kişi aynı zamanda aşık olduğum ilk kızdı." Quil parmaklarını sanki değerli bir şeye kenetlenmiş gibi sıkıca birleştirdi. "Adı Ilar'dı. Ondan geriye kalanları bulan bendim."

22

Aiz

TErtesi gün, arkalarında sert bir sonbahar rüzgârı vardı, Seyf Kabilesi kuyudan çıktı ve Aiz de onlara eşlik etti. Kervan yola çıktığında Ruhyan Aiz'i annesinin arabasına doğru sürükledi. Tregan'ın ipini arabanın iskeletine bağladı ve Aiz'in henüz tanışmadığı Kabiledekilere bağırarak onları tanıttı.

"Bu benim kız kardeşim Zuriya." Simsiyah bir arabanın önünde giden, kendisinden biraz daha büyük bir kızı işaret etti. Kız utangaç bir şekilde Aiz'e el salladı. "Ölüm hakkında konuşmayı seviyor. İşte Karinna-"

Laia'nın ikinci kızı, Aiz'i soğukkanlılıkla bir aşağı bir yukarı süzerek kısırağını yanına çekti. Ufak tefekti, en küçük kardeşinden sadece birkaç santim daha uzundu ama soluk mavi gözleri ve kuzguni siyah taç örgüsüyle dikkat çekiciydi.

"Dövüşmeyi sever misin?" diye sordu Aiz çenesini kaldırarak. "Bu gece durduğumuzda seninle düello yapacağım. Scims. Kaybeden bir mark öder."

Quil arkalarından at sürdü. Aiz onu o sabah Tregan'a kur yaparken, kısırakla tatlı tatlı konuşurken ve ona gizlice bir elma verirken görmüştü.

"Onu rahat bırak, Kari," dedi Quil. "Ben bile seninle düello yapmaktan hoşlanmıyorum."

"Çünkü kaybedeceğini biliyorsun."

"Çünkü seni utandırdığım için kendimi kötü hissediyorum."

Karinna bir kahkaha attı. "Bir gün seni yeneceğim, biyah." Kardeşim. "Derslere kadar yarışalım."

Kabiledeki herkes kibardı. Ama Aiz hayatını Dafra manastırına gelen yetimlere kucak açarak geçirmişti. Aile olarak kabul edilenler, faydalı olmanın bir yolunu bulanlardı. Kervan öğleden sonra geç saatlerde mola verdiğinde Aiz, Ruhyan'la birlikte bulaşıkçılık, Quil'le birlikte de nöbetçilik yapmaya gönüllü oldu.

İlk nöbeti o geceydi ve Quil'i kampın kenarında Elias'la konuşurken buldu. Aiz birkaç metre ötede duraksadı, Laia'nın kocasına karşı temkinliydi. Yüz ifadesi her zamanki gibi değerlendiriciydi ama başını sallayarak selam verdi ve ona küçük bir kılıç ve kını uzattı; tam onun boyundaydı.

"Quil açık ara en iyi öğrencimdir," dedi Elias. "İstersen sana temel bilgileri gösterebilir."

Onlar yürürken Aiz göz ucuyla Quil'i izledi. Gençti, neredeyse on dokuz yaşındaydı, demişti Ruh. Saif Kabilesi'yle birlikte büyümüş olmasına rağmen tam olarak onlara uymuyordu. Sorun sadece görünüşü değildi, Laia'nın ailesi de Kabilenin geri kalanına benzemiyordu. Hayır, Kabile'nin Quil'e davranış şekliydi. Saygılı ama bir o kadar da dikkatli.

Ona karşı nazikti. Fazla nazik. Aiz onun ne istediğini merak etti. Ve karşılığında ne alabileceğini.

Yürürlerken Aiz, "Ata binmediğimiz zamanlarda kitap okuyorsun," dedi. Seni izliyordum. İlgimi çekiyorsun. "Ya da yazıyorsun. Sen de bir Kehanni olacak mısın?"

Quil güldü ama alaycı değil, hüzünlüydü. "O yol bana göre değil. Saif Kabilesi beni teyzem için yetiştiriyor ve öğrenmemi istediği pek çok şey var," dedi. "Çoğu ilginç. Tarih. Devlet yönetimi. Felsefe. Astronomi."

Demek zengindi. Yine de Aiz'e tanıdığı soylu bir Şahin'i hatırlatmıyordu. "Sana Idaka diyeceğim," dedi. "Ankanese dilinde anlamı-"

"Filozof." Quil gülümsedi. "Düşünür. Bu uygun." "Ailen..."

"Gitti." Ay ışığında yüzü ifadesizdi, sanki hava durumundan bahsediyordu. "Seninki gibi."

"Babamı hiç tanımadım," diye söze girdi Aiz. "Annem ben dört yaşındayken bir yaralanma sonucu öldü. Yemek yapmayı çok severdi ama yapacak pek bir şeyimiz yoktu. Saçları uzun ve solgundu. Ve kar gibi kokardı."

Aiz bunu hiç kimseye söylememişti. Cero'ya bile. Ama güven inşa etmek için güven gerekirdi ve Quil'in de benzer bir anıyı paylaşacağını umarak bekledi.

"Ankana'da da aynı yıldızlar var mı?" Sesi öncekinden daha soğuktu. "Ziyaret ettiğimde hiç bakmamıştım."

Aiz onun bu tuhaf tepkisi karşısında merakının arttığını fark etti. "Farklı, Idaka. Ama şu" -doğrudan yukarıyı işaret etti

- "aynıdır. İlar. Akşam yıldızı. Adımı ondan aldım." Aiz başını kaldırdı ve sanki karanlığa sürüklenip kaybolacakmış gibi bir hisse kapıldı. Bir parmağını aajına götürdü ve eğer isterse onu kullanabileceği gerçeğiyle rahatladı.

"Yüzüğü sana kim verdi?" Quil sordu. "Huzursuz olduğunda onunla oynuyorsun. Bu da sık sık oluyor."

Demek o da onu izliyordu. Teni onun yakınlığından, evet, ama aynı zamanda bir zafer duygusundan dolayı uğulduyordu.

"Bir arkadaşım verdi," dedi. Bırak merak etsin. "Ve eğer huzursuz derken sabırsızlığı kastediyorsan, evet, sanırım öyle," dedi. "Halkıma yardım etmek için Laia'nın yardımına ihtiyacım var ama bu zaman alacak. Ki benim halkım buna sahip değil."

Kayalık düzlüklerden uzaklaşıp bir sırtta tırmandılar, ta ki çevreleyen araziden elli metre daha yüksek, kreozotla kaplı bir uçuruma ulaşana kadar. Saif kampı, çölün büyük karanlığı tarafından yutulmuş, uzakta parıldayan lambaların tozuuydu.

Kayalık arazide ilerleyip tepenin kenarına oturduklarında Quil Aiz'e elini uzattı. Onu hafifçe kavradı ama aralarında garip bir kıvılcım dans etti. Serin bir sonbahar gecesiydi ve vücutları Quil'in sıcaklığının Aiz'in içine işlemesine yetecek kadar yakındı. Büyük ellerini birbirine kavuşturdu ve araziye baktı.

"Burada zaman farklı," dedi Quil. "Bir buzul kadar yavaş ve sonra Ruh'un kardeşiyle yarışması gibi aniden dörtnala ilerliyor. Saif Kabilesi iyi insanlar. Laia'yı da doğduğundan beri tanırım. Beni o doğurdu. Ne söz verdiyse yapacaktır."

Quil, Aiz'i hem yatıştıran hem de dehşete düşüren bir sakinlikle konuştu. Sakin olmayı göze alabilirdi. Halkı açlıktan ölmüyordu. Tiral'in altında acı çekenler sevdikleri değildi.

"Sen Saif Kabilesi için doğmadın," diye gözlemledi. "Hiç oraya ait değilmişsin gibi hissettiğin oluyor mu?"

"Çok az yakın kan bağım var." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bulabildiğim aileyi kabul ediyorum."

"Ama teyzen. Ona yakın mısınız?"

Quil omuz silkti. "Bir kere. Son zamanlarda pek değil. Çok kötü şeyler yaşadı ama bu yüzden herkesi kendinden uzaklaştırıyor. Laia sabırlı olmamı söylüyor. O zaman orada değildim."

Başını kaldırdı ve ayağa kalkarken scim'ini kavradı. Rahat bir Kabile üyesinden askere o kadar hızlı geçmişti ki, Aiz sanki başka bir insana bakıyordu. O artık bir düşünür olan Idaka değildi. O bir savaşçı olan Shigaftı. Dinlerken vücudundaki her kas kaskatı kesilmişti. Aiz'in onun ne yaptığını duyması bir anını aldı. Uzaktaki toynakların gürültüsü. Düzlükte bir toz bulutu belirdi.

"Atlar," dedi. "Hızla geliyorlar."

Quil kemerinden bir boru çıkardı ve üfledi. Kampın aşağısından bir cevap geldi ve bu sırada o ve

Aiz, Saif kervanına ulaştığında, bir düzine atlı aşiret mensubundan oluşan bir grup arabaların etrafında bir çember oluşturmuştu. Elias ve oğlu Sufiyan da onların arasındaydı ve dikkatleri yaklaşan atlılara odaklanmıştı.

Atlar sayılabilecek kadar yakındı ve ay ışığı zırh ve silahlardan parlıyordu. Aiz kılıcına sıkı sıkı sarılmış, rüzgârı bir silah olarak kullanabilmeyi diliyordu.

Yapabilirsin, dedi Div Ana. Onu kendine çek. Sonra ona neden yardım istediğini söyle.

Aiz tereddüt etti ama Div Ana'nın sabırsızlığını hissederek rüzgâra yalvardı. Birkaç kez ileri geri dans ettikten sonra geldi. Bana yardım et, dedi. Beni güvende tut.

Güzel, dedi Div. şimdi onu zihninde bir mızrak haline getir. Eğer onlardan biri seni tehdit ederse, onu serbest bırak.

Aiz rüzgârı kendisine doğru bükme çabasıyla terledi, sonra rüzgâr istediği gibi estiğinde heyecandan titredi. Böyle bir güç! Kontrol edemese bile böyle bir güce sahip olduğunu hep biliyordu. şimdi rüzgâr herhangi bir silah kadar sağlamdı ama kaotik değil, kontrol edilebilirdi.

Daha Div Ana'yı bile serbest bırakmamıştı ve Aiz şimdiden onun büyüünü daha iyi anlıyordu.

Beni serbest bıraktığında nasıl olacağını hayal et.

Atlılar yaklaştı ve Quil aniden rahatladı. Kahverengi saçlı ve kara gözlü adamlardan biri selam verdi ve Quil ona karşılık verirken güldü. Aiz rüzgârı serbest bıraktı ve rüzgâr birkaç atı ürküterek uzaklaştı.

Geri kalan askerler de -kara gözlü adamla birlikte- atlarından inip Quil'in önünde diz çöktüler. Neredeyse dizleri kuma değmeden önce onlara el salladı. Aiz onlara bakmaktan kendini alamadı, çünkü hepsinin yüzünün üst yarısı gümüş boyalıydı.

"Maskeler," dedi yanındaki bir ses. Ruhyan'ı yanında görmek için aşağı baktı. "Canlı metalden yapılmış. "Canlı metalden

"Askerler onları Blackcliff'ten alıyor."

Aiz Blackcliff'in ne olduğunu bilmiyordu. "Ruh," dedi. "Bana ne söylediklerini söyleyebilir misin? Sadhese konuşamıyorum."

Ruh kendini önemli hissettiği için mutlu bir şekilde ayağa kalktı. "Her şeyden önce," dedi. "Konuştukları Serran dili. Tas -şu anda Quil'e sarılıyor- Quil'i bir kova suyla uyandırmak zorunda kalacağını düşündüğünü söylüyor. Quil pek mümkün olmadığını söylüyor. Tas bunun iyi olduğunu, çünkü Quil'in teyzesinin onu görmek istediğini ve gitmeleri gerektiğini söylüyor. Tas şimdi kim olduğunu soruyor.

."

Aiz Tas'ı inceledi; onu gölgelerin arasından kolayca seçmişti.

"Quil ona seni korkutmamasını söyledi. Tas, Quil'in sadece daha çekici olduğu için onu daha çok seveceğinden korktuğunu söylüyor.

."

"Tas neden ona sürekli Eppar diyor?" Aiz sordu. "Eppar Serran dilinde prens demek," dedi Ruh. "Sanırım hiçbir kimse size söylemedi, ama bunun tek nedeni hiçbirimizin gerçekten çok fazla umursamaması."

Aiz tam ne tür bir prens olduğunu soracaktı ki maskeli adamlardan biri kervanın ateşinin ışığına doğru adım attı. Aiz onun maskesinin yüzüne boyanmadığını fark etti.

Metaldi. Tuhaf bir metal. Hareket eden metal. Yer değiştiren. Yaşayan metal. Ruh tercüme etmeye devam etti ama Aiz kalbinin hızla çarpmasından onu güçlkle duyabiliyordu.

Ne yaptığının farkına varmadan, elini uzatarak adama doğru yürüdü ve muhtemelen onu kılıcın ucundan kurtaran tek şey küçük boyu ve adamın onu silahsız sanmasıydı. Adamın yüzüne dokundu. Metale dokundu. Hissetti-

Loha gibi.

Loha, bir Kegari metal işçisi tarafından rafine edilmeden önce. Aiz, Aerie'nin dışındaki demirhanelerde görevlendirildiğinde bu süreci görmüştü. Metalürjistler yüksük büyüklüğünde bir sıvı gümüş topunu alıp bir düzine Yelkene güç verecek kadar Loha'ya dönüştürüyorlardı.

Ve bu askerlerde o kadar çok vardı ki. Yüzlerce yelkene güç verecek kadar. Belki de Kegari'yi anavatanlarına, Fount'a geri götürmeye yetecek kadar.

Sana inanmanı söylemedim mi? Div Ana'nın sesi kulaklarında duman gibi kıvrıldı. Burada öğrenecek çok şey var, Aiz bet-Dafra. Alınacak çok şey. Eğer bana kulak verirsen tüm umutların gerçekleşecek.

23

Quil

WQuil on yaşındayken Helene Teyze onu başkent Antium'daki Kara Muhafız kışlasına götürdü.

Mücadele etti

heyecanını gizleyemiyordu, çünkü kışlada doğmuştu.

Helene Teyze ona bu gerçekten hiç söz etmemişti elbette. Ona doğum hikâyesini anlatan Laia'ydı. Ya da en azından bir kısmını.

Kara Muhafızlar çoğunlukla elit Maskelerden oluşuyordu ve görevleri muhaliflerin kökünü kazıydı. Hel Hala ve askerler konuşurken, Quil doğduğu odayı bulma umuduyla sıvıştı.

Onu neden bulmak istediğini tam olarak hatırlıyordu. Annesini hatırlayacağını düşünmüştü. Onun resimlerini görmüştü. Heykellerini. Bunlar yeterli değildi. Onun kokusunu, ellerini, sevgisini hatırlamak istiyordu.

Laia ona kışlanın tam merkezinde olduğunu söylemişti. Bir yukarı merdivenler. İki kapı aşağıda bir çamaşır dolabı vardı.

Talimatlar basit olmalıydı ama üç set merdiven vardı. Quil hemen kayboldu. Sonunda kendini bir düzine diğeriyle aynı, sıradan bir geçitte buldu. Sadece bu geçidin duvarında Gens Farrar'ın mührü vardı. Siyah boyalı ve kenarları altınla süslenmiş iki çapraz çekiç, yerden yaklaşık bir buçuk metre yükseklikte ve merkezden uzakta duruyordu.

Quil şaşkın bir halde sembolün yanında diz çöktü. Daha büyük olsaydı daha iyi görünürdü. Daha yukarıda. Ama belki de gözden kaçması gerekiyordu. Antium'daki kraliyet sarayının her yerinde gizli geçitler vardı. Bu da bir geçit olabilir miydi? Quil avucunu sembolün üzerine bastırdı, yeni maceraların habercisi olan taş gıcırtısını duyacağından emindi.

Onun yerine arkasından sesler duydu ve döndüğünde teyzesinin kendisine doğru geldiğini gördü.

Quil kendini açıklamak için ağzını açtığında Helene Teyze'nin tuhaf görüldüğünü fark etti. Yüzü gümüş rengindeydi, maske takmıştı. Normalde çok düzgün olan saç örgüsü yamuktu. Her yerinde kan vardı.

Yerde birikmişti. Hava duman ve ölüm kokuyordu. Çığlıklar yankılanıyordu. Bütün bu ölü askerler nereden gelmişti?

"Shrike," diye seslendi bir ses usulca.

Helene Teyze Quil'i tamamen görmezden geldi ve sembolün olduğu duvara doğru ilerledi. Ancak artık orada bir sembol yoktu. Onun yerine zırhlı bir adam vardı, bir düzine yarısından kanlar akıyordu ve karnında bir sıyrıkla duvara asılmıştı. Quil dehşet içinde geri çekildi.

Ama teyzesi sakindi. Adamın yanında diz çökmüş, hızla konuşuyordu. Quil ilk başta yaklaşmaya korktu. Ama birkaç dakika sonra titreyen kalbini susturdu ve ilerledi.

"Yap şunu Shrike," diye fısıldadı adam, o kadar yumuşaktı ki Quil onu zar zor duydu. "O beni bekliyor."

Helene Teyze'nin elleri titriyordu, onun da kanaması vardı. Quil ona bir şey söylemek için ağzını açtı ama konuşamadığını fark etti.

"Lütfen, Shrike," diye fısıldadı adam ve şimdi Quil onu görebiliyordu. İri yarı, geniş omuzlu ve siyah saçlıydı,

ve Laia'nınkinden daha açık kahverengi bir teni vardı. Kare bir çenesi, ince dudakları ve keskin bir burnu vardı.

Ve gözleri, gözleri sonbahar yapraklarının soluk sarısıydı. Quil'inki gibi.

Ama bu imkânsızdı. Helene Teyze, Elias, hatta Laia bile ona babasının on yıl önce Antium savaşında öldüğünü söylemişlerdi. Savaşırken öldüğünü söylemişlerdi.

Bu şekilde değil.

"İmparator öldü," diye fısıldadı Helene Teyze ve tekrar konuştuğunda sesi güçlüydü. Soğuktu. "Çok yaşa İmparator."

Quil, teyzesinin babasının boğazını bıçaklamasını izledi. Babasının vücudundan akan kanı izledi. Görüntüyü yok etmek, unutmak için gözlerini kapattı ve tekrar açtığında dünya değişmişti. Adam gitmişti. Kan gitmişti. Cesetler. Ve Helene Teyze -masum ve tertemiz- onun yanında diz çökmüştü.

"İyi misin, Zacharias?" İsmi duyunca irkildi. Hiç doğru gelmemiştir. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bu da ne?" Quil sembolderden uzaklaştı, ona tekrar dokunursa o kâbus dolu yere geri döneceğinden korkuyordu.

Helene Teyze onu yukarı çekti, dudaklarını büzmüştü - bu da gerçeği söylemek yerine sorusuna doğru cevabı aradığı anlamına geliyordu.

"Bu geçmişini hatırlamak için bir işaret, Zacharias," dedi.

"Hel Teyze," dedi Quil. "Babam nasıl öldü?"

Teyzesinin yüzünden, düşen bir kuşun güneşi engellemesi gibi, karanlık bir izlenim bırakan bir şey geçti.

"Savaşta, Quil," dedi ve yalan söylediğini biliyordu çünkü ona sadece kendini suçlu hissettiğinde Quil derdi. "Artık bunu düşünme küçüğüm. Geçmiş seni şu andan uzaklaştıracaktır. Ve önemli olan şimdiki zamandır."

Quil, Antium'dan binlerce kilometre uzaktaki bir Devanese kasabasının eteklerinde teyzesinin tavsiyesini hatırlamaya çalıştı. Önemli olan şimdidir.

Quil'in Sirsha'ya Ilar'ın ölümünü anlatmasının üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Bundan bahsetmek o kadar çok anıyı canlandırmıştı ki keşke çenesini kapalı tutsaydı diye düşündü. Saif kampına ilk girdiğinde Ilar'ın böğrüne bir bıçak dayamıştı. Sesini duymak, alçak ve müzikal. Ateş ışığında teninin parlayışını. Yarım gülümsemesi, nadir ve kayan bir yıldız kadar hızlı.

Önemli olan şu an.

Quil Sirsha'ya her şeyi anlatmamıştı. Quil'in değil, Sufiyan'ın büyüsü olup olmadığını sormuştu ve Quil bu bilgiyi gönüllü olarak vermemişti.

Quil, babasının ölümünü gördüğü imgelemden sonra yeteneğinin boyutunu kavrayamadı. Büyüsünü anlamak için başkalarının anılarını ve düşüncelerini -bir dil öğretmeni, bir saray bahçıvanı- kazara öğrenmesi gerekti. Onunla konuşuyor, onu kullanmaya çağırıyordu. O da bir gün bunu yaptı, teyzesinde.

Karanlık ruh hallerinden birine girmişti. Quil'in söylediği hiçbir şey onu bundan kurtaramadı.

Onun düşüncelerini al, diye fısıldadı büyü. O zaman onu anlayacaksın. Bir an, nasıl yardım edebileceğini bilmeyi diledi. Sonra, teyzesinin zihninde, o daha bebekken yaşadığı kayıplar ve kalp kırıklıklarından doğan bir küf gibi dolaşan keder ve pişmanlığın içine gömülmüştü.

Quil onun düşüncelerinden ya da anılarından kendini alamıyordu. O gün, özellikle bir tanesi üzerinde durdu: bir mağarada ince, siyah saçlı bir adamla birlikte durduğu bir anı,

Yere düşüp inlemeden önce bir sopayla taş üstüne taş kırıyordu. Ben yapılmamışım, demişti. Kırıldım.

Prens, teyzesinin kontrolünü kaybettiğini hiç görmemişti. Acısı çiğ ve içgüdüsel oldu ve iliklerine kadar biliyordu ki kalbinin en mahremine tanık olmasından nefret edecekti. Öğrendikleriyle ona yardım edemezdi. Onun böyle bir yük taşımamasını dilemekten başka bir şey yapamazdı.

Bundan sonra, bir daha asla birinin düşüncelerini okumak için sihrini kullanmayacağına yemin etti. Ama anılar farklıydı. Pek çoğunun kendi iradesi varmış gibi görünüyordu. Tanık olmak istiyorlardı. Özellikle de şiddet ya da acıyla doluyken. Quil yaşlandıkça, onların çekimine direnmek daha da zorlaşıyordu.

Kasaba görüldüğünde Sufiyan, "Kahrolası gökyüzüne şükürler olsun," diye mırıldandı ve sesi Quil'i daldığı düşüncelerden uzaklaştırdı. "Sıcak bir yemeğe ihtiyacım var. Bir de banyoya."

"Durmamalıyız," dedi Quil. "Bu güvenli değil."

Arelia bineğini Quil'inkiyle aynı hizaya çekti. Sufiyan'ı geçtikleri bir Devanese köyünden birkaç temel aletle birlikte tulum almaya ikna etmişti ve ruh hali sinir bozucu derecede neşeliydi. "Kuzen, geç oldu. Yorulduk. Hepimizin buz gibi olmayan bir nehir suyunda yıkanmaya ihtiyacı var. Günlerdir yelken görmedik."

Quil yukarı baktı. Devan'ın iç kesimleri Güney Kıtası için bir ekmek kapısıydı ve bu yüzden istila için idealdi - eğer amaç yiyecek ve hayvancılıksa. Eğer Kegari bu toprakları isteseydi, alabilirdi. Ama Arelia haklıydı. Jibaut'tan beri gök sıçanı görmemişlerdi.

"Bir han biliyorum." Sirşa başını sağ taraflarındaki Arnavut kaldırımına sokağa doğru salladı. "Kimsenin bizi fark etmeyeceği kadar kalabalık bir yer."

Geçen hafta da sessizdi. Tedirgindi, sürekli arkalarına bakıyordu. Quil yoğun bir şekilde keşif yaptı.

Hem arkada hem de ileride çoğu saat ve menzil. Ama her geçen gün Sirsha daha da huzursuz görünüyordu.

Önüne geçerken Arelia onu izledi. "Kendinde değil."

"Yalnız çalışmaya alışkın," dedi Quil. "İnsanlara kolay kolay güvenmez. İnsanlara borçlu kalmayı da sevmez. Ama şimdi kız kardeşi onu öldürmesin diye benimle sahte bir kutsal Jaduna bağı kurmak zorunda. Pek sevmediği birinin korumasına muhtaç. Bu herkesi rahatsız eder."

"Onun üzerinde epey çalışmışsın." Arelia kaşlarını ilgiyle kaldırdı. "Ama yanıyorsun. Hayal kırıklığı konusunda değil. O mantıklı. Senden hoşlanmaması konusunda. Sürekli sana bakıyor."

Quil'in derisi karıncalandı. Bunun iyi bir his mi yoksa kötü bir his mi olduğunu anlayamadı. "Beni öldürmenin yollarını düşündüğü için mi?"

"Ya da gördüğü şeyden hoşlanıyor," dedi Arelia. "En basit cevap genellikle doğru olandır kuzen." Quil'i şaşkın ve biraz da memnun bir halde bırakarak atına binip gitti.

O gece kaldıkları han, üç ayrı kanadı ve dört şömineli ortak bir odası olan geniş bir taş yapıydı. Elli mil boyunca tek konaklama yeri olduğu için neredeyse her masa ve oda doluydu. Quil tek başına kalsaydı, uyumak için bir ahır bulurdu.

Sirşa bu planı iptal etti ve blöf yapan hancı ile aralarında geçen kısa bir konuşmanın ardından, önlerinde iki oda anahtarı, üç kızarmış tavuk ve bir yığın tereyağına batırılmış kök sebzeye ateşin yanına oturdular.

Sirşa, Sufiyan'ın hayranlık dolu bakışları karşısında, "Baban para konusunda cömertti," dedi. "Muhtemelen beni ölüme göndermekten çekindiği için."

Sufiyan rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve Quil'le bakıştı ama Sirşa gözlerini devirdi ve Suf'un omzuna bir tokat attı. "Darılmaca gücenmece yok. Biz anne babamız değiliz, Tanrı'ya şükür. Annemle tanışmış olsaydın bunun neden iyi bir şey olduğunu anlardın." Quil'in göğsünü kabartan bir gülümsemeyle parladı ve bu gülümsemeye maruz kalan Sufiyan'a ters ters baktı.

Arelia kaşlarını çatarak Sirsha'ya baktı, aynı derecede sinirlenmişti. Kuzeni birkaç ay önce bir kale hizmetçisinin kalbini kırmasının ardından erkeklerden ve kadınlardan uzak durmaya yemin ettiği için bu durum Quil için sürpriz olmuştu.

Sufiyan fark etmemiş gibi görünüyordu. Kadehini masaya doğru kaldırdı. "Kötü günlerdeki iyi dostlara."

Yemeklerini yedikten sonra dört gezgin, Arelia'nın Kade'den çaldığı bir haritanın başına toplandılar.

"Ankana sınırına varmamız üç haftamızı alır," dedi Quil. "Başkente varmamız da-"

"Sınıra beş hafta var," dedi Sirsha. "Başkente iki hafta daha var. Otoyolları kullanırsak yolculuğumuzu yarıya indirebiliriz."

"Çok tehlikeli," dedi Sufiyan. "Kegari yollarda keşif yapıyor olacak. Harita-"

"-haydutlarla kaynayan Thafwan ormanından geçmenin ne kadar uzun sürdüğünü hesaba katmıyor," dedi Sirsha. "Eğer yollardan kaçınmak istiyorsanız, bu yedi haftalık bir yolculuk. Yolları kullanırsak, üç buçuk, aşağı yukarı bir gün."

Arkasına yaslandı, bir biberiye dalını çiğniyordu, kayıtsızlığı güvenilir olamayacak kadar açıktı.

Quil ona dikkatle baktı. Ana yollarda seyahat etmek istiyordu. Bunun gerçek nedenini paylaşmıyordu.

Sufiyan'ın bakışları Sirşa'nın omzunun üzerinden geçti. "Bakın kim geldi."

Quil onun yüzünü izlerken, J'yan'ın peşinden ortak salona giren çekik gözlü R'zwana'yı gördü. Sirsha'nın ifadesi bir an için değişmiş, mağrur kayıtsızlığı yerini paniğe bırakmıştı.

"Sirsha." Adam kızın bileğine dokundu ve kızın vahşi gözleri onunkilere kayd. "Biz seninleyiz. Yalnız değilsin."

"I-" Bir an için kafası karışmış görünüyordu. Sonra ondan uzaklaştı. Saç örgüsünü geriye doğru silkeleyip omuzlarını yuvarlarken onun zihinsel zırhını giydiğini görebiliyordu. Parmaklarını alaycı bir şekilde kız kardeşine doğru oynatırken. R'zwana taş gibi esrarengiz bir ifadeyle ona baktı.

Yıllar geçtikçe, Quil bazen anne babası hayatta olsaydı nasıl bir kan kardeşi olacağını merak ederdi. Annesi düşünceli, nazik ve bilgeydi. Onun gibi olmak isterdi. Küçük kardeşlerinin güvenebileceği biri. Güvenebilecekleri biri.

Güç uğruna kendi ikizini bıçaklayan babası gibi değil. Ya da R'zwana gibi.

Jaduna'nın geldiğini fark eden tek kişi Quil'in grubu değildi. Yakınlarındaki bir masa o kadar çabuk boşalmıştı ki, onlar oturduklarında yemek tabaklarında hâlâ dumanı tütüyordu ve R'zwana dönüp J'yan'a bir şeyler fısıldamadan ve sohbet yeniden başlamadan önce ortak salona gergin bir sessizlik çöktü.

"Onu kaybettiğimizi sanmıştım," dedi Arelia. "Kendi yarattığım bir dürbün bile kullandım-"

"Bir dürbünle fark edilemeyecek kadar zeki," dedi Sirsha. "Biri kendini güvende hissedene kadar bekler ve sonra kanayan bir ghul gibi ortaya çıkar."

Arelia, Quil'e karakteristik bir açık sözlülükle, "İkiniz aynı odayı paylaşmak zorunda kalacaksınız," dedi. "Siz birbirinizin ruhusunuz

sonuçta yarı yarıya."

Sufiyan onun yanında sırtarak Quil'e dirsek attı.

"Büyü artık. İki yatak var," diye mırıldandı Quil, yanaklarında yükselen sıcaklıktan daha da utanarak. "Ve bu kadar kendini beğenmiş görünme. Reli'yle aynı odada kalmak zorunda kalacaksın ve o banyoda çok uzun süre kalıyor. O çıkana kadar toz olursun."

Sufiyan'ın sırtışı soldu ve odanın anahtarına uzandı. Arelia daha hızlıydı.

"Ortak bir odada bir şey deneyecek kadar tedbirsiz olmadığını varsayıyorum." Arelia R'zwana'ya baktı. "Her halükârda, eğer denediyse, yapabileceğim en fazla ona mobilya fırlatmak olurdu. Hâlâ kendinden yüklemeli sapanım üzerinde çalışıyorum. Bu gecelik müsaadenizi isteyeceğim."

"Bir dakika bekle." Sufiyan takip etmek için ayağa fırladı.

"Yapamazsın

banyoyu önce senin aldığını varsayalım. Bunun için takla atacağız-"

"Zavallı Suf." Sirşa onların gözden kayboluşunu izledi.

"Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Daha da kötüsü." Quil kıkırdadı. "Ama eğer onun okuma materyallerini çalarsa, yeterince çabuk dışarı çıkacaktır." Sirsha'nın bakışlarını, onları saraydaki zehre alışkın Quil'in bile rahatsız edici bulduğu nefret dolu bir saplantıyla inceleyen kız kardeşine doğru takip etti.

Sirşa ürperdi, parmakları yüzüne gitti. Morluğu geçmişti -Quil her gece lapa uygulamıştı. Ama bazen onun yüzünü buruşturarak eskiden olduğu yeri dürttüğünü görüyordu. Yemeğini iterek R'zwana'ya baktı.

"O bana bakarken yemek yiyemiyorum. Kemiklerimi kırmak istediğini bağırarak söylediğini duyabiliyorum."

Bakalım denerse ne olacak. Bu düşüncenin şiddeti Quil'i şaşırttı. Boğazını temizledi.

"Her zaman böyle miydi..."

"Katil mi?" Sirsha ona alaycı bir gülümseme sundu. "Biz de çocukken gülerdik. Onun peşine takıldım, onun için başımı belaya soktum. Söylediği her şeyi yapardım ama bu yeterli olmadı. Daha da kötüleşti. Çok geç olana kadar bunu göremeyecek kadar softım."

Quil bir an için öfkelenildi ve sonra R'zwana'ya bakarak ilham geldi.

"Jaduna halkın sevgisi hakkında ne düşünüyor? Martial'lerden daha namuslular, değil mi?"

"Tek birleşme türü Adah yemini," dedi Sirsha. "Birleşen bir çiftin tören bitene kadar öpüşmemesi gerekiyor. Hem de kapalı kapılar ardında."

"Mükemmel." Quil hızlıca konuştu, çünkü eğer konuşmasaydı, bu fikirden vazgeçene kadar onu analiz edeceğini biliyordu.

"Kız kardeşini bize bakmayı bırakması için ikna edeceğiz. -Ve bunu bir daha yapmadan önce iki kez düşünmek için." Sirsha'nın yumuşak, mavi-siyah saçlarından bir tutam aldı ve parmaklarının yanağını okşamasına izin vermeden önce kulağının arkasına itti. Sirsha'nın nefesi onun dokunuşuyla kesildi ve adam tatmin oldu.

"Bana güvenmek zorundasın," dedi Quil. "Ayağa kalk."

"Otoriter," diye mırıldandı Sirsha, ama ayağa kalktı ve parmaklarını parmaklarının arasına alarak onu yavaşça, santim santim kendine çekti. Kalbi garip bir şekilde çarpıyordu -düşünmemeye çalıştığı bir şeydi bu- ve gözlerini ondan ayırmadı. Kadın onun niyetini anlayarak yavaşça gülümsedi.

"Neden, Quil," diye mırıldandı, "bu beni öpmek için bir bahane mi?" Kız ona doğru eğilirken saçlarının birkaç tutamı yüzüne düştü, sonra da çam ve gökyüzü kokusu. Adam kokuyu yavaşça içine çekti ve onun kahverengi gözlerine baktı.

"Çok belli oluyor," dedi ve onu kucağına çekerek bir kolunu beline doladı. Sadece onun şekli bile tenini ısıtmaya, daha fazlası için can atmasına yetiyordu.

Sirsha da bu duruma kayıtsız kalmadı ve parmaklarını onun saçlarına dolamadan önce yumuşak bir elle çenesini yokladı.

Kadının ellerini üzerinde hissetmenin nasıl bir duygu olduğuna hazırlıklı değildi. Haftalar önce çıplak gördükten sonra düşünmemeye çalıştığı ve başaramadığı belinin kıvrımı için

-Ellerinin altında, teniyle onunki arasında sadece ince bir deri tabakası olduğunu hissetti.

Bunun bir oyun olduğunu kendine sertçe hatırlattı. Sat onu. Kendin inanma.

"Temel bir sevgi düzeyi belirlemeliyiz." Boğazını temizledi. "Şimdilik bu kadar yeter sanırım-"

Ama Sirsha'nın kendi fikirleri vardı. Elini tuttu ve avucunun derisini okşarken nabızı durdu, bir bıçak tutmaktan sertleşmişti ama dokunuşuna duyarlıydı. Sonra öne doğru eğildi, nefesi Prens'in kulağını gıdıkladı ve midesine bir arzu dalgası gönderdi. "Prens," diye fısıldadı. "Hiç bir erkeği baştan çıkarmadığımı varsayıyorsunuz."

Aslında böyle bir varsayımda bulunmadığını, böyle bir şeyi aklından bile geçirmediğini, çünkü kız kardeşini rahatsız etmek dışında bu konunun kendisini hiç mi hiç ilgilendirmedini söylemek istedi. Ama dikkati kızın dudaklarına takıldı, dolgun ve çilek kırmızısıydı ve en baştan çıkarıcı gülümsemeye dönüşmüştü, bu da bir sonraki adımda ne yapması gerektiğine odaklanmasını çok zorlaştırıyordu - onu öpmek... evet...

Hayır! Kendini çözecek ve yukarı çıkacaktı.

Geri çekildi ve çenesini yukarı kaldırdı. Bakışları, daha iyi tanımak istediği bir arazideymiş gibi adamın yüzünde gezindi ve parmakları göğsünde, karnında, daha aşağıda spiraller çizdi.

Onun bileğini yakaladı. "Uslu dur," diye fısıldadı.

"Hiç başlamadım," dedi, dudakları onunkilerden bir nefes uzaktaydı. "Neden şimdi başlayayım ki?"

Kendini çıldırtıcı derecede uzun bir süre orada tuttu, tırnakları Quil'in ensesine sürtündü, sonra koyu renk gözleri parlayarak uzaklaştı. Quil'in boğazındaki kolye hoş bir şekilde ısındı.

"Peki o zaman." Omzunun üzerinden baktı. Jaduna gitmişti. "Bu işe yaradı."

Quil kıpırdandı, birden ne kadar garip hissettiğinin, kızın ona ne kadar yakın olduğunun farkına vardı. Yolda geçirdiği bir haftadan sonra onun kadar güzel kokuyor olamazdı ve neden onun kokusunu fark ediyordu ve neden ellerini onun her yerine sürmeden önce bunların hiçbirini aklına gelmemiştir? "Biz-ah-"

"Evet." O kadar hızlı ayağa kalktı ki neredeyse masayı devirecekti. "Tabii ki."

Odalarına giderken sessizdiler ve Quil en azından Sirşa'nın da kendisi gibi dili tutulmuş görüldüğü için rahatlamıştı.

Kaldıkları yer küçük ama temizdi, ayrı bir banyo odası ve iki yatak vardı. Kahretsin, diye düşünürken buldu kendini Quil, sonra bu düşünceyi bir top haline getirip beyninin penceresinden dışarı fırlattı. İki yatak olması iyiydi. Hatta mükemmeldi. Quil çantasını kapıya en yakın yatağa bıraktı, Sirsha da sözünü sakınmadan diğerini aldı.

"Banyo yapabilirsin-" "Neden-"

İkisi de konuştu ve Quil kendini çok büyük hissetti.

"Neden önce sen gitmiyorsun?" dedi. "Ben Suf ve Reli'nin birbirlerini öldürmediklerinden emin olacağım."

Quil kendine gelmek için odanın dışına çıktı. Evet, Sirsha zeki, komik ve güzeldi. O

teninin sıcaklığını ya da bakışlarındaki ateşi düşünmeden edemiyordu. Daha fazlasını istiyordu. Onu yavaşça soymak ve dudaklarını sabırsızlıkla öpmek istiyordu. Ilar'dan beri kimseyi öpmemişti-

Bu düşünceyle birlikte tenindeki karıncalanma sanki bir kar birikintisine batırılmış gibi soğudu. Ilar'ı tanıyordu. Sırları vardı ama özünde iyiydi. Dürüsttü. Sirsha ise yalan söylüyor ve kendine hizmet etmek için manipülasyon yapıyordu.

Quil, Sufiyan ve Arelia'yı kontrol edip - her ikisi de mucizevi bir şekilde hayattaydı - kendi banyosundan sonra üstünü değiştirdiğinde kendini daha sakin hissediyordu. Bir wight pencereden içeri girdiği anda bu his kayboldu.

Yaratık kafasına bir parşömen düşürdü ve Quil yaratık kaybolmadan önce onu durdurdu.

"Bekle." Wight'a bir hafta önce yazdığı ve Kade'in ona Jibaut'taki Kegari kuvvetleri hakkında anlattıklarını detaylandıran bir mesajı uzattı. Bir kanat çırpışı ve wight gitmişti.

Quil elleri titreyerek mektubu açtı ve birkaç saniye sonra buruşturup attı.

Silas yok edildi. Antium boşaltıldı. Serra ayakta. Onda olana ihtiyacımız var. Acele edin. -AH

Silas yok oldu. Babasının atalarının evi oradaydı. Silas, Quil'in büyükanne ve büyükbabasıyla tanıştığı yerd. Gens Farrar'ın bulunduğu yer. Arelia'nın ailesinin hala yaşadığı yer. Ve Kegari orayı haritadan silmişti. İçlerinden kaçan olup olmadığını ya da Silas'ta kaç kişinin öldüğünü bile bilmiyordu.

Quil kendini çaresiz hissetti. İşe yaramaz. Öfkeli. Sonradan düşündü ki, bundan sonra olanların tek açıklaması buydu.

Banyo odasından dışarı çıktı. Sirşa onun başucu lambasını açık bırakmış ama kendi lambasını söndürmüştü ve yorganının altında bir yumru gibi yatıyor, ritmik bir şekilde nefes alıyordu. Tam lambayı söndürmek üzereydi ki kadın konuştu.

"Quil." Sirşa ona doğru döndü ve omuzlarına dökülen nemli saçlarıyla kendini yukarı kaldırdı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Endişeli bir şekilde bekledi.

"Ankana'ya neden otoyoldan gitmek istediğim konusunda sana karşı dürüst değildim," dedi aceleyle. "Daha güvenli olurdu. Ama görmem gereken biri var ve Palmiye Yolu'ndan iki gün uzakta, sınırdan çok da uzakta değil. Bana katilin büyüğü hakkında daha fazla şey söyleyebilir. Ama sanırım sana da yardım edebilir."

Sirsha Quil'e doğru eğildi, kokusu Quil'in üzerine sinmişti. "Kegari hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyorsun. Ama Yelkenlerine güç veren büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Büyü-" Quil midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Eğer Kegari'nin büyüğü varsa, İmparatorluk hayal ettiğinden de kötü durumdaydı. "Ne büyüğü? Arelia onların yelkenlerinin olağanüstü bir mühendislik harikası olduğunu söyledi. Üstün silahları var-"

"Yelkenleri büyü ile havada tutuyorlar." Sirşa belirsiz bir zeminde yürüdüğünü hissederek dudağını ısırdı. "Bunu hissedebiliyorum. Martialler bunu bilmiyor mu?"

Quil ağzı açık kaldı, zihni sonunda içinde biriken korkuyu yakaladı. "Neden bundan bahsetmedin? Haftalardır birlikte seyahat ediyoruz."

Şaşırması görünüyordu. "Jibaut'taki adam, senin üzerinde kullandığı rüzgâr - o sihirdi. Bilmediğin hiç aklıma gelmemişti."

Tabii ya. Quil rüzgârın kutsal olmayan bir Kegari icadı olduğunu düşünmüştü. En basit cevap genellikle doğru olandır.

bir. "Belki de aklına gelmiştir," diye tersledi Quil. "Ama şimdiye kadar bu bilgiyi kendi yararınıza kullanamadınız."

Sirşa yorganını yukarı çekti. "Hayır! Yani, evet, sana şimdi söylüyorum çünkü gidip o kişiyi görmek istiyorum. Ama birlikte gidebiliriz. Ben ona katili sorabilirim, sen de-"

"Şehrimin yanışını izledim," dedi. "İnsanlarımın ölümünü izledim. İnsanları olmayan biri olarak bunun sizin için bir şey ifade etmeyebileceğini biliyorum. Eğer Kegari'nin büyüğü olduğunu bilseydik-"

"Nasıl yardımcı olabilirdi ki?" Sirsha'nın yüzü sertleşti, sesi alaycı bir hal aldı. "Onlardan kaçıyordun. Hâlâ da kaçıyorsun. Seninle tanıştığımdan beri tek yaptığın kaçmak."

"Ve boynunu kurtar," diye karşılık verdi. "Gerçi şimdi pişmanlık duyuyorum."

Yatağına uzandı ve ışığı söndürerek onları karanlığa gömdü. Sirsha'nın geçmişteki hilelerine öfkelenmişti. Kegari'nin İmparatorluğı yaptıklarına. Bunu durduramadığı için kendisine. Aldatıcı kalbinde

-Sirsha'ya karşı ne hissetmiş olursa olsun, Ilar'ı bu kadar çabuk unutmuştu.

"Bu kişi," dedi Sirsha uzun bir süre sonra, sesi dikkatliydi. "Yardım edebilir. Bunun hakkında düşünün. Bunu diğerleriyle tartışın."

"Bunu onlardan sakladığını öğrenmek onların da ilgisini çekecektir," dedi, acıtacağını bilerek. Sirşa, Suf ve Reli'yi severdi, onlar da onu. Onun daha önceki ikiyezölölüğüne en az onun kadar sinirleneceklerdi.

Gerçi onlardan da bir sır saklıyordu. İkiisi de onun sihrini bilmiyordu. Ya da hakkında-

Bu düşünceyi aklından çıkar evlat. Bani al- Mauth'un emri yankılandı ve Quil kendini Sirsha'ya odaklanmaya zorladı.

"Sanırım şimdi dürüst olduğun için sana teşekkür etmeliyim." Uyuşmuş bir halde tavana baktı. Büyü, kanayan cehennemler. İmparatoriçe bilmiyor olmalı. "Yine de buna neyin sebep olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Senin söylediğin bir şey," dedi sessizce.

Sinirle homurdandı. "Peki o neydi?"

Kadın cevap vermedi. Ama saatler sonra uyandığında, onun sesini duyduğu bir rüya hatırladı, bir fısıltı.

Yanınızdayız. Yalnız değilsiniz.

24

Sirsha

Guilt, Sirsha ertesi sabah atını eyerlerken bunun işe yaramaz bir duygu olduğuna karar verdi. Tek yaptığı Bir hafta boyunca hiç şikâyet etmeden cin gibi at sürdükten sonra hak ettiği uykuya kavuştu.

İyi. En az şikayetle.

Son zamanlarda çok sık suçluluk hissediyordu. Quil'in hatasıydı. Artık suçluluk duygusuyla ve onunla işi bitmişti.

Hanın ahırlarının şafak öncesi soğuşunda parmakları uyuşmuş ve beceriksizleşmişti ve heybelerinin tokaları sürekli kayınca lanet okudu. Elleri konusunda günahkâr derecede yetenekli olan birinin diğer her yönden berbat olacağını bilmeliydi.

Quil bunu kesinlikle iyi saklamıştı. Asil ve prens gibi davranıyordu. Onun için o lanet lapayı yapmış ve her gün uygulamıştı. Ona o şekilde bakıyordu, sanki hiçbir şey ve her şeyi hissetmiyormuş ve onu, onun kendisini istediği gibi istiyormuş gibi.

Ugh. İşte. Bunu kendine itiraf etmişti.

Ama o da diğer erkekler gibiydi. Sorunlarını başkalarına yüklüyordu ve belki de zaman zaman kendisinin de hatalı olduğunu fark edemeyecek kadar küçük ve narsistti. Bu gerçekten aşağılayıcıydı. Affedilemez derecede kaba.

Sirsha'nın artık ona ihtiyacı yoktu. Kanayan yemin parasına lanet olsun. Onunla geçireceği tek bir an için bile rahatsızlığı ve acıyı göze alırdı-

"Sirsha."

Yerinden sıçradı ve Quil'e ters ters baktı; Quil'in ona gizlice yaklaşmayı başarmasına daha da sinirlenmişti.

"Merak etme," diye hırladı. "Ben çıkıyorum. Sirsha'yla, o korkunç yalancıyla ilgilenmene gerek yok-"

Ona baktı ve -yüzündeki kanayan bir gülümseme miydi?

"Dur." Adam ellerini kızın ellerinin üzerine koydu ve kız hareketsiz kaldı. Dokunuşu omurgasında bir heyecan yarattığı için değil, teni güzel ve sıcak olduğu ve onun sıcaklığını emmek istediği için.

"Sirsha, sana bir özür borçluyum."

Sirsha'nın söyleyebildiği tek şey "Oh" oldu.

Ellerine baktı, bu dikkatini dağıtıyordu çünkü güçlü ve oldukça güzellerdi ve ona dün gece R'zwana'yı uzaklaştırmak için kesinlikle gerekli görünenden daha fazla ilgiyle onu nasıl kendine çektiğini hatırlatıyorlardı.

"Bu kadar sinirlenmemeliydim," dedi. "Genelde duygularımı daha iyi kontrol ederim, ama ben-" Yere bakarken saçları yüzüne düştü. "Bize yaptıklarından nefret ediyorum." Sesi alçaktı ama içindeki öfke tufanını hissetti. "Kegari. Teyzemle birlikte savaşmıyor olmaktan nefret ediyorum. Kaçtığım için nefret ediyorum."

Ellerini çekti ve Sirsha onları geri almamak için kendisiyle savaşmak zorunda kaldı. "Kegari gelmeden hemen önce tahttan çekilmek istedim," dedi. "Babam korkunç bir imparatordu; zalim, bencil ve şiddet yanlısıydı ve sanırım benim de sonumun aynı olmasından korkuyordum."

"Yapmayacaksın," dedi Sirsha. "Esrarengiz ve otoriter, belki. Ama hırçınlık senin tarzın değil."

Quil buna gülümsedi. "Artık bir önemi yok. Hayatım boyunca hükmetme konusunda isteksizdim ama bu şans elimden alındığında-" İçini çekti. "Kaybolmuş hissettim. Kaybolmuş hissediyorum."

Söylediklerinin dürüstlüğü karşısında Sirsha'nın nefesi kesildi. Aşinalık. Bağlantısız olmanın ne demek olduğunu biliyordu.

"Bunların hiçbiri sana kızmamı mazur göstermez," diye devam etti Quil ve bu sözler ona kendini güvende hissettirdi. Değer verildiğini. Sanki gerçeğe layıkmış gibi.

"Keşke büyüüyü bilseydim, ama bu benim sorunum. Senin değil." Arkasından pek de gizlice dinlemeyen Sufiyan ve Arelia'ya baktı.

"Sohbet ettik," dedi Quil. "Konuşmamızı önerdiğiniz arkadaşınızla tanışmanın faydalı olacağını düşünüyoruz."

"Bir şartla," diye söze girdi Sufiyan. "Birbirimizden sır saklamayacağız. En azından önemli olanları. Eğer bir Nevennes çoban köpeği olmayı ve ormanda uluyarak koşmayı hayal ediyorsan, bunu kendine saklayabilirsin."

"Evet, Sirsha," dedi Quil. "Seninle tekrar yola çıkmadan önce bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

Sirsha üçünün arasına baktı, kızgınlığı artıyordu. Yolunun kesildiğini hissetti.

"Senden hoşlanıyoruz." Arelia onun düşüncelerini yarıda kesti. "Hem de çok. Ama birbirimize güvenebilmeliyiz."

Arelia'nın samimi sözleri karşısında Sirsha'nın öfkesi söndü. Kafasının içindeki gölgeyi, izlendiği hissini nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

R'zwana olmalı. Belki de kız kardeşi yöntemlerini değiştirmiştir.

"Artık sır yok," dedi Sirsha. "Gerçekten. Ve bu bir ejderha." Üçlünün şaşkın bakışları karşısında gülümsedi. "Bir ejderhaya dönüşmenin hayalini kuruyorum. Düşmanlarımı parçaladıktan sonra uluyarak vahşi doğaya doğru uçmayı."

"Bunu destekleyebilirim," diye mırıldandı Arelia. Sirşa güldü ve Quil'in yüzüne baktı çünkü saklayacak bir şeyi olduğunu düşünmesini istemiyordu. Hemen pişman oldu çünkü Quil'in bakışları keskinleşmişti. Bir an için onu kandırmakla suçlayacağını düşündü. Ama o sadece omuz silkti.

"Ne yazık ki sen bir ejderha değilsin. Bir tane işimize yarayabilir. Hadi yola koyulalım." Atına doğru ilerledi, Sufiyan ve Arelia da onu takip etti.

"Bir Nevennes çoban köpeği, gerçekten mi?" Ahırdan çıktıklarında Arelia Sufiyan'a şöyle dedi. "Oldukça sınırlı, sence de öyle değil mi?"

"Bunun fantezisini kurduğumu söylemedim!"

"Bilmiyorum Suf, en azından bunu düşünmemiş olman için fazla spesifikti." Üçü de hayvanlarını uzaklaştırırken Quil'in sesi soldu. Sirşa kendini toparlamak için yüzünü atının postuna gömdü, çünkü aniden duygularına yenik düştüğünü hissetti.

"Bunu hak etmiyorum," diye fısıldadı yumuşak kahverengi kürkün içine.

"Hayır," dedi arkasından bir ses. "Yapamazsın."

Sirşa dönüp J'yan'ı gölgelerin içinde buldu. Yüzü çocukken hiç olmadığı kadar korunaklıydı.

"Nişanlınızla birlikte sergilediğiniz performans oldukça iyiydi."

"Eğer R'z'e söyleyeceksen, bunu bir an önce hallet."

J'yan, Sirsha'nın omzunu kavradı ve Sirsha daha kıpırdayamadan bir eli Sirsha'nın boğazına dolandı.

inç. Ama büyüü o kadar hızlı yükseldi ki parmakları uyuştı ve kolunu bıraktı.

"Seni incitmeye çalışmıyorum, Sirsh."

"Defol git!" Kadın onu itti ve adam geri çekildi, ellerini kaldırmış Elias'ın parasına bakıyordu.

"O yemini kime ettin?" diye sordu ona.

Sirsha bozuk paralarını gömleğinin içine soktu. "R'zwana seni pis işlerini yapman için mi gönderdi, artık onun köpeği olduğuna göre?"

"Onun seni öldürmesini engelledim."

"Quil onun beni öldürmesini engelledi," diye tersledi Sirsha. Atı sinirli bir şekilde kişnedi ve onu sakinleştirmeye çalışarak kısırağın başını okşadı. "Kimsenin kemiklerimi rahatsız etmediğinden emin olacaktın, hatırladın mı? Hem onun nesi var ki? Bir gecede ekstra canı olmadı. Bir şeyler oldu."

J'yan'ın yüzü gerildi. Hiçbir şey söylemedi, bu da Sirsha'ya bir şey bulduğunu söylüyordu. Quil'in Jibaut'tan ayrıldıkları gece söylediği sözleri düşündü. Yaşlandıkça ve kendi yöntemlerine daha çok alıştıkça, muhtemelen bu konuda daha da kötüleşiyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "R'z sihrini kaybediyor."

Bazen böyle oluyordu. Hayata makul miktarda güçle başlayan Jaduna, yaşlandıkça bu gücün azaldığını fark ederdi. Jaduna toplumunda onlar için hala bir yer vardı.

Ama bir Raan-Ruku olarak değil.

"Katilin izini sürmen için seni kim tuttuysa elini kolunu bağlamış." J'yan onun R'zwana hakkındaki iddiasını kararlılıkla görmezden geldi. "Jaduna topraklarına bu kadar yaklaşmanın tek sebebi bu. Nasıl bu kadar pervasız olabiliyorsun Sirsha? Ne avladığımızı biliyor musun?"

"Öyle mi?" diye karşılık verdi.

J'yan ona çocukken sahip olduğu aynı bilgiyle baktı. Ne de olsa birlikte avlanmışlardı. Mükemmel bir çift. "Bilmiyorum," dedi. "Sorun da bu zaten. Biz

Altı aydır bu işin peşindeyiz, Sirsh. Bu katil her kimse, daha önce karşılaştığımız hiç kimseye benzemiyor. Bunu anlamıyor gibi görünüyorsunuz."

"Anladığım kadarıyla katili yakalamak için senden ve R'z'den daha fazla şansım var." Sirsha bineğini uzaklaştırdı. "Beni takip etmenizin tek sebebi de bu."

"Nişanlın bu katili yakalayamazsan başına neler geleceğini biliyor mu?" J'yan söyledi. "Bunun paylaşmaya değer olduğunu düşünmedin mi?"

Sirsha uzaklaştı ve geri dönmedi.

Sonraki birkaç gün boyunca, Sirsha ne kadar umutsuzca istese de izlendiği hissinden kaçamadı. Yemin parasının yanması durmuştu çünkü tekrar katile ve yeminini yerine getirmeye odaklanmıştı. Ama bu zihnindeki kaşıntıyı dindirmiyordu.

Kanayan R'zwana. Belki gücü değişmişti ama hala baskıcıydı. Sirsha geceleri sarsılarak uyanıyor, üzerinde kötü niyetli bir şeyin dolaştığından emin oluyor, ancak Devanese ormanının devasa çamlarını sakın, kampı uykuda ve yoldaşlarından birini nöbet tutarken buluyordu.

Sufiyan saatlerinin çoğunu volta atarak ve bir araya getirmekte olduğu sıhhiye çantası için malzeme arayarak geçirdi. Arelia mavi alevli bir lamba yaktı ve soğuk gece havasında titreyerek kendi doldurduğu sapanı üzerinde çalıştı.

Sadece nöbet tutuyor gibi görünen tek kişi Quil'di; kampın çevresinde eşmerkezli daireler çizerek yürüyor ve her an tetikte bekliyordu.

Ayrıca Sirsha'nın her gece sarsılarak uyandığını fark eden tek kişiydi.

Bir akşam, Devan ormanlarından çıkıp güneye, Thafwa'ya doğru uzanan çalılık araziye girdikten sonra, Sirşa bir anda uyandı ve ayağa fırladı. Kalbi gümbürdedi ve güvende olduğunu fark etmeden önce hançerini eline aldı.

Quil kampın kenarından yürüdü, elinde teneke bir fincan çay buğulanıyordu. Sessizce ikram etti ve içtikten sonra nöbetinin geri kalanında ona katıldı. Ertesi gece, Quil ona sıcak bir kase khiram yaptı ve Quil onu neredeyse saygıyla yedi, tatlı ve baharatın dengesine hayret etti.

Garip bir gece geleneği haline geldi. Kabus. Uyan. İç ya da ye. Otur izle.

Bazen konuşur ya da tartışırlardı, ama sadece önemsiz hissettiren şeyler hakkında. Quil'in ilgisini Güney Kıtası'ndaki siyaset, her ülkenin yönetim şekli çekiyordu. Sirsha Kabilelerle birlikte yaşamının nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordu. Bir keresinde ona Güney Adalarında bir han satın alma arzusundan bahsetmişti.

Katiller, kız kardeşler ya da büyü hakkında konuşmuyorlardı. Sirsha onu eğitmekten ve güney hakkındaki yanlış düşüncelerini kibirli bir şekilde düzeltmekten mutluluk duyuyordu. Bazen hiç konuşmazlardı. Genellikle Sirşa sessizliği doldurma ihtiyacı hissederdi ama Quil'le değil. Tepelerinde yıldızlar varken ve etraflarındaki orman hayatla doluyken değil.

Birlikte saatler geçirdiler ve hatta kız kaçınılmaz olarak takımyıldızların şekillerini çeşitli cinsel eylemlerle ilişkilendirdiğinde kıkırdamaya başladı. Ama ondan bir fincan ya da kâse alırken ellerinin birbirine değdiği an dışında, fiziksel olarak mesafesini korudu.

Belki de sevdiği o kız yüzünden. Ilar. Sirsha, Ilar'ın nasıl öldüğünü düşününce ürperdi.

Quil ona ve Ruh'a rastladığını anlatırken sesinde bir kasvet vardı.

Quil muhtemelen başka birine ilgi duyduğu için kendini suçlu hissediyordu. O öyle bir tipti.

İyi oldu. Sirsha'nın dikkatini dağıtacak şeylere ihtiyacı yoktu. Yine de adamın avuçlarının tenine değdiğini, kaslı kolunun kalçasına yaptığı sert baskıyı düşündü. O gece handa ona bakışını, her zamanki soğukkanlı bakışını değil, sıcak, meraklı ve arzulu bakışını.

O anı sağlıklı olandan çok daha fazla yaşadı. Bundan zevk almış olmalıydı. Bunu kanının köpürmesinde hissetti. Bu gecelerden birinde onu kamptan uzaklaştırmasının ne zararı olabilirdi ki? Hiçbir anlamı olmazdı.

Sonra kafasının içinde J'yan'ı duydu. Nişanlın bu katili yakalayamazsan sana ne olacağını biliyor mu? Skies, o ne derdi ki? Quil, eğer katili bulamazsam, onu avlama ihtiyacı zihnimi ele geçirecek ve beni delirtecek. Pek çay saati sohbeti sayılmaz.

Sorun şu ki, Sirsha Quil'den tamamen hoşlanmıyordu. Onu okumak zordu ve kendi kafasının içinde çok fazla zaman geçiriyordu. O kadar büyük biri için rahatsız edici derecede zarifti. Ama sesinin alçak tınısını, arkadaşlarını ve halkını sevme şeklini ve hiçbir şeyi yarım yamalak yapmamasını seviyordu. Övgüye ihtiyaç duymadan düşünceli davranmasını ve emir verirken sessiz, sarsılmaz güvenini seviyordu.

İncinmeyi hak etmiyordu. Ama onun samimiyeti hafife almayacağını söyleyebilirdi. Bu da eninde sonunda onu inciteceği anlamına geliyordu.

Bu yüzden onun yemek tekliflerini kabul etti, vizitelerde ona eşlik etti ve ne kadar sürerse sürsün bir arkadaşına sahip olduğu için minnettar oldu.

On gün sonra Thafwa sınırına ulaşmışlardı. Kilometrelerce ormanın içinden geçmelerine rağmen doğal olmayan bir şekilde tertemiz olan yollarda ilerleyene kadar hava ısındı, manzara bereketlendi.

İşler daha da kolaylaşmalıydı. Bunun yerine, Sirsha kendini berbat hissetti. Cildi yanıyordu. Kısrağının attığı her adımda beyni sarsılıyordu.

"Köy çok uzakta değil." Sirşa dikkatini dağıtmak için elindeki işe odaklandı. "Bize yardım edebilecek bu kişinin adı Loli Temba-"

Arelia, "Asmanın Kızı, Ankanese dilinde," diye tercüme etti. "O zaman Thafwan değil, öyle mi?"

"Ah-" Sirsha eninde sonunda Loli'nin nereli olduğunu açıklamak zorunda kalacağını biliyordu ama önce onunla tanışabileceklerini umuyordu. "Tam olarak değil."

"Ormanda haydutlar olduğundan emin misiniz?" Sufiyan yanlarından geçen uysal yolculara, özenle temizlenmiş otlaklara, çeyrek mil ilerideki pastoral köye bakarak konuştu. "Burası Devan'dan çok daha güzel."

"Thafwanlar ordu tarafından yönetiliyor ve ordu da halkın dizginlerini sıkı sıkıya elinde tutuyor." Sirsha atını ağaçların arasından kıvrılan ve sık ormanlık bir tepeye çıkan dar bir patikaya doğru itti. " oğunlukla onları vergilendirerek çalışmayı bırakmaya g  leri yetmesin diye. Altın olarak  demezseniz, emek olarak  dersiniz."

Altından geçtikleri ağaçlar kalın gövdeli ve yosunluydu. Onların gölgesinde hava çok serindi, bunu Sirsha ancak yüzünden aşağı ter damladığını hissettiğinde fark etti. Garip, hava henüz çok sıcak değildi. Gökyüzü, başı ağrıyordu. Eyerinde sallandı, başı döndü ve atını yavaşlattı.

"Tepeye doğru yarım mil kadar gidin," diye seslendi diğerlerine. Yoksa bir mil miydi? Hatırlamıyordu. "Siz

Bir Şelalenin yanından geçip, bir dakikaya geliyorum."

Ağzı suyla doldu. Belki de Sufiyan'ın bu sabah yaptığı lapa yüzündendi. Son kasabadan aldıkları erzakları kontrol etmeliydi. Kanayan Devanese ikinci el tahıl satıyor-

"Sirsha?"

Quil onun yanında diz çöktü ve o zaman atından sendeleyerek inmiş olması gerektiğini ve diğerlerinin gitmeyip etrafına dizildiklerini fark etti. Yakındaki bir ağaçtan parlak yeşil bir yılan sarkıyordu, rengi o kadar parlaktı ki Sirsha'nın gözleri acıdı ve başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

"Hepiniz gerçekten benim bu kadar kötü öğürdüğümü görmek istiyor musunuz?"

"Sen grisin." Sufiyan çantasından bir şey çıkardı. Lilangia çubuğu. "Bunu çiğne. Arelia, matara lütfen."

Dövüşü kız onu uzattı ve sonra nefesi kesildi. "Sufiyan-onun gözleri-"

Dünya dönüyordu. Sirsha göğsünde büyük bir ağırlık hissetti. Sonra bir ses, havayı kesen kanatlar. Bu ona Yelkenleri hatırlattı ve bir uyarı çığlığı atmak istedi. Arkadaşlarına dikkatli olmalarını söylemeliydi ama ne hissettiğini açıklayamazdı ve şimdi Quil onu aldattığını düşünecekti ve bunun onu neden bu kadar üzdüğünü bilmiyordu ama üzüyordu.

Bir acı dalgası Sirsha'nın karnına öyle bir çarptı ki, önce bıçağına sarıldı. Quil neden ona yumruk atana değil de dehşet içinde ona bakıyordu? R'zwana. Kız kardeşi görünmez olmanın bir yolunu mu bulmuştu? Sirsha hepsine saldırı altında olduklarını haykırmak istedi.

Ama acı onu ikiye katladı ve soluk soluğa kaldığı için konuşamadı. Bir an devasa bir şey gördü; güneşi engelleyen bir şey. Dünya kırmızı bir patlamayla sarsıldı.

Quil'i, Arelia'yı yakalamaya çalıştı. Herhangi bir şeye. Ama son duyduğu şey, geçmişinden gelen, yumuşak ve kâğıt inceliğinde, üzüntü ve endişeyle buruşmuş bir sestti. Loli Temba.

"Sirşa, çocuğum, sana geri dönmemeni söylemiştim. Yanında ne getirdiğini biliyor musun?"

25

Aiz

Aiz on yaşında bir çocuğun ona dünyadan bir şeyler öğretmesini beklemiyordu. Ama sonraki üç hafta boyunca, Quil Tas'la birlikte ayrıldıktan sonra, Ruh'un keskin Kegar'ı, Cero'yu ve manastırı özliyordu.

Kabile, Elias'ın öğrencilerini bırakarak ya da yenilerini alarak, mal ticareti yaparak ve haber toplayarak, günün sonunda ateşin etrafında hikâyeler anlatarak kuzeybatıya, Nur'a doğru yol aldı.

Ruh ona Sadhese öğretti, onunla yemek yedi, nöbetlerde ona eşlik etti ve hikâyelerle onu eğlendirdi. En sevdikleri Duranis hakkındaydı. "Kaos hikâyecileri," diye fısıldadı ona bir sabah rüzgâr ailesinin arabasının etrafında uğuldarken. "Yalanlar söylerler ve bunları gerçekmiş gibi gösterirler, gittikleri her yere kaos tohumları ekerler."

Quil gittikten iki hafta sonra, Aiz çocukla birlikte kampın kenarında oturuyordu, ellerindeki dumanı tüten etli börekler soğuğa karşı pek bir şey yapmıyordu. Aiz dün gece Tiral'in kitabını tekrar okumuş, Laia'ya anlatabileceği bir şey, Kehanni'nin hafızasını canlandıracak bir parça bulmayı ummuştı. Ama Aiz hikâyeyi Laia'yla tekrar paylaşmasına rağmen kadın hâlâ hatırlamadığını iddia ediyordu.

Aiz hızla kaybolan güneşe karamsarlıkla bakıyor, Ruh'un anlattıklarını yarı yarıya dinliyordu. Rüzgâr inliyordu ve

boynu karıncalandı. Doğrulup oturdu.

Kumların arasında bir şey vardı. Onları izleyen bir şey.

"Ruh-" Kendini onunla çöl arasına koydu. "Burada yalnız olduğumuzu sanmıyorum-"

"Sadece cinler." Aiz'e gülümsedi. "Bazen beni izliyorlar. Kendimi bildim bileli izliyorlar. Ama merak etme. Sana zarar vermezler."

"Cinler!" Aiz dedi ki. "Ateş yaratıkları, değil mi? Orada olduklarını nereden biliyordun?"

Ruh omuz silkti, hikâyesine devam etmeye hevesliydi ama Aiz'in zihninde bir fikir filizlendi.

"Ruh," dedi. "Aradığım hikâye konusunda bana yardımcı olabilir misin? Başkalarının duymadığı şeyleri duyuyorsun. Bir şeyler görüyorsun."

"Deneyebilir miyim?" Çocuk doğrulup oturdu. "Ama bana ne aradığınızı söylemeniz gerekecek."

"Eğer sana söyleyeceksem," dedi Aiz, "bu bir sır olmalı."

Ruh tereddüt etti. Aiz, ailesinin kendilerinden sır saklamalarını isteyenlere güvenilmemesi gerektiğini söylediğinden emindi.

"Ama'nın zaten bunların çoğunu biliyor, Ruh," dedi. "Ama o meşgul ve sanırım bana yardım edebilmen için sana anlattıklarımın daha fazlasını bilmen gerekecek. Halkım için özel olan hikâyeleri bilmen gerekecek. Ama bunlar öyle herkesle paylaşılmaz."

"Ben hiç kimse değilim!" Ruh dedi ki. "Ben senin arkadaşınım ve Saif Kabilesi'nin gelecekteki Kehanni'siyim. Nasıl sır tutulacağını bilirim."

Gümüş bakışlarını ona dikmişti, küçük çenesi inatla dikilmişti ve Hani'ye o kadar çok benziyordu ki Aiz'in kalbi burkuldu. Ruhyan ve Hani'nin birbirlerinden hoşlanıp hoşlanmayacaklarını merak ediyordu. Acaba bir gün arkadaş olabilecekler miydi?

Aiz, Div Ana'nın itiraz edip etmeyeceğini görmek için bir an bekledi.

O yapmadı.

"Pekâlâ," dedi Aiz. "Toplanın, toplanın ve iyi dinleyin..."

Kutsal Masalları tekrar vaaz etmek Aiz'in ruhuna merhem oldu. Hikâyeleri anlatmak için geçen günler boyunca, sözlerinin yankılanan gerçekliği karşısında endişesi azaldı. Ruh'un soruları ve yorumları inancını daha da derinleştiriyor, Kutsal Masalları daha önce hiç olmadığı kadar takdir etmesini sağlıyordu.

Aiz Kutsal Masalları paylaşmaya başladıktan bir hafta sonra bir akşam, Ruh'la birlikte Saif kampının etrafında bir tur atarken Sekizinci Masalı tamamladı.

"Demek Dokuzuncu Masal," dedi Ruh. "Aradığınız şey bu mu?"

Aiz başını salladı. "Dokuzuncu Masal bana Div Ana'yı nasıl kurtaracağımı söyleyecek. Sanırım senin ama bunu biliyor ama nedense hatırlamıyor."

Ruh çenesini kaşdı, felsefi bir problemi düşünen küçük, bebek yüzlü yaşlı bir adam gibi görünüyordu. "Öykü parşömenlerini kontrol edeceğim," dedi. "Bazen bitirmediği masallarla ilgili notlar tutar orada."

"Ama'n sana izin verir mi?" Laia Aiz'e parşömenlerden bahsetmemiş, onları kontrol etmeyi de teklif etmemiştir.

"Hayır," diye yanıtladı Ruh. "Ama bu senin halkın için önemli, değil mi?"

"En önemli şey."

"O zaman ben bakarım. Ama'nın bilmesine gerek yok. Bunlar sadece hikaye. Ama dürüst olanları anlatır, böylece kimseye zarar vermezler. Asıl endişelenilmesi gereken yalanlar."

Bir çocuk için ne kadar basit bir düşünce ama Aiz'in aklına takılmıştı ve yalanlarının bir amacı olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kalmıştı. Daha büyük bir iyilik için olduklarını. İhtiyacın olanı al. Gerisini unut.

Kampta Zalदार Shan nöbet değişimini işaret eden boruyu çaldı ve Aiz ile Ruh döndüklerinde Laia ile Elias'ı beklerken buldular.

Aiz'in midesi tıpkı küçük bir kızken olduğu gibi sıkıştı ve Rahibe Noa onu fazladan yemek yerken yakaladı. Yanlış bir şey yapmadım, diye kendine hatırlattı Aiz. Sadece annesi beceriksiz görüldüğü için Ruh'tan yardım istedim.

Laia hoş geldin anlamında gülümsedi ve Elias her zamanki gibi başını salladı.

Aiz buna düşmanca demezdi. Ama dostça da değildi. "Bu kadar komik olan ne, cırcır böceği?" Elias Ruh'a sordu. Babasının suratını taklit ederek güldü ve hızla uzaklaştı. Elias, Ruh'un bulaşıcı kıkırdamaları karşısında kıkırdarak onun peşinden gitti.

"Hey, Ankana!" Zalदार Shan kızının saçlarını ördüğü ateşin yanından bağırdı. Adam insanları gerçek isimleri dışında her şeyleriyle çağırırdı. "Gel de benim için bir tartışmaya karar ver, olur mu? Buradaki tek tarafsız kişi sensin."

Aiz sırtıttı. "Yemekten sonra seni bulurum."

"İyi uyum sağlamışsın," dedi Laia. "Zalदार Shan senin mükemmel bir dinleyici olduğunu söylüyor. Onunla sohbet edebilmek için öyle olmalısın." Kehanni sesini Zalदार'ın duyacağı şekilde yükseltti ve Zalदार ona kaba bir hareket yaptı. Sonra Elias'ın görmediğinden emin olmak için endişeyle etrafına bakındı.

"Zalदार bana kabileler arası siyaset hakkında çok şey öğretti," dedi Aiz. "Özellikle de Rahin Kabilesi'nin tek bir üyesine bile nasıl güvenmediğini. Karinna'dan scim dövüşünü öğrenmek de çok hoşuma gitti."

Laia iç çekti. "Sana öğretmesine izin verdiğin için çok naziksin İlar. Pek sabırlı bir eğitmen sayılmaz."

Aiz, Karinna'nın acımasız derslerinden yara bere içinde kalan kollarını uzatarak, "Ama etkili biri," dedi.

Laia gülümsedi. "Duyduğuma göre bir at hırsızını durdurmuşsun?"

"Çok zeki bir hırsız değildi." Aiz, Laia'nın kibirden hoşlanmadığını fark etmişti ve kadının başıyla onaylamasından memnun olmuştu. "Sadece yardım için bağırdım."

Laia, "Kendini yeterince takdir etmiyorsun," dedi ve bir süre durakladıktan sonra, "Hikâyenin peşinde olduğumu bilmeni istedim. Bir ipucum var. Nasur Kabilesi'nden Kehanni'den bizimle Nur'da buluşmasını istedim. Aramızdaki en bilge kişilerden biridir. Pek çok insan için seyahat etmez ama benimle görüşmeyi kabul etti."

Aiz hızla Laia'ya döndü. "Hikayeyi duymuş mu?"

"Şeklini tanıdığını söyledi. Bize ne söyleyeceğini bizzat göreceğiz. İki ay içinde, Rathana'dan biraz önce, sonbahar mallarımızı yüklemek ve kış için stok toplamak üzere orada olacağız."

Aiz'in içini bir rahatlama kapladı ama bu kısa sürdü, yerini sabırsızlığa bıraktı. İki ay daha evinden uzak kalacaktı. Din adamlarının serbest bırakılıp bırakılmadığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Hani, Jak ve Finh'in hâlâ yaşayıp yaşamadığını. Dafra manastırında Cero'yla birlikte bir kürkün altına girip bir kase mercimek yahnisini paylaşmak için her şeyini verebilirdi.

"İlar, hikâyenin bir yerlerde yazılı olmadığından emin misin?" Laia kaşlarını çattı. "Eğer görebilseydim, her şeyin benim için netleşeceğini hissediyorum, ama..."

Aiz, Div Ana'nın kitabı Laia'ya göstermeye neden bu kadar karşı çıktığını anlamadı. Laia'nın açgözlü bir tip olmadığı açıktı. Aiz onun kitabı çalmayacağından emindi.

Soru sorma, Div Ana tısladı.

Aiz daha önce hiç olmadığı kadar bu emirden rahatsız oldu. Div Ana'nın kendine göre sebepleri olduğunu biliyordu ama-

Bana borçlusun, çocuğum. Ben olmasaydım, Tohr'un bağırsaklarından asla kaçamazdın.

"Özür dilerim, Laia." Aiz elindeki D harfinin izini sürdü - Div'in bilgeliğini kendine hatırlatıyordu. "Ben sadece duyduklarımı biliyorum."

"Elbette," dedi Laia. "Öyle demiştin ama..." Başını temizler gibi salladı. "Quil yarın dönecek. Onunla ilk gece tanışmıştın."

"Ben yaptım." Aiz, prensin ne zaman döneceğini merak ediyor, bunun için hazırlık yapıyordu. "Onu tekrar görmeyi dört gözle bekleyeceğim."

Kehanni ona bilerek gülümsedi ve Elias'ın Ruh'a yetiştiği yere baktı. Bilek güreşi yapıyorlardı ve Elias oldukça kötü kaybediyordu.

"Komik, değil mi?" dedi Laia. "Bazen biriyle ilk kez karşılaştığında, aklın bilmese bile kalbin bilir."

Laia gülümsüyor olabilirdi ama Aiz dikkatli davranması gerektiğini biliyordu. Quil Martiallerin veliaht prensiydi ve Aiz uzak bir diyardan gelen bir yabancıydı. Kabileler Aiz'in fakir olduğunu biliyordu ve Quil'in konumundan faydalanan birine iyi gözle bakmazlardı. Misafirperverlik yasaları bir yere kadar.

"Belki bir gün"-Aiz bakışlarını ağırbaşlı bir şekilde aşağıya çevirdi -"Bunu kendim deneyimleyecek kadar şanslı olacağım." Aiz izin isteyip hızla çadırına doğru ilerledi. Laia'nın tahmin edebileceği gibi, Quil'in dönüşüne sevinmek için değil. Ama bunun yerine tam olarak neye ihtiyacı olduğunu planlamak için ve bunu nasıl elde edeceğini sordu.

Ertesi sabah Aiz, Zaldar Shan'ın kendilerine o günkü nöbet görevlerini vermesini bekleyen bir grup diğer Kabile üyesine katıldı.

"İlar," dedi Shan, "güney tarafı, ay doğumu nöbeti-"

"Ona katılacağım." Quil kalabalığın içinde sıvı gibi ilerliyor, kendisini karşılayan Kabilenin diğer üyelerini sessiz sözlerle selamlıyordu. Dalgalı saçları yarı arkaya toplanmış ve dağınıktı, kıyafetleri yolculuktan tozlanmıştı. Yine de onda dikkat çeken bir şey vardı ve bunun asil kanıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Zaldar'ın önünde durdu ama Aiz'e baktı. Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.

"Tabii benim de peşine takılmamı sorun etmezse."

Aiz omuz silkti, görünüşte umursamazdı. "Peki," dedi.

Karşılık veren gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. Aiz'in nabızı hızlandı ve gülümseyerek karşılık verdiğinde bu kendiliğinden oldu. Ona doğru ilerledi.

"Döndüğümde burada olmanı umuyordum," dedi. "Sorun olur mu?"

"Ben- Evet." Spires'ın üzerine çöken bu ani utangaçlık da neyin nesiydi? Quil'in döneceğini biliyordu. Sorularını, yorumlarını, hatta gerekirse baştan çıkarmayı bile planlamıştı.

Ama şimdi burada olduğuna göre, nereye gittiğini bilmek istiyordu. Neye benzediğini. Ve onu düşünüp düşünmediğini. "Evet, sorun değil," dedi Quil'e. "Burada olduğun için mutluyum.

geri."

Verilen cevaplar arasında en cazip olanı bu değildi ama Quil yine gülümsedi ve Kabile'deki diğerleri ilgiyle izlese de Aiz gözlerini ondan alamadığını fark etti. Bir an için Kegar'ı tamamen unuttu.

Laia'nın dün geceki sözleri Aiz'in aklına geldi ve ürperdi. Aklınız bilmeseydi bile kalbiniz bilir.

"Nihayet!" Sufiyan kusursuz bir zamanlamayla kamptan çıktı ve Quil'in koluna bir yumruk indirdi. "Sensiz dersler çok sıkıcı geçiyor. Tas nerede?"

"Buradayım, küçük kardeşim." Aiz yerinden sıçradı; kalabalığın içindeki sarışın adamı fark etmemişti. "Ankana'lı Ilar!" Ona zahmetsiz bir çekicilikle sırıttı. "Seni tekrar görmek ne güzel. Burada Quil üzerinde oldukça iyi bir izlenim bıraktın."

"Hells, Tas, kapa çeneni-" Quil mahcup görünüyordu ve Aiz kendini gülümserken buldu.

"Oh, senden bahsetmemem mi gerekiyordu-"

Quil, Tas'ı sürükleyerek götürdü ve Aiz bu fırsatı çadırına kaçmak için kullandı. Kendini toparlaması gerekiyordu. Quil'in dönüşü yüzünden kafası karışmıştı. Onu gördüğünde hissettiği beklenti yüzünden. Kendini bu büyülu hayata bu kadar kolay kaptırabileceğini hayal edebiliyordu.

Yatağının üzerine düştü ve aajını serçe parmağının etrafında hızla döndürdü.

Cero ona acil durumlar dışında aaj kullanmamasını söylemişti, çünkü onu takip edebilecek herhangi birinin nerede olduğunu bilmesinden korkuyordu. Ama Seyf Kabilesi çölün ortasındaydı ve Jaduna'ya dair hiçbir iz görmemişti. Cero'nun sesini duymaya ihtiyacı vardı. Evinden bir parçaya ihtiyacı vardı.

"Cero." Aaj'ı yakaladı ve konuştu. "Bu acil bir durum."

Ölüyor olsan iyi olur, Aiz, diye karşılık verdi.

Aiz, arkadaşının tanıdık ve sevdiği sesindeki asite güldü.

"Daha da kötüsü," dedi. "Seni özlüyorum. Evimi özledim." Bunu söylemenin kendisini daha iyi hissettireceğini düşündü. Ama göğsündeki ağrı daha da kötüleşti.

Neredesin?

"Ben-"

Kim olduğumu doğrulamadıysanız cevap vermeyin!

Aiz zihninde sadece Cero'nun bilebileceği bir gerçeği aradı; o kadar çok gerçek vardı ki.

"İlk aşık olduğun kişi kim?"

Hileli soru. Aşık olamayacak kadar buz kalpliyim. Bana her şeyi anlat.

Aiz, kendi dünyasını paylaşmak için değil ama onun dünyasında neler olup bittiğini öğrenmek için sabırsızlanarak olanları hızlıca ona anlattı.

Din adamları serbest bırakıldı. Bir grup Tohr mahkumuyla birlikte. Ama, Aiz-

"Üç çocuk vardı," dedi Aiz. "Hani, Jak ve Finh-"

Noa ve Olnas kurtuldu. Jak, Finh ve Hani de. Ama sonra Tiral manastırı ziyaret etti ve Hani-Tiral onu öldürdü. "Ne?"

Aiz elini ağzına götürerek ağladı. Hani'nin tatlı yüzünü, çok sevmesine rağmen asla hikâye istemeyişini, onu korumaya çalışmasını düşündü.

Jak ve Finh.

Tiral bunun din adamlarını inciteceğini biliyordu. Sanırım seni suçlayacaklarını umuyordu. O şimdi Tel llessi. Her şey senin söylediğin gibi oldu. Din adamlarını tehdit ettikten sonra Dovan onu destekledi. Din adamlarının geri kalanı hizaya geldi. Triarşi onu kabul etmek ya da kellelerini kaybetme riskini almak zorundaydı. Özellikle de yaptığı baskınlar taze yiyecek kaynağı getirdiğinden beri.

"Din adamlarına ve yetimlere geri döneceğimi söyle Cero," dedi Aiz. "Döndüğümde yalnız gelmeyeceğim. Div Ana'nın ruhunu da yanımda getireceğim. Tiral'i öldüreceğim."

Cero bir an sessiz kaldı ve tekrar konuştuğunda sesi yorgun geliyordu. Tiral seni hiç avlamadı, Aiz. Peşinden pilotlar göndermedi, Jaduna'yı işe almadı. Buna ihtiyacı olmadığını söyledi ve ben onun çarpık beynini çözümesem de, bu senin özgür olduğun anlamına geliyor. Geri dönme. Kendine bir hayat kur. Birlikte seyahat ettiğin bu insanlar iyi insanlara benziyor.

"Onlar bir amaç için araçtır."

Bahsettiğin bu prens bile mi?
Aiz kendini kekelerken buldu. "O- Cero, o bir prens.
Ve ben benim."

Aynen öyle. Eğer biraz akı varsa, zaten yarı aşıktır.
Gülümsüyordu. Aiz bunu hissetti. Ama bu ifade gözlerine ulaşmıyordu. Ya ellerine bakıyor ya da çenesi cam gibi keskin ve kenetlenmiş bir halde Spires'a bakıyordu. Aralarında, ikisinin de söylemeye fırsat bulamadığı şeylerin ağırlığıyla bir sessizlik oluştu.

Aiz derin bir nefes aldı. "Sıfır. Burada bir hayat kurmak istemiyorum," dedi. "Başka biriyle bir hayat istemiyorum. Ben seni istiyorum. Ve-"

Aaj soğudu.

O gitmişti. Ve hissettiği acı, umutsuzca bastırmaya çalıştığı ona ve eve duyduğu özlem, kalbini yakaladı ve sıkı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Ruh ve Aiz son bulaşıkları da bitirirken Quil ortaya çıktı. Temizlenmiş, tıraş olmuş ve siyah saçlarını arkaya doğru düğümlemişti. Onun için.

"Kim bu çocuk?" Alaycı bir şaşkınlıkla Ruh'a baktı. "Ruh değil elbette. Ruh, Antium'dan döner dönmez bana saldırır, adak ister. Sen başka biri olmalısın."

Ruh çenesini kaldırdı. "Sana kızgıyım. Bu sefer beni de yanında götürmen gerekiyordu."

Quil, Ruh'un önünde diz çöktü. "Sana tek yaptığımın yaşlı insanların çok sıkıcı şeyler hakkında tartışmalarını dinlemek olduğunu söylesem, yardımı olur mu?"

Ruh gülümsememeye çalıştı ama başaramadı. Quil'in cebinden çıkardığı bulmaca kutusuyla yüzü aydınlandı.

"Hel Teyze buraya senin için bir şey saklamış," dedi. "Açmanın iki ay süreceğini söyledi. Ben iki hafta dedim."

"İki gün," dedi Aiz. Ruh'la, onun zihninin alışılmadık derecede hızlı olduğunu bilecek kadar çok zaman geçirmişti.

Ruh kutuyla birlikte gözden kaybolurken Quil tekrar ayağa kalktı. "Nöbet için hazır mısınız?"

Aiz ellerini kuruladı ve önlüğünü çıkardı. Özenle giyinmişti, yeşil elbisesi solgun tenini okşuyor, rengi gözlerindeki zümrüt beneklerini ortaya çıkarıyordu. Quil, Aiz ona katıldığında nefes aldı.

"Bu koku," dedi-

"Çöl gülleri." Gülümsedi. "Çok mu fazla?"

Quil başını salladı ve adımlarına bir salınım ekleyerek ilerledi, onu bakarken yakaladığında içinde bir memnuniyet dalgası yükseldi.

O da bir suçluluk duygusu hissetti. Bilgi almak için onu yanlış yönlendiriyordu. Hani için, diye hatırlattı kendine. Tiral'in öldürdüğü tüm yetimler için. Hâlâ hayatta olanlar için.

Quil, "Bu gece burada Wraithler olduğuna dair raporlar var," dedi. "Sen hiç gördün mü?"

Aiz başını salladı. "Karinna bana onlardan bahsetti. Kafalarını kesmek zorundasın, dedi." Aiz scim'ini kınından çıkardı. "Bana öğretmeye çalışıyor. Ama henüz bunun yolunu bildiğimi sanmıyorum."

"Bıçağı bileğinde bir hançerde olduğundan daha esnek tut." Quil yavaşladı ve onun yanına geldi, tüm elini onunkinin etrafına sardı ve tutuşunu sıkılaştırdı. "İşte böyle."

Adam ona bakarken Aiz de ona baktı. Aiz gözlerinin onun ağzına kaymasına izin verdi. Çabucak gözlerini kaçırmalı, onu gergin tutmalıydı. Bunun yerine, kendini onun dudaklarının şekline hayran olmuş buldu, üstteki daha dolgundu, kare çenesi ve aşırı keskin elmacık kemikleriyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Quil boğazını temizledi. "Yarın pratik yapabiliriz," dedi. "Tahta kılıçlarla." İlerideki kayalık bir tepeyi işaret etti. "Orada manzara güzel. En azından Antium'daki her şeyden daha iyi."

Aiz kaşlarını çattı. Onun kendisini öpeceğini düşünmüştü. Sandığından daha utangaç olmalıydı.

"Antium gerçekten sadece sıkıcı toplantılar mıydı?"

"Sayılır. Teyzem beni işlerin daha da içine çekiyor. Daha uzun süre kalmamı istiyordu ama Tas ve ben onu gitmeme izin vermesi için ikna ettik."

"Kabiledeki görevi ne?"

Quil güldü. "Beni utandırıyor ve kalp kırıyor."

"Kalp kırmak. Umarım seninle ilgili endişelenmem gereken bir şey değildir?" Aiz kirpiklerinin arasından ona baktı, yüzü kızarıp başını salladığında kendi kendine gülümsedi.

"Teyzen," dedi. "O genç, değil mi? Yakında hükümdar olmanızı mı bekliyor?"

"Hiçbir zaman İmparatoriçe olmak istemedi." İyi yürünmüş bir patika boyunca tepeye doğru tırmandılar. Sol taraflarında bir vadi uzanıyordu. Sağ taraflarında ise tepe, Saif kampının görüşünü engelleyen kayalıklardan oluşan bir yığın halinde yükseliyordu. Rüzgâr sanki bir uyarı gibi Aiz'i ürpertti ve vadinin kenarından uzak durdu.

"Çocukluğumdan beri bana tahtı benim için tuttuğunu söyledi."

"İstiyor musun?"

"Bunu hiç kimse sormaz." Quil şaşkınlıkla ona baktı.

"Bilmiyorum. Sanırım başka seçeneğim yok."

"Bu yapar sen mutsuz." O izledim onun yüz.

"Kabilelerle birlikte olmayacağın için mi?"

"Ben başkentte olacağım. Antium. Sonunda evleneceğim ve varislerim olacak ve... teyzem kadar iyi bir lider olmaya çalışacağım. Ben

Korkarım ki olamayacağım. Korkarım ki ben onun kadar bile hükümdar değilim."

Bu ona söylediği en dürüst şeydi ve kadın hem bu samimiyetten etkilendi hem de ondan daha fazlasını öğrenmeye karar verdi.

"Kendini hazırlıksız hissettiğin için mi?" diye sordu. "Yoksa o bir Maske olarak eğitildiği ve sen eğitilmediğin için mi?"

Quil şaşkınlıkla ona baktı ve Aiz kendine lanet etti. Belki de konuşma sıçraması çok büyük olmuştu.

"Maske takmasam bile beni bir Maske olarak eğitti."

"Tuhaflar," dedi Aiz. "Metal, ama... değil."

"Sıvı metal," dedi Quil. "Elias kendininkinden hep nefret ederdi. Onunla birleşmeden önce onu çıkardı."

"Metal," diye bastırdı Aiz. "**Nereden** geliyor? Ve o... canlı mı?"

Quil başını salladı. "Yaşayan hiç kimse nerede çıkarıldığını bilmiyor. Elias'ın dediğine göre, o da bilinçli. Maskesi hâlâ onda olabilir. İstersen sana göstereceğinden eminim. Sanırım Ankana'da böyle bir şey yok?"

Aiz başını salladı. "Kahinlerimiz var. Maskelere ihtiyacımız yok."

"Yani, halkınız - grubunuz Ankana'nın Gözü tarafından mı yönetiliyor?"

Aiz, manastırda eğitim almış çoğu kişi gibi Ankana hakkında çok şey biliyordu. Yine de boynundan aşağı bir ter damlasının süzüldüğünü hissetti. "Göz sorgulanmamalıdır."

"Göz, halkınıza yardım etmeye ikna edilebilir mi? Yüce Kahin'le tanıştım. Belki halkınızın çektiği acılar hakkında daha fazla şey bilirim, onunla konuşabilirim. Yardım etmeye çalışırım."

Aiz şaşkınlıkla Quil'e baktı, neredeyse yüzüstü uçuşuma yuvarlanıyordu. Quil'in eli uzandı ve onu uçuşumun kenarından geri çekerken bileğini sıcacık sardı.

"Dikkatli ol," dedi.

Adamın yakınlığı karşısında nabızı hızlandı. Sonra kafası karıştı. Etkisini o kadar özgürce sundu ki.

Belki de bunu iyilik olsun diye yapmıştı ve çok az şey bildiği için bunu anlamak onun için zordu. Ama Kegari oluklarında hayatta kalmayı başaran yanı, adamın ona yardım etmek için gizli bir nedeni olması gerektiğini tıslıyordu.

"Belki Baş Kahin yardımcı olabilir," diye yanıtladı Aiz onun sorusunu. "Aslında halkımın sıkıntılarını İmparatoriçenizle konuşmak istiyorum." Burada güç sahibi olan İmparatoriçe'ydi. Eğer dinlemeye istekliyse, Kegari'ye yardım edebilecek olan da İmparatoriçe'ydi.

Aiz, Quil'e teyzesi hakkında daha fazla şey sormaya niyetlenmişti ki bir esinti onu uyardı ve büyüğü karıncalandı. Bir şey -birisi- yaklaştı.

Aiz, Quil'le birlikte pusu kurmak için mükemmel bir noktada olduklarını fark etti. Ne dağın tepesine ne de vadiye kaçabilirlerdi. Kendini daha küçük bir hedef haline getirmeyi bilerek hızla eğildi, tam da bir ok yayınının arkadaşına doğru uçtuğu sırada. Suikastçı!

Quil onun önüne geçti. "İlar, kaç!"

Aiz rüzgar demirciliğiyle saldırdı, kelimenin Kalkan! Dartlar yere düştü. Quil ile birlikte.

Suikastçı patikadan hızla aşağı indi. Aiz, Div Ana'nın ona daha önce öğrettiklerini hatırladı. Rüzgârı çağırmak, tutmak ve onu bir mızrağa dönüştürmek. Şimdi de öyle yaptı ve rüzgârı suikastçıya doğru fırlattı. Mızrak isabet ettiğinde kadının nefesi kesildi, botu dar patikadan kayarak uçuruma yuvarlandı. Çığlık attı, kanyondan aşağı düşerken sesi azaldı. Aiz uzaktan bir gümbürtü duydu.

Çoktan Quil'e dönmeye başlamıştı. Gözleri camsı ve odaklanmamış görünüyordu ve onun kendisini görüp görmediğinden bile emin değildi.

"Nereye vuruldun Quil?" Onun üzerine eğildi ve ay ışığında vücudunu seçmeye çalıştı. "Bana söyleyebilir misin?"

"N-boyun. Zehir. Nightweed olabilir. Anithas olabilir."

Aiz yavaşça boğazını yokladı. Dartlar küçüktü.

"Özür dilerim, sana her zaman ne söyleyeceğimi bilemiyorum," diye gevelemeye devam etti Quil. "Konuştuğumuzda kendimi yetersiz hissediyorum. Gülümsüyorsun ve bu bana garip şeyler hissettiriyor. Bu garip çünkü seninle neredeyse hiç vakit geçirmedim. Tas dikkatli olmamı söyledi ve ben de Tas'ı dinlemek istiyorum-"

Boğazının sol tarafında değil. Aiz parmaklarını sağa doğru hareket ettirdi.

"Ama Tas aşk hakkında hiçbir şey bilmiyor - bir kez kalbi kırıldı ve o zamandan beri yataktan yatağa atlıyor. Her neyse, ben aşık değilim! Skies, seni tanımıyorum bile. Ama Ruh'a karşı iyisin ve- Çok mu konuşuyorum? Neden bu kadar çok konuşuyorum?"

Aiz'in hiçbir fikri yoktu ama dartı bulmuştu. Dikkatli parmaklarıyla onu çıkardı, ince ve tüy kadar hafifti; görülmesi neredeyse imkânsızdı.

"Aman Tanrım," dedi Quil. "Bu Anithas. Bu yüzden bu kadar çok konuşuyorum. Zehri çıkarman gerekecek." Gözlerini kaçırdı ve Aiz kendisine rağmen gülümsedi.

"Savaş İmparatorluğu'nun kudretli Prensi boynundan zehir emeyeğim için mi kızarıyor?"

O cevap vermeden önce dudaklarını ısırığa yaklaştırdı ve zehiri hızla çekerek acı sıvıyı yere tükürdü.

"Teşekkür ederim." Quil zehrin kalıcı etkilerinden kurtulmak istercesine titredi. Birkaç dakika sonra onun yardımıyla ayağa kalktı. Yüzünde ani bir korku belirdi.

"Kahretsin," diye fısıldadı. "Ne dediğimi bilmiyorum. Özür dilerim-"

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Aiz, iyi olduğu için rahatlamış bir şekilde. "Seni geri götürmeliyiz. Şifacı sana baksın. Elias da bölgeyi taramak isteyecektir."

"Hayır," dedi Quil. "Çadırımda bir panzehirim var. Şifacıya ihtiyacım yok. Elias'ın da bilmesini istemiyorum. Teyzeme söyler. Suikastçıya ne oldu?"

"Ölü." Başıyla vadiyi işaret etti. Çok aşağıda, kayaların üzerinde koyu renkli bir yumru yatıyordu ve kafasından bir kan gölü yayılıyordu. "Tepeden inerken ayağı takıldı."

"Huh. Gördüğümü sandım-" Başını salladı ve Aiz hızla konuştu.

"Elias'a söylemeliyiz," dedi, çünkü bunu yapmak onu dürüst gösterecekti. "Bilmek isteyecektir. Ve belki de cesetle ilgilenir."

Ama Quil başını salladı.

"Leş yiyiciler cesedin icabına bakacaktır ve o beni öldürmeye çalıştı, bu yüzden daha iyisini hak etmiyor," dedi. "Sadece son birkaç yılda on üç suikast girişimini savuşturdum. Bazen başka bir Savaşçı Gens oluyor. Bazen bir Karkaun. Beni kimin öldürmeye çalıştığı önemli değil. Her girişimden sonra, teyzem ve ben peşimde korumalar olması gerekip gerekmediğini tartışıyoruz. Kafese kapatılmaktan nefret ediyorum, Ilar. Seçimlerin bana ait olmamasından nefret ediyorum."

"Ben de bundan nefret ederdim." Tohr'u düşündü. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Kendi kendine bunun, artık ona bir iyilik borcu olduğu için olduğunu söyledi. Ama bir yanı da adamın yüzündeki rahatlamadan memnuniyet duydu.

Şafak sökerken kampa döndüklerinde, Elias kendi nöbetinden önce pala bileyip Tas'la sohbet ederek onlara yaklaştı.

"Bir şey var mı?"

Quil başını salladı ve Elias bakışlarını Aiz'e kaydırđı. Kendini sıkışmış hissetti ve gülümsemek için kendini zorladı.

"Herkes sussun!" dedi kolayca Ankaraca. Tas ona baktı, sanki büyüleyici bir şey söylemiş gibi başını eğmişti.

Elias'ın gözleri hafifçe kısıldı ve Aiz bir hayal kırıklığı hissetti. Bir şekilde yalanının kokusunu almıştı.

"Bir sorum var," dedi onun dikkatini dağıtmayı umarak. "Masken hakkında. Quil bana onlardan bahsediyordu. Hâlâ sende mi?"

Aiz kurnazca gülümsedi, Elias'ın onu sevdiği çocuktan hikâyeler dinleyen soluk soluğa bir çocuk sanacağını umuyordu. Tatlı. Yabancı. Zararsız.

"Hayır," dedi büyük savaşçı, siperini kınına sokarken. "Sufiyan kahvaltı görevinde," diye Quil'e bilgi verdi. "Yiyecek bir şeyler al."

Aiz, Quil'le birlikte uzaklaşırken Tas'ın, "Lanet olsun Elias, zavallı kızı korkutma," diye mırıldandığını duydu. "Bizimle daha birkaç hafta önce tanıştı."

Quil uzandı ve uzaklaşırlarken Aiz'in elini sıktı. "Teşekkür ederim. Sana borçluyum."

Aiz yüce gönüllülikle omuz silkti. Omzunun üzerinden geriye baktığında Elias onları düşünüyordu, bir eli belindeki hançerdeydi. Aiz hızla başka tarafa baktı ama mesaj açıktı.

İzleniyordu.

26

Quil

TKadın birdenbire ortaya çıktı. Yeşilin tonlarını giymişti ve ormana o kadar kusursuz uyum sağlamıştı ki Quil ilk başta soluk, havada süzülen bir kafa hayal ettiğini düşündü.

Sonra Sirşa'nın yanına çömeldi, sarı saçlarının arasına örülmüş zümrüt tüyleri ona narin bir kuş görünümünü veriyordu. Quil gözlüğünü çekti ama Sirşa, "Loli Temba," diye mırıldandı, göz kapakları hayalet gibi beyaz gözbebeklerinin üzerine kapanmadan önce.

Quil diz çöktü ve nabzını yokladı, güçlü ve ritmik bir şekilde hissettiğinde bir nefes verdi.

"O yaşıyor." Bunu söyler söylemez Arelia Sufiyan'a döndü.

"Bu sabah yulaf lapasına ne koydun böyle?"

"Hiçbir şey yok!" Sufiyan, Sirşa'nın yanına çömelmiş, sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Hepimiz yedik. Yaraları olup olmadığını kontrol edeyim."

"Çocuk." Loli Temba o kadar sessiz konuşuyordu ki, soluk mavi gözlerini Quil'e dikene kadar onunla konuştuğunu fark etmemişti. "Senin izini ne zaman buldu?"

Quil'i şaşırtacak kadar akıcı bir şekilde Serranca konuşuyordu. Karkaun aksanıyla.

Arelia da Quil ile aynı anda fark etti ve ters ters baktı. Küçük açıklıktaki sıcaklık birkaç derece düşmüş gibiydi.

Çoğu Karkaun, Martial'lardan uzak durmayı akıl ederdi. Quil, yirmi yıl önce Antium'a yaşattıkları dehşeti öğrendiği günü hâlâ hatırlıyordu. Teyzesi ona kendisi anlatmak için ısrar etmişti.

Kendi kadınlarını sakatladılar ve öldürdüler. Sonra da ruhlarını diriltmek ve üzerimize salmak için kutsal olmayan bir büyü kullandılar. Sadece birkaç gün içinde bizi dize getirdiler.

Quil o savaşın ortasında, etrafındaki başkent düşerken doğmuştu. Güvenli bir yere götürülmüştü. Ancak geride kalanlar Karkaun zulmüne katlandılar ve bu zulüm hâlâ şehrin peşini bırakmıyor.

Loli Temba Arelia'ya ilgisiz bir şekilde baktı. "Halkımdan nefret ediyorsun," dedi. "Güzel. Ben de onlardan nefret ediyorum." Tüm dikkatini Quil'e çevirdi. "Tekrar soruyorum. Senin izini ne zaman buldu?"

"Sirsha'nın kız kardeşi bizi takip ediyormuş," dedi. "Ama onu günlerdir görmedik. Biz de sizi arıyorduk. Sorularımız var-"

Loli sanki ani bir acı çekiyormuş gibi dişlerinin arasından tısladı ve onun önünü kesmek için elini kaldırdı. Mırıldandı ve hava, çiyden yapılmış bir ağ gibi garip, elmas bir desenle parıldadı.

Tepemizdeki bulutlar yer değiştirdi ve güneşi engelledi. Kalın gölgelikten dolayı loş olan orman daha da karardı. Döndükleri yolun yakınında bir şey hareket etti.

Quil bırakın bir yüzü, bir şekil bile seçemiyordu. Ama ensesindeki tüyler diken diken oldu ve scim'ini çekti. Metalin deriye sürtünmesinin tanıdık gelmesi onu biraz rahatlattı. Yanında Arelia öne çıktı ve yola baktı.

Loli Temba Arelia'nın kolunu tutarak başını salladı.

Bir an sonra Arelia'nın huysuzluğu korkuya dönüştü. Quil gözlüğünü kaldırmaya çalıştı ama dehşet göğsüne çöktü.

Bu his korkunç derecede tanıdıktı, ancak hayatında sadece bir kez karşılaşmıştı: on iki yaşındayken bir suikastçı neredeyse onu alt ediyordu. Dizini göğsüne bastırıp ciğerlerindeki havayı sıkarken sırttan yüzünü asla unutamayacaktı.

Şimdi, Thafwan ormanında, o ruhunun derinliklerindeki korkuyu yeniden hissediyordu. Sufiyan'ın yüzü solgunlaştı, dudakları morardı. Ağzını bir yıl önce küçük kardeşinin öldüğünü anladığı o korkunç günkü gibi açıp kapadı. Quil kendi korkusundan kurtulmaya çalıştı ve arkadaşının omzunu tuttu. "Buradayım Suf," diye fısıldadı. "Buradayım."

Arelia'nın kolları titredi, başı dizlerine gömüldü ve Quil onun eline uzandı. Loli Temba ile birlikte üçü de yüzükoyun yatan Sirsha'nın etrafında çömelmiş bekliyorlardı, göğüslerinde hissettikleri dehşete karşı koyamıyorlardı, bunu açıklayamıyorlardı, sanki Azrail kulaklarına acı çekebilecekleri tüm yolları fısıldamış gibi hissediyorlardı. Ölebilecekleri tüm yolları.

Bulutlar yer değiştirdi. Güneş ağaçların arasından zayıf bir şekilde süzülüyordu ve ormanı kısa bir süreliğine paylaştıkları hasta yaratık her neyse, yoluna devam etmiş görünüyordu.

"Bu da neydi böyle," dedi Sufiyan, "lanet olası gökyüzünde?"

Loli hiçbir soruya cevap vermedi. Bunun yerine Quil'e Sirsha'yı almasını emretti ve onların da kendisini takip etmesini bekleyerek görüldüğü kadar hızlı bir şekilde ormanın içinde kayboldu. Arelia Loli'yle konuşmaya çalıştığında, Loli yasaklayıcı bir hırıltıyla karşılık verdi.

Quil, Loli Temba'ya bir an önce Kegari'yi sorması gerektiğini biliyordu ama tek düşünebildiği ne kadar hafif olduğuydu.

Sirsha onun kollarındaydı. Onun alaycı mırıldanmalarını duyamamak ne kadar korkunçtu. İlar'ın kızgın yüzü hafızasında canlandı. Onu son kez bütün olarak gördüğünde.

Sirsha değil. Sirsha iyi olacak. Ama ya iyi olmasaydı? Skies, ona yardım bile edemezdi. Onları orada istemiyor gibi görünen bir Karkaun'a güveniyordu. Aptal Quil. Sirsha'da bir sorun olduğunu fark etmeliydi. Bir şeyler yapmalıydı.

Ormanın içinden dolambaçlı bir yol izleyerek gürültülü, beyaz sulu bir katarakta doğru ilerlediler. Dar bir yarıktan kaynayarak yüz metre aşağıdaki sığ bir havuza dökülüyordu.

Loli onları nemli, sarmaşıklarla dolu bir patikadan şelalenin arka tarafındaki bir kayalığa götürdü. Orada elini taşa dayadı ve birkaç alçak nota söyledi. Quil, Sirsha'nın büyü hakkında söylediklerini düşündü. Bir element üzerinde uygulanan bir duygu. Taş tam ortasından yarıldı ve geçebilecekleri kadar geniş bir açıklık yarattı.

Quil lanet okudu. Arelia ve Sufiyan hâlâ hasta ve zayıf görünüyordu ve Sirsha'yı tutuyordu. Eğer Loli bir pusu planladıysa, burası bunu yapmak için ideal bir yer olabilirdi. Ama o sadece taşı kapattı ve takip etmelerini işaret etti.

Şelalenin sesi uzaktan gelen bir uğultuya dönüştü ve kaba gri duvarları ve yukarıdan dökülen kalın ışık sütunları olan bir odaya çıktılar. Bir köşede üzerine örme bir battaniye katlanmış bir kanepede duruyordu ve yerde pelüş halılar seriliydi. Yemek pişirme aletleriyle dolu rafların yanında, mağaranın tavanında kaybolan bir bacaya açılan soğuk bir ocak vardı.

Loli Temba kapısını kapattı ve elini bir kez üzerinden geçirdi. Sonra Quil'i yan taraftaki yatak odasına doğru itti - küçüktü ama evinin geri kalanı gibi geniş bir ışık huzmesiyle aydınlatılmıştı.

"Aval aval bakmayı bırak ve onu yatır." Loli kalın, el dokuması battaniyelerle yumuşatılmış bir ip yatağı işaret etti. "Bu durumdan kurtulması için dinlenmesi ve sessiz olması gerekecek."

"Ama... bundan kurtulacak mı?" Kapıda duran Arelia, Quil'in sormak üzere olduğu soruyu fısıldadı.

Loli cevap vermedi ve Quil de yerinden kıpırdamadı. "Onunla kalacağım," dedi. Onu yalnız bırakmayacaktı. Hiçbir şeyin onu Ilar'ın parçalandığı gibi parçalamasına izin vermeyecekti.

Loli, Quil'in koluna sert bir el koydu. "Onun zarar gördüğünü görmektense ölürüm," dedi. Quil ona defolup gitmesini söylemek üzereydi ama kadının tekinsiz bakışlarındaki bir şey kuşkularını yatıştırdı.

"Kapı açık kalacak," dedi Quil ve Loli başını sallayarak onları kanepeye oturttu.

"O güçlü biri," dedi Karkaun kadını. "Aptal olsa bile." Quil'i düşündü. "Seni takip ettiğini gerçekten hissetmedin mi?"

Quil'in hayal kırıklığı sonunda içinden patladı. Sirsha için endişeleniyordu ve onları neyin takip ettiğini bilmiyordu ve sorulara cevap vermek istemiyordu - cevapların kanamasını istiyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye tersledi. "Neydi o şey? Bizden ne istiyordu?"

Reli ve Sufiyan onun nadir görülen öfke gösterisi karşısında birbirlerine baktılar. Loli başını salladı.

"Bilmiyorum. Sadece evimin yakınına koyduğum bariyerleri aştığında hissettim. Ölüm kokuyor." Loli ürperdi. "Ve kurnazlık."

"O zaman sende büyü var." Arelia öne doğru eğildi. "Duygunuz ve elementiniz nedir?"

"Gördüğüm kadarıyla Sirsha size talimat veriyor." Loli'nin sesi soğuktu. "Sana böyle bir soru sormanın

Kalbinizin hatlarını sormaya benzer mi? Kimi seviyorsunuz? Sana nasıl hissettiriyor?"

Arelia kızardı ve kollarını kavuşturdu. "Anlamaya çalışıyorum."

"Dünyayı oluşturan lifleri anlamaya çalışıyorsunuz," dedi Loli Temba, "ama ne kendi acınızı ne de başkalarınınkini. İkincisini anlamak size daha iyi hizmet edecektir."

Loli hızlı adımlarla ocağın yanındaki tezgâha doğru yürüdü; tezgâhın üzerinde çeşitli büyüklüklerde bakır kapacaklar, kurutulmuş lavanta ve kişniş demetleri, sarımsak ve biber dizileri asılıydı. Tahta bir kâse aldı ve Sufiyan'a geri götürdü; Sufiyan onlardan yüz çevirip içine kusarken kâseyi ona uzattı.

Quil hemen onun yanına geldi ve arkadaşının sırtını sıvazladı. İlk kez bir Karkaun öldürdükten sonra kendisi de böyle hasta hissetmişti. Ilar ve Ruh'u bulduktan sonra. "Çıkar şunu kardeşim," dedi. "Bir dakika içinde kendini daha iyi hissedeceksin."

"Belki de yulaf lapası yüzündendir," diye inledi Sufiyan.

"Değildi." Loli, Sufiyan'ın özürlerini elinin tersiyle iterek kâseyi aldı. Ötedeki odadan bir tulumba sesi geldi ve Loli birkaç dakika sonra bir tepsi su bardağıyla geri döndü.

"Sanırım ruhun ne kadar acı çekerse," dedi, sesi diğerlerine olduğundan daha nazikti, "onun yanındayken kendini o kadar kötü hissedeceksin."

"Yardıma ihtiyacımız var, bilmecelelere değil." Quil kabalığın sınırına gelmiş olmasını umursamadı. "Açık konuş. O şeyin ne olabileceğinden şüpheleniyor olmalısın."

Loli Temba ilk kez şaşırmış görünüyordu. "Bunu ilk kez görüyorsun. Ama Sirşa bunu hissetmiş olmalı. Seni uyarmadı mı?"

Arelia, Loli'ye olan güvensizliği hâlâ açık olsa da, "Tuhaf davranıyor," diye teklif etti. "Günlerdir."

"Pek iyi değil," dedi Sufiyan. "Dn baş ağrısı için ona İltim tozu verdim. Sence bunu biliyor ve bizden saklıyor muydu?"

"Eğer yleyse," dedi Quil, "belki de bir nedeni vardı. Yine de-" Loli'ye döndü. "Yaratık bizi mi takip ediyor? Yoksa onu mu?"

Loli bir yığın tabak bulana kadar kileri karıştırdı. "Sanırım o. Gittiğinde ona geri dönmemesini söyledim. Yanında bir şeyler getirmesini söyledim."

"Ona yardım edebilir misin?" Quil söyledi. "Daha önce sana geldiğini söyledi. Uzun zaman önce. Onu iyileştirmişsiniz."

"Onu iyileştirmedim," dedi Loli Temba. "Ona zaman ve sevgi verdim. Kendi halkı ikisini de sunmadı. Ama bu onun anlatması gereken bir hikaye."

"Zamanımız yok." Quil ayağa kalktı, sabırsızlıkla volta atıyor, açık kapıdan Sirsha'nın yüzükoyun yatan bedenine bakıyordu. O kadar hareketsizdi ki bir an için nefes almadığını düşündü ve kendi kalbi neredeyse duracaktı. Ama sonra kirpiklerinin hafifçe titrediğini fark etti.

"Uyanacak," dedi Loli Temba. "Uyandığında, bildikleriyle ilgili daha fazla şey ğreneceğiz. Daha fazla sorunuz var. Farklı sorular. Sor."

Sirsha için o kadar endişelenmişti ki buraya gelme nedenini unutmuştu. Kendini toparlaması gerekiyordu. Parçalanmış bir İmparatorluğun veliaht prensiydi. Halkı ona güveniyordu.

"Sirsha senin Kegari hakkında bir şeyler bilebileceğini söyledi," dedi. "Büyüleri hakkında."

"Uzun zaman önce"-Loli yemek masasına dört tabak koydu-"Martialler Bilginlere saldırdı. Topraklarını aldılar. İnsanlarını kleleştirdiler. Bunu neden yaptılar?"

"Nightbringer tarafından manipüle edildiler," dedi Arelia. Loli Temba'nın ifadesi bozuldu.

"Açgözlüydüler," diye düzeltti Quil. "Bilginlerin sahip olduklarını istiyorlardı."

"Daha sonra açgözlülük, evet." Loli Temba kilerden uzun, koyu renkli bir meyve çıkardı, kalın dış kabuğunu soydu ve yumuşak pembe iç kısımlarını dilimledi. "Ama başlangıçta, Martialler sadece fakir ve açtılar. Kegari'de de durum aynı. Nüfusları açlıktan ölüyor. Liderleri onları beslemek için komşularını yağmalıyor. Tahıl yetiştiremiyorlar ya da hayvan besleyemiyorlar. Bu yüzden acı çekiyorlar."

"Aç oldukları için binlerce mil kuzeye, İmparatorluk'a uçmadılar," diye tersledi Arelia, Quil'in hiç duymadığı kadar keskin bir sesle.

"Bah!" Loli Temba dudağını büktü. "Sen dinlemiyorken neden sana daha fazlasını anlatayım ki? Belki de senden önceki Bilginler gibi sen de fethedilmeyi hak ediyorsun."

"Karkaunlardan nefret eden birine göre," dedi Sufiyan, "onların büyücülerinden birine çok benziyorsun."

"Kesin sesinizi," diye emretti Quil arkadaşlarına. "İkiniz de." Loli'ye döndü. "Lütfen, anlat bize. Bilgiye ihtiyacımız var. Halkım-"

Loli Temba kalın yeşil yapraklardan oluşan bir buketi yıkarken tiksintiyle ofladı. "Evet, sizin halkınız," dedi. "Halkınız Kegari'nin varlığından bile haberdar değildi. Öğrendiklerinde, İmparatoriçenizin yaptığı ilk şey uçmanın sırlarını talep etmek oldu. Kegari bu sırları vermeyince, halkınız elçileriyle konuşmayı reddetti. Halkınız sandığınız kadar hak etmiyor."

Quil'in son birkaç gündür sessiz olan büyüğü göğsünde ısındı. Bu kadının özünde bir anı yaşıyordu. Bunu hissedebiliyordu. Onu olduğu kişi yapan bir acı.

Onu düşündü. Yalnız biriydi. Ama Sirsha'ya yardım etmişti. Terk edilmeyi anlıyordu. Quil ilk kez onun solgun tenindeki yara izlerini fark etti. Küçük çizgiler, sanki

defalarca kesilmişti. "Halkımdan nefret ediyorsun" dediğinde dudağının nasıl kıvrıldığını düşündü. Güzel. Ben de onlardan nefret ediyorum.

"Kegari'nin bize saldırdığını ilk anladığımda," dedi Quil, "onlardan nefret ettim. Hâlâ da nefret ediyorum. Ama nefret hiçbir şeyi düzeltmez." Öne doğru eğildi. "İmparatorluk'tan ne istediklerini anlamalıyım. Madem büyüleri var, neden bize saldırıyorlar? Tek ihtiyaçları yiyecekse, İmparatorluk'tan binlerce mil daha yakında yağmalayabilecekleri bir düzine ülke var."

Loli ona sabit bir şekilde baktı. "Sen bir Aquillus'sun, değil mi?" dedi. "İmparatoriçe'nin yeğeni?"

Quil onun kendisini tanımasına şaşırdı ve sinirlendi. Loli gülümsedi ama bunu açıklarken içinde hiç neşe yoktu. "Halkım sizinkilere saldırdığında," dedi, "yirmi yıl önce kurban olarak oradaydım. Duvarlarda yürüyen Kanlı Tırmık'ı gördüm. Ve arkasında diğer yarısıyla birlikte gölgeler içinde yürüyen bir başkasını. Şehirdeki ilk hayalet."

"Babam," dedi Quil, teyzesinin Marcus Farrar'dan bahsederken yaptığı gibi sesi düzleşerek. "Hayalet, öldürdüğü ikiz kardeşinin hayaletiydi." Ya da söylentiler öyle diyordu. İmparator Marcus'un şehrin duvarlarını arşınladığı ve sadece kendisinin görebildiği birine bir şeyler mırıldandığı biliniyordu.

Quil babasıyla ilgili düşüncelerden sıyrıldı ve Loli'nin çektikleri onu hüznle doldurdu. "Sen bir kurbandın, diyorsun. Ama Karkaunlar kurbanlarını öldürdüler, ruh büyüğü kullanarak hayaletlerini zincirlediler ve şehrin üzerine saldırlar."

"Gerçekten de öyle," dedi Loli Temba. "Büyücüler hayaletimi çok istiyorlardı, çünkü benim gibi büyüyle aşılannış bir insanın hayaleti, büyüğü olmayandan çok daha güçlüdür. Ama ben onlardan kaçtım."

Onlara masayı işaret etti. Yemek güzel kokulu ve tazeydi; tohumlar, tuzlu baklagiller ve cevizli bir yağla süslenmiş bir salata; tereyağına bulanmış kalın, kabarık bir ekmek; ve kırmızı biberle karıştırılmış bir dağ dolusu tatlı pembe meyve.

Quil tabağı bitirene kadar ne kadar aç olduğunu fark etmemişti ve Loli ikinci bir porsiyon daha alıp kendisi oturuyordu.

"Kegari'nin sana neden saldırdığını soruyorsun," dedi. "Sen Gens Aquilla'nın çocuğusun. Sıkıntıların ne olursa olsun, bunlar halkının açlıktan ölmesini izlemekle ilgili değil. Açlık bunun bir parçası." Arelia'ya baktı. "Ama belki de bu seni seçmelerinin nedeninin sadece başlangıcıdır."

"Büyüleri," dedi Quil. "Karkaunları gibi bir ruh büyü mü?"

Loli Temba, "Aptallık etme evlat," diye azarladı. "Onlar rüzgârı manipüle ederek yelkenlerini havada tutarlar."

Arelia kaşlarını çattı. "Bu hiç mantıklı değil." Ses tonunu yumuşatmıştı ama Quil bunun büyük bir çaba gerektirdiğini söyleyebilirdi. "Rüzgârı manipüle edebilseler bile, bu sadece kaldırma kuvveti sağlayacaktır. Yelkenleri ileriye doğru manevra ettirmek için itme gücüne de ihtiyaçları var. Onlara yakından bakamadım. Ama bir motor görmedim."

"Peki ya silahları?" Sufiyan sordu. "Bunun için de büyü kullanıyorlar mı? Hiç böyle kendi kendine hareket ediyormuş gibi görünen silahlar görmemişim. Sanki canlıymışlar gibi."

Loli Temba, "Silahları hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi. "Sözlerimi dinle. Büyüyle bile Kegari bir hiçtir. Hiçten de az. Yağma ve hırsızlık yaparlardı ve zar zor geçinirlerdi. Sonra, aylar önce, bu değişti. Değiştiler. Bir adamın etrafında toplanmaya başladılar. Söylentilere göre, soylu bir lider. Ona Tel Ilessi diyorlar."

Bu sözler Quil'in kulaklarında gök gürültüsü gibi çınladı.

"Rue la ba Tel Ilessi," diye fısıldadı. Bu kelimeleri defalarca duymuştu. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Loli Temba başını salladı.

"Bir onurlandırma ya da dua," dedi. "Kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama onu çağırdıklarını, her öldürdüklerinde onun adını andıklarını duydum. Ya da öldüklerinde."

"Ne istiyor?" Sufiyan dedi ki.

"Belki de her zaman istedikleri şeyi istiyordur," dedi Arelia. "Yiyecek. Güvenlik. Ama daha önce gelen liderlerin aksine, bunu nasıl elde edeceğini biliyor."

"Yani Tel Ilessi onlar için her şey demek," dedi Quil. "Sadece bir lider değil. Bir kurtarıcı."

"Evet," dedi Loli. "Eğer isteseydi halkı onu denize kadar takip ederdi. Onsuz bir hiç olurlar."

"Onunla tanıştık," dedi Quil, Sufiyan'a dönerek. "Jibaut'ta. Bizi durduran adam, bizi rüzgârla yakalayan adam."

Sufiyan başını salladı. "Herhangi biri olabilirdi."

"O yaptı." Kesinlik Quil'in kanını dondurdu. "Beni tanıyordu. Benim veliaht prens olduğumu ve Zacharias yerine Quil adını kullandığımı biliyordu." Uzun zamandır sana bakmak istiyordum.

"Konuşmamız gereken kişi o," dedi Arelia. "Tedavi etmemiz gereken kişi."

Tedavi. Sanki Quil, Navium ve Silas'ı yok eden adamlar barış yapabilirmiş gibi. Binlercesini öldürmüş. Sanki böyle bir şey yapmış biri, her ne sebeple olursa olsun, Quil'in duymak isteyeceği bir şey söyleyebilirmiş gibi. Prens başını salladı. Nefreti, anlama arzusundan daha güçlüydü.

"Anlaşma yapacağımız kişi o değil," dedi Quil. "Öldüreceğim kişi o."

Loli Temba bir arka odada kayboldu ve Arelia ile Sufiyan çok geçmeden uyudular. Suf bir o yana bir bu yana dönüyor, rüyalar görüyordu. Quil üzerine bir battaniye örttü ve Tas'ın Quil'e yaptığı gibi elini arkadaşının omzuna koydu. Sufiyan nihayet sustuğunda Quil, yalnız olduğunu bildiği için uyuyamayan Sirsha'nın odasına girdi.

Loli Temba ip paletin yanına alçak bir tabure yerleştirmişti ve Quil kendini biraz gülünç hissederek taburenin üzerine tünedi. Sirsha'nın elini tutmayı düşündü ama bunu isteyip istemeyeceğinden emin değildi.

"Uyanmalısın," diye fısıldadı. "Bir planım var. Hoşuna bile gidebilir."

Palete dokunmak istememişti. Aslında, başını kaldırıp odadaki ışığın büyük ölçüde değiştiğini fark edene kadar ne olduğunu bile anlamamıştı. Değişim o kadar sorunsuz gerçekleşmişti ki, daha önce olduğu gibi, Quil ayrılmak için çok geç olana kadar geçmişte olduğunu anlamamıştı.

Yataktaki kız Sirsha değildi.

Daha doğrusu, tanıdığı Sirsha değildi. Bu kişi bir çocuktı. En fazla on iki ya da on üç yaşında. Cılız ve kısa boyluydu, kollarında ve boynunda çürükler vardı. Gözlerini kırpmadan yukarı bakıyordu.

Loli Temba, Quil'in arkasında belirdi ve sanki orada değilmiş gibi ona doğru eğildi. Elini Sirsha'nın alnına koydu.

"Uyumalısın küçüğüm," dedi Loli sessiz bir şefkatle. "Uyumazsan iyileşemezsin."

"Uyuduğumda," diye fısıldadı çocuk Sirsha, "köyü görüyorum. Herkesi görüyorum, ben-"

Gözyaşları saçlarına doğru akıyordu. Loli Temba'nın gözleri kırmızı çerçeveliydi ve yara izleri daha koyuydu. Çok daha genç görünüyordu, şu anda Quil'den biraz daha yaşlıydı.

"Bana ne gördüğünü söyle," dedi Loli Temba. "Aklından çıkar onu."

"Onları görüyorum," diye fısıldadı Sirsha. "Anneler ve kızlar. Sevgilileri ve kız kardeşleri. Öldürdüğüm herkesi görüyorum."

"Sen bir çocuksun," dedi Loli Temba. "Bu senin hatan değil."

"Raani'yi dinlemeliydim," diye mırıldandı Sirsha ve Quil onun annesini mi kastettiğini merak etti. "Olanları hak ediyorum. Bırak acı çekeyim. Bırak acıyı hissedeyim, Loli Temba. Bunu hak ediyorum."

"Yapamazsın, çocuğum-"

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı Sirsha. "Artık yalnızım. Sonsuza dek yalnız kalacağım."

Yine o değişim, sanki bir esinti geçmişe sürükleniyormuş gibi. Quil, kendini Sirsha'nın açık gözlerine bakarken bulana kadar şimdiki zamana geri döndüğünü bilmiyordu.

Bir elini uzatıp onun yanağına dayadı. Yüzünün ıslak olduğunu fark etti ama yüzünde bunun nedenine dair bir soru yoktu.

"Ben buradayım," diye fısıldadı. "Yalnız değilsin, Sirsha." İlk defa bir espri ya da yorum yapmadı. Boğazında yemin paraları yandı.

27

Sirsha

S Quil, Loli Temba'yı getirmek için ayağa kalktığında İrşa'nın hâlâ şiddetli bir baş ağrısı vardı. Karkaun arkadaşının büyüünün uğultusunu hissetti, bu büyü koruyucu bir ağ gibi

Mağara.

Bunu atlatmaya çalış, R'zwana.

Sirsha, R'z'in neden saldırdığını ya da Sirsha farkına varmadan nasıl sinsice yaklaştığını bilmiyordu.

Ama Sirşa burada, Loli'nin evinde olduğu sürece Jaduna'ya karşı güvendeydi. Daha da önemlisi, peşinde olduğu katil hakkında ona bilgi verebilecek biri varsa o da Loli'ydi.

O sırada Loli Temba elinde iğrenç içkilerinden biriyle odaya girdi.

"Beni özledin mi?" Sirşa zayıfça sırıttı ve Loli'nin sessiz kalmasına şaşırdı.

Karkaun büyücüsü yatağın yanında diz çöktü ve içkiyi Sirsha'nın eline tutuşturdu. Kız kokladı ve yüzünü buruşturdu. Ekşimiş meyve gibi kokuyordu. Ama Loli'nin karışımlarının gücünü biliyordu, bu yüzden içti. Neredeyse anında Sirsha'nın ağrısı hafifledi. Loli'nin becerisine bir kez daha hayret etti. Kadın çoğu Jaduna'nın adını bile duymadığı bir sihrin dibine vurmuştu. Etrafındaki toprakla o kadar derin bir uyum içindeydi ki, bitkiler ve hatta hayvanlar sanki onun bir uzantısıymış gibi yardımına koşuyordu.

Sirşa fincanı ona geri verdiğinde Loli, "Sana uzak durmanı söylemiştim," dedi. "Seni uyarmıştım."

"Emirlere uyma konusunda berbat olduğumu biliyorsun." "Yanında ne getirdiğini biliyor musun?"

"Boş bir mide ve kirli şamaşırlar mı?" Sirşa etrafına sarılmış battaniyelerin altından kalkmaya şalıştı. Sufiyan ve Arelia, Loli'nin yanında, aynı derecede suratsız bir şekilde duruyordu. Quil'i aradı ve onu arkalarındaki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, her zamanki gibi okunmaz halde buldu. Kafası karışmıştı. Dakikalar önce uyandığında, adam açık görünüyordu. Ona sanki sırları denizmiş ve kendisi de karanlık sularda evindeymiş gibi bakıyordu.

"Size bir grup Martial getirdim." Sirşa dikkatini Loli Temba'ya çevirdi. "Sakın bana o eski önyargıları paylaştığını söyleme. Ayrıca, bu sadece yarısı." Sufiyan'a başıyla selam verdi.

Loli asla gülümsemez ya da fazla gülmezdi. En azından insanlara karşı. şu anda alnında sert bir çatıklık vardı.

"Yanında kötölük getirdin, Sirsha. Kıyametimi yeryüzünün dokusunda hissettim ve gelmemen için seni uyardım. Neden dinlemedin?"

Sirşa reddedilmenin acısını göğsünde hissetti. Loli'nin ona bundan daha fazla değer verdiğini düşünmüştü.

"Tabii ki. Biz gidiyoruz. Kız kardeşim senin sorunun değer." "Senin için kız kardeşinle binlerce kez dövüşürüm, çocuk!" Loli Temba dedi ki. "Jaduna'dan korkmuyorum. Ama aradığın katilden korkuyorum. Çünkü seni buraya, bana kadar kovalayan şey o. şimdi de seni avlayan bu."

Quil sert bir ifadeyle Loli Temba'ya baktı. "Ne olduğunu bilmediğini söylemiştin."

Loli Temba bakışlarını Sirşa'nın üzerinde sabit tuttu. "Bana tuhaf davrandığını söylediler." Loli başıyla Sirşa'nın arkadaşlarını işaret etti. "Ama onlara nedenini söylememişsin."

Sirşa, hepsinin neden üzgün görüldüğünü anladığı için parmaklarının endişeyle karıncalandığını hissetti. Onları kandırdığını biliyorlardı. Saklayacak bir şeyi olmadığına söz verdikten sonra.

"I-" Yapmam gerekeni yaptım. Neredeyse kendini kaybediyordu. Fakat

Quil'in duruşundaki bir şey değişti ve kızgın ya da yasakçı görünmüyordu. Meraklı görünüyordu.

"Kendimi tuhaf hissediyordum ama nedenini bilmiyordum," dedi Sirsha. "Avlanmış. Hasta. Kafamın içinde bir şey hissettim. R'z olduğunu düşündüm. Onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok-"

"Kız kardeşinin sihrini biliyorsun," diye homurdandı Loli Temba. "Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?"

"Haftalardır kaçıyoruz," dedi Quil, sakın ama Sirsha'nın ilgisini çeken o çelik gibi parıltıyla. "Yorgundu ve J'yan onun büyüsünü Jibaut'ta bastırdı. Onu aşağılamayı bırakırsan sevinirim. Kendisi bunu söyleyemeyecek kadar size değer veriyor."

Loli, Quil'i bir aşağı bir yukarı süzdü ve başını hafifçe salladı. Bu, onun için neredeyse bir sadakat beyanıydı.

"Bana avladığınız bu yaratık hakkında bildiğiniz her şeyi anlatın." Sirsha'ya döndü. "Hiçbir detayı atlama."

"Onun büyüsü bana tanıdık gelmiyor. Çoğunlukla genç insanları öldürüyor. Gençleri. Çocukları. Kalplerini bir maşayla yakıyor. Kabile Toprakları'nda, Serran Dağları'nda, hatta Jibaut'ta kemik izleri bıraktı. Onu Navium'da hissettim- insan olmadığını o zaman anladım."

Quil, "Gözleri ilk kez o zaman beyaza dönmüştü," dedi. "İkincisi ise sen bizi bulmadan hemen önceydi."

"Ruh büyüsü," diye fısıldadı Loli Temba ve Sirşa'nın yüreği ağzına geldi. Loli ile hayalet büyüsüne tahammül edemeyeceğini bilecek kadar çok zaman geçirmişti.

"Peki Sirsha neden bayıldı?" Arelia sordu. "Reaktif güç mü? Rajin'in beşinci yasası her eylemin eşit ve zıt bir tepki doğurduğunu söyler. Ruh büyüğü izleme büyüğüyle böyle bir etkileşime girer mi?"

Sirsha gençken büyü teorileri hakkında tartışmaktan hoşlanırdı. Ancak Loli'nin endişesi giderek artıyordu ve Sirsha, Rajin'in beşinci yasasının nasıl yardımcı olacağını göremiyordu.

"Belki de katil Karkaun'dur," dedi Sirsha. Bu, Sirsha'nın büyüünün izini neden kolayca bulamadığını açıklayabilirdi. Karkaunlar Jaduna'nın yasakladığı şeylerle uğraşırlardı. Sirsha bir tanesini avlamayalı yıllar olmuştu.

"Eğer katil Karkaun ise, gitmelisin. Hissediyorum, etrafımda dönüyor. Halkım tarafından keşfedilmemeliyim. Beni geri alacaklar ve yıllar önce yaptığım meydan okumanın bedelini ödetecekler. Bunu biliyorsun, Sirsha."

Sirsha başını salladı. Eğer izini sürdüğü gerçekten de bir Karkaun büyücüsüye -ve eğer büyücü onun yerine Sirsha'yı avlamaya başladıysa- Sirsha kaltağı bulacak ve onu bağlayacaktı.

"Biz gidiyoruz." Sirsha yorganı itti ve ayağı fırladı. Quil kolunu uzattı ve Sirsha minnetle tuttu, başı dönüyordu. "Onu riske atamayız, Quil. Bilseydim buraya asla gelmezdim."

Quil yorgun bir ifadeyle başını salladı ve Sirsha, o dünyadan elini eteğini çekmişken hiç uyuyup uyumadığını merak etti. Gözlerinin altındaki gölgelerden öyle düşünmediğini anladı.

"İhtiyacımız olan şeyi öğrendik," dedi. "En önemlisi de Kegari'nin Tel Ilessi tarafından yönetiliyor olması."

"Rue la ba Tel Ilessi." Sirsha'nın aklına hemen bu nefret dolu cümle geldi. "Bunu söyleyip durdular."

"O kutsal bir figür," dedi Quil. "Onunla tanıştık. Jibaut'ta." Sirsha'nın bıçaklarıyla uzak tuttuğu adam, büyüyle çatırdayan adam. "Ne yazık ki daha iyi nişan alamadım."

"Hayır," dedi Quil kesin bir ifadeyle. "Onu kendim göndermeyi tercih ederim."

Sirsha Quil'i Navium'da savaşırken görmüştü. Onun da kendine göre bir ceset sayısı vardı. Yine de Quil'in sözlerindeki sakin acımasızlık onu tedirgin etmişti. Ama sonra, bu bir savaştı ve o da fethedilenlerin prensiydi. Elbette bu kadar acıya sebep olan adamı öldürmek isteyecekti.

Elias'la olan yemin parası hoş olmayan bir şekilde sızladı ve ona kendi görevi olduğunu hatırlattı.

"Hadi buradan gidelim," dedi Quil, sanki Sirsha'nın hissettiği dürtünün aynısını hissetmiş gibi. "Yolda bundan sonra ne yapacağımızı konuşacağız. Hazır olduğunuzda bize katılın." Quil dışarı çıktı, Sufiyan ve Arelia da onu takip ederek Loli Temba'nın ana odasına girdiler. Duyulamayacak kadar alçak sesle konuştular ve Sirşa neredeyse içgüdüsel olarak ne söylediklerini dinlemek için toprağa uzandı.

Sonra durdu. Eğer Quil arkadaşlarına anlattıklarını ona da anlatmak istiyorsa, öyle olsun. Anlatmazsa, işine odaklanacaktı. İki yüzlölük yapmaktan bıkmıştı.

Skies, Martial'larla vakit geçirirken bu kadar yumuşayacağını bilseydi, Navium limanından yüzerek kaçardı.

Sirşa kendini tuvalete sürükledi ve yüzüne su sıçrattı. Loli Temba'nın aynasına bir bakışta banyoya, temiz kıyafetlere ve bir hafta uykuya ihtiyacı olduğunu anladı.

Bir tarak ve Loli'nin yaraları için kullandığı güzel kokulu merhemle idare etti. Kendini az da olsa insan gibi hissetmeye başladığında, Loli Temba elinde Sirsha'nın çantasıyla onu bekledi.

"Kurnazca," diye mırıldandı Sirsha.

Loli Temba kazıyı görmezden geldi. "Yaratığın büyüüne karşı tetikte olun," dedi. "Çabuk ve uyarı vermeden gelir."

Sirsha toprağa, kayaya uzandı. Sessiz kaldı. Ama Loli Temba'nın taş kapısına doğru ilerlerken Sirşa'nın boynu karıncalandı. Bir fısıltı. Bir uyarı.

"Belki de ben keşif yaparken siz burada kalmalısınız." Quil ve diğerlerine döndü. "Bu daha güvenli olur. Eğer katil beni istiyorsa-"

"Arkanda biz varken hayatta kalma şansın daha yüksek." Quil scim'ini çekti, Sufiyan yayını çözdü ve Arelia sapanla hançer arası bir şeye benzeyen bir aleti havaya kaldırdı.

Sirsha'nın gözleri tuhaf ve sıcaktı. Saçmalamayı kes, kendine sertçe söyledi. Eninde sonunda onlarla yollarını ayıracaksın, o yüzden bağlanma.

Loli taş fısıldadı ve şelalenin gürültüsü kulaklarını doldurdu. Ötesinde, bir kurbağa korosu aşağıdaki havuzdan bir kaside söylüyor ve akşam böcekleri cıvı cıvı ötüyordu. Parlak desenli bir kertenkele şelalenin arkasındaki kayanın üzerinden fırladı.

Loli Temba solgun teninden yansıyan ay ışığıyla önden gitti. Önce Sirsha, sonra Sufiyan ve Arelia onu takip etti, Quil ise ormanı incelerken çenesi gergin bir şekilde arkadan geliyordu.

Şelalenin kenarındaki bir dizi basamağa doğru ilerlediler ve bu basamaklar ormanın sık çalılıkları arasında zar zor fark edilebilen bir yarığa ulaşıyordu. Bir patika. Loli dinledi, bir esinti saçlarındaki tüyleri çekiştiriyordu. Bir kez başını salladı.

"Git," diye fısıldadı. "Çabuk ol. Orman seni hatırlıyor, Sirsha. İhtiyacın olursa sana yardım etmesine izin ver."

"Teşekkür ederim, Loli Temba," dedi Sirsha. "Başınıza bela açtığım için beni affedin."

Loli Temba gözlerini devirdi ve gülümsemesi sadece ağzının bir seğirmesi olsa da tüm yüzünü değiştirdi. "Geri dönmeyerek bana teşekkür et, ufaklık," dedi. "En azından -"

Bir anlık bir uyarı oldu. Havanın acı içinde inliyor gibi görüldüğü ve çok sessiz olan toprağın aniden

Sirsha'ya bağırdı.

Koşun!

Sirşa'nın sesi kesildi ve Arelia'yı Sufiyan'a doğru itti, Sufiyan da sendeleyerek Quil'e doğru geri döndü. Loli'yi uyarmak için döndü.

Ama çok geç kalmıştı.

Bir an, Loli Temba veda etmek için Sirsha'nın elini tutmak üzere elini kaldırdı. Sonra, önünde gri bir hayalet belirirken çığlık atıyordu. Kabaca Sirsha'nın şeklini alıyordu ama hiçbir şekilde insana benzemiyordu. Yaratık bir pençesini Sirsha'nın arkadaşlarına doğru savurarak onları sırt üstü yere düşürdü. Sonra Loli'ye döndü. Katil yavaşça kalbini ortaya çıkarmak için onu yararken Karkaun kadınının göğsünde bir kesik belirdi.

Yaratık tısladı ve Loli'nin kalbi önce kırmızı, sonra turuncu, sonra da gri bir küle dönüşmeden önce beyaz bir ışıkla parladı.

Yere düştü, ölmüştü, tüyleri hâlâ saçlarında dolaşıyordu.

Sirsha çığlık atmaya çalıştı. Hareket etmeye. Ama tüm sinirleri dehşetle kavrandı.

Hayalet Loli'nin üzerine eğildi ve Sirsha iğrenç bir ses duydu. Müstehcen, açgözlü bir inleme, sanki yaratık en lezzetli yemeğin tadını çıkarıyormuş gibi. Sonra sessizlik -Ve aniden korkunç bir dikkatin yükseldiğini, yer değiştirdiğini, Sirsha'ya sabitlendiğini hissetti.

Katilin bakışları, toprağı yaran bir tırmık kadar ağırdı. Bilinci Sirsha'nın zihnine sürtünüyor gibiydi. Biçimi katılaşarak, bir Jaduna Raani'nin mor ve altın işlemeleriyle desenlenmiş, tanıdık bir cübbe giyen bir insana dönüştü.

Figür kapüşonunu indirdi ve Sirşa kendini annesine bakarken buldu.

No-Sirsha yaratığın kahverengi gözlerini yakaladı ve irkildi; annesi değildi. Annesinin kıyafetlerini giyen bir şey.

Yüzünü. Sirsha Kin Inashi'nin Raani'sini sekiz yıldır görmemişti ama annesinin büyüsunu ve soğukkanlı bakışını biliyordu. Bu şey Jaduna değildi.

Katilin derisinin altında bir canavar kaynıyordu, Sirsha'nın güçlkle kavrayabileceği bir büyüklükteydi. İnsan kılığına girmiş olsa da insan değildi. Belki de rüzgârın haftalar önce katili çağırmasının nedeni buydu.

Sirşa arkasına bir göz attı. Quil, Arelia ve Sufiyan baygındı.

Katil, Sirsha'nın annesininkine ürkütücü derecede benzeyen bir sesle, "Akılları ve bedenleri zayıf," dedi. "Ama sen değilsin. Şüphelendiğim gibi."

"Sakin onlara bakma." Sirsha arkadaşlarının önüne geçti, hançerleri hazırda ama elleri o kadar kötü titriyordu ki işe yaramayacaklardı. "Onu neden öldürdünüz?"

"Çok daha iyi bir soru," dedi katil, "beni neden durdurmadınız?"

Bakışları yaratığın üzerinde gezinirken Sirşa'nın aklı karıştı. Başını eğerek Sirsha'yı izledi. Sirsha'nın adını ya da kim olduğunu bilmiyordu. Yine de katil, Sirsha'nın annesinin şekline ve sesine bürünmüştü. Etrafındaki toprak-hava-yanlış hissediyordu. Sanki Sirsha'nın önünde bir insan şeklinde tezahür eden açık bir yara duruyordu.

Yaratık ruhlar dünyasının kokusunu alıyordu. Ama Karkaun'u hiç hissetmiyordu. Sirsha onun yakınlardaki bir kaynaktan gelen bir projeksiyon olabileceğini düşündü. Ama bir yansıma nasıl bu kadar çok zarar verebilirdi ki?

"Zihninizin çalışmasını izlemek büyüleyici," diye nefes aldı katil. "İçine girmek isterdim." Sesini alçalttı ve konuşmasında kaba bir şeyler vardı. Sirsha'nın annesinin yüzünü ve şeklini kullanarak Sirsha'ya yutulacak bir şeymiş gibi bakması.

"Neden olduğundan emin değilim," diye karşılık verdi Sirsha. "Burada kin ve yalandan başka bir şey yok."

"Senin büyüün... özel mi?" Katil bu kelimeyi sanki hiç bilmiyormuş gibi denedi. "Evet. Özel. Onun gibisini hiç görmedim."

Sirsha'nın umurunda bile değildi. Ama yaratık konuşurken, Sirsha toprağın içinden, yaratığın saklamak için çok çalıştığı bir büyü ipliği hissetti. Kaynağına geri bağlanan bir ip.

Bir yerlerde, katilin iplerini elinde tutan biri vardı. Onun bir efendisi vardı.

"Nesin sen?" Sirsha, yaratığı kendinden bahsetmeye ikna etmeyi umarak sordu.

"İlginç bir soru." Yaratık bir şekilde bozulmuş gibi görünen bir ifadeyle gülümsedi. "Hiç kimse sormuyor, biliyorsun. Bazılarını yemeden önce onlarla konuşmaya çalıştım ama genellikle çılgık atıyorlar ve ne olduğumu umursamıyorlar..."

Katilin gevezeliklerine başını sallayarak eşlik ederken, Sirsha toprağa fısıldadı. Kaynağa giden ipi takip et. Kaynak kim?

Sirsha'nın zihni görüntülerle doldu. Yemyeşil, ormanlık bir dağ silsilesinin içinden geçerek güneye doğru ilerledi. Sonra toprak onu doğuya götürdü, masmavi bir nehrin üzerinden atlayarak geniş bir kıyı kampına doğru ilerledi. Askerler, yüzlerce küçük ocak ateşinin yaydığı ışığın ötesinde, gölgeler arasında devriye geziyordu. Sert bir esintiyle dalgalanan bayraklar, mavi gökyüzüne karşı altın sarısı bir yarı güneş gibi parlıyordu.

Kampta bir çadır. Ve çadırın içinde, geniş omuzlu ve siyah saçlı uzun boylu bir figür bir masanın üzerine eğilmiş, genç bir kadınla konuşuyordu. Arkalarında, tanıdık mavi ölçekli zırhlar giymiş bir grup kadın ve erkek duruyordu.

"Kutsal Tel Ilessi," dedi içlerinden biri. "Glerimizi bu şekilde blemeyiz. Keşke sen-"

adır karardı. Bir insan sesi konuştu. Bana geri dn. Şimdi.

Sirsha'nın bilinci orman açıklığına geri döndü. Katil, Sirsha'nın yaptıklarına öfkelenerek ona doğru çığlık attı ve hayalet insan derisinden sıyrılıp efendisi tarafından çekilerek ortadan kayboldu.

"Sirsha." Omzunda bir el hissetti ve döndüğünde Loli Temba'nın cesedine bakan Quil'i buldu. Onun arkasında Arelia sersemlemiş bir halde ayağa kalkmaya çalışıyordu. Sufiyan şaşkınlık içinde Loli'ye bakıyordu.

Arelia, Loli Temba'nın harap olmuş gğsn görünce, "Gökler," diye soluk soluğa kaldı. "Ne oldu?"

"Sufiyan," dedi Quil. "Sakın bakma."

Ama Sufiyan çoktan görmüştü ve sürünerek Loli'ye doğru ilerledi. Quil'in bakışlarıyla karşılaştığında, Sirsha kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Ruh böyle öldü, değil mi?" diye fısıldadı. "Hiç söylemedin. Çok korkmuş olmalı-"

Quil Sirsha'ya dönerken Arelia Sufiyan'ın yanına diz çöktü ve onunla sessizce konuştu.

"Gitmemiz gerek. Eğer geri gelirse-"

Sirsha başını salladı. Katilin neden ortadan kaybolduğunu bilmiyordu ama Sirsha'ya, arkadaşlarına bakışında dehşet verici bir şey vardı.

Evet, arkadaşlar, diye fark etti. Onların önünde durmuş, o şeye karşı onları hayatıyla savunmaya hazırды. Onlar artık yol arkadaşı ya da tesadüfi tanıdıklar değildi.

"Omuzlarını al." Sirsha, Loli'nin bedeni hakkında hissedebileceği her türlü duyguyu bastırdı. "Onu elaleye bırakacağız. Karkaunlar ölülerini yakarlar ve o onlardan daha çok nefret eder.

her şeyden çok. Yine de nehri severdi. Ormanı. Oraya geri dönmek isterdi."

Quil Loli'nin omuzlarını, Sirsha da ayaklarını kaldırdı ve onu şelaleye attılar, bedeninin aşağıdaki havuzun karanlığında kayboluşunu izlediler.

"Üzgünüm, Sirsha." Quil onun elini tuttu ve sıktı. "Onu sevdiğini biliyorum."

"Bu benim hatam," dedi Sirsha. "Yıllar önce bana asla geri dönmememi söyledi ama ben ciddiye almadım çünkü-"

R'zwana'nın çocukken onu azarlayan sesini kafasının içinde duydu. Her şey senin için bir şaka, ama bir gün, Akraban için bir başarısızlık olduğunu anlayacak kadar uzun süre gülmeyi bırakacaksın!

"Katil bir Karkaun canavarı mı?" Sufiyan şimdi ayağa kalkmış, ellerini yayına sımsıkı sarmıştı. Sesi düzdü. "Loli'yi bu yüzden mi öldürdü?"

"Hayır." Sirsha şimdi katilin neden Navium'da olduğunu, yıkım yağdırdığını ve yine Jibaut'ta olduğunu anlıyordu. "O Karkaun değil," dedi. "Kendi başına çalışmıyor. Ruh'u, Ilar'ı ve Loli Temba'yı öldüren o şey... Kegari tarafından, öldürmek istediğin adam tarafından kontrol ediliyor. Tel Ilessi'ye hesap veriyor."

Aiz

A SONRA ve SUİKAST Girişim, Quil büyüdü Aiz'in etrafında daha rahat dolaşıyor, ona teyzesini ve İmparatorluğun şehirlerini anlatıyordu. Navium limanındaki devasa, çok direkli gemileri ve Antium'un müstahkem surlarını. Ona Gens politikasının ağlarını, Serric mimarisinin güzelliğini, İmparatorluğun İmparatorluğun dört bir yanına mesajlar yağdıran davullar.

Her hikâye onu ve zayıflıklarını daha iyi tanımak için bir fırsattı. Onun kalbini anlayan kız olarak bilincinin derinliklerine yerleşmek için.

Kabile batıya, uzaktaki dağlara doğru ilerlerken Quil ve Aiz sık sık önlerinde uzanan çölü gözlüyordu.

"Çok konuşuyorum, İlo." Quil, Aiz'in çok sevdiği bir lakap kullanmıştı. "Benden bıkmış olmalısın."

"Asla," dedi Aiz ve şaşırdı, bu bir yalan değildi. Konuşuyordu ama sadece onunla. Tas'ın anlattığı müstehcen hikâyeler ya da Karinna'nın antrenman yaparken ettiği küfürler olsun, Saif Kabilesi'nin geri kalanı kendi paylarına düşen alanı ve sesi kaplıyordu.

Aiz, Quil'in bu alanda bir hakkı varmış gibi hissetmediğini gözlemledi. Saif Kabilesi onu ne kadar severlerse sevsinler onun ailesi değildi. Fikirlerini kendine saklıyor ve tıpkı Aiz gibi her zaman yardımcı olmaya çalışıyordu.

Aiz ile Quil daha rahattı. Dürüsttü. Elbette faydalıydı; kendisi, İmparatorluk ve Kabileler hakkında sorduğu her şeye cevap veriyordu. Ama gecenin derinliklerinde, Div Ana'nın zihninin içini göremediğini umarken, Aiz onun güveninin kendisine bir hediye gibi geldiğini de itiraf etti.

Tıpkı ona duyduğu çekim gibi. Bakışları dokunuşlara dönüştü. Dokunuşları birbirine karıştı; onu eyerine kaldırırken eli belindeydi. Arkasından geçerken kızın eli adamın omuzlarındaydı.

Kegari kızı sık sık Laia'nın söylediklerini düşünüyordu. Senin Aklın bilmeseyse bile kalbin bilir. Aiz kalbinden emin değildi. Ama bedeni onun bakışlarındaki sıcaklığın, sesindeki tınının, hareketlerindeki akışın farkındaydı. Onun kendisini istemesini sağlamanın kolay olduğunu fark etti, çünkü karşılığında o da onu istiyordu.

Al, Aiz, diye fısıldadı Div Ana bu zayıflık anlarında. Sakın verme. Ona değil. Kimseye verme.

Bu arada Ruh, neredeyse her gün ama'sının parşömenlerinden birkaçını aşırıyor, derslerden ve ev işlerinden kaçabildiği her an Aiz'in yanına gizlenip onun için tercüme ediyordu.

"Umut vaat eden bir tane buldum!" dedi Nur'dan sadece beş hafta uzaktayken. At görevindeydiler; çoğunlukla Ruh hayvanlara ikramlarda bulunurken Aiz de onları köreltiyordu. Herkes Kabile Saif'in toniklerini, lapalarını ve çaylarını ticarete hazır hale getirmekle meşgul olduğu için konuşmak için iyi bir zamandı.

Ruh konuşmadan önce gizlice etraflarına baktı.

"Parşömende aşık olan iki insanla ilgili bir hikâyenin notları vardı," dedi Ruh. "Evleniyorlar ama bir şeyler ters gidiyor; Durani, perili şatosundan tozla örtülü bir şekilde çıkıyor; tarikatının en güçlülerinden biri."

"Bir kaos hikâyecisi." Aiz huysuz bir iğdiş ile işini bitirdi ve Tregan'a geçti. "Yalanların anlatıcısı, gerçek olmayanların yayıcısı. Bir düzenleri mi var? Peki bunun Div Ana'yla ne ilgisi var?"

"Div Ana hapsedildi, değil mi? Ama hapsedme işini kim yaptı? Onun bir din adamı olduğunu söylüyorsun. Büyü konusunda çok güçlü. Herhangi biri onu hapsedemez."

Belki de çocuk haklıydı. Aiz onun zekâsına saygı duymaya başlamıştı. Başkalarının göremediğini görüyordu.

"Bana onlardan biraz daha bahset o zaman." Aiz, köri tırağına uzanmadan önce Tregan'a bir parça şeker attı. "Şu Duraniler. Bir düzenleri olduğunu söylemiştin, nerede yaşıyorlar?"

"Hikayeler söylemiyor ama Nur'un kuzeyinde Zaldar Shan'ın gitmeyi reddettiği bir bölge var çünkü söylentilere göre Duraniler orada yaşıyor. Biz oradayken Aba bile arabalara yakın duruyor. Ve Ama çölün o kısmından nefret ediyor."

Ardından, Durani'nin masum bir çocuğu etiyile ziyafet çekmek amacıyla çöldeki bir kaleye götürmesiyle sonuçlanan bir hikâyeye başladı.

"Neden ziyafeti hep bir kadın çekiyor?" Aiz, kısrak onu dürttüğünde Tregan'ın kulaklarının arasını kaşdı. "Bacak kemiği kemiren bir erkek cadı hiç duymadım."

"Kehanniler genellikle kadındır, bu yüzden Duraniler de öyle olmalı. Ve bu sadece bir hikaye değil. Arkadaşlarımdan biri bir keresinde bir Durani ile tanışmıştı." Ruh sesini alçalttı ve Aiz rüzgârdan onu duyabilmek için kendini zorladı. "Nur Kabilesi'nden. Ne dediğini biliyor musun?"

Aiz de sesini alçaltarak hikâyenin ruhuna girdi. "Ne dedi o?"

"Bu Durani tarafından çöle çekildiğini söyledi. Okçu takımyıldızı onları çöldeki zirvelere götürmüş."

Orada, ölde gökyüzüne açılan bir delik buldular." "Yerdeki bir delik nasıl gökyüzüne çıkabilir?"

"Bilmiyorum, o da öyle söyledi. Durani onu oraya götürmüş ama yolculuktan sonra o kadar yorgun düşmüş ki uyuyakalmış. Onu koyduğu delikte küçüktü, hala-" Çocuk durakladı, solgun bakışları doğrudan çöle yöneldi. "Ruh?"

Bir an sonra kumlara doğru koşmaya başladı.

Aiz elindeki köri tarağını bıraktı, kalbi korkuyla çarpıyordu. Burada çakallar, haydutlar, hatta hortlaklar bile vardı. Quil bir hafta önce bir tanesini işaret etmişti, Elias kafasını koparana kadar kamplarının yakınında sürüklenmişti. Onun uhrevi ıgııı Aiz'in kulaklarında saatlerce yankılandı. Düşünceleri, ateşı, taşı ve kanı manipüle etme yetenekleri Aiz'i huzursuz eden cinler bile vardı. Ruh tek başına güvende değildi ve Aiz ona tekrar seslendiğinde sesi panikten çatladı.

Karanlıkta bir gümbürtü, bir beden diğerine çarptı. Hırıltılı bir ses konuştu.

"Biraz edepli ol, evlat. Tanrı aşkına, makamımı unutma."

Dikkatli ol çocuğum, diye fısıldadı Div Ana Aiz'e. Bu büyük güce sahip bir yaratık. Sihrini göm. Az konuş.

Birkaç dakika sonra karanlıktan bir kadın çıktı, eli Ruh'un elindeydi. Beyaz saçları kalın dalgalar halinde omuzlarına dökölüyordu ve üzerinde işlemeli bir tunik ve orman renklerinde bol bir pantolon vardı - geleneksel Bilge kıyafetleri. Yüzünü boydan boya kaplayan yara izleri, koyu renkli, derin bakışlı gözlerinin ötesinde herhangi bir özelliğini seçmeyi zorlaştırıyordu.

Kadın ateşe yaklaşırken, Kabilenin tüm üyeleri yaptıkları işi bıraktı, başlarını hep birlikte eğdi, ellerini birbirine kenetledi. Karinna, Zuriya ve

Sufiyan, yaşlı kadını hışımla kucakladı.

Laia ve Elias'ın çocukları hemen onunla konuştular; Ruh ona İmparatoriçe'nin gönderdiği bulmaca kutusundan, Karinna ustalaştığı ters takladan, Zuriya ise Kabile'nin kutsal Gizemleri'ndeki ilerleyişinden bahsetti. On altı yaşında daha mesafeli olan Sufiyan bile kadına sıkıca sarıldı. "En sevdiğin torununla atış yarışmasını kaybedecek vaktin var mı, Nan?"

Büyükannesi yanağını okşadı, bakışları şefkatle doluydu. "Elbette aşkım," dedi. "Yine de seni utandırmaktan başka bir şey yapmayacağım."

Kadın Aiz'e bakmadı, bakmak zorunda da değildi. Torunlarını öpmesine ve şakalarına gülmesine rağmen, Aiz onun saygısını hissedebiliyordu. Bu ona bir bakıma Elias'ı anımsattı ama daha incelikliydi, sanki Aiz'i uzaktan çevreleyen bir dişi aslan gibiydi, karanlıkta bir çift soğuk gözden başka bir şey değildi.

Kız zihninde tüy kadar hafif bir şey hissetti, sanki odanın öbür ucundan gelen bir fısıltı gibiydi.

"Bani al-Mauth." Laia kadını kucaklamadan önce ona Sadhese dilinde resmi bir şekilde hitap etti. "Anne. Ateşimize katıl. Aç mısın?"

"Yemek yok, kızım."

Aiz şaşkınlığını gizlemek için yere baktı. Kabileler için neredeyse Div Ana'nın Kegari için olduğu kadar kutsal olan kadın bu muydu? Aiz daha uzun boylu birini bekliyordu.

Ruh, Aiz'e büyükannesi Bani al-Mauth'tan bahsetmişti: Ölümün Seçilmiş. Doğudaki Alacakaranlık Ormanı'nda yaşar ve sorunlu hayaletlere öbür dünyaya kadar rehberlik ederdi. Ruhların acı ve ıstıraplarını alır ve Ruh'un Acı Denizi dediği bir yere atardı.

Kegar'ı mı kastediyorsun? Aiz kendi kendine karanlık bir şekilde kıkırdadı, ama Ruh'a şaka yapmadı. Ne de olsa o bir çocuktü.

Ruh'a göre hayaletler her yerden geliyordu, hatta Ankana'dan bile. Kegari'nin basit ölüm ritüelleri vardı. Bir kefen, bir dua. Div Ana seni Çeşme'ye kabul etsin. Aiz, Bani al-Mauth'un bir Kegari hayaletiyle karşılaşp karşılaşmadığını merak etti. Her ihtimale karşı bir hikâye hazırlamıştı.

Bani al-Mauth, Aiz'in tam olarak anlamadığı Serran dilinde bir şeyler söyledi. Laia'nın dikkati Ruh'a kaydı. Bir kez başını salladı ve kervanın dış kenarına doğru gözden kayboldu. Kadın diğer torunlarını, onları daha sonra bulacağına dair söz vererek gönderdi ve Aiz'e doğru ilerlemeye başladı.

"Ruh'un Ankaralı arkadaşı," dedi.

"Bani al-Mauth'tan daha çalışkanını görmedim," diye konuştu Tas. "Ve iyi bir mizah anlayışı var."

Kutsal kadın Tas'ın mizah anlayışını çok iyi bildiğinden homurdandı.

"Alacakaranlık Ormanı'nda pek fazla Ankaralı ruh bulamazsın." Bani al-Mauth yaralı yüzünü Aiz'e çevirdi. Torunlarına gösterdiği yumuşaklık artık yoktu. "Kahinleriniz ölüm ritüellerini sıkı sıkıya kontrol ediyor."

"Kahinler bize yol gösterir." Aiz Dolbra'nın gemisinde geçirdiği zamanı düşündü. "Söylediğimiz orisonlar kendi sonumuza giden yolu aydınlatır."

Beni el-Mauth onaylayarak ya da onaylamayarak homurdandı; Aiz hangisinin olduğunu anlayamadı.

"Kızım bir hikâye aradığınızı söylüyor. Bulmak istediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Bilmiyorum." Aiz'in tek seçeneği dürüstlüktü. Bu kadın bir yalanı bir mil öteden fark ederdi. Gerçeği gizlemek bile tehlikeliydi.

"Her hikâye anlatılmamalı kızım," dedi kadın. "Bazen yarardan çok zarara neden olurlar. Eğer aileme zarar verirsen bundan nefret ederim. Kendi iyiliğin için."

Yaşlı kadın arabaların arasında kaybolup gitti. Aiz ateşin başında ellerini ısıtıyordu, yüzünde sakin bir gülümseme vardı, sanki Kabile Toprakları'nın en kutsal ve en güçlü kadını onu tehdit etmemiş gibi. Aiz'in haftalardır çok iyi kontrol ettiği öfkesi bir ara kıpırdandı. Ama her zamanki gibi bastırdı, çünkü bu ona hizmet etmeyecekti.

Herkes kendi işine koyulmuş gibi görüldüğünde ayağa kalktı ve Beni Mut'u takip etti.

Aiz kendisine en yakın olan arabaların ve çadırların yanından geçerek Laia ve Elias'ın kamp kurduğu daha uzaktaki çadırlara doğru süzüldü. Laia'nın gümüş ve yeşil arabasının yanındaki ateşin etrafında duran üç figürü görene kadar yavaşça ilerledi. İçlerinden biri uzun boylu ve geniş omuzluydu: Elias.

Aiz artık iri adamın hızlı hareket ettiğini biliyordu. Normalden daha hızlı. Adamın bir çeşit büyüye sahip olduğundan şüpheleniyordu. Dikkatle yürüdü, konuşmalarını anlayana kadar vagondan vagona atladı.

Ki o da Serran'daydı.

Yanı başından bir ses yükseldi ve Aiz çığlık atmamak için elini kendi ağzına kapattı.

"Bir dahaki sefere casusluk yapmak istediğinde," diye fısıldadı Ruh, "beni de yanında getir. Tercüme edebilirim."

"Beni korkuttun!"

"Nan birinin... ya da bir şeyin Alacakaranlık Ormanı'na bağlı olduğunu söylüyor." Sonra satır satır tercüme etti, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

"Onda büyü belirtisi görmediğinize emin misiniz?"

"Zaten bildiklerinin ötesinde bir şey yok." Elias'ın derin sesi yumuşaktı. "Cinler bu konuda ne diyor?"

"Çok az." Bani al-Mauth'un sesi kızgındı. "Hayaletlerin yanından geçen birkaç kişi bana işimizden bahsediyor ama kendi halklarından bahsetmiyor. Bir şeyler dönüyor. Bir değişim. Ve bunun merkezinde de o var ama bundan daha fazlasını öğrenemem."

Ruh aniden utanmış görünüyordu. "Şimdi de senin hakkında konuşuyorlar."

"Ben mi? Neden benim hakkımda konuşsunlar ki?"

"Nan, Laia'nın neden önüne gelen her sokak serserisine barınak sağladığını bilmek istiyor-" Ruh, Aiz'in elini sıktı. "Sen başıboş değilsin," diye fısıldadı. "Sen benim arkadaşısın."

Aiz neden boğazında bir yumru oluştuğunu bilmiyordu. Belki de onun samimi olduğunu bildiği içindi. Belki de Ruh onun da arkadaşıydı ve son birkaç haftadır ona gerçekten değer vermeye başlamıştı.

"Ruh, kanayan bulaşıkları bıraktın!" Sufiyan'ın sinirli sesi karanlığın içinden sesleniyor, her kelimeyle daha da yaklaşıyordu. "Eğer o sıska kıcını buraya getirmezsен, onları yatağının içine atacağım!"

Çocuk ayağa fırladı. "Gitmem gerek!"

Aiz ağzı protesto için açık bir şekilde ona baktı, sonra Laia, Elias ve Beni Mut'a döndü.

Ancak şimdi ateşin başında iki kişi olduğunu fark etti.

Elias ortadan kaybolmuştu.

Aiz küfrederek saklandığı vagondan uzaklaştı. Onun ortadan kaybolduğunu fark etmemişti. Küçük bir çadır grubunun etrafından dolanarak karanlıkta Savaşçı'yı aradı. Buralarda bir yerdeydi ve muhtemelen onu bulacaktı. Gerçeğe yakın durması gerekiyordu: Beni el-Mauth bana bu hikâyeyi aramamam gerektiğini söyledi. Ona nedenini sormak istedim. Ona inanır mıydı? Lanet olsun, Nur'a bu kadar yaklaşmışken onu Kabileden kovarsa-

"İlo?"

Aiz tökezleyerek Quil'in üzerine düştü. Quil onu yakaladı, kaşları telaşla kalkmıştı. Aynı anda boynundaki tüyler diken diken oldu. Sadece bir düzine metre ötede bir metal parıltısı yakaladı. Elias!

Aiz, Elias'ın her türlü bahaneyi anlayacağını bildiği için ani bir karar verdi. Quil'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü.

Sürpriz bekliyordu, düşünmesi için bir an, hatta belki de geri çekilmesi için. Haftalardır aralarında dans eden kıvılcımın alev almasını beklemiyordu. Kafasında binlerce kez hayal ettiği gibi onu öpmesini, kendi bedeninin daha fazlası için aç bir şekilde onunkine doğru eğilmesini-

Ya da dakikalar sonra Elias'ın alaycı sesi gecenin içinden süzülüp geldiğinde yaşadığı nefes nefese utanç için.

Ayak sesleri kaybolmadan önce, "Belki daha iyi bir yer bulabiliriz," diye önerdi.

Quil kıkırdadı ve Aiz de kıkırdadı ama eğlenmekten çok rahatlamıştı. Dudakları aralandı ve dilinin ucuna gelen soruları neredeyse görebiliyordu. Burada ne yapıyorsun? İyi misin? Ama bu sorulara cevap vermek istemedi, çünkü Quil'e yalan söylemek istemiyordu.

O bir amaç için bir araç. Div'in sesi Aiz'in zihninde yankılandı ama Aiz ilk kez yanıt vermedi, kabul etmedi.

Onun yerine parmağını Quil'in dudaklarına götürdü. Dudakların şeklini ezberlemişti ve onun dokunuşuyla Quil gözlerini kapatarak ürpertici bir nefes aldı. Aiz gücün içinden geçtiğini hissetti, güçlü ve lezzetliydi. Onu, onun kendisini istediğinden daha çok istiyordu. Bu, vücudunun her çizgisinde yazılıydı ve Aiz bunu kendi avantajına kullanabilirdi.

"Gel, Idaka," diye fısıldadı ve onu saklandıkları yerden çıkarıp kampın güney tarafına, her zaman çadırını kurduğu yere götürdü. Yanakları kızarmış, sarı gözleri arzuyla parlayarak ona bakarken, kadın onu çadırın içine çekip karyolasına itti. Sonra

Onu tekrar öptü, aklındaki soruların kısa süre içinde unutulacağı gerçeğinin tadını çıkarıyordu.

29

Sıfır

ACero Yelkenlisini Kegari'nin merkez havaalanına indirdiğinde, Spire güllerinin baş döndürücü kokusu duyularına saldırdı.

Aiz'i düşünerek yüzünü buruşturdu, çünkü Aiz onları birbirine zincirlemeyi ve yetimler için taç yapmayı çok severdi. Hayat kokuyorlar, derdi. Cero da eskiden böyle düşünürdü.

Artık her şey ölüm kokuyordu, Spire gülleri bile. Özellikle de Cero'nun bombardımandan döndüğü günlerde.

Spire'lardan nefret ederdi. Çıgıllıklar atan, çırpınan bir halkın üzerine patlayıcı atma korkaklığı, kendisini dışkıda yuvarlanmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Kegari kara kuvvetlerinin yiyecek ve mal çalmak için içeri dalıp canlı kalanları öldürmesini izlemek ve dinlemek uyumayı imkânsız hale getiriyordu.

Uzun zamandır Yelken'inin füze paraşütlerini değiştirmiş ve böylece bomba atışı üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmuştu. Yelken filoları baskınlar düzenlediğinde, Cero'nun yükü boş ahırlara ve boşaltılmış kasaba meydanlarına iniyordu. Tiral'in diğer pilotlarının kana susamışlığı yüzünden kayıplar hiç eksik olmuyordu, bu yüzden Cero'nun şüpheli hedefi aylarca fark edilmedi.

Artık değil. Cero yelkeninden inerken, Tiral pist boyunca ona doğru ilerledi. Ter, Tiral'in solgun saçlarını başına yapıştırmıştı - bahar her zamankinden daha sıcaktı - ve

Yanakları çirkin bir kırmızıydı. Belki sıcaktan, ama daha çok öfkeden. Sözde Tel Ilessi'nin öfkesi vardı. Bu Cero için yeni bir şey değildi. Ne de olsa Aiz'i doğduğundan beri tanıyordu.

O anda aajı yandı. Cero! Aiz seslendi
Günlerdir, haftalardır yaptığı gibi. Cevap vermeyi reddetti. Onun geri gelmesini istemedi.

Cero-Cero-Cero-Cero. Adı öylesine sabit bir şekilde yankılanıyordu ki, sanki beyninde bir yılan yumağı yaşıyormuş gibi geliyordu.

Onunla konuşmak istiyordu. Onu kabul eden bu Kabile hakkında her şeyi bilmek, sevdiği çocuk Ruh -Umursamadığını iddia ettiği lanet olası prensi bile. Kalbini ona ver, demek istiyordu, çünkü o çok değerli ve iyi biri tarafından el üstünde tutulmayı hak ediyor. Ama Cero aynı zamanda onun kalbini korumasını da istiyordu. Beklemesini.

Onun için.

Bunları düşünmek tam bir aptallık. Dafra'nın hiçbir çocuğu böyle bir zayıflığa izin vermezdi. Çünkü zayıflıkta ölüm yatar. O zaman onu düşünmeyi bırak, aptal.

"Bu bombardıman uçuşlarında beşinci kez hedefi ıskalayışın." Tiral onun önünde volta atıyor, uçuş derilerini çıkarırken tükürükleri havada uçuşuyordu. "Yarım ton gıda maddesini yok ettiniz. Açıkla!"

"Bazı yelkenlerdeki kanallar arızalı. Size söylemiştim." Cero kimseye, hele de sahte bir Tel Ilessi'ye yalakalık yapmayı reddetti. Yine de sesini nötr tuttu. Tiral Dafra manastırını çoktan yok etmişti. Hâlâ din adamlarını ve geriye kalan birkaç yetimi avlayabilirdi - sırf Cero'ya bir ders vermek için.

Cero bininci kez kendi kalbine lanet okudu. Aşk sefaletti. O olmasaydı, bu cehennem çukurunu yıllar önce terk etmiş olurdu.

"Bu arızayı baş mühendise bildirdim," dedi Cero. "Tamir etmemesi benim suçum değil." Baş mühendis, Snipe pilotlarına spor olsun diye kötü davranan iki yüzlü bir Hawk cadısıydı. Cero onu Tiral'in öfkesinin alevleri arasına atmaktan çekinmiyordu.

Gerçi Cero, Tiral'in yüz ifadesini incelerken belki de daha temkinli olması gerektiğini düşündü. Tiral hükümdarlığın yüksek tahtta oturmak ve kendini Div Ana'nın seçilmişisi olarak adlandırmak kadar basit olduğunu düşünüyordu. Ama artık baskın ganimeti sevkiyatları azaldığı için hoşnutsuzluk kaynıyordu. Bazıları Tiral'e sahte Tel Ilessi diyordu. Halkın sabrı tükenmişti ve Tiral bunu biliyordu. Daha birkaç hafta önce Dafra gecekondu mahallesinde kendisini protesto eden yüzlerce Snipe'ı katletmişti. Her zamankinden daha dengesizdi.

Tiral, "Baş mühendis bana Yelkeninizin mükemmel bir şekilde çalıştığını söyledi," dedi. "Yani yarın Snipe, her hedefi tam isabetle vuracaksın. Yoksa senin şu din adamlarını ziyaret ederim." Cero'nun endişesini hisseden Tiral gülümsedi. "Dilleri olmadan vaaz veremezler, değil mi?"

Cero havaalanından ayrılırken ya da Dafra gecekondu mahallesine doğru sokaklarda ilerlerken kimse onu karşılamadı. Aiz şehirdeki her yetimle ve sokak süpürücüsüyle arkadaş olan biriydi. Cero anonim kalmayı tercih ederdi.

Rahibe Noa'yı Dafra'nın ana pazarında, uzun bir yorgun ve aç Snipes kuyruğuna tahıl kapları dağıtırken buldu. Ona yardım etmeyi düşündü ama sonra bu fikirden vazgeçti. Kendisine teşekkür edilmesinden nefret ederdi.

Cero gölgelerin arasına çekilmiş, halkını izliyordu. Çoğu, Dafra'yı en son ziyaret ettiği zamandan daha kötü görünüyordu.

bir hafta önce. Önceden açtılar. Şimdi ise açlıktan ölüyorlardı.

Bazen Cero, bir baskında ölürse, katil bir köylü onu tırpanla ikiye ayırırsa, toprağa dökülen organlar değil, umutsuz bir öfke çılgılığı olacağını düşünüyordu. Cero, halkının liderlerinin aptallığı yüzünden mahvolduğunu fark eden bir çocukken tohumları ekilmiş bir çılgılık.

Bu şekilde olmak zorunda değildi. Eğer kanayan Triarch'larda zerre kadar yaratıcılık olsaydı, Kegar'ın dünyaya neler sunabileceğini ve karşılığında neler alabileceklerini görürlerdi. Bu üç çürümüşün bir ağaç kütüğü kadar hayal gücü olduğu için pek çok olasılık kayboldu.

Rahibe Noa, Cero'nun Ölü Adamın Birası adlı eski bir meyhanenin yıkık dökük duvarına yaslandığını gördü. Tahıl bardağını Rahibe Olnas'a uzattı ve aceleyle ona doğru ilerledi.

Cero! Yine Aiz'in sesi. Bu sefer daha ısrarcı.

"Div Ana'ya teşekkürler." Noa kollarını ona doladı. "Her gittiğinde endişeleniyorum-"

"Ben iyiyim," dedi Cero. "Ama Tiral'in istediği olursa sen olmayabilirsin."

Rahibe Noa'nın yüzündeki kan çekildi. "Şimdi ne olacak?"

"Hata yaptım ve yine Dafra din adamlarını ve yetimleri tehdit ediyor. Herkesi başka bir yere götürmeliyiz. Aklımda bir yer var. Zaten daha iyi, şu anda bulunduğunuz binanın arka çıkışı yok eğer-"

"Hayır," dedi Rahibe Noa. "Çocukların istikrara ihtiyacı var. Tiral gelirse genç olanları çabucak dışarı çıkarabiliriz. Din adamlarına gelince, bizi hapse attı, bize işkence etti. Yok etti-" Noa bir nefes aldı, manastırın çan kulelerinden yoksun Dafra'nın silüetine bakarken çenesi titriyordu. "Yok etti

evimizi. Din adamlarımızı öldürdü. Eğer geri kalanımızı da öldürmek istiyorsa, öyle olsun."

"Ölüme çok hazırsın." Cero meyhaneden tökezleyerek çıkan bir sarhoş için kenara çekildi. "Birkaç hafta önce bana hâlâ umut edecek çok şey olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

"Senin için, kesinlikle." Noa onun yanağını okşadı. "Sen gençsin. Div Ana'ya inanın-"

Cero iç çekti. Noa iyi niyetliydi. İyi kalpli, umutlu ve demir gibi bir omurgası olan bir kadındı. Ama gerçekçi değildi.

Cero, konuş benimle. Yine Aiz.

"Rahibe Noa, lütfen taşınmayı düşünün," diye tekrar denedi Cero. "Kendiniz için değilse, o zaman-"

"Ondan haber aldın mı?" Noa Cero'nun aajına baktı. Aiz'den başka sadece Noa aaj'ın neler yapabileceğini biliyordu. Cero haftalar önce Aiz'den ilk kez haber aldığı anda, bir anlık zayıflık göstermiş ve Noa'nın ne kadar endişelendiğini bildiği için ona anlatmıştı. Yaşlı kadın o kadar sevinmişti ki Aiz'in aajı nasıl aldığını bile sormamıştı. Noa, Cero'nun Aiz'in kaçışındaki rolünü bilmiyordu. Aiz'den başka kimse bilmiyordu.

Ve o bile her şeyi bilmiyordu.

"Ondan haber almadım," dedi Cero. Görünüşe göre çocukken yalanlar söylemek -kesinlikle dersleri asmadım, Rahibe Noa- onu bir yetişkin olarak etkili bir yalancı yapmıştı.

"O geri dönecek." Rahibe Noa'nın yüzü, Dokuz Kutsal Masal'ı anlattığı zamanlara özgü, tanıdık bir ışıltıyla parlıyordu. "Ve o değişecek. Div Ana onu seçti-"

Yine mi bu? Cero inledi ve Rahibe Noa ona uzun uzun acı dolu bir bakış attı.

"Bu kadar inançsız birinin manastırdan nasıl çıkabildiği beni aşıyor," dedi. "Yine de senin için korkmuyorum çocuğum. Manastır senin kalbine Div Ana'nın sevgisini yerleştirdi, ister

kabul et ya da etme. Bir gün, teselli için ona döneceksiniz. Hepimizin yaptığı gibi."

Onu yanağından öptü ve Olnas'ın yanına dönüp tahıl dağıtmaya başladı. Cero, Kegar'ın gül kokulu sokaklarından geçip Aerie'ye dönmeden önce bir süre daha onu izledi.

Cero, Spires aşkına, konuş benimle.

Yelkenlisi hangara getirilmişti ve Cero gecenin geri kalanını füze paraşütlerini kurcalayarak geçirdi, öyle ki yarın bombalama hedeflerini ıskaladıktan sonra Tiral paraşütleri kendisi inceleyip arızalı olduklarını görebilecekti. Cero'dan asla şüphelenmeyecekti, çünkü bir Snipe Yelken mühendisliğinin yüksek sanatından ne anlar ki?

Beni duyabildiğini biliyorum, Aiz aradı. Neden duymuyorsun? Cevap vereyim mi?

Dışarıda güzel bir geceydi. Aiz'le birlikte rıhtımda geçirdikleri, başka bir hayatın hayalini kurdukları türden bir geceydi. Yukarıda yıldızlar açık, hava serin ama henüz yaz sıcağı değildi. Cero yelkeninin brandasını yatağa benzeyen bir şey haline getirdi ve ellerini başının arkasında kavuşturarak arkasına yaslandı. Gri bir tilki havaalanının kenarında koşuyor ve ağır gövdeli böcekler gökyüzünde vızıldıyordu. Uzaktan, Aerie'den sesler geliyordu; tartışıyor, gülüşüyorlardı.

Cero. Sıfır. Sıfır.

Aaj'ı çıkarabilir. Kendine sessizlik verebilirdi. Bunun yerine onu, etrafındaki dünyayı ve diğer tüm sesleri dinledi ve yarın kaç masumun öleceği konusunda kendini küçümsedi.

30 Quil

Quil, Sirsha, Arelia ve Sufiyan ile birlikte ormandan kaçtı, Loli Temba'nın acımasız ölümü akıllarında tazeydi,

onlara çılgınca bir hız kazandırdı. Yemek, içmek ya da atlarını dinlendirmek için durmadılar. Loli'ye olanları gördükten sonra olmaz.

Musa'nın wight'ı geldiğinde bile Quil yavaşlamadı, atını sürerken mesajı okudu.

**Serra'nın çoğu yok edildi ama direniyoruz.
Daha az erzak, beş hafta yetecek kadar. Sadh
saldırı altında. Kabileler dağıldı. Nur ateşkesi
reddetti. Gitti. Gelişmeleri bildirin. İhtiyacı
olan her şey onu bekliyor. -AH**

Yok edildi. Dağıldı. Gitti. Yıkımın sonu gelmiyordu. Prens, teyzesine tüm olanları ve korktuğu her şeyi anlattığı bir mektup yazmak istedi. Ondan bilgelik ve tavsiye istedi. Yıllardır bu ona yetmemişti. Ne kadar aptalmış.

Sonunda sert bir şekilde cevap verdi. Yaşıyor. Neredeyse T'ye kadar.

Arkadaşlarının bir sonraki hamleleri için ona baktıklarını biliyordu. Ama Ruh ve İlar'ı öldüren katilin aynı zamanda Tel İlessi'nin kuklası olmasını bir türlü kabullenemiyordu. Sorular zihninde aç kargalar gibi dönüp duruyordu: Nasıl olmuştu da

Tel Ilessi, Ruh ve Ilar'ı öğrenmiş miydi? Binlerce insanın öleceği bir savaşta neden ilk hedefleri onlar olmuştu?

Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. Quil bir sonraki adımına karar vermeden önce elindeki her bilgi kırıntısını dikkatle gözden geçirmek istiyordu. Ama aynı zamanda ne yapacağını bilemediği volkanik bir öfke tarafından tüketiliyordu. Tüm rasyonel düşünceleri yok eden, kederden kaynaklanan bir öfke. Diğer tüm duyguları gibi bunu da bastırmak istemiyordu. Bağırarak, kırmak, bıçaklamak istiyordu.

Bunun yerine, öfkesini daha sıkı at sürmeye, zihnini ve bedenini kendisinin ve arkadaşlarının karşılaşabileceği her olası tehlikeye karşı ayarlamaya kanallı etti. Bütün gece ve ertesi gün at sürdüler, Thafwan ormanından çıkıp ülkenin orta bölgesini belirleyen yaylalara girene kadar durmadılar.

Yolu çoktan geride bırakmışlardı ve kayalık arazide bu kadar çok bulut varken ilerlemek imkânsızdı. Kendilerini yağmurdan koruyacak bir ağaç ve kaya kümesi gören Quil sonunda durma kararı aldı.

Sufiyan dişleri soğuktan çatırdarken, "Bir şeyler pişirebilirim," diye teklif etti. "Eğer yakacak bir şeyler bulabilirsen."

"Ateş yok," dedi Arelia. "Çok açıktayız. O şey bizi gördü. Dört kişi olduğumuzu biliyor ve eğer Tel Ilessi ile çalışıyorsa, Kegari de bilecektir. Tel Ilessi'nin sizi Jibaut'ta gördüğünü söylemişsiniz. Sizi yakalamaya çalıştığını mı?"

Quil başını salladı. "Sirsha olmasaydı olurdu."

"Artık katilin izini buldum." Sirsha'nın sesi garip bir şekilde düzdü, sanki dünyaya bir daha hiç gülmeyecekmiş gibiydi. "Buradan çok uzakta, güneye doğru. Kegari'ye gelince" -başını yağmurun ağırlaştırdığı gökyüzüne doğru kaldırdı, tenini ıslatırken bir an için gözlerini kapattı- "Hiçbir şey hissetmiyorum. Ama rüzgârı okumak zor. Ben olmayabilirim

Yakın olup olmadıklarını anlayabiliyorum. Şu anda iz sürme yeteneğime güvenmiyorum. Arelia haklı. Ateş yok."

Quil onun çaresizliğini hissetti, konuşmanın bile ona büyük zarar verdiğini iliklerine kadar anladı. Sevdığı birini kaybetmişti. Kendini suçluyordu. Söylediği hiçbir şey onu bu durumdan kurtaramazdı. Yapabileceği tek şey ona fiziksel olarak göz kulak olmaya çalışmak ve konuşmak istediğinde onu dinlemektir.

Onu ikna ederek atından indirdi ve Arelia'dan onları kör etmesini istedi. Sufiyan, Loli'nin paketlediği ekmek ve peyniri dağıttı ve Sirşa'nın etrafına fazladan bir battaniye örttükten sonra Quil kampın çevresini kontrol etti, takip izleri aradı ve bol miktarda keçi gübresi yığınının kaçınmaya çalıştı. En azından ateş yakabilirlerse iyi bir av olacaktı.

Barınaklarına döndüğünde yağmur dinmişti ve Sirşa'nın hayalet gibi görünmesi biraz daha azalmıştı. Arelia mavi alevli bir lamba yakmış, alevi alçakta tutarak pelerinin altına gizlemişti ve Sufiyan'la birlikte astıkları bir muşambanın altına bir harita serdiler. Quil'e gelmesini işaret ettiler. Sirşa bir kayaya yaslanmış, izliyordu.

"İşte buradayız." Arelia Thafwa'nın güney ucunu işaret etti. "Ankan sınırından birkaç gün uzakta. İmparatoriçe size Tas'ın başkent Burku'da olduğunu söyledi." Bulundukları yerin güneydoğusundaki bir noktayı işaret etti. "Sirsha, artık yollarda olmadığımıza göre ne kadar uzaktayız?"

"Belki on gün," dedi Sirsha ve onların dehşet dolu bakışları karşısında omuz silkti. "Yaylalara gitmek zordur. Atları zorlarsak günde on beş mil gidebiliriz."

Burku'ya ulaşmak için on gün. Tas'ı bulmak için en fazla bir gün. Eğer Helene'in istediği her neyse onda varsa -Quil bunun bir tür silah olduğunu varsayıyordu- kuzeye giden ilk gemiye bineceklerdi. Quil'in Yüce Kahin'i bir Kanada bayrağı altında yelken açmalarına izin vermesi için ikna etmesi gerekecekti, aksi takdirde Kegari

onları keşfedecekti. Ama her şey yolunda giderse, beş hafta içinde İmparatorluğa dönmüş olacaktı. Serra'nın erzağı bitmeden önce.

Plan sağlamdı. Ancak Quil'in zihni ve bedeni buna isyan etti, çünkü daha iyi bir fırsat ortaya çıkmıştı.

"Tel Ilessi'nin peşinden gidiyorum," dedi.

Arelia telaşla ona baktı. "Nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok," dedi. "Ve İmparatoriçe size-"

"İmparatoriçe burada değil," dedi Quil. "Bana İmparatorluğu kurtarmamı söyledi. Sonunda bunu yapmak için net bir yolum var." Sirsha'ya döndü. "Katilin izini sürüyorsun. Onun Tel Ilessi'ye bağlı olduğunu söylemiştin. Bu bağ ne kadar sıkı? Tasma ne kadar uzun?"

"Ondan uzun süre uzak kalamaz." Sirsha, Quil'e değerlendirici bir bakış attı. "Birkaç saat. Kiraya gelince, hiçbir fikrim yok. Toprağın bana gösterdiği kamp denizin yakınındaydı." Haritayı incelemek için öne doğru eğildi ve doğudaki geniş bir kara parçasına dokundu. "Thafwan çayırları. Kamp muazzamdı - bir süredir oradaymış gibi görünüyordu."

"Belki de Thafvanlar Kegari'ye teslim olmuştur," dedi Arelia. "Jibaut'ta olduğu gibi."

"Thafwa'nın kilometrelerce kıyı şeridi var," dedi Sirsha. "Kamp her yerde olabilir."

Arelia Sirsha ve Quil'in arasına bakıp başını salladı. "Eğer Tel Ilessi'nin peşinden gidersek, Tas'ın peşinden gidemeyiz," dedi.

"Evet, yapabilirsin," dedi Quil.

Sufiyan önce anladı, yüzünde bilgi belirdi ve hemen ardından öfke geldi. "Biz ayrılmayız."

"Tel Ilessi'nin bir yelkeni var Quil," dedi Arelia. "Kafanı kullan kuzen! Her yere gidebilir."

Sufiyan Quil'i izledi ve konuştuğunda ses tonunda bir keskinlik vardı. "Onu her yerde takip ediyor olabilirsin. Bildiğimiz kadarıyla Ankana'da olabilir ve biz de sebepsiz yere ayrılmış oluruz."

Quil başını salladı. "Ankana bizim ticaret ortağımız. Anlaşmalarında dürüst ve eşit davrandılar. İmparatorluğun yıkımından sorumlu olan adamı barındırmazlar. Kegari'nin Yelkenleri için kalıcı bir üsse ihtiyacı var ve Tel Ilessi eninde sonunda ziyaret edecektir."

"Evet," dedi Sufiyan. "Ve herhangi bir aptal bunu anlayabilir, bu yüzden onun eline oynuyorsun."

"Tel Ilessi'yle en son karşılaştığımızda batıya doğru gidiyorduk. Ankana'nın müttefikimiz olduğunu biliyor. Oraya gitmemi bekleyecektir. Arelia, kendin söyledin, dördümüzün birlikte olduğunu biliyor. Ayrılırsak daha güvende oluruz."

Sufiyan tedirgin bir şekilde volta atıyordu. "Ayrılmıyoruz."

Quil işin bu noktaya gelmesini istememişti. Bunca yıllık dostlukları boyunca Quil hiç rütbe düşürmemişti. Ama İmparatorluk ona bağlıydı ve biraz sonra ağzından çıkacaklardan nefret etse de Sufiyan'ı işbirliğine ikna etmenin başka bir yolunu bilmiyordu.

"Sormuyorum Suf," dedi. "Saif Kabilesi'nde büyümüş olabilirsin ama anne baban bir Savaşçı ve bir Bilgin ve sen hâlâ İmparatorluk vatandaşıydın."

Sufiyan'ın ağzı açık kaldı. Quil, teyzesinin arkadaşlarına emir verirken hiç yerin dibine batacakmış gibi hissedip hissetmediğini merak etti.

"Birinin Tas'ı bulması gerekiyor." Quil mantığın yardımcı olacağını umuyordu. "Ona neler olduğunu anlatın, bir gemi temin edin ve halkımızın ihtiyacı olan her neye sahipse onunla birlikte İmparatorluğa geri dönmemiz için her şeyin hazır olduğundan emin olun."

"Haksız değilsin," dedi Arelia ve Sufiyan'ın şaşkınlığı karşısında kıpırdandı. "Yanılmıyor," dedi. "Mantıklı olan bir sonraki

Nefret etsem de bir adım. Bir buluşma noktasına ve saatine ihtiyacımız olacak. Ve herhangi birimizin gelememesi durumunda ne yapacağımıza dair bir plan."

"Bu çok saçma," dedi Sufiyan. "Ya sana bir şey olursa? Ben zaten kaybettim-"

Bir erkek kardeş.

"Birini daha kaybetmeyeceksiniz," dedi Quil. "Siz güneye gidiyorsunuz, biz doğuya gidiyoruz. Bu bir dolambaçlı yol. Birkaç gün arkanızda olacağız."

"Seni takip edebilirim Suf." Sirşa Adah parasını havaya kaldırdı. "Zaten bir süre daha Quil'e bağlıyım. O Tel İlessi'yi ortadan kaldırdıktan ve ben de katili bağladıktan sonra seni bulmak yeterince kolay olacak."

Quil, Sirsha'nın altın parayı parmaklarının arasında çevirmesini izledi ve yeminlerinden bu yana değişip değişmediğini merak etti. Kendi sikkesinin gümüşü yüzeyinde hafif oyuklar vardı ve ilerlediğinde üç mil gitmiş ve arkasında bir yerde onun varlığına dair sıcak bir his dışında hiçbir şey hissetmemişti. Sanki aralarında kilometreler yerine birkaç metre varmış gibi.

Belki de artık birlikte seyahat etmelerine gerek yoktu. Kegari'nin icabına bakıldıktan sonra Quil bir Raani'den bağı koparmasını isteyebilirdi. Sirsha Elias'tan parasını alacak ve Güney Adalarına taşınacaktı. Bir han satın alacak ve bir daha asla izini sürmeyecekti. Bunu onun için istiyordu.

Onu bir daha göremeyeceğin anlamına gelse bile mi?

Quil göğsü sıkışsa da bu düşünceyi bir kenara itti. İmparatorluk önce gelir, diye hatırlattı kendine. Sonuna kadar sadık.

"Tel İlessi'nin peşine düşmesi gereken biri varsa, o da benim," dedi Sufiyan. Onun evcil katili benim kardeşimi öldürdü, seninkini değil."

"Unutuyor gibisin-"

"İlar. İlar. Evet. Onu ne kadardır tanıyorsun, birkaç ay mı?"

"Benim de Ruhyan'ı sevdiğimi unutmuş göründüğünü söyleyecektim," diye tersledi Quil, yüzüne kan hücum etmişti. "Gökler, Suf, onun senin kardeşin olduğunu biliyorum. Onu sevdiğini de biliyorum. Ama ona yay germeyi öğreten bendim. Ona ata binmeyi ben öğrettim. Okumayı. Ne ona ne de hikâyelerine tahammülün vardı. O senin olduğu kadar benim de küçük kardeşimdi, bu yüzden sakın umursamadığımı ya da anlamadığımı söylemeye kalkma."

Sufiyan sessizleşti, gözleri donuklaştı ve Quil çok ileri gittiğini anladı. Kendine lanet okudu. Teyzesi ona bu yüzden kontrollü olmayı öğretmişti. Hissettiklerini saklamak için bu kadar çok çalışmasının nedeni buydu.

"Ruh onu sevdiğini biliyordu," dedi Quil yorgun bir sesle.

"Biliyordu, Suf

."

"Ama yapmadı, değil mi?" Sufiyan dedi ki. "İlar'a bağlandı çünkü onu dinliyordu. Hikâyelerini severdi. Onu benim hiç anlamadığım şekilde anladı. Belki ben çaba gösterseydim o gece onunla gitmezdi. Aba ona hiç güvenmedi. O söylemedi ama ben söyleyebilirim."

Quil kaşlarını çattı. Elias İlar'ın yanında çekingen davranırdı. Ama Quil'i ondan uzak durması için hiç uyarmamıştı.

"Yeter," dedi Arelia. "Yapmadığın bir şey için suçu üzerine alma Sufiyan. İlar ve Ruh'u canavar öldürdü. Seni değil. Şimdi onun bir daha öldürmeyeceğinden emin olabiliriz."

"Peki." Sufiyan yere baktı, siyah saçları yağmurdan ıslanmıştı. "Ankana'ya doğru yola çıkacağız. Arelia ve ben. Sabahleyin. Sen de bunu istiyorsun, değil mi?" Arelia'ya ters ters baktı, o da çenesini tutarak ona karşılık verdi.

"Çünkü yapılacak en mantıklı şey bu. Evet."

"Ve önemli olan tek şey mantıktır." Sufiyan'ın sesi Ruh'un ölümünden sonraki aylarda olduğu gibiydi. Sanki yapamazmış gibi.

daha az önemsiyorum.

Barınaklarından uzaklaştı, tepeden aşağı indi ve ormana doğru yürüdü. Quil onun peşinden gitmek istedi ama kolunda hafif bir dokunuş hissetti.

"Bırak onu." Sirşa gözlerini geceye dikti. "Durumu daha da kötüleştireceksin. Onu takip edeceğim. Onu tehdit eden bir şey olursa haberim olur. Sen uyu. İlk nöbeti ben alacağım."

Başını salladı ve onun omzunu sıktı. "Ben buradayım," dedi. "Bana ihtiyacın olursa."

Uyku bir türlü gelmiyordu ama Quil'i bir noktada bulmuş olmalıydı çünkü o daha ne olduğunu anlamadan Arelia onu şafak nöbeti için silkeleyerek uyandırdı. Yağmurun ağırlaştırdığı gökyüzü etraflarını görebilecekleri kadar aydınlandığında herkes toplanmış ve atlar eyerlenmişti.

Quil Arelia'ya sarılıp vedalaştı ve Sufiyan'a Tas'ı nasıl bulacağını anlattı. Buna karşılık arkadaşı arkasını dönmeden önce sadece omuz silkti. Başka bir şey konuşmadan ayrılmaktan mutlu olacağı belliydi. Ama Quil daha önce de biriyle yollarını kötü bir şekilde ayırma hatasına düşmüştü. Bunu bir daha asla yapmayacaktı.

"Bana bak, lanet olası," dedi sonunda, kendisine yaşlı bir öküz gibi somurtkan somurtkan bakan Sufiyan'a.

"Evet, Veliaht Prens Zacharias. Siz ne derseniz, Veliaht Prens-"

"Oh, kapa çeneni," dedi Quil. "Bunu yaptığın için sana teşekkür etmek istedim. İkimiz de biliyoruz ki istesen beni görmezden gelebilecek kadar inatçısın."

Sufiyan ayak ayak üstüne attı, çenesi kaskatı kesilmişti. "Sen bir aptalsın," dedi. "Ama ölme. Umurumda bile değil. Ama sana bir şey olursa beni öldürür."

"Aynı şey senin için de geçerli," dedi Quil, "çünkü sana bir şey olursa beni öldürür."

"Ve eğer Laia seni öldürürse, Quil," dedi Arelia, "en sevdiğin kuzenin olarak tek pratik seçenek onu benim öldürmem olur. Bu da Elias'ın beni öldürmek zorunda kalacağı anlamına gelir."

"Ve sonra," dedi Quil, eli çenesinde, "Helene Teyze Elias'ı öldürmek zorunda kalacaktı."

"Onu öldürmek zorundayım çünkü babamı öldürdü," dedi Sufiyan. "Ama tabii ki o da beni öldürecekti. O zaman babamın onu öldürmek için ölümden dönmesi gerekirdi -ki onu tanıyorsam nasıl yapacağını bulurdu-."

"Peki... kimi öldürebilirim?" dedi ve Quil o boş bakışın gittiğini, yerini hüznün altındaki küçük bir muziplik kıvılcımına bıraktığını görünce rahatladı. "Ben kenardan izlemek zorunda kalırken senin tüm bu intikamı alman hiç adil değil."

"Kız kardeşini de dahil etmemiz gerekecek." Arelia topuğunu böğrüne koyarak çalılığın dibinden seslendi: "Anladığım kadarıyla R'zwana herkesi cinayet işlemeye teşvik eder."

"Onun adını söyleme." Sirsha'nın yüzü yukarıdaki bulutlar kadar karardı. "Gökyüzü onun iblis olduğunu biliyor, bu onu çağırabilir."

BÖLÜM III

ANNE BÖLÜMÜ

31

Aiz

TAiz geceyi Quil'in çadırında geçirdikten sonraki sabah Quil ona çay getirdi.

"Sıcaklık için minnettarım Idaka." Sert bir sonbahar rüzgârının savurduğu kumlar çadırın dış yüzeyini sıyrırken Aiz titredi. "Ama berbat kokuyor."

"Hamileliği önlemek için." Quil onun yanına oturdu. "Bana acı vermediği söylendi."

Aiz bulanık yeşil sıvıyı inceledi. Belli ki bunu daha önce de yapmıştı. "Sanırım Martial veliaht prensinin yarı Ankaralı bir varisi olması iyi olmaz," dedi küstahça.

"İçmek zorunda değilsin," dedi Quil, bir varis olasılığı karşısında telaşlanmış görünüyordu. "Eğer istemiyorsan-"

"Sana takılıyorum Quil." Aiz alnındaki bir tutam saçı itti. "Çocuk sahibi olmak için acelem yok. Zaten teyzenin de bunu onaylayacağından şüpheliyim. Ona söyledin mi?" Aiz sordu. "Benim hakkımda mı?"

"Henüz değil." Quil onun elini öptü. "Ama öpeceğim."

"Düşünüyordum da," dedi Aiz. "Bir dahaki sefere onu görmeye gittiğinde beni de yanında götürebilirsin, bunun için değil." Aralarında eliyle işaret etti. "Ama o İmparatoriçe. Belki halkıma yardım edebilir."

Daha spesifik olarak, Aiz İmparatoriçe'ye maskeleri yapmak için kullanılan sıvı metal hakkında sorular sormak istiyordu. Quil çok az şey biliyordu.

Aiz'in canını sıkan bir gerçektir bu. Ama İmparatoriçe halkının kaynakları hakkında keskin bir anlayışa sahipti. Belki de Aiz'in yapabileceği bir ticaret vardı. Küçük bir miktar metal bile Kegar'ın talihini değiştirebilirdi. Ve Tel İlessi halkını uzun zaman önce kaçıkları anavatanlarına geri götürecektir.

Quil, "Bunu kendim düşünmediğim için utanıyorum," dedi.

Ondan sonra Aiz nadiren kendi çadırını kurdu. Taş, Quil'e sırtarak baktı, Quil'in neden sürekli bu kadar yorgun göründüğünü sorarken kaşları saçlarının arasındaydı. Karinna ve Sufiyan, Quil Aiz'e karşı şefkatli davrandığında kusma sesleri çıkarıyordu. Ancak Kabile çoğunlukla onların ilişkisini tatlı buluyor gibiydi.

Elias hariç hepsi. Söylediği ya da yaptığı bir şey değildi. Aiz'in Quil'le birlikteyken hissettiği bir duyguydu. Elias'ın onları gördüğünde çenesinin gerilmesi. Ruh'la birlikte Div Ana ya da Duraniler hakkında konuşurken Elias'ın her zaman ortaya çıkma şekli.

Nur'a varacakları gün, Aiz uyandığında Quil gitmişti. Kışın erken soğuşunda titreyerek çadırlarını topladı ve erzak arabasına attı. Tregan'ı eyerlemeye başlar başlamaz Ruh onu buldu.

"Seninle gelebilir miyim, İlar? Quil şafaktan önce Tas ve Elias ile ayrıldı. Ne zaman döneceklerini söylemediler. Ama bugün Nur'u göreceksin! Fenerlerinden dolayı buraya Işık Şehri deniyor..."

Ruh ona Nur hakkında her şeyi anlatırken, çok uzaklarda, ufukta beliren bir hava dalgası, ünlü vahanın altın renkli binaları ve yeşil palmyelerine dönüştü. Ötesinde ve çevresinde, devasa kaya platoları yere kocaman gölgeler düşürerek çöle uhrevi bir hava veriyordu.

Aiz, Quil'i akşama kadar bir daha görmedi; Nur'un kapısına yaklaşmışlardı ve devasa bir kuyrukta bekliyorlardı.

Kervanlar şehrin surlarının dışında bir kamp yeri bulmuştu.

"İlo," dedi, atını sürerken nefes nefese kalmış, yüzü asılmıştı.

"Bütün gün evde olmadığım için özür dilerim. Bu gece Tas ile birlikte başkente gitmeliyim."

Aiz içinden lanet okudu. Elbette İmparatoriçe'yle konuşma fırsatı Nasur Kabilesi'nin Kehanni'siyle nihayet tanışmasıyla çakışacaktı. Şansına küssün.

"Sabah yola çıkabilir miyiz? Aylardır bekliyorum-"

Quil başının arkasını kaşıyıp kıpırdandığında durdu.

"Seni getirebileceğimi sanmıyorum," dedi. Etraflarındaki kervan sabırsızlıkla kamp yerlerine doğru ilerliyordu, herkes geceyi geçirmek için sabırsızlanıyordu. Quil sesini alçalttı. "Neler olduğu hakkında pek bir şey söyleyemem ama-"

"Kime söyleyeceğim Quil?" Aiz soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Kimsem yok. Olsa bile, neden bana güvenmiyorsun?"

"Affet beni." Onun elini tutmak için elini uzattı. Neredeyse anında öfkesi yumuşadı. "Uzun bir gün oldu," dedi. "Elbette sana güveniyorum. Kegari'yi hiç duydun mu?"

Bu söz o kadar beklenmedikti ki, Aiz yüz hatlarını zorlukla kontrol edebildi.

"Sadece isim," dedi.

"Güney Kıtası'nın ucunda yaşıyorlar. Kötü şöhretli akıncılar. Çok gizlidirler. İzolasyonist, neredeyse. Ankaralılar açlıktan öldükleri için baskın yaptıklarını söylüyorlar. Ama kaynaklarımız bize orada korkunç bir şey olduğunu söylüyor."

"Bunun ne önemi var ki?" Aiz söyledi. "Kegari ile arkadaş mısınız?"

"Hayır," diye alay etti Quil. "Onlar... kimseyle arkadaş değiller. Bir kaya parçasının üzerinde yaşıyorlar ve ticaret yapacak hiçbir şeyleri yok."

teklif ediyorum. Dünya onları yıllardır görmezden geliyor ve onlar da görmezden gelinmekten memnun görünüyorlar."

Aiz dilini ısırdı. Baskın yapıyorlar çünkü açlıktan ölüyorlar. Sunacak bir şey yok... görmezden gelinmekten memnunar. Quil ne kadar da yanılmıştı! O ve hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir halk hakkında bu kadar az şey düşünen diğer herkes ne kadar korkunç derecede dar görüşlüydü.

"Geçenlerde orada bir katliam oldu. Yüzlerce ölü, Aiz. Kendi kralları tarafından işlendi."

"Katliam mı?" Aiz'in kalbi çarpmaya başladı ve aklına Tiral geldi. Snipes'tan nasıl nefret ettiğini. Ama hiçbir şey söylemedi, çünkü Ankaralı bir gecekondu mahallesinden gelen bir mülteci Kegari siyaseti hakkında hiçbir şey bilemezdi. "Bu kral neden kendi halkını öldürsün ki?"

"Kegari ile ticaret yapanlar sadece Ankaralılar ve onlar da herhangi bir teori sunmadılar. Araştırması için birini gönderiyoruz ama haftalarca oraya ulaşamayacak. Belki de Karkaunlar gibidirler ve ölüm onların büyüü kullanmalarına izin veriyordur. Bilemiyorum. Elçi çocukların yanı sıra dini figürlerin de hedef alındığını söyledi."

Noa. Manastır. Cero hiçbir şey söylememiştir; belki de Noa ve yetimler iyiydi ve bu bir söylentiydi. Aiz ürperdi. Etraflarındaki arazi aniden bunaltıcı gelmişti, yaylalar ve dağlar her şeyi gölgede bırakıyor gibiydi.

"Teyzen." Aiz endişesini gizleme zahmetine girmedi -Quil onun kendi endişesini yansıttığını düşünebilirdi. "Kegari'ye ne olduğu neden umurunda ki?"

"Öyle değil. Ama Ankana bizim en büyük ticaret ortaklarımızdan biri. Kegari güney sınırlarında ısıyor. Anlaşmalarımızdan biri, Ankanalılara yönelik bir güvenlik tehdidi durumunda İmparatorluğun asker ve kuşatma makineleri ödünç vereceğini belirtiyor. Teyzemin Yüce Kahin'le konuşacak birine ihtiyacı var."

"Yani, seni gönderecek."

"Ya da kendisi. O yokken Antium'daki işleri ben yürütürdüm. Artık neredeyse yeterince büyüdüm."

Aiz, Quil'e Kegari olduğunu en başından söylemediği için lanet okudu. Bu ona İmparatoriçe'yi görmek için mükemmel bir bahane verecekti. Ona şimdi söyleyemezdi; yalanları ortaya çıkacak ve ne kadar hızlı konuşursa konuşsun, ona bir daha asla güvenmeyecekti.

"Yine de sizinle gelebilirim," diye düşündü. "Ben Ankanalıyım _."

"Seni tanımıyor, İlo," dedi Quil. "Ama senin davanı ben sunacağım. Bana tam olarak ne olduğunu söyle-"

"Benim neyim var Quil?" Aiz, haftalardır bastırılmış öfkesi damarlarında dolaşarak tersledi. "Değerli İmparatoriçenizin yanında kendimi idare edemeyeceğimi mi sanıyorsunuz?"

"Tabii ki öyle düşünmüyorum." Kaşlarındaki çatıklık aksini söylüyordu. "Sadece... teyzemin benden bazı beklentileri var."

"Benimle olmak istediğini söylüyorsun Quil, ama eğer isteseydin, teyzene benden bahsederdin. Beni de yanında başkente götürürdün. İmparatoriçe ile tanışmama izin verirdiniz." Tabii ki sessiz kaldı. Quil'in omurgasında çelik vardı. Ama konu ona gelince değil.

Nal sesleri ikisini de eyerlerinde döndürdü ve Laia kocasının atına binmiş olarak yaklaşırken Aiz kendini gülümsemeye zorladı. Ağır işlemeli Kehanni cübbesinin aynaları hızla solan ışığı yakaladı. Ufukta yıldızlar parıldamaya başlamıştı bile.

"İlar." Laia katlanmış bir parşömen parçasını havaya kaldırdı. "Nasur Kabilesi'nden Kehanni bizi bekliyor. Onunla gün batımından sonra şehrin kuzeyindeki karavanında buluşacağız. Acele edersek yetişiriz."

"Ama!" Ruh midillisine hızla bindi. "Beni de al!
Ben Ilar'ın çevirmeniyim."

Laia başını salladı. "Onun için tercüme edebilirim.
Kehanni Nasur oldukça yaşlı ve sen, aşkım, oldukça
enerjiksinsin. Belki başka bir zaman."

"Kehanni Nasur benden hoşlanıyor. Gelmemi aldırılmaz!
Geçen sefer o kadar iyi masal anlattığımı söyledi ki,
cinlerden olmalıymışım."

"Gerçekten de öyle," dedi Laia. "Ama, Ruh-"

Aiz'in kendi içgüdüğü karıncalandı. Başkalarının
göremediğini görüyordu. Bu hikâyede Laia'dan saklanan
bir şey vardı. Ama belki Ruh bunu görebilirdi.

Evet, Div Ana söyledi. Götürün onu.

Aiz, Div Ana'nın çocuğa olan ilgisinden tedirgin olarak
Ruh'a baktı.

Yaptığım her şeyin bir sebebi var. Çocuğu al.

Sadece bir hikaye anlatıcısını görecektlerdi. Çocuk
tamamen güvende olacaktı.

"Bence Ruh da gelmeli," dedi Aiz. "Benimle ve Tregan'la
birlikte gelebilir."

Laia oğlunun umut dolu yüzüne baktı ve içini çekti. "Gel
o zaman."

Nasur kervanı Saif Kabilesi'ninkine benzemiyordu ama
daha küçük, arabaları daha eski, resimleri daha az canlıydı.
Aiz yaklaşırken Ruh'u kendine yakın tuttu, onun
alçakgönüllü Çulluk Aiz değil, halkı için savaşan Ankaralı
bir kadın ve Saif Kabilesi'nin bir misafiri olduğunu
hatırladı.

"İzin verirsen ben konuşayım, Ilar," dedi Laia alçak sesle.
"Kehanni Nasur gelenekçi biridir. Ama çok bilgilidir ve
eminim yardımcı olabilir. Ruh-"

"Yumuşak konuş, izle ve dinle," dedi Ruh. "Ben biliyorum.
Ilar öğretti bana."

Atlarından indiler ve genç bir adam atlarını alıp onları kampın merkezine götürdü. Onları bekleyen araba, Aiz'e Kegari bayrağını hatırlatan altın ve mavi tonlarında çöl gökyüzünün ve dönen takımyıldızların resimleriyle süslenmişti. Belki de iyi bir alametti. Vagonların en büyüğüydü, sıcak bir şekilde aydınlatılmıştı ve kapısından kreozot tütsüsü kokusu yayılıyordu.

"İçeri gel, içeri gel!" Arabadan yükselen ses, içerideki minderli bankta yün bir battaniyeye sarınmış halde yatan küçük bedeni yalanlıyordu. Kadın o kadar yaşlıydı ki yüzünde deriden çok kırışıklık vardı. Ufak tefek ve kahverengiydi, kıvrıkcık beyaz saçlarından bir halesi vardı. Aiz, Laia'nın Kehanni dövmelerinin karmaşık olduğunu düşünmüştü ama Kehanni Nasur'un dövmeleri kadının sıksa kollarını boydan boya sarıyordu.

Arabası parşömenler, kitaplar, çizimler ve gravürlerin yanı sıra arkasındaki duvara ilıştırılmış bir İmparatorluk haritasıyla doluydu. Nur Kabilesi'nin meşhur lambaları Aiz'in aklına gelebilecek her renkle ışıldıyordu.

"Kehanni Nasur," dedi Laia. "Bizi onurlandırırıyorsun."

"Serra'lı Laia. Sen ve ailen hoş geldiniz evladım." Yaşlı kadın titreyen eliyle bir kâse pembe tuz uzattı ve Aiz de Laia ile Ruh'u takip ederek diline bir tutam tuz sürdü. İkisi de yemeğini yedikten sonra Kehanni onları karşısındaki banka oturttu. Masaya dumanı tüten iki bardak çay ve büyük bir bardak eflatun renkli meyve suyu koymuştu.

"Senin için ufaklık." Meyve suyuna başıyla işaret etti. "Hâlâ hikâye mi anlatıyorsun?"

Ruh başını salladı ve meyve suyunu aldı. "Ama bugün değil. Bugün arkadaşım için buradayım." Aiz'e öyle bir gururla baktı ki, daha önce Quil'e duyduğu öfkeyi unuttu.

Kehanni bakışlarını Aiz'e çevirdi. "Anlatacak bir hikayeniz olduğunu duydum."

"Evet," dedi Aiz. "Ama... benim Sadhese'm. Konuştuğumdan daha fazlasını anlıyorum."

"Onun için tercüme edeceğim." Ruh Aiz'i şefkatle dürttü. "Ben buna alışkınım."

Aiz, Div Ana'nın tutsaklık öyküsünü Ruh'a o kadar çok anlatmıştı ki, Ruh daha cümleleri bitirmeden Ruh çevirmeye başlamıştı. Ama anlatımı akıcıydı; artık Div Ana'nın seyahatlerinden çok hapishanesinin tasvirine odaklanması gerektiğini biliyordu.

Sözlerini bitirdiğinde, Aiz yaşlı kadının cevap vermesini beklerken zorlukla nefes alabiliyordu.

Kehanni Nasur sonunda, "Bu hikâyeyi duymuştum," dedi ve Aiz'in kanı heyecanla kabardı. Neredeyse yaşlı kadını sarsmak, Div Ana'nın hapishanesi hakkında daha fazla detaya sahip olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

"Benim duyduğum versiyon farklıydı," dedi Kehanni. "Çok güneyden geliyordu."

"Ankana," dedi Aiz hızla.

"Belki," dedi Kehanni. "Belki de değil. Hatırladığım kadarıyla masal, Kutsal Ruhban'ın üç çocuğunu ülkelerinin hükümdarı olarak adlandırmasıyla sona eriyor. Sen bu hikâyeyi nereden biliyorsun, çocuk?"

Aiz her zaman söylediği şeyi söylemek için ağzını açtı: Ankana'daki bir masalcının ona anlattığını. Ama kelimeler boğazında düğümlenmiş gibi hissetti. Gerçeği saklamak ona hiçbir şey kazandırmamıştı.

"Hikayeyi anlıyorum." Kehanni Aiz'in ötesine baktı. "Hikâyenin tamamı senin içinde yaşıyor ama yine de kapana kısılmış durumda. Tıpkı senin Kutsal Rahibin gibi. Bana bu hikâyeyi nasıl bulduğunu anlat kızım, ben de senin için hikâyeyi avlayayım."

Laia ve Ruh Aiz'e şaşkınlıkla baktılar. Aiz'in aklına Tohr'dan kaçtığı an geldi. Saif Kabilesi'ne kendini gösterdiği anı. Ruh'a Kutsal Masalları anlattığı anı. Her seferinde, sanki bir şeylerin eşiğindeymiş gibi hissediyordu.

Bir şey vardı ve eğer havaya adım atarsa, akıntılar onu taşıyacaktı. Şimdi bunu tekrar hissetti.

Çantasına uzandı ve muşamba kaplı kitabı çıkardı.

Hayır, kızım! Div Ana uyardı. Ama bu sefer Aiz dinlemek istemedi.

Güven bana, Div Ana.

"Laia orijinal hikayeyi anlattı. Bu kitapta."

Laia şaşkınlık içinde kitaba baktı. "Bu da ne İlar? Neden bana daha önce göstermedin?"

Yaşlı kadın derin bir nefes alarak ıslık çaldı ve bir eliyle Laia'yı susturdu. "Göster bana."

"Okuyamayacaksın, başka bir dilde." Aiz, kadının Kegari gibi anlaşılması güç bir dili tanımayacağı üzerine bahse girdi ve kitabı Laia'nın adının yazılı olduğu ilk sayfaya, sonra da hikâyenin kendisine açtı: "Çeşmenin Kabı."

Ruh annesiyle Aiz'in arasına bakarken Laia başını salladı. "Kitap boş, İlar."

"Hayır." Kehanni Nasur kitaba baktı. "Hikâyeler Sadhese dilinde. İlk sayfada senin adın var Laia."

"Ben- Hayır-" Laia'nın yüzünde ani bir ter parıltısı belirdi ve Ruh'un elini tuttu. "Bunu daha önce de görmüştüm. Ama yanlış bir şeyler var. Burada olmamalıyız. Ve sen-" Aiz'e döndü. "Bana yalan söyledin. Bu kitap hakkında hiçbir şey söylemedin. Eğer söyleseydin-" Acı çekiyormuş gibi bir elini alnına götürdü. "Gel, Ruh."

"Ama, Ama-"

"Gidiyoruz!"

"Bekle Laia, açıklamama izin ver-" Aiz takip etmek için döndü ama Kehanni Nasur pençe gibi bir elle Aiz'i yakaladı.

Gözleri tamamen beyazdı.

"Ama rüzgâr onu hâlâ çekiyordu, ta ki bir gün bir devin dişlerinin arasında ihanet ve hapisle karşılaşana kadar." Kehanni, bilmediği bir dil olan Kegari'de kelimeleri inleyerek söyledi. "Div ağladı, çünkü hiçbir kürklü ya da tüylü yaratık onun hapishanesine yaklaşmaya cesaret edemedi. Buruşuk kovuğuna hiçbir yağmur girmiyor, bayat havayı tazelemek için hiçbir rüzgâr esmiyordu. Okçuyu Işık Şehri'nden gökyüzünün kuzeyine kadar takip etmiş, ancak onun okuyla yere serilmişti."

Kehanni geri çekildi, nefesi kesildi, gözleri açıldı.

Kapı çarpıldı ve Aiz, annesi onu sürükleyerek götürürken Ruh'un itirazlarının azaldığını duyabiliyordu.

"Bu iğrenç bir kitap çocuğum," dedi Kehanni, şimdi Sadhese dilinde konuşuyordu, eli bir akbaba pençesi gibi kitaba doğru bükülmüştü. "Bizim dünyamızın yaratıkları için değil."

Aiz bet-Dafra! Div Ana Aiz'in zihninde o kadar yüksek sesle feryat etti ki Aiz irkildi. Neden dinlemiyorsun! Kitabı sakla.

Kötü kokulu bir rüzgâr eserken vagonun lambaları titredi. Aiz geri çekildi, kitabı çantasına yerleştirdi, bunu yaparken rüzgâr da hafifledi. Lambalar bir an için söndü, sonra tekrar parladı ve yaşlı kadın sanki bir rüyadan uyanmış gibi gözlerini kırıştırdı.

Aiz korku içinde onu izledi, Kabiledekileri çağırmasını bekledi. Kitabın alınmasını talep etmesini. Ama yaşlı kadın titredi.

"Kötü bir rüya," diye mırıldandı, sanki son birkaç dakikayı hatırlamıyormuş gibi sisli bir şekilde Aiz'e bakarak. "Sen bir hikâye arıyordun. Yardım edemem. Yorgunum. Dinlenmeye ihtiyacım var. Lütfen-kapı-"

Kadın Aiz'i rüzgârlı gecenin içine itti. Aiz'in aklı öğrendiği az şeye ve öğrendiği her şeye takıldı.

yoktu. Div Ana, nasıl? Aiz sordu. Kehanni'ye nasıl unutturdun? Neden unutturdun?

Biriktirdiğim tüm gücü onun zihnini boşaltmak için kullandım. Div Ana'nın sesi öfkeyle titriyordu. Şimdi sana yardım edemem. İyileşmeliyim. Beni bulana kadar, Kegar'ın kızı, tek başınasın.

Tek başımaydım! Aiz'in aylarca kontrol etmek, bastırmak, inkâr etmek için harcadığı öfke şimdi zihninde sekiyordu. Oradaki işe yaramaz yaşlı kadına bağırarak, Laia'nın kitabı tanıdığı halde sayfalarında neden hiçbir şey görmediğini öğrenmek istiyordu. Div Ana'nın kendisine öfkeleni.

Neden ben? diye bağırdı zihninde. Bana güvenmiyorsan neden beni seçtin? Seni kurtarabileceğimi düşünmüyorsan?

Div Ana cevap vermedi.

Aiz sokaklarda aceleyle Kabile Saif'in kervanına doğru ilerlerken yüzünü rüzgârın savurduğu yoğun toz bulutlarından koruyordu. Tanıdık arabalar görüldüğünde omuzlarını geriye attı ve çenesini kaldırdı. Haftalardır buradaydı. Laia onu tanıyordu, çocuğu konusunda ona güveniyordu. Aiz şimdiden kitap için bir açıklama bulmaya başlamıştı. O kutsaldı, Kehanni. Yabancılar için olmayan bir hediye. Benim inançlarım seninkilerden farklı. Onlardan vazgeçmemi mi istiyorsun?

Kampın dış mahallelerini geçerken üzerine bir gölge düştü, kolları önünden çekildi ve iki vagonun arasındaki gölgelere doğru çekildi. Elias Veturius'un solgun, değerlendirici bakışlarına baktı. Etraflarında bir çöl uluması şiddetlenirken, elindeki sopanın ucu kalbine saplandı. Parmakları kıpırdadı ama adam onu ezip geçmeden önce rüzgârı çağıramayacağını biliyordu.

"İlar," dedi. "Bir kelime."

Elias'ın yüzündeki hiçbir ifade oğlunu omuzlarına alan babaya, onlarca çocuğa tarihten okçuluğa kadar her şeyi mizah ve sabırla öğreten adama benzemiyordu.

Bu askerdi. Katil. Canavar.

"Eşim iki dakika önce kampa döndü," dedi. "Kafası karıştı. Zar zor konuşabiliyordu. Ama sana güvenilemeyeceğini söyledi."

"O üzgün." Aiz'in öfkesi yerini endişeye bıraktı ve nefes alış verişini düzene sokmak için mücadele etti. "Anlıyorum. Ama ben yanlış bir şey yapmadım."

Scim daha da yaklaştı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum." "Aba, hayır!" Ruh kamptan fırlayarak geldi.

Aiz istedi

rahatlayarak ona sarıldı. Bu dövüşçünün dinleyeceği biri varsa, o da kendisinden daha mantıklı olan on yaşındaki bir çocuktü.

"Ruh." Elias scim'ini indirdi ama Aiz onu scim'le şişlemeye karar verme ihtimaline karşı kıpırdamaya cesaret edemedi. "Amanın arabasına geri dön. Bir kum fırtınası hızla yaklaşıyor, aşkım. Burası güvenli değil."

"İlar'ı bırak." Ruh babasının elini tuttu ve Elias kendini kontrol etmek için çenesini sıktı.

"Ruh!" Elias dedi ki. "Annen kendini iyi hissetmiyor. Ona gitmen gerek. Ona her şeyin yolunda olduğunu söyle. İlar'a zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Ruh endişeyle babasına baktı ve sonra koşarak uzaklaştı. Aiz ona geri dönmesi için bağırmak istedi.

"Oğlunuza yalan söyleme alışkanlığınız var mı?"

Elias'ın çenesi seğirdi. "Laia senin tehlikeli olduğunu söylüyor. Sana güvenilemeyeceğini. Seni göndermemiz gerektiğini söyledi. Ama daha fazlasını söylemiyor. Kafası bulanık - vagonda ne olduğunu hatırlamıyor gibi görünüyor. Bana nedenini söyle. Ailem senin yüzünden tehlikede mi?"

Elias'ın bakışlarıyla karşılaşmak için kendini zorladı ama bakışlar o kadar acımasızdı ki hemen gözlerini kaçırdı. Quil yaklaştı ve önündeki manzarayı incelerken yavaşladı. Elias başını Quil'e doğru salladı, yüzü genç adamın geri çekilmesine neden olacak kadar yasaklayıcıydı.

Zayıf! Quil asla Elias'a karşı gelmezdi. Kesinlikle Aiz için.

"Soruya cevap ver, İlar," dedi Elias. "Ve bana yalan söyleme hatasına düşme."

"Benim için tehlikede değilsin," dedi Aiz. "Ben Kutsal Ruhbanımı arıyorum. Onun hikâyesini bir kitapta buldum ama o benimle kafamın içinde konuşuyor ve bana kitap hakkında konuşmamamı söyledi."

Elias başıyla onayladı. "Sanırım bu bizimle geçirdiğin üç ay boyunca söylediğin ilk dürüst cümle oldu," dedi. "Sen Ankanalı değilsin. Nerelisin?"

"Ben unutulmuş bir yerden geliyorum," diye tükürdü Aiz, öfkesi yüzünü kızartmış, ellerini titretmişti. "Umudu olmayan bir yerden. Buraya halkım için bir gelecek bulmaya geldim. Ama sen bunu anlayamazsın, değil mi Martial?"

"Oğlum Ruh," dedi Elias. "Bu hikâyenin avlanmasına onu da dâhil etmişsin. Bana da aynı şeyi söyledi. Ona bunu bizden saklamasını söyledin mi?"

Aiz başını salladı, Quil'in ya da Zaldar'ın, hatta Elias'ın diğer çocuklarından birinin geri gelebileceğini umarak etrafına bakındı.

"Seni bu Kabileye kabul ettik," dedi Elias. "Seninle birlikte tuz aldık. Karım senin için bir hikâye avlıyor. Sana güvendik. Ve sen çocuğuma benden bir şey saklamasını söyledin - kim olduğun ve nereden geldiğin hakkında söylediğin yalanlara ek olarak. Artık değil. Eşyalarını ve atını toplayıp gideceksin. Benimle iletişime geçmeyeceksin."

kimseyle. Aileme kesinlikle tek kelime etmeyeceksin.

-Tas ve Quil de buna dahil. İzliyor olacağım. Gidin."

Aiz çadırına doğru ilerlerken Elias'ın bakışları sırtını delip geçiyordu. Dönüp Elias'ın elindeki silahları koparmak, rüzgârın onu savurup hiçliğe dönüştürmesine izin vermek istedi. Onunla sıradan bir suçluymuş gibi konuşmaya nasıl cüret ederdi? Sanki son birkaç ayın hiçbir anlamı yokmuş gibi onu Kabileden kovmaya nasıl cüret ederdi?

Aiz eşyalarını hızla çantasına atarken kumlar çadırın kenarlarını aşındırıyordu. Fırtına yaklaşmak üzereydi; Aiz ve Tregan nereye sığınacaktı? Nur'da onu kabul edecek bir yer olmalıydı. Elbette Elias bir gecede tüm şehri ona karşı kıskırtmazdı.

"İlar!"

Çadırın arka brandasına bir bıçak saplandı ve Ruh'un yüzü içeri girdi, siyah saçları saman yığınınına dönmüştü.

"Hayır, Ruh," dedi Aiz. "Sen- seninle konuşamam. Senin baban _."

"Kampın diğer tarafından izliyor. İlar, Kehanni'nin sonunda ne dediğini duydum. Okçuyu Işık Şehri'nden gökyüzünün kuzeyine kadar takip etmiş, ancak onun okuyla yere serilmiş."

"Başka bir dilde konuştu," dedi Aiz. "Nasıl anlayabildin ki-" Önemli değildi. Ruh'un başının belaya girmesini istemiyordu. "Git, Ruh. Babandan önce-"

Çocuk çadırdaki yırtığı uzattı ve Aiz'i dışarı çekti. "İlar. Bak." Doğrudan yukarıyı işaret etti. Bir toz duvarı onlara doğru ilerledi, ama henüz yıldızları örtmemişti ve Aiz yutulmadan önce işaret ettiği takımyıldızını gördü.

"Şu yıldızlar," dedi Ruh rüzgâra karşı, "bu ok -"Okçunun oku." Nur'un kuzeyindeki kaya oluşumlarına doğru baktı.

"Sana hikâyeyi anlatmayı bitirmedim." O kadar hızlı konuştu ki kelimeleri birbirine karıştı. "Durani hakkında. Ve Nur Kabilesi'nden bir çocuk."

Bundan bahsedeli haftalar olmuştu. "Kaos hikâyecisi onu çöle çekmiş. Bir takımyıldızını takip ettiler." Konuşurken Aiz'in derisi karıncalandı. "O takımyıldızı-okçu. Ve-ve bir delik vardı-"

"Gökyüzüne, evet!" Ruh dedi ki. "Durani onu yemek istedi ama kadın yaşlıydı ve uykuya daldı. Onu koyduğu delikte küçüktü, havanın kendisi gibi hareketsizdi. Berbat kokuyordu, çürüyen şeyler gibi. Dağın gölgelerinden korkuyordu ama onun uyuduğundan emin olana kadar bekledi ve sonra kaçtı. Ama geri döndükten sonra aynı değildi. O... boştu."

"Buruşuk kovuğuna hiçbir yağmur girmedi, bayat havayı tazelemek için hiçbir rüzgâr esmedi," diye fısıldadı Aiz, "Çeşmenin Kabı "ndan alıntı yaparak.

Bakışları batıya, topraktan yükselen muazzam sıradağlara yöneldi. "Bir devin dişlerinin arasında..."

Rüzgâr sanki coşkuyla çığlık attı. Birdenbire, ancak ötelerden, Div Ana'nın kendisinden gelebilecek türden bir bilgiyle, Aiz biliyordu. Din adamının ruhunun nerede sıkışıp kaldığını biliyordu.

32

Sirsha

Sirsha basit bir şey istiyordu: Loli Temba'nın ölümünü görmekten vazgeçmek. Ama ateşe baktığında gördü ki Arkadaşının yanan kalbini. Yemek için bir balık yakaladığında, Loli'nin cesedinin nehirde nasıl kaybolduğunu düşündü.

İz sürücünün düşünceleri akmaya başladı ve kendini eski anılara dalarken buldu. Jaduna topraklarından sürülmeden önceki günleri. Başarısızlıkları ve yarattığı tahribat.

Quil hızını onun belirlemesine izin verdi ve Kegari gökyüzü domuzlarının onları fark etmemesi için patikalardan uzak durarak onları yaylalarda sert ve hızlı bir şekilde itti. Tüm iradesi iz sürmeye, toprağı, rüzgârı ve suyu okumaya odaklanmıştı.

Toprak sırlarını özgürce sundu, canavarı ve onun yürüdüğü yeri fısıldadı. Kimi öldürdüğünü. Geçtikleri yerden birkaç mil ötede, nehir kenarında genç bir kadın. Akşam vakti ormana çok yakın dolaşan bir Thafwan çocuğı. Sirsha her seferinde tiksinti ve öfkeyle irkildi. Her seferinde toprak yaraya feryat etti ve Sirşa'yı doğuya, Thafwan sahiline doğru yönlendirdi.

Quil, Sirsha'nın sessizliğini anladı ve gün boyunca ona yer verdi. Ama ilk gece durdular, çünkü o

Bir ağacın gövdesine kıvrılmıştı, onun yanında diz çöktü, koyu renk saçları gözlerine dökülüyordu. Yayla soğuşuna rağmen, onu kollarının arasına çekerken elleri sabitti. Bir an için kendini kaskatı tuttu. Ama adam sıcak ve sağlamdı ve sonunda parmaklarını adamın parmaklarına doladı ve onun sert göğsünde eridi.

"Buradayım, Sirsha," diye mırıldandı kulağına ve Sirsha kanını kaynatan sıcaklığa engel olamadı. "Yalnız değilsin."

Adah parası soğuşu kovarak ısındı. Eskiden düz olan yüzeyi ince, birbirine bağlı çizgilerle kazınmıştı. O ve Quil yakınlaştıkça, kazıma daha derin ve karmaşık hale geliyordu. Kaçınılmaz olarak bağlantılarını koparmak zorunda kaldıklarında bu o kadar zor olacaktı.

Sirsha bunu biliyordu. Ama karanlık gecelerde bunu umursamıyordu.

Yolculuğun beşinci gününde fırtına çıkınca sisle kaplı bir vadiye bakan terk edilmiş bir çoban evine sığındılar.

Taş yapı dışarıdan görüldüğünden daha büyüktü. Bir köşeye sıkıştırılmış tozlu bir masa ve sandalyelerin bulunduğu büyük bir ana odası, mobilyasız iki küçük odası ve bir de helası vardı. Birisi uzun zaman önce ocakta bir ateş yakmıştı ve helada bir tulumba, bir küvet ve su ısıtmak için alçak bir taş çukur vardı.

Sirsha çantasını yere bırakmıştı ki, rüzgâr duyularına hoş olmayan bir koku getirdi.

R'zwana.

Kadın yüksek sesle küfretti ve Quil ateşi yaktığı yerden döndü.

"Bu R'z," dedi. "O yakınlarda."

"Kegari yok mu?"

Sirsha başını salladı. "R'z burada kalmak isteyecektir." Sirsha tedirgin bir şekilde şakağını ovuşturdu. "Tek sığınak burası

kilometrelerce."

Quil başını eğdi ve bakışlarında sempati vardı. "Gelecektir ama fırtına yüzünden değil. Sana ulaşmak istiyor. Geldiğinde onunla ben ilgileneceğim. Arka odalardan birini tut. İstersen dışarı çık, istersen hiç çıkma."

"Tekrar paylaşmamız gerekecek." Paralarını çekti, parmaklarını gravürlere sürterek garip bir rahatlık buldu.

"Ben diğer odayı alacağım," dedi Quil. "Belki biraz kendine zaman ayırabilirsin. Onlar bu odada uyuyabilir ve eğer bu konuda bir sorunları varsa, bunu benimle görüşebilirler."

Ağlamak, ona teşekkür etmek, kendisini tanıdığı için ona tıslamak istiyordu, oysa istediği şey onun anlayışsız olmasıydı, böylece arkada bırakması kolay olacaktı. Ama adam kalın kafalı değildi ve bu onu öfkeliyordu, bu yüzden tek yapabildiği ona dik dik bakmak ve kaçmasını ummaktı.

Onun yerine yaklaştı, bu yakınlık göğsünde bir şeyleri sıkılaştırdı. Daha yakın, demek istedi. Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, büyük bir elini yüzüne doğru kaldırdı ve çok az bir dokunuşla kendi yüzüne doğru eğdi. Kız kardeşine ve kendisine olan tüm öfkesini bakışlarına yönlendirdi. Adam onun seviyesine baktı, bakışlarını içine çekti, bakışlarının özünde yatan şeyin farkındaydı.

Ta ki içindeki nefret boşalana ve Loli ölürken hiçbir işe yaramayan ellerine bakana kadar.

"Korkunç şeyler gördüm, Quil." Sesi titriyordu ama konuşmaya devam etti, çünkü kelimeleri zihninden atması gerekiyordu. "Belki de hayal edebileceğinin ötesinde. Ama tüm bunlardan sonra bile aklımda kalan şey, o şeyin ondan nasıl beslendiği. O sesler. Onları aklımdan nasıl çıkaracağımı bilmiyorum."

"Ne kadar düşünmemeye çalışırsan, o kadar peşini bırakmayacaktır," dedi kendi hayaletleriyle yaşayan birinin eminliğiyle. "Ve eğer unutursan, bu ona karşı bir haksızlık olur. Navium'da olanları unutmuyorum, unutmak istesem bile. Hatırlıyorum, yas tutuyorum, kendime öfkeleniyorum ve sonra intikam almaya yemin ediyorum."

Sözler ondan o kadar doğal olmayan bir şiddetle çıkmıştı ki başını kaldırıp baktı ve onun zehrinin kendisinininkiyle aynı olduğunu görünce şaşırdı. Ama bunun mantıklı olduğunu düşündü, çünkü İmparatorluğunun çöküşünü durdurmayan bir prensten daha fazla kim kendinden nefret edebilirdi ki?

Adam gözlerini kaçırmadı ve o da bunu bir meydan okuma olarak kabul etti, tam olarak yapmaması gereken şeyin bu olduğunu bilse bile, umursamayı göze alamayacağı bir insanın gözlerinin içine bakarak, onun gündoğumu bakışlarında yanıyordu.

Dışarıda gök gürledi ve aralarındaki büyüyü bozdu. Quil kendini silkeleyip arka odaya yürüdü, yatağını serdi ve banyosu için ateş yaktı. Yağmur siyah saçlarını başına, giysilerini omuzları ve kolları boyunca uzanan gergin kas iplerine yapıştırmıştı. Quil'in, Sufiyan'ın görünüşü, Quil'in ise kraliyet mirasını aldığına dair şaka yaptığını duymuştu.

Ama bunun tek nedeni kendini net olarak görememesiydi. Quil, o ince burnu, cam gibi çenesi ve muhteşem vücuduyla bağımlılık yaratıyordu. Sirsha ona bakmaktan bıkaacağını hiç sanmıyordu.

Adam ona bakıp bir şeyler söylerken, bunun son derece rahatsız edici bir şey olduğunu fark etti.

"Ah-ne?"

"Ateş yanıyor." Başıyla banyoyu işaret etti. "Suyunuz yakında ısınır. Hepiniz iyi misiniz?"

"Peki!" dedi, sözcükten çok çılgılık gibi çıkınca dehşete kapıldı. Onu yatak odasının kapısından dışarı itti, kapıyı iterek kapattı ve duygusal bir krizin ortasında öpmek istediği çocuğun önünde kendini küçük düşürmek için yeni ve ilginç yollar bulabildiğine hayret etti. Loli burada olsaydı, alay ederdi. Öp onu ve içinden çıksın. Sirşa kıkırdadı ve kalbindeki acı bir nebze olsun hafifledi.

Bir asır gibi gelen bir süreden sonra banyo suyu ısındı ve soyunup keselendi, zihni avladığı yaratığı düşünmeye başladı. Sirsha'ya sabit ve aç bir şekilde baktığını hatırlayınca ürperdi. Katil çok uzaklardaydı - yeryüzü ona bunu söylüyordu. Ama Sirşa hâlâ tiksinti duyuyordu, sanki zihninin derinliklerinde yılan gibi kıvrılan bir dokunaç vardı.

Sonunda sesleri duydu-R'zwana ve J'yan gelmişti. İsteksizce kalktı, temiz kıyafetlerini giydi ve saçlarını ördü. Cadı Sirsha'nın ondan korktuğunu düşünmesin diye kız kardeşini selamlayacak, sonra da gidecekti.

Yeterince kolay.

Ana odaya girdi ve kendisi için bir koltuk çekmekte olan J'yan'a çarptı. J'yan onu sabitlemeye çalıştı ama J'yan onu tokatlayarak uzaklaştırdı.

Quil'in karşısında oturan R'zwana sırttı.

Prens ise neredeyse sıkılmış görünüyordu. Bacaklarını uzatmış ve avını rahatlatmaya çalışan büyük bir yırtıcı hayvan gibi koltuğunda kambur duruyordu. Çok fazla banyo yapmıştı.

-muhtemelen bir kovadan- ve kuru giysiler giydi. Koyu renk saçları hâlâ ıslaktı ve yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

Ne yüz ama.

"Kardeşim," diye selamladı R'zwana onu ve Sirsha dikkatini Quil'den ayırdı. "Her zamanki gibi banyoda vakit öldürüyorsun."

"R'z," dedi Sirsha şekerli bir ısıklıkla. "Her zamanki gibi boktan bir Inashi olduğun için zor işleri başkalarının yapmasına izin veriyorsun. Neden hâlâ beni takip ediyorsun?"

"Belki de sana güvenmiyorum," dedi R'zwana. "Belki de nişanınızın bir yalan olduğunu düşünüyorum."

"Sebep bu değil," dedi Quil ve Sirşa onun sesindeki, dizlerinin bağını çözen o çeliği duydu. Gökler, ama onun sert, soğukkanlı, küçümseyici bir prens olmasına bayılıyordu. Solgun bakışları R'zwana'ya sabitlenmişti ve hoşnutsuzluğunu gizleme zahmetine girmede. "Onun neyin peşinde olduğunu biliyorsun. Sen de aynı şeyin peşindesin ama bunu tek başına başaramıyorsun."

"İtiraf et o zaman!" J'yan hayal kırıklığı içinde inlerken bile R'zwana'nın yüzü kötü niyetli bir neşeyle parlıyordu. "Sen de bizim gibi avlanıyorsun. J'yan, al onu-"

"Tehdit ettiğin kişi benim nişanlım." Quil'in bıçağı R'zwana'nın boğazına dayanmıştı -Sirşa onun bıçağı çektiğini bile görmemişti. "Teninin tek bir santimine dokun ve ne olacağını gör."

"İtiraf etti-"

Quil, "Kıçını ateşe verdiğini itiraf edebilir ve sen hiçbir şey yapamazsın çünkü o benim Adah'ım ve bir Savaş vatandaşı," dedi. "Yasaları anladığını iddia eden biri için, konu uygunsuz bulduğunuz bir yasaya geldiğinde oldukça unutkanısınız."

"İstersen beni takip et," dedi Sirsha, kıcı yanan R'zwana'nın görüntüsü karşısında kahkahalarını bastırmaya çalışarak, "ama yoluma çıkma kardeşim. Bu normal bir av değil."

"Bu bir Karjad, diğer tüm Karjadlar gibi-"

"Görmedin, değil mi?" Sirşa bu sözleri söylerken fark etti. O şeyi gören hiç kimse onu bir Karjad'a benzetemezdi -tehlikeli bir büyü kullanıcısı için kullanılan genel bir Jaduna terimi. "Ne yapabildiğini görmedin. Hiçbir fikrin yok."

R'zwana, "J'yan günde onlarca kez bunun tehlikeli olduğunu kulağıma fısıldıyor," diye alay etti. "İkinizin de bundan korktuğunuzun farkındayım."

"Korkmaya değer." Sirşa, Loli'nin nasıl öldüğünü düşünerek sesini fısıltının üzerine zorlukla çıkarabildi. R'zwana'nın ne kadar tehlikeli bir şövalye olduğunu. Bir yanı kız kardeşinin kendi gözleriyle görmesini istese de, ne olursa olsun, R'z hâlâ kandı. Hâlâ kız kardeşiydi. Aralarında ne olursa olsun, Sirsha onun zarar görmesini istemiyordu.

"Bu başka bir dünyaya ait, ruhlar dünyasına," dedi Sirsha. "Eğer ona saygı duymazsan -ne kadar tehlikeli olduğunun farkına varmazsan- kendini öldürtebilirsin."

"Sen bir korkaksın, kardeşim. Hep öyleydin."

"Ve sen," dedi Quil, görünüşe göre onları dinlemekten sıkılmıştı, "zavallısın. Bizi takip ediyorsun çünkü bu yarattığı kendin yakalayamazsın. Onu hiç görmedin bile. Kız kardeşin seni uyarmaya çalıştığında ona teşekkür etmek yerine hakaret ediyorsun. Bir Jaduna için şaşırtıcı derecede zayıf fikirlisin, Raan-Ruku. Halkını utandırıyor." "

Diğerleri, hatta Sirsha bile bu hakaret karşısında şaşkın şaşkın bakarken o ayağa kalktı. "Nişanlım ve ben artık emekli olacağız." Sirsha'nın elini tuttu ve sıktı. "Birbirimize yardımcı olup olamayacağımızı düşünmek için bu geceyi ayırın, yoksa sinsi bir köpek gibi davranmaya devam edip, üstlerinizin peşinde havlamayı mı tercih edersiniz?"

Koridorda yürüdüler ve Sirsha'nın talep ettiği odaya girdiler. Quil kapıyı kapattığında, kadın ona doğru döndü.

İç çekti. "Üzgünüm-"

Onun sözünü kesti. "Beni savunmana ihtiyacım yoktu." "O kadar sinir bozucuydu ki-"

"İhtiyacım yoktu," dedi Sirsha. "Ama muhteşemdi." Başını iki yana salladı. "Bir Jaduna Raan'a benzettiğine inanamıyorum-

Ruku, sinsî bir köpeğē."

"Buraya girip beni bir sincaba dönüştürmediğēine inanamıyorum."

"Böyle bir güce sahip olsaydı, Bulut Ormanı'nda mutlu bir şekilde fındık topluyor olurdum."

"Hmm. Sanırım senden iyi bir sincap olur." Quil'in sırtışı o kadar nadirdi ki, tek gamzesi parladığında Sirsha'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Diğer tüm sincapları büyülerdin."

"Kendi sincap ordum var," dedi Sirsha. "Meşe palamutlarını stoklar ve R'zwana'yı onlarla doldururduk."

Bu görüntü o kadar gülünçtü ki Sirsha kıkırdadı, Quil homurdandı ve sonra gözlerinin kenarlarından yaşlar sızana kadar güldüler, Azrail'le dans eden ve bunu bilen iki insanın vahşi kahkahaları. Korku, yorgunluk ve neşe birbirine karıştı ve Sirsha kendini sabitlemek için Quil'in kolunu tuttu.

Daha sonra, aralarındaki ateşi yakan anın bu olup olmadığını merak edecekti. Belki de daha önce ana odada onun bakışlarında kendini kaybettiğinde tutuşmuştu. Ya da Devan'daki o handa, elleri belinde sımsıkı, nabızı parmaklarının altında gümbür gümbür atarken. Ya da daha önce, Navium'da Effie'nin hayatını kurtardığı zaman.

Fark etmezdi. Çünkü şimdi, sanki dokunuşu kısıtlamaya benzeyen her şeyi ortadan kaldırmış gibi, onu belinden yakaladı, kendine çekti ve ağzını onunkine yaklaştırdı.

Yoksa onu öpmek için mi eğilmişti? Umurunda bile değildi. Önemli olan tek şey adamın dudaklarının sert ve talepkâr bir şekilde onunkilere değmesi, onun tenini hissetmek, kıyafetlerini soymak için duyduğu çılgınca ihtiyaçtı. Adam kollarını iki yanına sıkıştırıp onu bir duvara doğru ittiğinde nefesi kesildi, geri çekildi, öpücükleri şimdi çenesinde, boynunda tüy gibi hafifti. Onun geri çekilmesiyle

İtiraz sesi boğazından gayri ihtiyari çıktı. Adamın dudaklarının memnun bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördü.

Sirsha'nın zihninin bir kısmı bunun korkunç bir fikir olduğunu haykırıyordu. Cilveleşmeleri her zaman anlamsız olmuştu. Önemli olmamaları daha iyiydi.

Ama Quil, sabırlı Quil, güzel Quil, kızgın, öfkeli ama her zaman kontrollü Quil, bunu önemli kılıyordu. Onu uzaklaştırmalıydı. Ona bunun aptalca olduğunu söylemeliydi. Ama Quil bu yavaş, baygın öpücüklerle onun kemiklerini sıvıya dönüştürüyordu.

"Bedroll," diye soludu, çünkü yatay bir yüzeye en yakın şey buydu ve onu o kadar çok istiyordu ki canı acıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı tenine karşı, gömleğinin ve pantolonunun bağcıklarını açtı, her ikisini de çıkardı, boynundan ve karnından aşağı ateşten bir iz bıraktı, yavaşça, işkence edercesine yavaşça, sanki ondan ukalalığının, onunla tartıştığı ya da terslediği onca zamanın intikamını alıyormuş gibi.

"Quil-" Onun adı bir dua gibi dilinden döküldü. "Lütfen -"

"Mmm," dedi. "Bunu daha çok söylemelisin, Sirsha. Sana ne istersen verirdim."

"O zaman bana ver-"

"Henüz değil."

Dizlerinin üzerine çöktü, kalçalarını ellerinin arasına aldı, tenine karşı duyamadığı ama kanında sihir gibi dolaşan sözcükler fısıldadı.

Bir eliyle parmaklarını adamın yumuşak saçlarında gezdirdi, diğer eliyle omzunu kavradı ve bir şey satın aldığı için şükretti çünkü adam onu zeki ağzıyla, büyük elleriyle, sıcaklığıyla kırılmaya itti.

Vücudu onunkine karşı, sanki ona aitmiş ve her zaman aitmiş gibi onu tutuş şekli.

Sirsha "Durma" demek istedi. "Daha fazla" demek istedi. Onu yere atıp üzerine tırmanmak ve onun kendisini sahiplendiği gibi onu sahiplenmek istiyordu ama evetten başka bir şey düşünemiyordu. Zevki doruğa ulaştığında, ağlamasını engellemek için bir elini ağzının üzerine kapattı ve sonra titreyerek ve sıvı halde onun kollarına gömüldü.

Yağmur küçük pencereye vuruyor, dışarıdaki dünyayı bulanıklaştıran bir pat-pat-pat sesi odayı kendi adası haline getiriyordu. Quil kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu, yanakları kızarmış, ağzı tembel bir gülümsemeyle ayrılmıştı. Quil'in hâlâ giyinik olduğunu kızgınlıkla fark etti.

Bacağını adamın belinden geçirip üzerine oturdu ve gözlerinin renginin değişmesini, altın yapraklar üzerindeki gölgeleri izledi. Kadın adamın gömleğini yavaşça çıkarırken adamın nefesi hızlandı.

"Şimdi ödeştik." Adamın elleri kadının çıplak sırtında sıkılaştı. Sirsha parmaklarını hafifçe adamın kemerine sokarak tenine üçgenler çizdi.

"Pek sayılmaz." Onu tüm giysilerinden kurtardı. Artık aralarında sadece lamba ışığı varken, bileklerini başının iki yanına sabitledi ve onu yavaşça öptü, bu sırada teninin geri kalanını onunkinden bir nefes uzakta tuttu. Vücudundaki her kas arzuyla gerilmişti ve sabırsızlıkla inledi.

"Sirsha-" dedi, sesi yankılıydı, bir udun alçak tınısı çölde yankılanıyordu.

"Adımı söyleme şeklin." Tırnaklarını adamın sırtında gezdirdi, omzundan aşağı bir çizgi öptü. "Bu uygunsuz."

"Sirsha." Tekrar söyledi, bu sefer daha sessizdi ve yüzünü ellerinin arasına aldı, dokunuşu o kadar şefkatliydi ki çenesi

titredi. Gözlerini kaçırmaya çalıştığında, adam bakışlarını geri getirdi ama kadın başını salladı.

"Yapamam," diye fısıldadı. Seni sevemem. Bir gün birbirimizin gitmesine izin vermek zorunda kalacakken olmaz. Onun bunu görebilmesini umuyordu. "Lütfen."

Adam başını salladı, kadının söyleyecek gücü olmadığını anlamıştı. Onu tekrar öptüğünde, hiçbir kısıtlama yoktu, sadece ihtiyaç vardı. Kadın da aynı şekilde karşılık verdi, onun içinde eridi. Bunu -arzu, şehvet, istek- anlıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde birlikte yatağının üzerinde uzanmış, kırık pencereden yağmurlu gökyüzüne bakıyorlardı.

"Bunu ne zamandır planlıyorsun?" diye sordu.

"Bana seni bağlamaktan hoşlanacağımı söylediğin andan beri."

"Sen yapar mıydın?"

Kızın yüzünü kızartan bir gülümsemenin gölgesiyle ona doğru döndü. "Belki de öğrenirsin."

Parmağını adamın çenesinin keskin çizgisinde gezdirerek bu konuda ne düşündüğünü gözlerinde görmesini sağladı. Adam boğazından öyle bir ses çıkardı ki, kadın yine onun için acıktı.

Bundan çok zevk alıyorsun, dedi Sirsha kendi kendine. Pişman olacaksın.

Ama o sırada onu başka bir öpücüğün içine çekmişti, bu öpücük ona kendisi dışında her şeyi unutturmuştu.

Ertesi sabah Sirsha, Quil'den önce, herkesten önce uyandı. -Uyuyan Jaduna'nın yanından geçip kulübenin ön verandasına çıktı. Yağmur dinmiş, güneş yükselirken sis de dağılmıştı.

Aşağıdaki vadinin güzelliği karşısında bir an için nefesi kesildi. Sis dün onu gizlemişti, ama şimdi,

Güneşin geceyi kovalamasıyla tüm ihtişamı ortaya çıktı - devasa granit oluşumlar ve yağmurun saldırısından kükreyen uzak şelaleler. Vadinin tabanından bir nehir akıyordu, koyu yeşil tepelere karşı mavisi ürkütücüydü. Sirşa, Quil'le birlikte oraya gidebilmeyi diledi. Saatlerini nehir kenarında geçirmeyi.

Arkasında bir çizme sesi duydu ve gülümseyerek döndü, Quil'i bekliyordu.

Sadece R'zwana'yı bulmak için.

"Ne yaptığını biliyor mu?" R'zwana sordu. Sirşa, kız kardeşinin iyi bir ruh halini kışına saplanan bir oktan daha hızlı yok etme yeteneğinden neredeyse etkilenecekti. "Senin kanlı bir korkak olduğun için içinde on iki yüz Brijnan köylüsünün yattığı bir mezar olduğunu biliyor mu?"

"Kapa çeneni," dedi Sirsha ama aklına başka bir şey gelmiyordu. R'zwana'nın en nefret ettiği yanı buydu. Söyledikleri değil ama Sirşa'ya kendini yeniden çaresiz bir çocuk gibi, kindar ablasının merhametine kalmış gibi hissettirmesiydi.

"Pekala"-R'zwana ona alaycı bir şekilde sırtıttı-"belki ona bundan bahsetme şansım olur. Seninle seyahat etmeye karar verdiğimizize göre."

"R'zwana." J'yan ortaya çıktı, saçları uykudan hâlâ dağınıktı. "Onu rahat bırak."

R'z kızgınlıkla homurdandı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ onun özlemini çekiyorsun," dedi kulübenin içinde kaybolmadan önce.

Sirsha ve J'yan, R'zwana Sirsha'ya dönmeden önce ona baktılar. "Ben değilim," dedi J'yan. "Senin için yanıp tutuşuyorum."

Sirsha gülümsedi. "Bunu biliyorum," dedi. "Seni çamlıkta gördüm. N'ral'a ne oldu?"

"O ve Songma Kin'in bir kızı yemin etti." J'yan teatral bir şekilde iç çekti. "Zavallı kırık kalbim."

"Onu suçladığımı söyleyemem. Senin gibi çirkin bir keçiyle kim birlikte olmak ister ki?"

J'yan kıkırdadı, tekil, hıçkırık gibi bir ses. Yıllardır onun güldüğünü ilk kez duyuyordu. Sirsha'ya bakarken gülümsemesi sıcaktı. "Seni özledim," dedi sessizce. "Hem de çok. En büyük pişmanlığım senin için ayağa kalkmamış olmam. Bu aklımdan çıkmıyor, Sirsha."

"Olan oldu." Sirşa kız kardeşinin ardından dikkatle baktı. "Bazı insanların aksine ben eski yaraları deşmem. Ben biraz bisküvi yapacağım. Atları eyerleyelim mi?"

"Sirsha-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi. "Yıllar önceydi. Geçmişte bıraktım."

"Ama belki de ait olduğu yer orası değildir," dedi J'yan. "Eninde sonunda ona söylemek zorunda kalacaksın."

Sirşa ondan uzaklaştı. "Ama henüz değil."

33

Aiz

E Aiz, Div Ana'nın ruhunun nerede olduğunu ve din adamını esir tutanın bir Durani olması gerektiğini anladığında, ona ve Ruh'a doğru kükreyen kumdan duvar nihayet çarptı. Arabaları parçaladı, kazıkları yerden söktü, uçan fenerler gönderdi.

Ama Aiz'in umurunda değildi, çünkü kanının karıncalanmasından Div Ana'nın yakında olduğunu biliyordu.

"Tregan nerede?" diye seslendi Ruh'a.

"Kalemde! Oh-" Ruh'un gözleri, tozun içinden onlara doğru kararlı adımlarla yürüyen adama kaydı. Elias.

Aiz rüzgârı yakaladı ve ona doğru itti, ayaklarını yerden kesen bir duvar.

"Teşekkür ederim Ruh!" Babasına ne olduğunu anlamaya çalışırken bile onun bakışlarını üzerine çekerek omuzlarından tuttu. "Annenin arabasına git! Güvende ol!"

Hayvan ağılı uzakta değildi. Aiz yaklaşırken kabile halkı korkmuş atları ağıldan çıkarıyor ve fırtınadan korumak için arabaların arasına sıkıştırıyordu. Herkesin başı eğikti. Yüzleri örtülüydü.

Kimse ona bakmadı. Yıldızlar toz tarafından engellenmişti. Aiz elini yüzünün önünde zar zor görebiliyordu. Eğer eysiz ata binmeyi göze alırsa

ve kimsenin haberi olmazdı. Ağıl kampın güney ucundaydı.

Ama nereye gidecekti? Kuleler, vadiler ve kanyonlardan oluşan bu labirentte Kutsal Div nerede tutuluyordu?

Anne Div, diye seslendi. Kızgın ve güçsüz olduğunuzu biliyorum. Bağışla beni. Ama ben yakınım. Bana yol göster. Nereye gideceğimi söyle.

Sessizlik. Ve sonra bir fısıltı. Kuzeyden.
En yüksek zirveye doğru.

Aiz kalan hayvanların arasında Tregan'ın kahverengi kürkünü aradı. Biri -Tas, diye düşündü- ona jest yaptı ama Aiz onu görmezden geldi ve Tregan'ın dizginini tutarak onu ağıldan dışarı çıkardı.

Aiz rüzgârı onlardan uzaklaştırdı. Bir lamba parladı; nöbetçilerden biri onun dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Ama fırtınayla mücadele etmek zorundaydılar ve Aiz bunu yapmadı. Gücünü çağırdı ve Div Ana yakınlarda olduğu için mi yoksa sonunda onu kontrol etme disiplini öğrendiği için mi bilinmez, rüzgâr geldi ve kendi bedeni gibi onun iradesine boyun eğdi. Kendisinin ve Tregan'ın yüzlerindeki tozu temizledi ve fırtınanın içinden bir yol açtı.

Verecek daha çok şeyim var, dedi Div Ana. Gel, Aiz bet-Dafra. Beni bul.

İlar! İlar! Rüzgâr seçtiği ismi çağırdı ve aylar önce Aerie'den düştüğünde bu ismi duyup çığlık attığını hatırladı: Aiz! Aiz!

Küçük bir el onunkinin içine kaydı. Aiz'in rüzgârı kesildi. "İlar! Neden beni beklemedin?"

"Ruh, ailenin arabasına geri dön. Burası güvenli değil." Rüzgâr onları tırmalıyordu ve Ruh'un küçük bedeni soğuktan titriyordu ama yerinden kıpırdamadı.

"Yatağıma bir yastık koydum. Sufiyan fark etmez bile! O hiç fark etmez. Onu bulacak s ın , değil mi? Anne.

Div. Ben de seninle geliyorum. Bu hikâyeyi avlamana yardım etmem için bana güvenmiştin, Ilar. Şimdi de bana güven."

"Rüzgar-"

"Rüzgarla konuşuyorsun. Seni gördüm!"

Lanet olsun çocuğa, ama çok dikkatliydi. Aiz'i bir aciliyet duygusu sardı. Kocaman bir şey yanlarından uçarak geçti; bir çadır ya da bir vagon parçası. Aiz anlayamadı.

"Eğer beni gönderirsen, peşinden gelirim! Onunla tanışmak istiyorum, Ilar. Div Ana'yı uzun zamandır bekliyormuşum gibi hissediyorum."

Kız onu silkelemeye çalışsa da ona tutunmuş. Şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Gözyaşları Aiz'in yüzünden aşağı akıyor, rüzgâr onları savurup götürüyordu. Fırtına geçecekti. Geçtiğinde Elias onu bulacaktı ve bu sefer onu canlı bırakacak kadar merhametli olacağından şüpheliydi. Gitmek zorundaydı.

"Peki!" diye bağırdı rüzgâra karşı. "Ama dediklerimi aynen yapacağına söz vermelisin. Soru sormak yok. Hikaye anlatmak yok. Sessiz olun ve beni takip edin. Burada ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok ve dikkatli hareket etmeliyiz."

"Söz veriyorum!"

Rüzgârı takip et, Kegar'ın kızı. Kutsal Div, Aiz'in zihninde istekli bir şekilde konuştu. Umutlu. Seni bana getirmesine izin ver.

Aiz, Ruh'u önündeki Tregan'ın üzerine çekti. Bir setten aşağı, boş bir dere yatağından geçip boş çölde geniş bir alana yayıldılar. Rüzgâr Aiz'i ileriye doğru itiyor, onun lehine çalışıyordu ve Aiz önündeki yolu kumdan temizlemek için demircilik yeteneğinin çok azını kullanıyordu.

Uzakta, Aiz'e evini hatırlatan devasa bir kule gökyüzüne doğru kırık bir parmak gibi uzanıyordu.

Evet, Div fısıldadı. Gel.

Kuleye yaklaştıklarında Tregan geri çekildi ve gergin bir şekilde kişnedi.

"Sorun yok kızım," diye fısıldadı Aiz, canavarın boynunu okşayarak. "Benim için cesur ol."

Tregan isteksizce devam etti ve kulenin dibine ulaştıklarında Ruh, kayanın içinde ilk başta bir gölge gibi görünen şeyi işaret etti. Yaklaştıklarında, fırtınanın aydınlattığı bir bulutun göbeğı gibi masmavi bir renkte parlıyordu.

Çölde gökyüzüne açılan bir delik.

"Bu bir kapı," diye fısıldadı Ruh ve Aiz onun fısıltısını duyabildiğini fark etti.

Rüzgar durmuştu.

Aiz kapıya ihtiyatla yaklaştı, Tregan'ın toynaklarının şakırtısı aniden çok gürültülü gelmişti. Kapıya yaklaştıklarında, bulutların arasından sızan bir ay parçası Aiz'in karanlığı doğıru kıvrılan kayalık bir patikayı seçmesine yetti.

Tregan eyrek mil boyunca ilerledi, ta ki tepelerindeki kayalar daralıp birleşerek patikayı bir tünele dönüştürene kadar. Zifiri karanlıkta kalmış olmalıydılar. Ama duvarlar parıldıyordu, ışıldayan mavi bir cevherle kaplıydı. Tavan, Aiz'in tam olarak seçemediğı karmaşık sembollerle oyulmuştu. Sanki acı çekiyormuş gibi kıvranıyor gibiydiler.

"Bu Sadhese mi, Ruh?"

ocuk başını kaldırdı, mavi ışık gözlerinin gümüş renginden yansıyor. "Bu dili daha önce hiç görmemiştim. İlar- Burası bana doğıru gelmiyor."

"Sanırım- Ruh, sanırım bir Durani Div Ana'nın ruhunu buraya hapsetti," diye fısıldadı Aiz. "Onu serbest bırakmalıyız. Tıpkı hikâyelerinizdeki kahramanların yaptığı gibi."

Tünel genişleyerek oyma bir kapıya dönüştü. Rünler yerine resimlerle süslenmişti ve Aiz irkildi. Oyulmuş ateş

Kırmızı taş sütunların kenarlarını yaladı ve alevlerin arasından çığlık atan yüzler -hayvanlar ve insanlar- ortaya çıktı, o kadar gerçektir ki, bu işkence görmüş yüzler kâbuslarına girmesin diye Ruh'un gözlerini kapattı.

Güvenli bir şekilde geçtiklerinde, Aiz titremeye başladı; Ruh'un -görünüşe göre etkilenmemişti- telaşla dönmesine neden olan derin bir ürpermeydi bu.

Aiz sanki daha az hava, daha az yaşam, daha az umut olan başka bir dünyaya girmişler gibi hissetti. İliklerine kadar işleyen, düşmanca bir boşluk. Daha önce de böyle hissetmişti: on dört yaşındayken ve rüzgâr demirciliğini kontrol etmeyi ilk öğrendiğinde. Bir Yelken'in kontrolünü kaybetmiş ve rüzgârın düşmanı olan yeryüzüne doğru spiral çizmişti. Basınçtan kulakları patlamış, midesi boğazına kaçmış ve yere yaklaşırken bayılmıştı.

Onu bulan Cero'ydu, yüzü bembeyazdı, boğazı düğüm düğüm olmuş bir halde ona seslenirken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"İleri, İlar," diye fısıldadı Ruh, onu mağaraya geri götürürken. "Bak. Işık."

Aiz attan indi, bir elinde Tregan'ın ipi, diğerinde Ruh'un parmakları vardı. Çocuk onu ileriye doğru yönlendirdi ve Aiz her adımda daha yüksek sesle atan kalp atışlarının farkına vardı.

Ama bu onun kalp atışları değildi. Tavanı ve uzak duvarı gölgeler içinde kaybolmuş, havanın tamamen durgun olduğu, mükemmel yuvarlak bir odaya girdiğinde Aiz sesin -hissin- odanın ortasındaki bir delikten geldiğini fark etti.

Boşluk.

Zonklaması bunaltıcıydı. Her şeyi tüketiyordu. Ardından Aiz'i pis bir koku çarptı; ezilmiş kafataslarının tozu, eski kanın sızıntısı. Zemin hayvan ve insan kemikleriyle kaplıydı, bazılarında hâlâ et parçaları yapışmıştı.

"Ruh-" diye nefes aldı Aiz. "Git. Geldiğimiz yoldan geri dön. Tregan'ı al." Burada her ne varsa, Aiz onunla tek başına savaşıyordu.

"Il-Ilar-" Çocuk onun arkasına saklandı. "Bak."

Gölgelerin derinliklerinde bir şey kıpırdandı.

Karanlığın içinden iskelet gibi bir figür çıktı ve Aiz bunun bir tür hayalet olduğundan emindi. Ama hayır. Et ve kemikten oluşuyordu -çoğunlukla kemikten- ve Aiz'den çok da yaşlı değildi.

Kadın nasıl konuşacağını hatırlamaya çalışıyormuş gibi, "Selam, gölgenin kız kardeşi," diye homurdandı. "Beni rahatlatmaya mı geldin? Efendimize hizmet etmek için uzun yıllar bekledim."

Gölgenin kız kardeşi mi? O zaman bu bir Durani olmalı. Bir kaos hikayecisi. Aiz'in kendi tarikatından biri olduğunu düşündü. Aiz cevap vermeyince kız bir adım daha yaklaştı. "Neden konuşmuyorsun?"

Ruh şimdi dehşet içinde ağlıyordu. "Ilar, güvende değiliz-"

"Ah, kurbanlar," dedi kız. "Onları yaklaştır, kardeşim."

Aiz başını salladı. "Hayır." Titreyen eliyle scim'ini çekti. "Div Ana nerede? Burası neresi?"

Durani kemiklerle kaplı zemine, kan kahverengisi duvarlara baktı. Bakışları odanın ortasındaki deliğe takıldı ve tekrar Aiz'e baktığında gözleri bembeyazdı.

"Burası ilk hikâyenin evi," diye konuştu, sesi daha derinden, gırtlaktan geliyordu. "Başka yerlerde neşe ve bilgeliğin hikâyesi yaşar. Ama burada ıssızlık ve sefalet yatıyor, tek evrensel dil, çünkü acının çeviriye ihtiyacı yok."

"Ilar." Ruh çaresizce onu çekti. "Gitmemiz gerek!"

"Hikâyeyi dinlemek istemiyor musun?" Kız gülümsedi, bir sinsi sinsi bakıyordu. Ruh inledi. "Çocukların hikâyeleri sevdiğini sanırdım, ama sen" - burnunu çekti - "hikâyelerle dolusun." Kız ellerini Aiz'e doğru kaldırdı ve onu kucaklayacakmış gibi öne doğru sendeledi.

"Ah, kardeşim, efendimize büyük bir ödöl getirdin. Kadim büyünün çocuğu."

Aiz o sırada Ruh'u yakalayıp Tregan'ın sırtına attı ve kısrağın sağırsına sert bir tokat atarak çocuğun dayanmasını umdu.

Sonra Durani'yle yüzleşmek için döndü. "Div Ana'yı serbest bırakacaksın." Scim'ini kaldırdı. "Yoksa seni yok ederim."

Durani dudağını büktü. "Kim-"

Aiz saldırdı ve Durani sıçrayarak kaçabilecek kadar çevik olmasına rağmen tökezledi ve Aiz onu kalbinin üzerinden yaraladı. Küçük bir yaraydı, bir damla kandan fazlası değildi. Ama Durani sanki Aiz karnına bir scim sokmuş gibi nefes nefese kaldı.

"Hayır-" diye fısıldadı. "Seni aptal!"

Aiz'in kanı titredi. Bir dalga yaklaşıyordu - hayır, buradaydı. Boşluk çekti, çekti, dışarı doğru patlamadan önce tek bir noktada sıkışarak Aiz'i dizlerinin üstüne çökertti. Acı uyluğundan yukarı fırladı, patlamanın şiddetiyle kemikleri kırıldı.

Daha önce tuhaf mavi duvarların aydınlattığı yuvarlak oda karanlığa gömüldü. Aiz inleyerek parçalanmış bacağını kavradı ve sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. Karanlık, çalkalanan bir okyanus gibi kaynıyor, içindeki şekiller enginlikleriyle dehşete düşürüyordu.

Ölüm yaklaştı. Sonra onu yakaladı; acı etini, kemiğini ve kanını yaktı ve görüşü karardı.

Aiz tüm hayatını ölümden kaçarak geçirmişti ve şimdi bunun nedenini biliyordu. Ölüm acı demekti. Ölüm kandı. Ölüm de yaşamak kadar vahşi ve acımasızdı. Bir rahatlama değil, yaşam boyunca çektiği acıların bitmek bilmeyen bir uzantısıydı.

Ne kadar adaletsiz, diye düşündü, hayatın adaletsizliği devam etmeliydi. Her zaman dünyalar arasındaki perdenin dünyaların değiştiği anlamına geldiğini düşünmüştü. Kuralların değiştiğini.

Ama ölüm ona sahip çıkmadı, henüz değil. Büyük bir el onu sonsuz gecenin içine çekmek için uzandı ama beyaz bir patlama karanlığı uçurdu. Aiz giderek güçlenen bir ışık titreşimiyle uyandı. Mağaranın ortasındaki gölge kubbesinden, maviye boyanmış bir figür Aiz'e yaklaştı.

Aiz'in yüzüne yumuşak bir dokunuş. En şefkatli ses.

Kızım. Beni buldun.

Figür akıldan çıkmayacak kadar tanıdıktı, Aiz'in hayatı boyunca baktığı taşın hatlarına o kadar benziyordu ki, Div Ana sanki Kegar'daki donmuş, kırık bir avludan doğrudan bu ıssız mağaraya adım atmış gibiydi. Teni ay gibi soluk, saçları kahverengi, gözleri açık renkti. Aiz'in hep hayal ettiği gibi.

"Anne Div?"

Başını salladı ve Aiz ağladı, çünkü kendine bu günün geleceğini söylemiş olsa da, içten içe bunun olacağına gerçekten inanmamıştı.

Aiz. Kitap nerede?

"İşte-" Aiz el yordamıyla çantasını aradı ve kitabı çıkardı.

İlk sayfayı oku.

Dokuzuncu Kutsal Masal'ın sonu. Aiz bunu iliklerine kadar biliyordu. Kitabı saygıyla açtı. Bunu başarmıştı. Aiz bet-Dafra Kegari'nin kurtarıcısını serbest bırakmıştı. Soylu bir şahini değil. Div Ana'nın kendi soyundan gelen Triarch'lardan biri de değildi. Alçakgönüllü bir Snipe. Unutulmuş bir yetim.

Akşam yıldızının kızı.

Odada hiçbir şey göremiyordu. Div Ana'ya bunu yapan Durani'ye dair hiçbir şey. Sadece karanlık ve Div Ana'nın parlayan mavi ışığı.

Aiz ilk sayfaya döndü. Tek bir paragraf vardı.

Div Ana'nın ışıltısının ışığında okudu.

"Toplanın, toplanın ve iyi dinleyin," diye okudu Aiz, "ünkü sesim unutulmamalı. Bir hikâye anlatıcısı, yeryüzünün dokusunu yırtacak kadar ağır bir karanlık parçasıyla karşılaştı. Ve ona sırtını dönmek yerine, onun hikâyesini dinledi."

Hikâye sona erdi. Aiz telaşla sayfayı çevirdi ama kitap artık boştu.

"Div Ana," dedi Aiz. "Yemin ederim, senin hikâyen buradaydı-" Din adamı kitabı Aiz'in elinden aldı.

"Korkma kızım." Kutsal Div'in sesi garip bir yankıya büründü; odanın dar duvarlarında dayanılmaz bir hal alana kadar yankılanan bir yankı. "O artık benim içimde yaşıyor."

"Div Ana, lütfen anlamama yardım et," diye yalvardı Aiz, çünkü her ne oluyorsa onu aşıyordu. "Bu Dokuzuncu Kutsal Masal mıydı? Hikayeyi anlatan Durani miydi?"

Div Ana sadece gülümsedi, teni gittikçe parlaklaştı ve yüz hatları artık seçilemez hale geldi.

Sonra, aniden, aynı anda birçok şey oldu.

Odadaki ışık soldu ve Div Ana'yı gri bir gölgeye dönüştürdü; bu gölge Aiz'in arkasında ileri geri sallanan Durani'nin buruşmuş figürüne doğru fırladı. Gölge kadını kanlı parçalara ayırdı, vücut parçaları cehennemi bir hasat gibi odanın her tarafına saçıldı. Aiz nefesini tuttu ve geriye doğru sıçramaya çalıştı. Bacağındaki ağrı o kadar şiddetliydi ki güçlükle sürünebiliyordu. Arkasında, Div Ana Durani'nin kalbini elinde tutuyordu, zonkluyor ve kutsal olmayan bir parıltıyla yanıyordu.

"Ahhhh," diye iç geçirdi Kutsal Div, sanki nefis bir yemek yiyormuş gibi. Artık boş bir kabuk haline gelmiş olan kalbi bıraktı ve yanan bakışlarını odanın girişinde dehşet içinde kıvranan Tregan'a çevirdi.

Tregan! Kısarak şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydı, Ruh sırtındayken. Odanın içini taradı

Çocuk. Çocuğun kaçtığını mı yoksa patlamaya mı yakalandığını anlayamadı. Sürünerek atına doğru gitti. Ama Div Ana daha hızlıydı.

Tregan'ın gözleri dehşet içinde kafasının içinde geri yuvarlandı. Sonra Aiz'in aylardır sadık yoldaşı kanlı bir posadan başka bir şey olmadı, parıldayan büyük kalbi Div Ana'nın parlayan elinde sıkıştı. Yine o müstehcen ve tüketen iç çekiş ve kalbin kabuğu yere atıldı.

"İnsan," diye inledi Div Ana. "Hayvan değil. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Koklayarak Aiz'den uzaklaştı, beyaz gözleri Tregan'ın dağılmış iç organlarının ötesinde bir şeye -birine- odaklanmışken daha da parlıyordu.

Ruh. Tregan'ın kanına bulanmış. Div Ana'nın gölgesi ona doğru ateş ederken korkudan donakaldı.

"İlar, yardım et!"

Ruh değil. Bu şekilde değil. Div Ana kana susamıştı. Kalpleri yiyip bitiriyor, Durani'yi parçalara ayırıyordu. Çok uzun süre kilitli kaldı. Bir şekilde bozulmuş.

Aiz kendini onun sesine doğru sürükledi, ona ulaşmak için çıldırıyordu. "Hayır, hayır-" Aiz tutarsız bir şekilde geveledi. "Koş, Ruh-"

Div daha hızlıydı. Kemik şakırtısı. Bir çığlık. Div Ana'nın elinde küçük ve akkor halinde bir şey vardı. Aiz o anda, kötülüğü sadece hikâyelerinden tanıyan tatlı Ruh'un gittiğini anladı.

Aiz yüzünden. Çünkü Aiz onu Div Ana'nın hikayesini, ruhunu aramaya dahil etmişti. Çünkü Aiz onu geri çevirecek güce sahip değildi. Çünkü Aiz lanet bir aptaldı.

Kegari kızı çığlık attı. Ve çığlık attı. Kendini öldürmek istedi. Tükenmek, bu kederi, kendi yaptıklarından duyduğu bu dehşeti hissetmemek istiyordu. O aradı

Ve Div Ana'nın artık bir din adamı değil, tamamen başka bir şey olduğunu anlamadan onu serbest bırakmıştı.

Tregan'ın kalıntıları arasından sürünerek Ruh'a ulaştı, kalbi dışında hâlâ bütün ve mükemmeldi, buruşmuş ve göğsünde tütüyordu.

"Oh-oh hayır-" Aiz cesedi kendine doğru çekti, sesi bir çığlık halinde yükseldi. "Ruh-"

Div Ana'nın sesi Aiz'in etrafını sardı. "Teşekkür ederim, Kegar'ın kızı. Beni özgür bıraktığın için."

Aiz, Ruh'un küçük bedenini tutarken hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Bu özgürlük değil," diye haykırdı. "Bu bir cinayet! Onu öldürdünüz. Sen-"

"Sana bunun kolay olmayacağını söylemiştim çocuğum. Sana fedakarlıklar olacağını söylemiştim."

"Ama Ruh değil," dedi Aiz. "Onun olacağını hiç söylememiştin! Ve-ve Tregan-"

"Her şeyin bir bedeli vardır, Aiz bet-Dafra." Div Ana'nın sesi sertleşti. "Bunu ödemeyi kabul ettin. Hapsedilmem Birinci Durani'nin işiydi, beni tuzağa düşürmek için kötü büyüler kullanan gaddar, intikamcı bir kadın. Yaşamak, bir bedende hayatta kalmak, büyü yapmak için yardıma ihtiyacım olduğunu özgürlüğümün bir koşulu haline getirdi."

"Yardım...?" Aiz, Tregan ve Ruh'u düşündükçe safranın yeniden boğazını tırmaladığını hissetti. "Kalpler."

"Bu iğrenç ve eski bir büyü," dedi Div Ana, sesi kötülükle doluydu. "Ama aldığım kişiler huzur içindeler. Onları aldığım anda benimle bir olurlar. Bu çocuk boşuna ölmedi. Siz başarabilesiniz diye öldü."

"Daha fazlasına ihtiyacınız olacak," dedi Aiz. "Daha fazla kalp. Hayvanlardan ne yapabilirsin-"

"Hayvanlar yeterli değil," dedi Div Ana. "Güç için -gerçek güç- kurbanlar insan olmalı ve kalpleri saf olmalı. Sen ve ben birbirimize bağlıyız. Birbirimize zincirliyiz, tıpkı uçarken Loha'nın seni bir Yelken'e bağladığı gibi. Biraz özgürlüğüm var ama büyük ölçüde senin iradene bağlıyım. Sen izin vermedikçe beslenemem."

Nihayet Aiz, Div'in fedakârlıkla ne demek istediğini anlamıştı. ve kalbi bunun dehşeti karşısında titredi. Bununla ilgili her şey Div'in temsil ettiği şeylere aykırıydı. Yine de bir Durani'nin Div'in ruhuna yapacağı şeyin bu olması çarpık bir anlam ifade ediyordu.

"Benden hayatları takas etmemi istiyorsun."

"Sizden azınlık yerine çokluğu düşünmenizi istiyorum. Karşılığında ne alacağınızı size göstermeme izin verin. Belki de anlamıyorsunuz."

Div Ana diz çöktü ve Aiz dehşet içinde geri çekildiğinde, din adamı içini çekti ve ellerini Aiz'in yüzüne bastırdı. Aiz yine dört yaşındaydı, annesi askerler tarafından sürüklenirken çaresizdi, bir şekilde onu bir daha asla göremeyeceğini biliyordu; altı yaşındaydı ve donuyordu, sıcaklık fikri unutulmuştu; yedi yaşındaydı ve midesi açlıktan kendini yiyip bitiriyor gibiydi; sekiz yaşındaydı ve Dafra manastırı yanıyordu, Tiral gülüyordu ve her şey alev alevdi ve sonra-

-Yağmur. Güneş. Tiral ve Triarchs'ın mezarlarını aydınlatan ışık. Soluk sarı taşlarla yeniden inşa edilmiş bir manastır. Kabile Toprakları'nın çocukları gibi temiz giysileri ve tombul yanaklarıyla tanınmaz halde olan yetimler. Buğday ve mısır tarlaları ve mavi tepelerden oluşan bir ufka uzanan ağaç sıraları. Nefes kesici bir şehrin içinden geçen geniş yeşil bir nehre dökülen uzak bir şelale. Halkının sevgilisi Aiz, parlayan bir ışık üçgenine, yani Fount'a doğru yürüyor.

"Anavatanınız," dedi Div Ana. "Senin geleceğin. Eğer onu seçersen."

"BEN-BEN-" Aiz kollarındaki cesede baktı. Ruh'un bir gün Hani ya da Cero ile karşılaşabileceğini düşünmüştü. Kendi halkı ile Ruh'unkilerin müttefik olabileceğini düşünmüştü.

"Halkın için nasıl bir gelecek seçiyorsun, Aiz? Ölüm mü? Yoksa hayat mı?"

Bir an için Aiz'in görüşü siyah ve sarı renkte parladı. Dış gıcırtiları ve canavarların iniltilerini, aklıktan kabaran bir denizi duydu. Ama o kadar çabuk kayboldu ki, onu görüp görmediğini bile sorguladı.

Zavallı, kırık dökük Ruh'a baktı. Bu hiç adil değil. düşündüm. Neden o ölmek zorundaydı? Neden Elias ya da Laia ya da işe yaramaz diğerlerinden biri değil?

Ama sonra Aiz kafasının içinde Cero'nun sert sesini duydu. Sen dünyanın adil olmadığını bilerek doğdun. Her zamanki gibi bunun etrafında çalışıyorsun.

Div Ana'nın sorusu kulaklarında yankılanırken, Aiz Ruh'u yere bıraktı. Gözyaşlarını sildi. Aylardır bu an için planlar yapmış ve planlamıştı. Fedakârlıklar olacağını biliyordu. Uçuruma adım atmak ve Div Ana'nın seni yakalayacağını bilmek, işte inanç budur. Rahibe Noa bu sözleri aylar önce Yedinci Kutsal Masal'dan alıntı yaparak söylemişti.

Aiz'in Ruh'un yasını tutma ya da insanlığının yok edilmesine ağlama lüksü yoktu. Daha önce olduğu gibi, bu da bir sınavdı. Aiz yine plan yapmalı ve komplo kurmalıydı. Tiral ve Triarch'ları öldürmek. Halkının yönetimini ele geçirmeli. Savaşçıların İmparatoriçesi'ne elçiler gönderip Loha için ticaret yapmalı.

Sonra da halkını evine götür.

Aiz odadaki katliamdan başını çevirdi, Kegari anavatanının görüntüsünü zihninde sabitledi ve

Div Ana'nın bekleyen bakışları.

"Hayat," dedi Aiz. "Ben hayat istiyorum. Kendim için.
Kegari için." "Güzel." Div Ana başını salladı. "O zaman
başlayalım."

34

Quil

S Quil uyandığında Irsha gitmişti. Bir an için korktu. o Sola, çaresiz için kaçış ve kız kardeşiyle kan dökülmesini istemiyordu. Ama birisi- Sirsha, varsaymıştı Sol a Hala sıcak olan bisküviyi çantasının üstüne koydu. Onu terk edeceğini sanmıyordu.

kaçmayı planlayıp planlamadığını öğrenmek için.

Onu dışarıda eyerlenmiş atlarının yanında, bir fincan çayı bitirmiş ve Serra'lı Rajin'in yazdığı Recollections kitabını karıştırırken buldu.

Birkaç dakika sonra, Sirsha Quil'e doğru döndüğünde nefesi kesildi. Koyu renk saçları tepesinde toplanmıştı ve yüz ifadesindeki bir şey, mağrur ve soğuk, ama ona baktığında bir parça yumuşayan bir şey, kanının ısınmasına neden oldu. Dün geceyi, onun teninin sıcaklığını, başını arkaya attığında boynundaki kavisini, kollarına gömüldüğünde vücudundaki bitkinliği düşündü.

Onunla birlikte her şey daha keskin, daha güçlü hissediyordu. Buna hayret etti. Vücudu keder ve yorgunluktan başka bir şey hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Sirsha'nın sert tavrı, yüzündeki bir şeyle sarsıldı ve kaşları çatıldı.

Muhtemelen ona sarkıntılık ettiğin içindir.

Etrafına baktı, sanki fırtınanın verdiği zararı görüyormuş gibi, ama umurunda bile değildi. "R'zwana gitti mi?"

Tam o anda, Raan-Ruku yeni çağrılmış bir iblis gibi ormanın kenarında belirdi.

"Sonunda süslenmeyi bitirdiniz mi, prens? Hadi gidelim."

Quil, Sirsha'nın fırtına bulutu yüzüne baktı. "Bu çok da kötü bir fikir olmayabilir," dedi. "Katilin daha önce karşılaştığınız hiçbir şeye benzemediğinden bahsetmişsiniz. R'zwana işe yaramaz ama belki J'yan yardımcı olabilir."

"J'yan bir savaş Jaduna'sı, prens," dedi Sirsha. "O şeyle savaşmaya yardım edecek, onu izlemeye değil. Ve yerini tam olarak belirleyemiyorum. Bazen doğuya, bazen güneye doğru gidiyor. Bazen de tamamen kayboluyor. O kampı bulmak için Thafwan kıyılarında bir aşağı bir yukarı dolaşarak günlerimizi harcayabiliriz. Onunla geçirmemiz gereken günler."

"Doğuya doğru ilerlemeye devam ediyoruz." Quil, sevdiği biri telaşlandığında genellikle ona gelen sükûnet rezervini kullandı. "Ormandan ayrılmayın. Sahil uzak değil. Ama zamanımız kısıtlı. Burada ne kadar uzun kalırsak, Kegari'nin bizi fark etme olasılığı o kadar artar."

Sirsha başını eğerek ona baktı. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

"İşte bu," dedi, "mükemmel bir fikir."

Dört öğleden sonra, Quil ve Sirsha ağaçlar ve çalılarla çevrili bir açıklıkta gizlenmişlerdi. Quil ve Sirsha ateş yakarken R'zwana ve J'yan atları çeyrek mil uzağa götürmüşlerdi.

Kıyı kilometrelerce uzaktaydı ve Thafwan yaylaları alçak tepelere ve tarım arazilerine dönüşmüştü. Bu

Yanmış ahırlar ve ufuk çizgisini lekeleyen duman bulutlarıyla kötü bir şekilde gölgelenmiş güzel bir ülkeydi.

Görünüşe göre Thafwanlılar bir Kegari savaş kampına ev sahipliği yapmayı reddetmişlerdi. Ve Jibaut'ta olduğu gibi, Kegari ısrar etmiş görünüyordu.

Sirşa sessizce ateşin yanındaki taşın üzerine bir çift tavşan bıraktı ve onları tükürmek için hazırladı. Quil onun yüzüne baktı, son birkaç gündür olduğu gibi yoğun bir şekilde odaklandığında daha da güzel oluyordu. Yolculukları sırasında uzun dakikalar boyunca durmuş, ellerini yere koymuş, başını eğmiş, elementlerin fısıltılarını dinlemiş, o kadar dalmıştı ki, Quil geri döneceğinden emin olmak için uzanıp omzuna dokunmak istemişti.

Ama sonra, geceleri, onu bulurdu. Genellikle saatini bitirdikten sonra, bazen daha önce.

Onun ne istediğini her zaman biliyordu, çünkü o da başını döndüren bir arzuyla aynı şeyi istiyordu. Dün gece onu kamptan uzaklaştırmış, bir ağaca doğru itmiş ve birbirlerini anlamsızca öpmüşlerdi. Adamın elleri dolaşmış, kızın kiler de dolaşmış ve sonunda kız, arkadaşlarını uyandırmamak için adamın omzunu ısırarak onu uçuşumun kenarına göndermişti.

Odaklan, Quil.

Sirsha şişi hazırlarken o da sabırla ateşi besledi ve bir saat içinde iki tavşan döndü ve ateşin küllerinde yabani soğanlar pişti.

Kızarmış et kokusu Quil'in ağzını sulandırdı. Sadece o değildi. Duman kalın ve beyaz bir şekilde gökyüzüne doğru kıvrılıyordu. Ufukta bir lekeden başka bir şey olmayan bir Yelken yaklaştı, kanatlanıp uzaklaşmadan önce bir kez daireler çizdi.

"Geri dönecek," dedi Quil.

Sirşa kara kara düşünerek başını salladı ve sonunda ateşin karşısındaki Quil'e baktı. "Beklerken konuşmamız gereken bir şey var. Son birkaç gündür bunu düşünüyordum." Şiş i çevirdi ve yağ ateşe damlayarak yeni bir duman bulutu oluşturdu. "Bizi. Bizim... buluşmalarımız."

"Ah. Onlara böyle mi diyoruz?"

Sirşa çenesini kaldırdı, Quil bunu direniş le karşılaşacağını düşündüğünde yaptığını fark etmişti. "Bazı temel kurallar koymamız gerektiğini düşündüm."

Aslında ben daha çok onları çiğnemenin cezalarıyla ilgileniyorum. Quil bunu söylemeyecek kadar mantıklıydı ama Sirsha onun yüzünden geçenleri okudu. Yanaklarına renk geldi. "Aklını başına topla," dedi.

"Doğ ru, özür dilerim."

Üzgün değildi. Bunu saklamaya da çalışmadı. Sirsha başka tarafa baktı, hâlâ kızarmıştı. Eli paralarına gitti.

"Madeni paramızın üzerindeki tasarım giderek karmaşıklaşıyor," dedi. "Siz halkınıza dönmesi gereken bir veliaht prenssiniz. Ben ise halkımdan mümkün olduğunca uzaklaşmak isteyen bir iz sürücüyüm. Bu iş i olması gerekenden daha karmaşık hale getirmeyelim."

"İyi," dedi Quil, ama iyi değildi. Hem de hiç. "Baş ka ne var?"

"Romantizm, şiir ya da yatağ ın üzerinde çiçekler yok. Sevgi göstergesi yok. Sarılmak yok."

"Peki ya soğ uk olduğ unda?" Quil söylemeden edemedi ve kadının yüz ifadesindeki öfke karş ısında ellerini kaldırdı. "Ş aka yapıyorum!"

"Lakaplar iyidir," dedi. "En azından R'zwana'ya Adah yeminimizi satıyorlar. Arada sırada gerçekleş en fiziksel temas kabul edilebilir. Ama hiçbir şey... tatlı değ il. Uzun süreli dokunuş lar ya da nazik gagalamalar ya da saç ımı yüzümden çekip fırçalamak ya da-"

Quil ayağa kalkarak onun yanında diz çöktü. Karanlık bakışlarını ona dikti ve itiraz etmek için ağzını açtı. Ağzından bir şey çıkmadı.

Bir elini kızın siyah saçlarına dolayarak ve diğer eliyle gömleğini yukarı kaldırarak kızın bakışlarını tuttu, böylece avuç içi kızın sıcak teniyle aynı hizadaydı.

"Yani," dedi sessizce. "Böyle bir şey değil." "Ne yaptığını biliyorum."

Gözlerindeki ihtiyaç parıltısı kanın uygunsuz yerlere akmasına neden oldu ve adam onu yavaşça, dudakları dudaklarına kıl payı yaklaşıp kadar kendine çekti.

"Öyle mi?" diye fısıldadı. "Söyle bana Sirsha, bana hiç dokunmazsan beni ne zaman istediğini nasıl bilebilirim?"

"Seni her zaman istediğimi varsay," diye mırıldandı ve dudakları buluştuğunda ağzından onunkine kayan lanete engel olamadı. Bir bacağını adamın beline doladı ve onu kendine doğru çekti-

Başının üstünde bir vınlama. Quil kendini uzaklaştırdı. Kegari Yelkenlisi geri dönmüştü. Çok hızlıydı, piç kurusu. Tekrar daire çizdi ve sonra yakındaki düz bir araziye düştü.

Quil saçlarını geriye taradı ve onu hafifçe öptü - emirlerine doğrudan karşı gelerek. "Yakında olacağım."

Ormanın içinde kayboldu, kalbi hala gümbür gümbür atıyordu, Sirsha'nın kokusu duyularına nüfuz ediyordu. Yelkenler. Kegari. Sorgulama. Sirsha'dan bir düzine metre ötedeki ağaçların arasına doğru ilerledi, gecenin seslerinin bir parçası olduğunu hissedene kadar vücudunu hareketsiz bıraktı - cırcır böceği sesi, hışırdayan yapraklar ve çıtırdayan ateş. Eğer ona sorun çıkarırlarsa Kegari'yi net bir şekilde vurması gerekecekti. Ama bu, onu görmediklerinden emin olurken yaklaşmak anlamına geliyordu.

Sirsha mırıldanmaya başladı - oldukça hipnotik bir şekilde, Quil gülümseyerek fark etti, başka bir beceri daha olduğuna şaşırmadı

Sirsha Westering mükemmeldi.

Boynu diken diken oldu ve döndü, J'yan'ı ağaçların arasında yürürken buldu. Yukarı baktı, ikinci bir yelkenli daire çiziyordu.

"Bu planı sevmedim," diye fısıldadı J'yan.

Quil açıklığa geri döndü. "Bir dahaki sefere daha iyi bir tane bul o zaman."

J'yan, Quil'in yanına yerleşti. Sirsha'nın başının üzerine yığılmış saçlarını seçebiliyorlardı.

"Senden hoşlanıyor," dedi J'yan. "Söylediğinden çok daha fazla." "Nişanlısı olduğunu bilmek güzel."

"Sen de benden daha fazla onun nişanlısı değilsin." J'yan gözlerini devirdi. "Sırrın benimle güvende. Ne düşünürsen düşün, Sirsha'yı önemsiyorum. Ve aranızda ne olduğunu anlamak istiyorum. Neden sadakat sözcüklerini söylemeyi kabul ettiniz?" Sesi alçak ve sessizdi. Öfkesini kontrol etmeye alışkın bir adamdı bu. Quil ona benzeyen bir ruh tanıdı.

"Çünkü R'zwana onu öldürecekti."

"Adah yemini küçük bir şey değildir. Neden onu kurtardın?" J'yan öne doğru eğildi ve Quil o anda adamdan hissettiği şeyin kıskançlık olmadığını anladı. Bu korkuydu. "Bu yarattığı avlamak için ettiği diğer yemin parası - o saçma anlaşmayı yaptığı kişi sen misin? Bu yarattığı avlarsa ne olacağını biliyorsun."

."

Aşağıda dallar ve ince dallar kırıldı. Kegari pilotu yaklaştığını gizleme zahmetine girmiyordu. Navium'un üzerine cehennemi yağdıran canavarlar kadar ağır silahlarla açıklığa çıktı.

"Angh ot ma?"

Sirşa başını iki yana salladı. "Ben Ankanaca konuşuyorum," dedi.

Pilot başıyla onayladı. "Selamlar," dedi Sirsha'ya.

"Ateşinize katılabilir miyim?"

Sirsha başını salladı ve kadın bacaklarını altında birleştirerek ellerini alevlere doğru kaldırdı.

"Bir kız için çok fazla et."

Sirsha, "Ailem bu akşam bana katılacak," dedi.

"Bir parti o zaman." Kegari kadın genişçe gülümsedi ve çürümüş dişlerden oluşan bir ağzı ortaya çıkardı. Bu gülümsemede neşe yoktu, sadece yorgun bir acı vardı. Elinde bir şey parladı; bir düdük. Uzun bir nota çaldı.

Birkaç dakika içinde, başka bir yelkenli ortaya çıktı. Ve bir tane daha. Ta ki küçük bir filo daireler çizen kargalar gibi dönene kadar.

Sirsha, hepsi ağır silahlı sekiz Kegar daha açıklıktaki yurттаşlarına katılırken sadece hafifçe ilgilenmiş görünüyordu.

"Partileri severiz," dedi ilk kadın, diğerleri onun arkasında toplanırken. "Merak etme kızım. Ailen için de bir şeyler bırakmayı ihmal etmeyeceğiz."

Diğerlerinden biri kıkırdadı. Sirsha sadece gülümsedi. "Nereden seyahat ediyorsunuz?"

"Jaduna," dedi Sirsha. Kegariler bakışlarını değiştirdiler. Ama aralarında ihtiyat yerine başka bir duygu geçti. "Farth'ta bir işim var."

"Thafwan'ın başkentine giden bir Jaduna," dedi kadın. "Büyüleyici. Jibaut'ta çok ilginç bir hikâye duymuştuk, değil mi?"

Diğer Kegari'lerden birkaçı aynı fikirde olduklarını gürledi.

"Bir Jaduna'nın -eğer inanabilerseniz- bir Savaş Prensi ile seyahat ettiğini duyduk. Bu konuda bir şey bilmiyor musunuz?"

Sirsha omuz silkti. "Buralarda hiç prens görüyor musun?"

"Hayır," dedi Kegari kadın. "Ama bu hiç bilmediğiniz anlamına gelmiyor."

Kegari'lerden ikisi Sirsha'nın arkasında daire çizdi, iri yarı sarışın bir adam ve bir dona'i, ikincisi kemerinden bir kırbaç çıkarıyordu. Hepsi

Buradaki Kegari pilottu, bu yüzden hepsi rüzgârı kullanabilirdi ama Quil ne kadar güçlü olduklarını bilmiyordu. J'yan'a başını sallayarak silahlarını çekti. Sonra bir nefes aldı ve ince, hafif fırlatma bıçaklarının uçmasına izin verdi. İlki sarışını yere serdi, ikincisi dona'i'nin karnına saplandı. Üçüncüsü Quil'i geriye savuracak bir rüzgâr duvarıyla karşılaştı ama J'yan rüzgârı bastırdı, böylece Quil Sirsha'ya ulaşabildi.

Çok uzakta değildi, birkaç saniye. Ama risk buydu, çünkü J'yan'la birlikte oraya varmaları için gereken sürede Sirsha'nın hayatta kalması gerekiyordu.

Quil açıklığa daldı, bıçaklarını çıkardı, üzerine gelen bir Kegari kadını parçaladı, ormana doğru kaçan pilotlardan fırlayan okları savurdu. Kolaydı, sinir bozucu derecede kolaydı. İmparatorluğu dize getiren büyük savaşçılar bunlar mıydı? Quil şu anda teyzesine Yelkenleri, bombaları ve lanet olası sıvı metalleri olmadan Kegari'nin bir hiç olduğunu söyleyebilmeyi diliyordu.

Sirsha uyarı için bağırdı. "Quil!"

Ağır bir cisim sırtına çarparak havasını söndürdü. Neredeyse gülecekti, çünkü Elias ona bir darbeden sonra yuvarlanmasını, nefesini tutarken hareket etmesini öğrettiğinde sekiz yaşındaydı. Quil dakikalar sonra ayağa kalktı, yumruğu kendisine saldıran adamın suratına çarparak onu dizlerinin üzerine çökertti. Bir dakika sonra Sirsha bıçağını saldırganın sırtına saplamıştı.

Açıklık artık daha sessizdi, tek ses Sirsha ve Quil'in ağır nefesleri, ateşin patlaması ve yerde ölmek üzere yatan Kegari'nin inlemeleriydi.

Ormandan bir çığlık yankılandı ve aniden kesildi.

R'zwana birkaç saniye sonra, saçlarından tuttuğu topal bir Kegari adamını sürükleyerek, kaşlarını tiksintiyle çatarak ortaya çıktı. J'yan ortaya çıktı

Quil'le birlikte saklandığı yerden çıkıp etrafına saçılmış cesetlere ilgisiz bir şekilde baktı.

"Bu konuşacak." R'zwana mahkûmunu bağladı. "J'yan, uyandır onu."

"Bu kadar mı?" dedi Quil ve yanlış saydığını umarak R'zwana'nın omzunun üzerinden baktı. "İki tane alman gerekiyordu."

"Eğer onları canlı istiyorsan," diye hırladı R'zwana, "bu kadar çok kişiyi öldürmemeliydin, Martial."

J'yan adamın yanında diz çöktü ama başını salladı. "Onu uyandıramam. Onu iyileştirmek için önce bir Khind'e ihtiyacım var," dedi. "Kendi kendine uyanmasını beklemek zorundayız."

R'zwana göğsüne astığı çantasından bir çift piring tokmak çıkardı. "Kenara çekilin."

"Hayır." Quil, Kegari'ye ulaşamaması için vücudunu çevirdi. Eğer bu pilottan savaş kampı ve Tel Ilessi hakkında cevap alamazlarsa, tüm bu operasyon boşa gitmiş olacaktı. Quil'in onunla sorgulama yöntemleri hakkında tartışacak zamanı yoktu.

Haftalardır sessiz olan büyüğü harekete geçti. Bu sadece fısıldıyor gibiydi.

"Gitmenizi istiyorum." Üçüne de baktı. "Hepiniz. Yelkenleri yakın."

"Bana burada ne yapacağımı söyleyemezsin, Martial-"

"Git," diye tersledi Sirsha kız kardeşine. "Yoksa ben sensiz giderim. İz süremezsin. Bizi bulamazsın."

R'zwana Sirsha'ya tiksintiyle baktı ama başka bir şey de vardı. Belki de korku. Ateşten bir dal alıp uzaklaştı, J'yan ve Sirsha da onu takip etti.

Quil baygın pilotun önüne yerleşti ve düşünmeye başladı. Yapmak üzere olduğu şeyin her türlü sonucunu düşünebilirdi. Ya da sadece yapabilirdi.

Elini adamın alnına götürdü ve Sirsha'nın bunu hissedemeyecek kadar dikkatinin dağılmış olmasını umarak içinden bir büyü damlasının akmasına izin verdi. Bana kampı göster.

Quil büyüünden daha önce hiç böyle bir talepte bulunmamıştı. Ama Sirsha'nın duygu ve unsurlardan bahsetmesi, son birkaç haftadır farkında olmadan sihirden anılar isteyip istemediğini merak etmesine neden olmuştu.

Lütfen, diye ekledi.

Büyüsü parladı ve görüntüler kafasını doldurdu. Adam düz bir toprak parçasına doğru yürüyor, okyanus uzakta gürül gürül akıyordu. Mürettebat silah paraşütlerini yüklerken büyük bir yelkenlinin koltuğuna oturuyordu.

Adam kollarını iki kolunun arasından geçirdi, sağ elinin parmakları ortasında sert beyaz bir metal parçası olan bir kaseye daldı.

Ona dokunur dokunmaz sıvıya dönüştü, pilotun derisi boyunca ve Yelken'in içi boş kamışları arasından fışkırarak ona hayat verdi. Sıvı adamla bağ kurmuş gibi görünüyordu, sadece Yelken'in yapısının bir parçası değil, pilotun da bir parçası haline geldi.

Bir motor uğuldadı ve pilot havalandı, spiral çizerek yükseldi, yer alçalmaya başladı. Quil kıyı şeridinde bir göz attı, kumsalın ötesinde devasa bir kemer oluşumuna sahip büyük bir giriş ve onun güneyinde yayılan bir haliç.

Şimdi, diye düşündü Quil, Tel Ilessi.

Aniden, adamın zihninden dışarı itildi. Kendini tekrar vadide buldu, bıçağı elinde sallanıyordu. Kegari'nin gözleri açıktı, kan çanağı gibiydi.

"Rue la ba Tel Ilessi!" Adam sanki liderinin adı bile ona güç veriyormuş gibi çenesini çıkardı. "Gerekliyorsa öldür beni Martial," diye hırladı Ankanaca. "Hepimizi öldür. Ama Tel Ilessi'mize ihanet etmeyeceğiz."

Pilot ileri atıldı. R'zwana onu düzgün bir şekilde bağlamayı başaramamıştı ve Quil de kontrol edemeyecek kadar büyüüne kapılmıştı. Quil'in kemerindeki hançeri kaptı ve kendi boğazına sapladı. Quil kanamayı durdurmak için ellerini yaraya bastırdı. Ama faydasızdı. Adam ölmüştü - Tel Ilessi hakkında daha fazla şey öğrenme şansıyla birlikte.

35

Sirsha

Firsha ve diğeri, otların kendilerini gizlediği çayırlıktaki bir tepeden aşağıya, çadırlar, ateşler, çamaşır ipleri ve erzak arabalarından oluşan Kegari savaş kampına bakıyorlardı. Gök domuzları kampı Thafwan kıyısından yaklaşık yarım mil uzaklıktaki sığ bir çayır çanağına kurmuşlardı. Çanağın üstü kayalar, çalılıklar ve kayalıklarla doluydu; bu da gözcülük yapmak için bolca yer olduğu anlamına geliyordu.

Kimse daha akıllı değil.

Kampın gelişigüzel olmayan tek bölümü, kampın kuzeyinde temizlenmiş bir arazide yer alan ve yüzlerce Yelken'in tuval ve kamıştan oluşan düzgün havuzlarda yatarak binicilerini ve Sirsha'nın şüphesine göre onlara hayat veren sıvı metali beklediği hava alanıydı.

Diğer askeri kamplara benziyordu. Doğaüstü hiçbir şey yoktu.

Ama Sirşa katili, kendisini rahatsız eden mide bulantısında, havadaki belli belirsiz kötü kokuda hissetti. Katil, Tel Ilessi ile birlikte o çamurlu labirente bir yerlerde bir aile sırrı gibi gizleniyordu. Sirşa hedefini bulmak istiyorsa daha da yaklaşmak zorundaydı.

Sirşa yanına çömelmiş Quil'e baktı, solan ışık onu altın renginde silüet haline getiriyordu. Kegari'yi kampın yerini söylemesi için ikna ettiğini söylemişti. Ama Sirşa

Aksinden şüpheleniyordu. Sorgulama sırasında Quil'in yönünden gelen bir şey hissetmişti. Onu tekrar aradığında, gitmişti. Ve elementlerden yardım istediğinde, onun yerine canavarın yolunu göstermişler, görevine odaklanmışlardı.

"Tel Ilessi'yi öldürdüğün anda dışarı çık," dedi Quil'e şimdi. "Atlara binin, sizinle buluşacağız." Birkaç metre ötede birbirleriyle fısıldaşan J'yan ve R'zwana'ya baktı. "J'yan bizi yol boyunca saklayabilmeli."

"Bağlama ne kadar sürecek?"

Sirsha başını salladı. "Onu bağlamayacağım Quil. Onu öldüreceğim. Loli için."

Buna günler önce karar vermişti, yine bir gece rüyasında arkadaşını görmüştü, Thafwan ormanının süngerimsi zemininde yaralı bir hayvan gibi sürünüyordu, kendi kalbini canlandırmak için umutsuzca kalp ararken göğsünde bir boşluk vardı.

Ama Sirsha'nın bu yaratığın işini bitirmek istemesine neden olan sadece Loli'nin ölümü değildi. Navium'da, Jibaut'ta, Thafwan kırsalında gördüğü ölümlerdi. Yaratığın genç ve güçlü olanları hedef alma şekliydi. Cinayet işlemekten zevk alıyor gibiydi.

Rüzgâr Sirsha'nın saçlarını yüzüne doğru savurdu ve o da sabırsızlıkla saçlarını geriye itti. Kulübede saç tokalarını kaybetmişti ve o zamandan beri saçlarını defalarca kestirmek istemişti.

Quil, "Çevre muhafızları saçmalık," diye gözlemledi. Kamp neredeyse karanlıkta griydi, lambalar ve ateşler yavaş yavaş canlanıyordu. "Sayılamayacak kadar çok giriş var ve bunların sadece yarısı gözetleniyor."

"Düşmanımızın gevşek tahkimatından mı şikayet ediyorsunuz?"

Quil kaşlarını çattı. "Bir orduyu sağlamlaştırmanın temellerini bilmedikleri halde İmparatorluğu ele geçirebilmeleri garip."

"Bu toprakları fethetmişler." Sirşa, kırsal bölgeden geçerken gördükleri yıkık dökük Thafwan köylerini ve etrafa saçılmış cesetleri düşündü. "Sıkı bir gözetimleri yok çünkü buna ihtiyaçları olduğunu düşünmüyorlar. Ayrıca"- başıyla bulutlara doğru dönen bir Yelken'i işaret etti-"bu onların çevre gözetimi."

"Ya gerçekten tarihteki en kötü yönetilen ordular ya da bu bir tuzak," dedi Quil, o kadar sakın bir kesinlikle ki, Sirşa neredeyse arkasına bakacaktı, Kegari'nin yaklaşmasını bekliyordu.

"Bu planımızı değiştirir mi?"

"Birden fazla çıkış yoluna ihtiyacımız var."

"Kendi adınıza konuşun, prens. Ben dört tane planladım. Ve"- ona değerlendirici bir bakış attı-"Paramın yarısına bahse girerim ki sen bunun iki katını planlamışsındır. Neden bu kadar gerginsin?"

Kedi gözlerini Sirsha'ya dikmeden önce kampı tekrar inceleyen Quil'in çenesi sabitti. "Elias'a ettiğin yemini yerine getirmek için aşağıdaki canavarı öldürmen ya da yakalaman gerektiğini biliyorum," dedi. "Ama J'yan bana onu başka biri öldürürse kan yemininin bozulacağını söyledi. Bu senin alamayacağın bir ödeme."

Sirşa ona şüpheyile baktı. "Ödemeye ihtiyacım var, prens."

"Bunu tek başına yapabileceğini sanıyorsun," dedi Quil ve Sirşa yalan söylediği için ona üzgün gözlerle bakacağı için karşı çıkmaya zahmet etmedi. "Bırak R'zwana ve J'yan sana yardım etsin."

"J'yan beni içeri sokacak ve R'z-"

"Cinayetten bahsediyorum, Sirsh," dedi Quil. "Para için oraya tek başına gitme. Elias yerine getirmezse

Ödemeni yapacağım. Sana iki katını vereceğim. Üç katı. Ne kadar istersen. Sadece onunla yalnız yüzleşme."

"Bu kadar çok paraya sahip olmak güzel olmalı-"

Elini öyle bir şefkatle kızın yüzüne götürdü ki kız sustu. Gözleri acıdı çünkü ilişkiniz anlamsızsa biri size hiç de böyle bakmamalıydı ve şimdi yemin paraları yanıyordu, lanet olsun ona-

"Lütfen, Sirsha." Skies, onun adını söyleyişine bayılıyordu. "Sevdiklerinizi önemseydiğiniz kadar kendinizi de önemseyin. Bizim seni önemseydiğimiz kadar."

Arkalarında R'zwana bir at gibi kişnedi. "Oraya mı gidiyoruz?" diye sordu. "Yoksa üç saatliğine vedalaşalım mı?"

Quil ona ters ters baktı ve ayağa kalktı. Sirşa onu bir daha göremeyeceği korkusuyla elini tuttu. Eninde sonunda ayrılmak zorunda kalacaksın, diye hatırlattı kendine. O sana göre değil. Ne de sen ona. Bu düşünceyle teni buz kesti.

Pişman olacağı bir şey söylememek için kendini tuttu. "Ölme, prens." Sesi istediğinden daha sert çıkmıştı.

Bileğini dudaklarına götürüp hızlı bir öpücük kondururken gamzesi parladı ve kızın tüm sinir uçlarını yakmamasını diledi. Sonra gitmiş, otların arasında ve düşmanın ağzında kaybolmuştu.

Sirşa kız kardeşine döndü, Quil'in onun niyetini anlamış olmasına sinirlenmişti: R'z'i atlatmak ve canavarı tek başına öldürmek.

Ama şimdi, yetenekli dudakları olan geniş omuzlu Martial'lere karşı zaafı olan bir aptal olduğu için, Sirsha planını yeniden düşünmek zorunda kaldı.

"Katil nerede?" R'zwana sordu. "Söylemedin ve bilmemi istemediğinden şüphelenmeye başlıyorum."

"Sihri kaybediyorsun," dedi Sirsha, çünkü kız kardeşinin üzerinde tutacak bir şeye ihtiyacı vardı. R'z J'yan'a döndü, neredeyse ağzından köpükler saçıyordu.

"Ona hırlama," dedi Sirsha. "Bunu kendi başıma çözdüm."

"Onu dinle R'z, hayatında bir kez olsun," dedi J'yan. "O düşman değil."

"Annem bilmiyor, yoksa sen hâlâ Raan-Ruku olmazdın." Sirsha, R'z'in yüzünü kaplayan çaresizlik karşısında hissettiği suçluluk duygusunu görmezden geldi. "Şu andan itibaren işler şöyle yürüyecek. Ben sana ne yapacağını söyleyeceğim. Sen de yapacaksın. Ve bu katili öldürdükten sonra, kardeşim, beni bir daha asla avlamayacaksın. Anlaşıldı mı?"

R'zwana dişlerini gıcırdattı, bu hiç de hoş olmayan bir sestti. Ama sonra, neyse ki, başını salladı. J'yan da en az Sirsha kadar rahatlamış bir halde sessizce içini çekti.

"Takip edemediğini biliyorum," dedi Sirsha.

"Bağlayabiliyor musun?" "Soluk olan sadece iz sürme büyüsü," dedi R'zwana.

mırıldandı. "Ben hâlâ senin kadar güçlü bir bağlayıcı değilim."

"Birlikte daha güçlüsünüz," dedi J'yan. "Her zaman öyleydiniz, bu sizi ne kadar kızdırsa da." Sirsha'ya döndü. "Plan nedir?"

Kampa batıdan yaklaşmak için gece olana kadar beklediler. Henüz alarm çalmamıştı -Quil, Tel Ilessi'ye ulaşmamıştı.

Dar yolların aydınlatması zayıftı, bu da sızmayı kolaylaştırıyordu. Ama hiç de kolay değildi. Askerler devriye geziyor, yemek yiyordu,

yemek pişiriyor, eğitim yapıyor, sohbet ediyor, tartışıyorlardı. Her yerdeydiler, aralarında çok sayıda rüzgâr kullanan pilot da vardı. Sirsha onları kolayca bağlayabileceğinden şüphe duymasa da kamp o kadar kalabalıktı ki J'yan geçişlerini gizlemese onlarca kez fark edilebilirlerdi.

Onlar daha derine nüfuz ettikçe, Sirsha katili hissetti. Ama onun varlığı bastırılmıştı. Sessizdi. Sirsha önündeki toprakta bir bozulma gördü. O seni bekliyor, diye konuştu toprak. Dikkatli ol. Sirsha doğuya doğru ilerlemeye devam etti, izlerin birbirinden kopuk telleri zihninde bir sızıntı gibi kalın ve yapışkan bir şekilde birleşerek kampın uzak tarafına doğru yol alıyordu.

Arkasında, R'zwana'nın nefesi kesildi.

İleride, alçak bir tepenin gölgesinde ve bir sıra erzak arabasının ötesinde, tek başına bir branda çadır kambur duruyordu. Diğerlerinden daha büyük değildi. Yine de ayrı bir yerdeydi. Sirsha bir yığın sandığın arasına çömelmiş, izliyordu. Hiç nöbetçi yoktu. Kimse girip çıkmıyordu. Çadırın önünden geçen Kegari'ler çadıra bakmaktan bile kaçınıyor, onu görmezden geliyorlardı.

Ölüm. Acı. Doğal olmayan. Çalkalanır, yer, asla Memnun. Toprak sanki korkmuş gibi kelimeleri fısıldadı. Sirsha'nın bedeninde, toprağın burada zarar görmesi, bükülmesi karşısında bir dehşet dalgası oluştu. Her şeyin üzerinde ince bir ağ gibi duran doğal büyü, sanki kuduz bir hayvan tarafından parçalanmış gibi kırık dökük bir şekilde sarkıyordu.

R'zwana çadıra zehirli bir şeymiş gibi baktı. "Hissedebiliyorum."

"Bu bir tuzak," diye uyardı J'yan ve o bile etkilenmişti, çilleri solgun teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

"Bunu aklından çıkarma, böylece çıkış yolunu bulabiliriz."

Sirsha başını salladı. "İşaretimi bekleyin."

Kampın içinde süzülürken, botlarının altında çamur ezilirken, Elias'ın yemin sikkesine dokundu ve elementlerle

konuştu. Benimle ol. Onlar da karşılık olarak mırıldandılar.

Sadece kemiklerinin hissedebileceği bir titreme. İçgüdüleri ona çadırdan olabildiğince uzağa ve hızlı koşmasını söylemeden önce, çadırın kanatlarından içeri girdi.

İçerisi aydınlık ve neşeliydi, mekânın baskıcı havasıyla garip bir şekilde çelişiyordu. Yükseltilmiş ahşap bir karyolanın üzerinde ince bir yatak vardı. Bir köşede ince oymalı bir Thafwan sandalyesi ve masası, yerde ise soğuk toprak yerine kalın kilimler vardı. Çadırın ortasındaki mangal çıtırdıyor, içindeki kömürler mekâna ısı saçıyordu. Bir köşede bir ayna bile vardı.

Tüm konforuna rağmen çadır boştu. Yine de Sirsha yağlı ve kaygan bir şey hissedebiliyordu. Dikkatli bir şey.

Bozuk paraların tıngırtısı onu katilin varlığından haberdar etti ama Sirsha dönmedi, sadece aynaya baktı ve onun pusuda beklediğini gördü. Sirsha'nın tüyleri diken diken oldu. Yaratık yine annesinin şeklini almıştı, gururlu yüzlü, güçlü ve tam bir Raani'ydi. Her santimi Raani'ydi. Hiçbir insanın yüzüne ait olmayan o aç, fazla geniş bakış dışında.

Sirsha iğrendiğini hissetti, sanki kendi derisinden sürünerek çıkmak istiyordu. O anda canavarı öldürmek istedi. Etrafına öyle sıkı bir büyü sarmak istedi ki, Loli Temba'nın öldüğü gibi o da büyüünün içinde boğulup ölsün.

"S'rsha Inashi-fa." Katil alçak sesle eğildi. "Sana tekrar bakmayı çok istiyordum."

Annesinin sesinden tam adını duymak Sirsha'ya neredeyse neden burada olduğunu unutturacaktı.

Bağlayın onu. O bir dehşet.

Elementler onu kendine getirdi ve Sirsha tiksintisini gizleme zahmetine girmeden katille yüzleşmek için döndü. "Geleceğimi biliyordun ve bana çay yapmadın mı? Belli ki annemle hiç tanışmamışsın."

Koltuklardan birine oturdu ve diğerine işaret etti. "Bana katılır mısın?"

Canavar başını eğdi - Sirsha'nın annesinin hayatında hiç yapmadığı bir şeydi bu ve Sirsha onun bu numarayı nereden öğrendiğini merak etti. Belki de başka bir insandan.

"Bana adını söyle," dedi Sirsha. "Seni aramaktan bıktım O şeytani katil. Çok sıkıcı."

"Bana Div Ana diyebilirsiniz, Kutsal Ruhban ve Fount'un Kabı."

"Kutsal kelimesinin anlamı konusunda felsefi farklılıklarımız olduğunu görüyorum, bu yüzden sana Div diyeceğim. Ya da kızgınsam, belki de İğrenç Div. O zaman neden burada sıkışıp kaldın?" Sirsha arkasına yaslandı, yaratık hakkında bir fikir edinmeye ve onu nasıl bağlayacağını anlamaya çalışırken bile yılların getirdiği soğukkanlılıkla hareket etti. "Yani, daha kötüsü de olabilirdi. Senin yüzünden son iki aydır taşların ve dalların üzerinde uyuyorum. Ama senin gibi bir yaratığın... daha iyi bir konaklama yeri olmalı, değil mi?"

"Son iki haftadır menzilim sınırlı." Skies, ne numara ama.

Div'in sesi gerçekten de tam olarak Raani. Yavaşça, yaratığın fark edemeyeceği kadar yavaşça, Sirsha toprağı yokladı.

Toprak buruştu. Bağla, dedi. Bağla onu, çocuk, ya da kaç.

Sirsha yutkundu, boğazı aniden kurudu. "Bu senin gibi bir varlık için tatsız olmalı. Kırlarda dolaşmaya, karşınıza çıkan zavallıları öldürmeye alışkınsınız."

Sirsha konuşurken, sekiz yıldır görmezden geldiği bağlama büyüüne uzandı. Bir elemente uygulanan duygu. Bu durumda, element büyüünün kendisiydi. Onu çekti, sıkı, parlayan bir zincir haline gelene kadar bir kement gibi dışarı attı.

Div'in boynuna doladı. Sonra, bir memnuniyet dalgasıyla Sirşa çekiştirdi. Kendi büyüünün gücünü bildiği için gülümsemesine izin verdi. Sıkı ve boyun eğmezdi - Div'in kıramayacağı bir boyunduruk. Sirşa'nın J'yan ve R'zwana'ya ihtiyacı olmayacaktı.

Div şaşkınlıkla yere baktı.

"Söyle bana çocuğum. Beni zincirleyebileceğine gerçekten inandın mı?"

Garip bir ses, Sirsha'nın zihninde bir patlama, sanki çok yüksekten düşmüş gibi. Sirşa'nın gücü ondan uzaklaşmadan önce gerildi. Bir şey onu çekerek serbest bırakıyor, yutuyordu.

Sirsha kısa ve dehşet verici bir an için gücünü Div'inkiyle bağlantılı buldu. Bir boşluğa, tek duygunun açlık olduğu boş bir kavrayışa bakıyormuş gibi hissetti. Daha fazlası için kuduran bir ihtiyaç.

O alanda başka bir şey olmalıydı. Onu dengeleyecek bir şey. Ama esniyordu ve akılsızdı ve Div'in içini kemiriyordu, kötü niyetli olduğu için değil, sadece var olmanın başka bir yolunu bilmediği için.

Div gülümsedi ve kanla dolmuş bir kene gibi şişmiş görünüyordu. Sirşa'nın bakışlarıyla karşılaştı ve Jaduna kızı çadırda değil de çadırın içinde olduğunu fark etti. Ayakları yere basıyordu ama zihni ileriye, annesine benzeyen bu yaratığın bembeyaz gözlerine doğru çekiliyordu. Sirşa uçuşuma baktı, kendi içindeki bir boşluk tarafından maw'a çağrıldı, devrildi.

Ailenin seni dışladığı o gün bir parçan kırıldı, Sirsha'nın zihninde bir ses mırıldandı. İnsanlığın senden çekildi ve seni bir kabuk olarak bıraktı. Sen lekelenmişsin. Asla sevemeyeceksin. Gel çocuğum. Seni anlayacak birine gel, çünkü ben de boşum.

Ses Raani'nindi ve kulağa çok makul geliyordu, tıpkı Sirsha'yı işbirliği yapmaya, istemediği halde Kin'in Karjad'ı takip etmesine yardım etmeye ikna etmeye çalışan Ma gibi.

Ama şimdi, topuklarını kazmak yerine, Sirsha dinledi. Çünkü artık daha yaşlı ve akıllıydı. Akrabasını terk etmenin, bir anlık zayıflığı yıllarca sürecektir zorunlu yalnızlığa değişmenin yalnızlığını anlamıştı.

Sirşa öne doğru bir adım atarak Raani'ye doğru uzanırken bir el onu boynundan yakaladı ve geri çekti.

R'zwana. "Hain!" diye bağırdı. "Bize işaret verecektin. Güvenemeyeceğimizi biliyordum."

J'yan ikisini de Div'den uzaklaştırdı ve savaş büyüsüyle ona saldırdı. Div'in simülakrı çözüldü ve işkence görmüş gri gölgelerden oluşan, kaynayan, hırıltılı bir kütleye dönüştü. Kendi havasını yarattı, küçük çadırın etrafında küçük, vahşi bir kasırga gibi dönen kötü bir rüzgâr.

"Bağlayın onu!" R'zwana rüzgâra karşı çığlık attı. "Bağlayın onu!"

Sirşa bağlayıcı büyüsünü Div'in etrafına tekrar fırlattı ama Div sanki yutulmuş gibi parçalandı. "Yapamam."

J'yan Div'i yerinde tutmak için kendini zorladı ama Sirsha yaratığın gücünü hissetmişti. Div'in onunla oynadığını biliyordu.

"J'yan, dur! O çok güçlü. Sihrini kullanmanı istiyor! Ondan besleniyor!"

"Git o zaman, korkak!" R'zwana onu itti. "Kaç, her zaman yaptığın gibi!"

R'zwana kendi sınırlı bağlama yeteneğinden yararlandı ama bu yeterli değildi. Onun gücü Sirsha'nın okyanusunun yanında her zaman bir damlacık olmuştu.

Div, J'yan'a doğru yavaş adımlarla ilerledi. Sirsha onun elini tutup çekti ama ayakları sanki toprağa kök salmıştı.

"Bırak beni, J'yan!" Sirsha çığlık attı. "Kaçmamız gerek!"

"Ben onu bağlarken tut, J'yan!" R'zwana dişlerini sıktı, kendi büyüü Div'in şişen, kıvranan formunun etrafındaki yırtık pırtık bir ip gibiydi. "Yoksa hepimiz ölürüz!"

"Yapamayız, R'z!" J'yan dizlerinin üzerine çöktü, büyüü azalıyordu. "Sirsha haklı."

Ama artık hepsi yaratığın garip, titreşen yerçekimine kapılmış, geri çekilemiyorlardı.

Div'in sesi tehditkâr, dünyevi bir hırıltıya dönüştü ve yüzü olmasa da Sirsha onun gülümsediğini hissedebiliyordu. "Önce kim?"

R'zwana Sirsha'yı yakaladı ve Div'e doğru itti. "Al onu! O daha güçlü!"

Sirsha, R'zwana'nın reddetmelerine alışmıştı. Hakaretlerine. Ancak kız kardeşinin onu ruh yutan bir ruh şeytanına yem etmeye çalıştığını görmek farklı bir şiddet türüydü.

Yas tutacak zamanı yoktu. Çünkü Div, R'zwana ve Sirsha'yı görmezden gelerek J'yan'a saldırdı.

J'yan'ın nefesi Div'in aç hırıltıları tarafından yutuldu. Div üzerine eğilirken vücudu gevşedi ve yere yığıldı, atan kalbi dudaklarının altında zonkluyordu.

Sirsha çığlık atmak için ağzını açtı ama nefes bile alamadı. J'yan'ın kalbi küle dönerken, göğsünden sefil bir çığlık koptu.

R'zwana dehşet içinde bakakaldı. "Hayır, onu almalıydın," dedi. "Neden onu almadın?"

Div beslenirken, R'zwana Sirsha'ya döndü ve bakışlarındaki nefret bir ağacın kabuğunu soyabilirdi. Sirsha kız kardeşini çadırdan ölümüne terk etmeyi düşündü. Ama J'yan bunu istemezdi ve bu son şeyi onun için yapacaktı. Hayatta kalma içgüdüğü tamamen harekete geçti ve R'zwana'nın dirseğini mengeneyle kavrayıp onu çadırdan dışarı sürükledi.

"Bırak beni- Bırak-"

"Kapa çeneni!" Sirsha tısladı. "Kan kaybından ölmemize neden olacaksın!"

R'zwana sersemlemiş bir halde çadırın ötesindeki kalabalık kampa baktı. Belki de sonunda konumlarının ne kadar tehlikeli olduğunu anlayarak sustu ve Sirsha'yı takip ederek bir saman arabasının arkasına saklandı, sonra da o yaratıktan ve bitmek bilmeyen açlığından kaçmak için çaresizce onları kampa doğru götürdü. Tamamen şans eseri fark edilmekten kurtuldular.

Sirsha kampın çevresine yakın bir yerde durdu, nefesini tutmaya çalışırken ellerini kalçalarına koydu.

R'zwana sonunda konuştu. "O şey de neydi?"

"Kanamayı bilmiyorum!" Sirsha kız kardeşini itti, J'yan'ın ölümüne duyduğu öfke ve keder onu ele geçirmişti. "Sana çok güçlü olduğunu söylemiştim! Dinlemedin, seni iğrenç, domuz kafalı-"

"Söylediğim zaman bağlamış olsaydın, J'yan hala-"

Sirsha arkasını döndü ve daha cümlesini tamamlayamadan kız kardeşinin suratının ortasına bir yumruk indirdi. R'zwana sendeledi, sersemledi ve sonra yere yığıldı. Sirsha onu tekmeleme dürtüsüne direndi, bunun yerine kız kardeşini bir silah arabasının altına sürükleyip gözden uzaklaştırdı. Yakında uyanacak ve kamptan çıkmanın bir yolunu bulacaktı. Hayatta kalsa da kalmasa da-

Bu onun sorunuydu. Sirsha bir kez Div'in çadırına doğru baktı. "Özür dilerim J'yan," diye hıçkırdı. "Çok üzgünüm."

Sonra koştu.

36

Aiz

I Aiz'in en nefret ettiği sestir. Bir insan bedeninin vahşice parçalanması, ardından Div'in hırıltıları Oburca bir ziyafet.

Korku mağarasından çıkmışlardı, Div Aiz'i uyuyan bir çocuğa sarılır gibi tutuyor, sanki bir Yelken'i varmış gibi uçuyordu. Ama yukarıda branda yoktu, aşağıda koltuk yoktu, Loha da yoktu.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Aiz yüzüne çarpan rüzgârın ısırlığıyla nefesi kesilmiş, Div'in onu düşüreceğinden korkacak kadar titremişti.

"Ben Kutsal Div'in yeniden doğan ruhuyum, çocuğum. Yaşayan en büyük rüzgar perisiyim. Uçmak için bir Yelken'e ihtiyacım yok. Senin de yok."

Kabile Çölü altlarında uzanıyordu, kahverengi toprak bir hayvanın kürklü sırtı gibi parıldıyor, Jack ağaçları güneş yükseldikçe altın ve pembe renkte parlıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Aiz, "Yelkenliye ihtiyacım yok mu?"

"Benim gücüm senin emrinde." Div Ana'nın siyah saçları arkasında bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Aiz'e muhteşem bir gülümseme sundu.

Sonra onu düşürdü.

Aiz düşerken çığlık attı, rüzgâra doğru çırpındı. Ölecekti ve Ruh'un dehşet içindeki yüzü parlarken

ölmeyi hak ettiğini fark etti-

Damarlarına dolan güneş ışığı gibi içinden bir güç patlaması geçti. Nefes nefese kaldı ve düşüşünü öyle kolaylıkla durdurdu ki, düzleşmeden önce birkaç metre havaya fırladı. Div Ana, düşen bir taç yaprağının zarafetiyle yanına süzüldü.

"Bu sadece bir tat," dedi.

Sonraki hafta boyunca, Div Ana onun kırık bacağını iyileştirdi ve ona rüzgârı sadece uçmak için değil, bir silah olarak kullanmak için de nasıl kullanacağını öğretti. Birkaç gün içinde Aiz'in ilkel kontrolü daha da gelişti. Ağaçları yerle bir etti. Bir ahırın çatısını uçurdu. Bir öküzün boynunu kırdı. Her şeyi mağarada bırakmıştı; kitabını, çantasını, hatta aajını bile. Hiçbirine ihtiyacı yoktu.

Geceleri kırsalda hızla ilerliyor, gündüzleri ise sığınak buluyorlardı. Diğer gezginlerle karşılaştıkları birkaç seferde, Div Ana onları izlerken Aiz onlarla etkileşime girdi.

"Benim lanetim sadece genç ve masum olanlarla beslenmek zorunda olmam değil," diye açıkladı Div. "Ayrıca senin dışında herkes tarafından görülemiyorum."

Aiz bunu söylediğinde Div Ana'ya şüpheyle baktı. Onun beslendiğini görmüştü ve Div Ana'nın avlarının ölmeden önce bir şeyler gördüğü açıktı.

Ama Aiz bir açıklama istemedi, çünkü Div Ana'nın hangi dehşetlerden bahsedebileceğini kim bilebilirdi? Aiz'in uykusu zaten kâbuslarla doluydu. Çoğunlukla Quil'in bir kum fırtınasında sendeleyerek ilerleyişi. Ilar! diye seslendi. Ilo! Rüyasında Quil'in izini buldu ve onu mavi damarlı kanyon boyunca, garip rünleri ve oymaları geçerek Durani'nin odasına kadar takip etti.

Dur, diye bağırmaya çalıştı. Bakmayın.

Adımları hızlandı ve scim'ini çekti. Odaya girdiğinde sinirli parmaklarından düştü. Nefes nefese kaldığında

Duvarlara sıçrayan kanı dehşet içinde izledi, Aiz'in scim'i terk edilmişti, çantası iç organlarla yapış yapıştı.

Onun Ruh'u bulmasını izledi.

Ah, Idaka, diye düşündü, açlıktan ölen bir çocuğun dehşetini ya da her yetişkinin askere alındığı bir gecekondunun korkunç sessizliğini bilseydin, böyle bir fedakârlığa neden izin verdiğimi anlayabilirdin.

Ruh'un bedenini tutarken, o keder içinde kıvranırken, ona uzanmayı arzuluyordu. Ona sarılmayı. Onu kullanmıştı ama ona da değer veriyordu. Onun kederi kendi kederini alevlendirdi ve her zaman yüzü ıslak bir şekilde uyanırdı.

Rüyayı gördüğü ilk gece Div Anne'ye "Gerçek miydi?" diye sordu.

Din adamı başını salladı. "İlk Durani'nin büyüünün son kalıntıları," dedi. "Hâlâ bize musallat oluyor. İzin ver rüyalarını hafifleteyim çocuğum. Çünkü ben bir zihin büyücüsüyüm ve böyle bir görev benim için kolaydır."

Ama Aiz başını salladı. Rüya ona yaptığı fedakârlığı hatırlatmıştı. Canını yaktı. Ve bu acıyı hak etmişti.

Odadan ayrıldıktan bir hafta sonra, Aiz İmparatorluğun güney ucundaki sahilde bekledi, neyse ki Div Ana çok uzaklarda yiyecek bulmuştu.

Aiz göğsünde bir çekilme hissetti-Div'in ona olan bağı. Din adamı uzaklaştıkça bu bağ inceliyor ama asla tamamen yok olmuyordu. Aiz istediğinde, Div Ana geri dönecekti. Ama beslenmediği sürece Aiz'e hiçbir güç sunamazdı.

Onun gitmiş olması rahatlatıcıydı. Birbirlerinin düşüncelerini okuyamıyorlardı ama her biri diğerinin iradesini, duygularının tonunu biliyordu. Bu boğucuydu.

Mesela şu anda. Aiz'in içini delici bir açlık kapladı; ölüm kokan, korkarak büyüdüğü türden bir açlık. Bunu ani bir tokluk izledi, sanki muhteşem, besleyici bir yemek yemiş gibiydi. Bu his soldu

ama bu tekrar tekrar oldu. Sonunda Div doydu ve Aiz'in yanına döndü. O yaklaşırken Aiz eteğindeki kandan gözlerini kaçırdı.

"Sana bir hediye getirdim kızım."

Div'in elinde bir şey parıldadı ve onu açtığında kaz yumurtası büyüklüğünde bir Loha bloğu ortaya çıktı. Bu, Aiz'in metalin alaşım haline getirildiği Aerie demirhanelerinde bile tek seferde gördüğünden çok daha fazlaydı. Yüz yelkenliye yetecek kadardı.

"Bunu bir İmparatorluk askerinden mi aldın? Bir Maskeden mi?" "İki kişiden." Div'in yüzü gururla parlıyordu.

Aiz sabrına uzandı ve kendisine kalan azıcık şeyi buldu. Div'in bir şeyleri zorla yapmaya eğilimli olduğunu fark etmişti. Belki de bu kadar uzun süre hapsedilmiş olmanın bir ürünüydü.

"Loha'yı çalmayacağız," dedi Aiz. "Yine de Savaşçıların İmparatoriçesi ile anlaşmalıyız. Eğer tüm Maskeleri ölürse ve biz de gelip yüzlerindeki metali istersek, teklifimizi duymaya yanaşmayacaktır. Gel bakalım. Yeterince beslendiniz. Kegar'a gidiyoruz."

Div başını eğdi ve Aiz bir kızgınlık olup olmadığına baksa da hiçbir şey hissetmedi.

"Sen de yemelisin kızım," dedi rahip bir anne şefkatiyle. "Sana yemek getireyim, sonra da dinlenelim ki yolculuğumuzun bir sonraki ayağı için gücün olsun."

Güneye doğru yol aldılar, Div karnını doyurmak için çok uzaklara gitti. Aiz her ölümü hissetti. Zamanla ölümler daha da çoğaldı. Gerçi daha gerekli değildi.

Aiz, aralarındaki bağ sayesinde Div'in ihtiyacından fazlasını aldığını hemen fark etti.

İmparatorluktan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, Diyane ve Kegar arasındaki karlı sınıra ulaştılar.

mavi zirvelerine ulaştılar. şafak yaklaştı ve ilk ışık huzmeleri ufku kırmadan önce ormanlık bir açıklığa indiler. Div Ana bir yerlerden aşırdığı ekmek ve meyveleri Aiz'e getirdi, sonra da Aiz'in onu beslenmesi için serbest bırakmasını hevesle bekledi.

Div ortadan kaybolduktan sonra Aiz yemeği bir kenara bıraktı ve aralarındaki kordona odaklandı. nce acıkmasını, sonra da doymasını bekledi. nc kez gerçekleştiğinde, tüm gücüyle kordonu çekti.

Div neredeyse havada belirdi, bir toz bulutu ve am iğneleri savurarak yere akıldı. Yüzü ve elleri kanla kaplıydı ve agzly bir çılgınlık onu tüketmiş gibi görünüyordu.

"Bu kadar yeter." Aiz sesindeki titremeyi yatıştırmaya çalıştı. "Artık yeter. Senin gücünü biliyorum.  kalp bizi dağların ötesine geçirmeye yeter de artar bile."

"Senin için yeterince gly olmayacağım!" Yüzündeki kana susamışlık kaybolurken Div uyardı. Ellerini sıktı. "Ya seni havada tutamadığım için düşersen?"

Aiz din adamının endişesinde yalan olmadığını hissetti ve ses tonunu yumuşattı. "Sanırım ne kadar çok şey aldığının farkında değilsin Div Ana. İlk Durani'yi ve sana yaptıklarını suçluyorum. O gerçekten bir kin yaratığıydı, çünkü bu fedakârlıklar doğal değil ve senin ilk yaşamında olduğun kişiye ters. Bu yüzden ben varım. Ne kadarına ihtiyacın olduğuna ben karar veririm. Ben de diyorum ki Kegar'da beslenemezsin. Halkımızın annesi çocuklarına zarar veremez."

"Dşmanlarınızı nasıl yeneceğiz? Sahte Tel Ilessi'yi nasıl yeneceksin, Tiral?" Div Ana yalvardı.

"Bir yolunu bulacağız," dedi Aiz. "Daha önce halkımızı kurtarmak için bir yol bulduğunuz gibi. Ama masumların kanıyla ziyafet çekerek değil. Gençleri almanız gerekiyorsa, ölmek üzere olanları ya da a olanları alın."

Aiz kendi açlık nöbetlerini hatırlayarak ürperdi. Karnındaki kemirmeye bir son verecek olsa ölümü memnuniyetle karşılardı. Belki bazıları için Div hoş bir rahatlama olabilirdi.

Birkaç gece sonra, Kegar'ın ışıkları önlerinde parıldadı. Aiz bu manzara karşısında ağladı. Hava Spire gülleri ve ateş çamları kokuyordu. Kuzeyde derin bir kış vardı ama burada, Kegar'da yaz, dağları sadece birkaç aylığına uyanan yeşil ve pembe buz üzümü çalılılarıyla taçlandırıyor.

"Neden ağlıyorsun çocuğum?" Div Ana, şehrin kuzeyindeki bir dağ deresinin yanına indiklerinde şöyle dedi. "Evini bir daha göremeyeceğini mi düşündün? Ben sana bu kadar özenle rehberlik ederken?"

"Bizim evimiz." Aiz gözyaşlarını sildi. Manastıra gitme, Noa, Olnas ve Cero'nun hâlâ yaşayıp yaşamadığını görme arzusu onu boğuyordu.

"Arkadaşlarını özlüyorsun." Div Ana ateş yakmak için odun topladı.

Bazen aralarında böyle bir şey olurdu. Aiz'in bir şey düşünmesi yeterliydi ve Div Ana bunu fark ederdi. Aiz anneler ve kızların benzer olup olmadığını merak ediyordu. Div Ana'nın kendisinin de uzun zaman önce üç çocuğu olmuştu. Belki de onları torunları olan Triarch'ların yüzlerinde görecekti.

"Nur'a ulaşmadan önce, aaj hâlâ bendeyken Cero'ya ulaşmaya çalıştım," dedi Aiz. "Ama belki de beni unutmuştur."

"İhtiyacınız olduğunda sizi görmezden gelecek türden biri mi?" Aiz eskiden böyle düşünmezdi. Ama haftalar süren sessizlikten sonra emin değildi.

Div Ana parmaklarını şıklatarak bir ateş yakarken Aiz, "Kegar'a dönmemi istemedi," dedi. "Ama belki de Tiral'le yüzleşmeden önce onu görebilirim. Planı onunla konuşabilirim."

"Kabile Toprakları'ndan sağ kurtulan Cero değildi," diye hatırlattı Div Ana ona. "Beni serbest bırakan da Cero değildi. Ona ihtiyacın yok, Aiz. Neye ihtiyacın varsa birlikte yapacağız."

Ama Div'in çabaları onun enerjisine mal oluyordu. Ve bu derin kuyuyu doldurmanın tek bir yolu vardı.

"İnsanların arasından kurbanlar almamı istemiyorsun." Div açıklığın etrafında volta attı. "Ama onlar Kutsal Din Adamları, Anneleri, Çeşme'nin Kabı için hayatlarını feda etmekten memnuniyet duymalılar."

Aiz, "Yabancı halkların arasından almak başka bir şey Div," dedi. "Masumların yasını tutuyorum ama onlar benim halkım değil. Liderleri uzun zamandır Kegari'nin açlıktan öldüğünü biliyor ve bize yardım etmek için hiçbir şey yapmadılar. Ben halkımızı tanıyorum. Yeterince acı çektiler."

Div Ana başını salladı ama Aiz onun gözlerinde vahşi bir açlığın parıltısını yakaladı. Bir anda kayboldu ama Aiz bunu fark etti. Yaklaşan savaşın ortasında Div Ana'nın kontrolünü kaybetmesine izin veremezdi.

Aiz zihinsel yumruğunu Div Ana'nın tasmaı üzerinde sıktı. Din adamı teslim olmadan önce çok kısa bir süre direndi.

"En iyisi bu Div Ana," dedi. "Güven bana. Şimdi gel. Otur. Akıl hocalığı yapabiliyorsun, değil mi? Rüyalara girebiliyor musun? Bakalım yeteneğın nereye kadar uzanıyor."

Dört gün sonra, Aiz hazırđı.

Aydınlık, açık bir gündü. Hâlâ soğuktu, çünkü Kegar hiçbir zaman tam anlamıyla sıcak olmazdı, yazın ilk gününde bile. Ama güzeldi. Umut dolu bir gün. Bir ölüm günü.

Div Ana, Kegar'a vardıklarından beri Aiz'e pek çok bilgi getirmişti. Dafra manastırı yanarak kül olmuş, din adamları

dağılmıştı. Ama Olnas, Noa ve birçok

diğer din adamları ve yetimler Dafra gecekondu mahallesinin terk edilmiş evlerine sığınmışlardı.

Tiral'in Tel Ilessi'deki hükümdarlığı sıkıntılıydı. Bahar sonundaki akınlar kötü gitmişti. Bula köyleri Kegari'ye karşı birleşmiş, kendi tarlalarını yakmış ve gökyüzünü dumanla boğmuştu. Snipes'ların çoğu açlıktan ölüyordu ve genellikle gecekonduda yaşayan akranlarından daha iyi durumda olan Serçeler bile aç kalıyordu. Tiral, Dafra gecekondu mahallesini temizlemiş, kurallarına karşı çıktıkları için tüm sokakları dolduran insanları öldürmüştü.

"İnsanlar sahte Tel Ilessi'lerini kovmaya hazır," dedi Div Ana Yaz Ayinleri günü şafak sökerken. "Onlara daha güzel günlerin geleceğine dair verdiğim rüyalar için şimdi daha da hazırlar."

Aiz gülümsedi. Div Ana'nın Snipes'ın arasına umut saçmak için zihin-büyücülüğünü kullanması onun fikriydi. Geri Dönüş'ün ve Aiz'in onlara liderlik ettiğinin hayalleri.

Aiz, yanında Div Ana olduğu halde gökyüzüne yükseldi ve Kegari başkentini gözden geçirdi. Binlerce kişi Baş Rahip Dovan'ın Dokuz Kutsal Masal'ı okumasını dinlemek ve Div Ana'ya sıcak aylarda halkını kutsaması için yalvarmak üzere Aerie'nin havaalanında toplanırdı.

Aiz beklenti ve kararlılıkla uğulduyordu. Bugün halkı sahte Tel Ilessi'den ve Triarşi'nin yalanlarından kurtulacaktı. Bugün sadece Div Ana'nın kutsamasını almakla kalmayacaklar, Div Ana'nın gücünü Aiz'in kendisi aracılığıyla göreceklerdi.

Kıyafetini özenle seçmişti; Kabilelerin işlemeli çarşaflarını ve derilerini bir kenara bırakıp bir Çulluk'un yırtık pırtık gri elbisesini tercih etmişti. İnsanların onlardan biri olduğunu bilmelerini istiyordu. Onları unutmadığını bilmelerini istiyordu.

Aiz kalabalığı görmeden önce duydu, on binlerce sesin uğultusu yayılan alandan geliyordu.

Aerie'nin etrafındaki tarlalar. Mavi ipekle örtülü geniş ve yüksek bir kürsü, insanların bir düzine metre üzerinde yükseliyordu. Triarklar -soluk yüzlü Oona, kıvrıcık saçlı Ghaz ve pörtlek gözlü Hiwa- Baş Rahip Dovan Sekizinci Kutsal Masalı tamamlarken yüzleri ifadesiz bir şekilde tahtlarından dinliyorlardı.

Tiral tepelerindeki tahtta, sarı saçlarında parlayan güneşi izliyordu. Mavi giysili pilotları kürsünün bir yanında düzgün sıralar halinde duruyordu. Aiz aralarında Cero'yu görmeye çalıştı ama başaramadı.

Tiral, Tel Ilessi'nin tahtından kalkarak konuşmacı kürsüsüne geldi.

Aiz onu şimdi öldürebilirdi. Onu kürsüden indirebilir ve rüzgârı kullanarak beynini aşağıdaki toprağa çarptırabilirdi. Vücudu bunu yapmak için can atıyordu, o kadar ki önce onu işlediği suçlardan dolayı suçlaması gerektiğini hatırlamadan önce ellerini yarı kaldırmıştı. Onun bir şehit olmasına izin veremezdi.

"Benimle misin, Div Ana?"

Din adamı onun yanında şişmiş gibiydi. "Her zaman, Aiz."

Aiz dikkatli bir nişan aldı ve kürsüyü paramparça etti. Tiral çığlık atarak geri çekildi, sinmişti ve Aiz kürsüye indi, beraberinde şiddetli bir rüzgâr getirerek onu çaldığı tahtın üzerine çiviledi.

Kalabalığın içinde bazıları haykırdı, bazıları soluk soluğa kaldı. Gri pelerimli din adamları diz çökmüş, Div Ana'ya dua ediyordu. Aiz'in yanındaydı ve Triarch'lara açlığa varan bir ilgiyle bakıyordu.

"Çok güçlüler," diye nefes aldı Div. "Ne büyü ama! Ama zihinleri çok acımasız. İyi kurbanlar vermezler."

"Hayır," diye mırıldandı Aiz, Triarch'tan Triarch'a bakarak, buraya en son geldiği zamanı hatırlayarak. Ona nasıl sakatat muamelesi yaptıklarını hatırlıyordu.

Aiz sesini yükseltti ve rüzgârı halkına taşıması için çağırdı.

"Ben Aiz bet-Dafra, Dafra gecekondü mahallesinden," dedi. "Ben Kegâr'ın çocuğı ve akşam yıldızının kızımı. Sen, Tiral bet-Hiwa, halkına ve inancına ihanet ediyorsun."

Tiral vahşi bir köpek gibi dişlerini gösterdi ve hiç de nazik olmayan bir şekilde kısıtıldığı tahttan kalkmaya çalıştı. Ama Aiz onu tuttu, Div'in gücü ona akıyordu.

"Savaş kışkırtıcılığını ilerletmek için sayısız çocuğı, din adamını ve Snipes'ı kurban ettiniz." Aiz'in sesi sessiz kalabalığın arasında gürledi. "Masumları Tohr'da hapsettiniz ve kendi ellerinizle öldürdünüz. En kötüsü de, Kutsal Tel İlessi'nin kisvesine büründünüz. Div Ana'ya küfrettiniz ve bu nedenle sizi mürted ve günahkâr ilan ediyorum. Bunun için ölümü hak ediyorsun."

Triarklar sersemlemiş bir halde sessizliğe büründü.

Ama Tiral? Tiral güldü.

"Yeterince pislik yemedin mi, Snipe?" Şimdi kendi rüzgârını çağırdı ve Aiz'i itti, Aiz kendini tutunca sırtıttı. "Daha fazlası için aç mısın?"

Aiz Div'den daha fazla güç çekerek Tiral'e doğru itti. Ama Aiz onun gücünü unutmuştu ve Tiral onun gücünü önceden sezerek yana döndü, böylece Aiz kürsüde öne doğru sendeledi. Tiral ona arkadan vurarak dizlerinin üzerine çökertti ve boynuna sıkı bir rüzgâr ilmiğı geçirdi.

Aiz dişlerini sıktı ve alına doğru bir hava füzesi gönderdi. Tiral'in tutuşu gevşedi ve ayağı fırladı.

"Daha sıkı dövüş, Aiz!" Div'in tatlılığı sabırsızlığa o kadar çabuk dönüşmüştü ki sesi tamamen başka biri gibi çıkıyordu. "Sen ölemezsin, yoksa bu dünyaya tutunacak bir dalım kalmayacak, kayıp bir ruh olacağım."

"Daha fazla güç!" Aiz ılık attı, çünkü Tiral Aiz'in etrafındaki havayı sıcak iğneler halinde sıkıştırmıştı ve Aiz onları geri tutmak için mücadele etti. Div buna uydu ve Aiz, haftalar önce Quil'i kurtarmak için kullandığına benzer bir kalkanla saldırıyı püskürttü.

Tiral'e hava bıçaklarıyla saldırdı, onu çabucak bitirmeyi umuyordu. Tiral kendi kalkanını havaya kaldırdı ve Aiz geri çekildi, iradesi zayıflamış, rüzgâr demirciliği peltekleşmişti. Div'in gücüyle bile Aiz'e nasıl karşı koyabiliyordu?

"Sana daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu söylemiştim!" Div dedi ki, iması açıktı. Daha fazla ocuk. Kegari ocukları.

"Triarklar!" Tiral kendi tahtını ona doğru fırlatırken Aiz'in nefesi kesildi. "Al onları!"

"Onların iffetsizliği beni zayıflatacak! Bırak besleneyim ve sana öyle bir güç akıtayım ki Tiral'in kemiklerindeki deriyi parçalayabilesin."

"Kegari olmaz!" Aiz inledi. "ocuklarımız olmaz."

"Zamanımız yok, kızım! Bu zorbanın altında acı çekmelerini mi tercih edersin?"

Aiz meydan okuyan bir ılık attı ve son gücünü kullanarak Tiral'in saldırısından kaçmak için yuvarlandı, bir rüzgâr patlaması onu neredeyse kürsüden aşağı savuruyordu. Tutunmak için umutsuzca çabalarken tırnakları tahtaya sürtündü.

"Başka bir saldırıya daha dayanamazsın," dedi Div. "Eğer kazanmak istiyorsan, Aiz, sana yardım etmeme izin vermelisin!"

Ölüm birkaç santim uzaktaydı. Saniyeler. Eğer Aiz Kegari'nin çocuklarını Kutsal Div'e sunarsa, kendi halkını kurban etmiş olacaktı. Ve eğer yapmazsa, Tiral Tel Ilessi olarak kalacaktı ve Spires sadece onlara ne cehennemler yaratacağını biliyordu.

"O geliyor, Aiz," dedi Div Ana. "Karar ver!"

37

Quil

Quil, Sirsha için kara kara düşünmeyeceğine dair kendine söz verdi. O kendi başının çaresine bakabilirdi. Yıllardır bakıyordu.

Tel Ilessi'yi öldürdüğü an, dışarı çık. Quil'in endişesi adamı öldüremeyecek olmasıydı. Tel Ilessi'nin savaşta Quil'i yenmek için büyüsunü kullanacağından.

Çabuk ve acımasızca saldırmak zorundaydı. Piç kurusu büyüsunü çağırmadan önce. Ama önce Quil'in ondan bir iz bulması gerekiyordu; bir yığın muhafız, bir bayrak kümesi, bir yığın kafatası...

Savaş kampı gizli bir kıyı vadisinin tabanına yayılmıştı ve Quil kampın etrafında iki kez tur attı. Havaalanına inip kalkan daha küçük Yelkenlilerin yanı sıra çok sayıda asker ve silah taşıyabilecek kadar büyük nakliye Yelkenlilerini de not etti.

Kegari sadece havaalanlarında organize olmuş gibi görünüyordu. Quil gölgeden gölgeye süzülerek kampa girdiğinde, düşman hakkındaki kötü düşünceleri daha da azaldı. Burası, büyük bir ordunun ihtiyaçlarının aksine, sınıf ve iç bölünmeye dayalı daha küçük kamplara ayrılmış gibi görünüyordu.

Kuzey çeyreğinde su geçirmez çadırlar, temizlenmiş yollar ve iyi zırhlar giymiş askerler vardı. Yayılan güney çeyreğinde ise keçiler ve köpeklerle birlikte yıpranmış çadırlar vardı.

aralarında koşuyorlardı. Askerler, Martiallerin paçavra olarak kullanmayacağı kıyafetler giyyordu.

Bu düzensizlik Quil'in tüylerini diken diken etmişti. Ordu kamp protokolünü öğrenmek için yıllarını harcamıştı. Atların ve hayvanların nereye ağıllanacağını, tuvaletlerin nereye kazılacağını, piyadelerin süvarilere karşı nereye yerleştirileceğini. Bir noktada Quil, Elias'a gözlerini devirmişti.

Bunu halledecek generallerim yok mu?

Elias kıkırdadı ve sonra Quil ile diğer öğrencilerin iki hafta boyunca bir "test" kampı kurmalarını sağladı

-Kendi kazmak ve kullanmak zorunda oldukları tuvalet çukurlarıyla birlikte. Quil o zamanlar öğretmenine küfrediyordu, hatta Elias'ın diğer öğrencileri de Quil'e küfrediyordu.

Ama Quil şimdi Elias'ın bu dersler konusunda neden ısrar ettiğini anlıyordu. Savaş ordusu bir düzine Maske ve birkaç yüz lejyonerle bu kampın tamamını yok edebilirdi.

Quil kampın derinliklerine doğru ilerleyerek yırtık pırtık bir Kegari pelerini ve mavi kol bandı çaldı. Yakından bakınca kimseyi kandıramazdı. Ama uzaktan bakıldığında, yorgun bir askerden farksızdı.

Tel Ilessi'den bir iz bulmak için etrafını kolaçan etti ve kampın üçüncü turunu neredeyse tamamlamıştı ki, havaalanına en yakın bölgede bir renk parıltısı gördü. Dışında bir bayrak dalgalanan kare bir pavyon: dört ışınlı bir güneş ve ortasında bir kadın. İyi gizlenmiş. İyi korunmuş. Sırtını alçak bir uçuruma dayamıştı ve sanki içeri sızmaya çalışanları engellemek için iki yanında ağır vagonlar vardı.

Çadır iyi aydınlatılmıştı ve içeride tanıdık, geniş omuzlu bir gölge hareket etti. Mağrur bir ses dışarı süzüldü.

Tel Ilessi.

Quil'in vücudu beklentiyle gerildi. Nihayet. Şimdi içeri girmek için. En iyi şansı uçuruma bakan taraftı. Büyük çadırlar her zaman düz olmayan uçurumlara karşı

yüzeyler. Ay bir bulut kümesinin ardında kaybolmuştu ve çadırın ön tarafındaki meşaleler arka tarafı gölgede bırakıyordu. Zamanlamayı doğru yaparsa kimse onu göremezdi.

Quil devriyeleri izledi ve biri geçtikten hemen sonra saklandığı yerden çıkıp büyük arabanın yanından geçti.

Uçuruma ulaştığı anda, karanlıkta çadırın sadece kayaya sırtını dayamış gibi görüldüğünü fark etti. Aslında kaya bütün bir duvarı oluşturuyordu; çadır kesilmiş ve ona sabitlenmişti. Arkadan gizlice girmek imkânsızdı.

Bulutlar açılıp ay kampı aydınlattığında Quil bir dizi küfür savurdu, donakaldı; buna en iyi korunan çadırın yakınında dolaşan davetsiz misafir de dahildi.

"İh! Va tu fi arda!"

Bir an için Quil ve yirmi adım ötedeki Kegari muhafızı birbirlerine inanamayarak baktılar.

Prens daha çabuk iyileşti. İntihar görevi o zaman. Scim'ini çekti ve tuvali yırttı.

Arkasından bir uyarı çığlığı yükseldi. Çadırın içine doğru ilerlerken Quil bir eliyle scim'ini kınına soktu ve diğer eliyle yayını çekti. Göz açıp kapayınca kadar, üç ok odadaki tek kişiye doğru fırladı, o da masada oturuyordu ve yüzü ona dönüktü.

Oklar hedeflerini vurmadı.

Figürün sırtından birkaç santim ötede, havada durdular. Sonra yere düştüler ve Quil havada Jibaut'ta deneyimlediği o garip basıncı hissetti. Hareket etmeye çalıştı ama zorlukla nefes alabildiğini fark etti.

Kegari lideri ayağa kalktı. Kılıcı yoktu. Quil'in görebildiği hiçbir silahı yoktu. Onlara ihtiyacı olmadığı açıktı. Üç asker aceleyle çadıra girdiğinde Tel Ilessi elini kaldırdı.

"Ivashk."

Askerler birbirlerine bakmadan, başlarını öne eğerek geri çekildiler.

Quil onu yerinde tutan görünmez bağlara karşı savaşıırken bile Tel Ilessi ışığa doğru adım attı. Adamın soluk teni ve keskin yüz hatları Quil'e Jibaut'taki karşılaşmalarından tanıdık geliyordu. O zamanki gibi Tel Ilessi soğuk bakışlıydı ama yüzünde küçümseme yerine eğlenen bir ifade vardı.

"Kararlı olduğumu duymuştum," dedi mükemmel bir Ankaraca'yla. "Akılsız değil. Rüzgârı serbest bırakacağım. Silahınızı çekmeyeceğinize inanıyorum. Oturun. Konuşacak çok şeyimiz var."

Quil oturmadı. Oturur gibi yaptı ve sonra kolundan çıkardığı bir bıçağı doğrudan Tel Ilessi'nin omzuna fırlattı.

Bıçak derisine batarken adamın nefesi kesildi ve sendeleyerek geri çekildi.

Quil elindeki kısa hançerlerle aralarındaki mesafeyi bir anda kapattı. Tel Ilessi'nin şaşkınlığından yararlanarak bacaklarını onun altından çekti. Piç kurusu o zaman ölecekti. Boğazı kesilerek ve kanı bu lanetli çadırdaki halıları ıslatarak ölecekti.

Ama rüzgâr Quil için geldi ve bu kez onu çadırın arkasındaki sert kayaya fırlattı. Acı omurgasını yırttı, görüşü iki katına çıktı ve dizleri neredeyse çöküyordu. Dik durmaya çalışarak kendini bir masaya tutturdu.

"Yeter, Cero. Onunla oyun oynama."

Quil rüzgâr yüzünden değil ama ses yüzünden donakaldı. Başını kaldırıp çadırın önünden geçen zırhlı figüre baktı. Küçük kemikli. Kısa kahverengi saçlı. Soluk tenli ve açık renk gözlü.

"Merhaba, Idaka."

"Hayır-" Akli bunu kavrayamıyordu çünkü onu en son canlı gördüğünde, bir kum fırtınasının ortasında Elias'la konuşuyordu. Onu en son gördüğünde ise İmparatorluk'un en lanetli yerlerinden birinde, bir mağaranın içine dağılmış, parçalara ayrılmıştı. Onu ara sıra bakarken gördüğü bir kitap bulmuştu - tamamen boş. Hiç yanından ayırmadığı yüzüğü. Çantası.

Ve Ruh.

Ama şimdi önünde duran bu şeyin ne olduğunu anlamıştı. Onu ilk gördüğünde bir scim ile tehdit ettiği kız değildi, sadece onu düşünmeden duramadığını fark etti. Çöl yıldızlarının altında öptüğü kız değildi. Sevdiği ilk kız değildi, gözleri keşfetmekten zevk aldığı sırlarla doluydu. İlo değil.

"Seni canavar," diye tısladı Quil. "Sirsha nerede?"

Yaratık bir adım öne çıktı. Skies, tıpkı gerçek İlar'a benziyordu. Katil, Sirsha'ya bunu annesinin kılığına girdiğinde yapmıştı.

Gözlerinden canavar olduğunu anladım. Annemin gözlerine sahip değildi.

Quil baktı, bir kötülük parıltısı görmeyi bekliyordu. Ama sahte İlar'ın gözleri sadece yorgun, üzgün ve acı verici derecede tanıdıktı. Quil'in büyüğü harekete geçti. Beni kullan. Onun içine bak.

"Sirsha nerede?" diye tekrar sordu, gücünün çekiciliğini görmezden gelerek.

Sahte İlar gözlerini kaçırdı. "Birlikte seyahat ettiğin Jaduna mı?"

Quil kendisini tutan rüzgâra karşı zorlandı, rüzgâra karşı koyarken boynundan ve kollarından damarlar fışkırdı. "Lanet olsun, nerede o?"

"O bende değil İdaka," dedi sahte İlar. "Muhtemelen Div Ana'nın yanındadır. Div'in düşündüğü kadar akıllıysa, hayatta bile kalabilir."

"Div de kim?" "Otur,
Idaka-"

"Bana öyle demeyi kes!"

"Lütfen. Quil. Uzun zamandır seninle konuşmak istiyordum. Açıklamak için." Uzun boylu adama döndü. "O ortaya çıktığında neden beni aramadın?"

Adam-Cero omuz silkti ve sonra kanlı yarasına bir bez bastırırken yüzünü buruşturdu. "Kalbini ne tür bir adamın ele geçirdiğini görmek istedim."

Yaratık içini çekti ve "Tvho Ina!" diye seslendi.

Kapının girişinde iki muhafız belirdi, ancak Cero'nun aksine başlarını saygıyla eğdiler ve yumruklarıyla kalplerini üç kez vurdular.

"Rue la ba Tel Ilessi!"

Quil onlara baktı; bu Ilar simülakrına sanki Tel Ilessi'ymiş gibi davranıyorlardı. Onlara emir verdiğinde hemen itaat ettiler ve Cero'ya eşlik ederek uzaklaştırdılar.

Quil deneysel olarak rüzgâra karşı itti; rüzgâr onu eskisi kadar sıkı tuttu.

"Beni Ilar olarak tanıyordun," dedi yaratık. "Kendim için seçtiğim tek isim. Doğduğum isim Aiz bet-Dafra idi. Ve halkımın bana verdiği isim Tel Ilessi. Sana yalvarıyorum, eğer benim olduğum kızı sevdiysen, beni biraz olsun önemsediyse, söyleyeceklerimi dinle."

Bu yaratık her neyse, en azından kendine inanıyordu. Prens bir kez başını salladı. Quil dinliyormuş gibi yapabiliirdi.

-Ve hiç beklemediği bir anda saldırır.

"Silahlar yere lütfen."

Rüzgârı yeterince hafifletti, böylece adam pelerinini ve belindeki hançeri kınından çıkarabilirdi.

"Kolları da Idaka." Adını gerçek Ilar gibi söylüyordu, ilk a'daki hafif aksan, yarım gülümseme o kadar tanıdıktı ki Quil'in midesi bulandı.

Kollarındaki bıçakları düşürdü. Ama çizmesindekini değil. Başka bir şey söylemedi ve üç ayaklı bir sandalyeye oturarak Quil'e karşısındaki koltuğa oturmasını işaret etti.

Sonra canavar Ilar bir hikâye anlatmaya başladı, sesi Kabilelerle seyahat ettiği zamanlardaki kadar yankılıydı. Acımasız bir komutana karşı başarısız bir suikast girişiminden bahsetti. Halkının Tohr adını verdiği hapishanede tükenişini; bir kaçıışı, bir gemiyi, bir kahini. Kabile topraklarına varış. Laia'dan yardım istemek, Ankanalı olduğunu söylemek, oysa her zaman başka bir şeydi. Yalanlarla dolu bir hikâye anlatıcısı olan ve bir Kegari din adamının ruhunu hapseden İlk Durani'yi öğrenmek.

Quil ona asla inanmazdı belki de. Neden Ilar olamayacağına dair yüzlerce bahane uydururdu.

Ama sonra Ruh'u tarif etti.

"Onunla tanıştığım ilk andan itibaren özel biri olduğunu biliyordum," dedi. "Hikayeler anlatma şekli, çölün kendisinin dinlemek için nefesini tutması. Oh, Quil, onun için nasıl yas tutuyorum. Ama hayır

-Kendimi aşıyorum..."

O konuşurken gece derinleşti; yemek, ter ve hayvan kokusu kıydan esen rüzgârla dağıldı. Kamp sesleri alçak bir uğultuya dönüştü. Quil'in büyüğü tekrar ortaya çıktı.

Onu oku. O zaman gerçeği öğreneceksin. Onun zihnine gir. Eğer o insan değilse, bunu anlayacaksın.

Quil direnmeye çalıştı. Ne bulacağından korkuyordu. Yine de onun gerçekten Ilar olup olmadığını ya da canavarın özenle hazırlanmış bir illüzyon mu yarattığını anlamamanın tek yolunun bu olduğunu biliyordu. Böylece, yaratık konuşmaya devam ederken, Quil büyüğüyle konuştu.

Göster bana, dedi. Bana onun ne olduğunu göster.

Gücü parladı ve genişledi, güneşe açılan bir çiçek gibi. Sonra sahte Ilar'ın hafızasının içindeydi, sanki onun kendisiydi, büyüğü onu tamamen onun düşüncelerine

taşıırken kendi bilinci durağanlık içindeydi.

Tiral, Aiz'in istediğinden daha çabuk öldü.

Aiz Div'i beslenmesi için serbest bıraktıktan sonra -ilk güç seli vücudundan akıp geçtikten sonra- rüzgârı Tiral'in boğazına doladı ve sıkıldı. Tiral nefes nefese kalıp dizlerinin üzerine çökerken, tüm hava alanı sessizlik içinde onu izliyordu. Aralarında bir sürü Snipes vardı, açlıktan ölüyorlardı, yırtık pırtık ve kırılmışlardı. Çok uzun sürmeyecek, diye yemin etti Aiz zihninde. Ben nefes aldığım sürece olmaz.

Tiral sırttı. "Kitabı kullandın-" diye soluk soluğa kaldı. "Kullanacağını biliyordum. Bu yüzden seni avlamadım. Buna gerek yoktu."

Aiz'in rüzgâra tutunuşu gevşedi.

"Ben seçildim," dedi Aiz. Tiral ölüme bu kadar yakinken küçük görünüyordu. Aiz ondan sadece güçsüz bir çocuk olduğu için korkuyordu. Şimdi ise kudretli Tiral bet-Hiwa'nın bile yenemeyeceği bir güçtü. "Div Ana senin yerine beni seçti. Tel Ilessi'nin kisvesine sahip çıkmaya cüret ettin ve Div bunu biliyordu."

Tiral hırıltılı bir ses çıkardı, gözyaşları yüzünden süzülüyordu ve o sırtına kadar bunun bir ölüm çingırağı olduğunu düşündü. "Spires, ama sen bir aptalsın," dedi. "Keşke yaşayabilseydim, sadece seni canlı canlı yemesini izlemek için."

"Cehennemden izle, mürted." Aiz uzun zaman önce Tiral'in ateşinin dumanında boğulduğunu, yetimlerin kanadı yanarken feryat ettiğini, arkadaşlarının -ailesinin- çığlıklarını dinlediğini hatırlıyordu. Yıllarca bunu istemişti. Onun incinmesini izlemeyi. Acı çekmesini.

Ama onun canını sıktıkça, o sessizleştikçe, hiçbir tatmin hissetmedi. Sadece belli belirsiz bir boşluk hissi. Daha fazlası için bir açlık. Div'in eli sırtına yerleşti, ağır ve soğuktu. Aiz rahatladığı için şükrederek iç çekti.

Sonra rüzgârı kullanarak Tiral'in kafasını vücudundan ayırdı. Başı havaya kaldırdığında kalabalık nefes nefese kaldı, kütükten kan akıyordu.

"Ben Aiz bet-Dafra'yım," diye kükredi Tohr'da Dokuz Kutsal Masal'ı anlattığı aynı inançla. "Akşam yıldızının kızı, Tohr'un masal anlatıcısı ve Div Ana'nın seçilmiş. Ben sizin Tel Ilessi'nizim."

Bu sözleri söyledi çünkü doğru olduklarını biliyordu. Aylar önce Aerie'de düştükten sonra kendini iyileştirmemiş miydi? Quil'in odayı keşfettiğini rüyasında görmemiş miydi, onun zihninin içini görmemiş miydi? Becerileri paslanmış olabilirdi belki ama-

"Öğreneceksin," dedi Div Ana. "Sana öğreteceğim. Halkının bir lidere ihtiyacı var, Aiz. Sana ihtiyaçları var."

Kegari kükreyerek onayladı; uçuş filoları ise komutanları öldüğü için ne yapacaklarını bilemez bir halde bakakaldılar. Aiz, Quil'in onu şimdi görebilseydi ne diyeceğini merak ediyordu. Benim Ilo'm. Bu sözleri söylediğinde sanki başka bir hayattaymış gibi hissetti.

Hâlâ senin kanlar içindeki Ilo'n muyum Quil?

Bir gün İmparatorluğa bir kaçak olarak değil, Kegari'nin bir elçisi olarak gidecekti. O ve Quil, halkını kurtarmak için gereken fedakârlıklar hakkında eşitler gibi konuşabilirlerdi. Eğer birisi

neden yaptığını anlıyorum, o bir lider arkadaşıydı.

Ayak sesleri yaklaştı. Triarch'lar. Kalabalıktan bazıları "Öldürün onları!" diye kükrerken Tiral'in başını ayaklarının dibine fırlattı. Triarch'lara ölüm!"

Aiz, Tiral'in babası Triarch Hiwa'nın sadece hafifçe tedirgin görünerek başının üzerinden geçmesine şaşırmadı.

"Oğlumun desteğiyle bizi bu saçmalıktan kurtardığın için sana teşekkür ederiz" - dizlerinin üzerine çökmüş ve Aiz'e huşu içinde bakan Baş Rahip Dovan'a baktı - "bu sözde din adamlarının. Ödüllendirileceksiniz."

Div, Hiwa'nın arkasında sinsice ilerliyor, elini pis bir kokuyu savuşturmak istercesine burnuna götürüyordu.

"Seni ve din adamlarını öldürmeyi planlıyor," dedi Div. "Şimdiden diğerleriyle bir anlaşma yaptı. Bitir işini Aiz. Zehri yayılmadan önce."

Aiz'in içini serin ve tatlı bir güç dalgası doldurdu. Bunu kullanmadı. Triarklar ne kadar korkunç olsalar da Kegar'ın ve ordularının işleyişini anlıyorlardı. Quil'in öğrenmesi gereken her şeyden bahsettiğini duyduktan sonra, Aiz Triarch'ların faydalı olacağını biliyordu.

Triarch'lara "Tiral Dokuz Kutsal Masalı kendi çıkarları için manipüle etti," dedi. "Manastırı yaktı, Snipe çocuklarını öldürdü ve din adamlarımızı hapsedip işkence etti." Aiz başını eğen Baş Kâhin Dovan'a başıyla selam verdi. "Korkularından onu desteklediler. Bu onları zayıf yapmaz. Tiral'i kötü yapar."

"Evet, evet," dedi Triarch Oona. "O bir aptal ve hilekârdı, ama din adamları-"

"Senden iyisi yok!" Aiz'in öfkesi patladı. "Snipes ve Sparrows'u sanki pislikten başka bir şey değilmişiz gibi bir kenara atıyorsun."

Kalabalıktan bir anlaşma kükremesi.

"Bize liderlik etmen gerekiyordu. Bizimle ilgilenmen. Ama yapmıyorsunuz. Bizi koruyanlar din adamları. Manastırlar olmasa hiçbir şeyi olmayacak o kadar çok insan var ki."

Aiz rüzgârı Triarch'ların boyunlarına doladı.

Onlar hepsi ulaşıldı için onların ama Aiz onu geri çekti. "Artık yok." Aiz'in sesi titriyordu. "Ben Tel Ilessi'y i m ve bu yüzden hepimizin akşam yıldızının çocukları olduğumuzu ilan ediyorum. Hepimiz Div Ana'nın sevgilileriyiz. Hiçbir Kegari bir diğerinden daha fazla acı çekmeyecek.

sadece doğdukları yer yüzünden."

Triarch'ların sessizliği stratejikti. Eninde sonunda ona karşı komplo kuracaklardı. Ama o ve Div bunun üstesinden gelebilirdi. Eğer Triarch'lar diz çökerse, diğer soylular da diz çökecekti.

Rüzgârı yumruklara dönüştürdü ve Triarch'ların sırtına indirdi. Oona nefesini tutarak direndi; Hiwa'nın rengi soldu. Ama sonra Triarch Ghaz kıvrıcık başını eğerek dizlerinin üzerine çöktü. Diğerleri de onu izledi ve Aiz'in iradesini din adamlarına, pilotlara, havaalanındaki insanlara ya da önemli bir şeyin gerçekleştiğini duyup şehrin sokaklarından akın akın izlemeye gelenlere uygulamasına gerek kalmadı.

Onlarca, yüzlerce ve binlerce insanı diz çöktü.

Pilotların arasından tanıdık ve sevilen bir ses yükseldi. Cero ayağa kalktı, eli kalbinin üzerindeydi.

Göğsünü üç kez yumrukladı. "Tel Ilessi!" diye bağırdı. "Tel Ilessi!"

Kalabalıktan ikinci bir ses yükseldi, gücü onu taşıyan zayıf bedeni yalanlıyordu. Rahibe Noa. "Tel Ilessi! Tel Ilessi!"

Başka bir ses ilahiyi devraldı ve kürsüyü titreten bir kükreme olana kadar bir başkası.

"Tel Ilessi! Tel Ilessi! Tel Ilessi!"

Onların yüzlerine bakarken Aiz'in yanaklarından yaşlar süzüldü. Bu hain, cansız toprak parçasında kalmalarına izin vermeyecekti. Burada açlıktan ölmelerine izin vermeyecekti. Gerçek evlerine giden bir yol bulacaklardı. Aiz onlara bunu yapmaları için Loha'yı getirecekti.

Daha büyük yelkenlere ihtiyaçları var. Daha iyilerine. Cero bunları tasarlayacak kadar zekiydi. Aiz yardım için İmparatorluğa elini uzatacak ve eğer onlar elini uzatmazsa, yeni bulduğu güçle onları Loha'yı kendisine vermeye zorlayacaktı.

Div bin yıl önce halkını buraya getirmişti. Şimdi Tel Ilessi onları evlerine götürecekti.

"Din adamlarını topla," dedi Aiz Dovan'a. "Onlarla konuşacağım. Ve sen-" Triarch'lara döndü. "Şahin klanlarının liderlerini çağırın. Gördüğüm geleceği bilmelerini istiyorum. Şehirde hiç Ankanalı var mı? Kâhin var mı?"

Triarch Ghaz en hızlı başını sallayan oldu. "Büyükelçi Danil ve maiyeti."

"Büyükelçiye gerçek Tel Ilessi'nin Dolbra ile konuşmak istediğini söyle." Aiz kadının ona anlattığı her şeyi, konuşurken yüzündeki ciddiyeti düşündü. "Biz

Bu çabada dışarıdan müttefiklere ihtiyacımız olacak ve o bana daha önce bir kez yardım etti. Yine yardım edeceğine inanıyorum."

"Tel Ilessi?"

Noa'nın sesi o kadar ürkekti ki Aiz neredeyse tanıyamayacaktı. Ama arkasını döndüğünde, sevgili arkadaşı kürsünün merdivenlerinden yavaşça çıkıyordu, Olnas da onun yanındaydı.

Aiz ikisini de kucakladı ve tanıdık ıslak yün kokusunu içine çekti.

"Seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum," diye fısıldadı. "Korktum-"

"Bizim küçük Aiz'imiz, Tel Ilessi!" Olnas bir mucizeye tanıklık ediyormuş gibi özgürce ağladı. "Nasıl, çocuğum? Bu nasıl oldu-"

"Onu sorularla rahatsız etme, aşkım!" Noa Olnas'ı uzaklaştırdı. "Sana bakmama izin ver, kızım-"

Aiz'in yanaklarını ellerinin arasına aldığı anda kırışmış yaşlı yüzü şefkat doluydu. Ama baktıkça gülümsemesi soldu ve bir an sonra kollarını indirdi.

Ve bir adım geri çekildi.

"Aiz," dedi sessizce. "Bu sana neye mal oldu?" O anda Aiz bir düzine şey söyleyebilirdi. O olabilir var Yalan söyledi. O olabilir Noa'nın sorusunu tamamen görmezden gelebilirdi. Ama aylarca yalan söylemişti. Şimdi, bir kadınla karşı karşıyaydı. Annesi için gerçek, sahip olduğu tek şeydi.

"Çok fazla, Rahibe," dedi. "Ama artık geri almak için çok geç."

O sırada Cero ortaya çıktı, açıkça ihtiyatlıydı. Soruları olacağını biliyordu Aiz. Herkesten çok Div Ana'nın gücünün kaynağı hakkında onu sıkıştıracaktı. Ama Aiz bununla başa çıkacaktı.

daha sonra. Şimdi sadece halkı için sırada ne olduğunu düşünmeliydi. Cero'nun soracağı soruları değil. Div Ana'yı keşfetmesine yardım eden küçük çocuğun gölgesini değil. Div Ana'nın ihtiyacını karşılamak için dakikalar önce ölen Kegari çocuklarını değil. Noa kimsenin görmediği bir şeyi, Aiz'in özündeki çürümeyi görmedi.

Ancak Aiz huzursuzluğunu bastırmaya çalışsa da Div Ana'nın söylediği bir söz içini kemirdi.

Çalışanlarınızın bir lidere ihtiyacı var.

Bizim

değil.

Sizin.

Görüntüler kayboldu ve Quil savaş kampına, önünde volta atan Tel Ilessi'ye döndü, hala kendisi için uydurduğu önemsiz bahanelere dalmıştı.

İnandığı her şey paramparça olmuşken, tüm dünyanın hâlâ bu çadırın dışında var olması garipti. Quil sanki yukarıdan izliyormuş gibi kendini ayrı hissediyordu, çünkü bedeninde olmanın ve bu ihaneti yaşamanın dehşeti çok sarsıcıydı.

Bu anı Quil'e bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Ilar-or Aiz -Doğruyu söylüyordu. Kendi hırsından başka bir şeytan tarafından ele geçirilmemişti. Kendini bağladığı yaratığın - Div Ana'nın- Ruh'u ve sayısız kişiyi katletmesine seyirci kalmıştı. İnsanlığını güç için takas etmişti.

Ruh! Aiz'e yardım etmeye çalışan tatlı, güvenilir Ruh. Quil oğlunun öldüğünü söylediğinde Elias'ın kırık dökük hıçkırıklarını hatırlayınca Quil'in gözleri doldu. Laia'nın ağlayışını.

Sufiyan'ın sessizliği. Hepsi bu... önünde duran ve kendine acıyan şey yüzünden.

İlar'ın derisini giyiyor olabilirdi ama artık İlar değildi. Hiçbir zaman İlar olmamıştı. Quil'i hiç sevmemişti, gerçekten sevmemişti. Ve Quil sadece onun ihanetinden dolayı sarsılmamıştı. Ankanlılar bunca zamandır Kegar'la müttefikti. Quil, Aiz'in hafızasındaki kahini, kadının yüzünü düşündüğü anda tanıdı. Büyükelçi Ifalu -Savaşçıların sözde dostu. Ne kadar zarara yol açtığını sadece Skies biliyordu.

Quil'i sürünen, tüm vücudunu kaplayan bir tiksinti sardı. Tam bir aptaldı. Gökyüzü, Navium, Antium ve Serra hakkında ona anlattığı her şey. Teyzesi hakkında. Davullar ve Maskeler hakkında. Hel Teyze aralarında bir casus olduğunu düşünmüştü. Ama o casus oydu. O bunu bilmiyordu bile.

Sadece o korkunç odada ölen kız için değil, onun iddia ettiği kişi olduğuna inanacak kadar saf ve parlak gözlü bir çocuk olduğu için de tekrar yas tutarken göğsü burkuldu. Aralarına girmesine izin verdikleri şeytanı bilmeden hepsine güvenmiş olan Ruh için.

Ama artık Quil biliyordu. Sorulara, şaşkınlığa ve hatta dehşete ayıracak zamanı yoktu. Doğuştan getirdiği içgüdü ona onu öldürmek için tek bir şansı olduğunu söylüyordu. Ve bu da ancak gardını düşürürse işe yarayacaktı.

Bu yüzden Quil kendini Tel İlessi'ye bakmaya, dinlemeye ve beklemeye zorladı.

38

Aiz

Sordusuyla çevrili savaş kampında dururken, Tiral'in ölümünün anısı çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Şimdi Aiz

silahsız ve güçsüz Quil'i gözlemledi ve kalbi sızladı. Ona karşı nazikti. Onu sevmiştir. Eğer o olmasaydı, Loha ya da İmparatorluk hakkında hiçbir şey bilmeyecekti.

Aiz kayıtsız değildi. Şu anda bile ona dokunmak istiyordu. Onun kollarında rahatlamak istiyordu.

İhtiyacın olanı al, Tel Ilessi, dedi kendi kendine. Gerisini unut.

"Halkımı kurtarmak gibi kutsal bir görevim var Quil." Aiz eline kazınmış D harfinin izini sürdü. "Yüz binlerce Kegari var ama eskiden milyonlarcası vardı. Uzun zaman önce her yere elçiler gönderdik. Yelkenlerimizi takas için sunduğumuzda, bize değersiz oldukları söylendi, çünkü rüzgârı sadece biz çağırabilirdik. Motorlarımızı teklif ettiğimizde, Mehbahnese sırlarımızı aldı ve karşılığında bize çok az şey verdi. Bize yardım eden tek ülke Ankana'ydı ama onların iyiliğine sonsuza kadar güvenemeyiz.

"Ben aptal değilim. Komşularımızı yağmalamanın bizi ayakta tutmayacağını biliyorum. Ama denizin ötesindeki anavatanımıza gidersek kendimizi geçindirebiliriz. Kutsal görevimin özü budur - biz buna Dönüş diyoruz."

"Başka bir toprağın yok edilmesini gerektiriyorsa göreviniz ne kadar kutsal olabilir?"

"Halkının açlıktan öldüğünü görmedin." Aiz, Div'in kalpleri arzuladığı gibi anlamayı arzuluyordu. "Ebeveynleri askere alınırken çığlık atan ve sonra soğuktan ve açlıktan ölen çocukları izlemediniz."

"Hayır." Quil onun bakışlarını sakince karşıladı. Fazla sakince. "Ama ordunuz üzerlerine bombalar yağdırıp onları katlederken merhamet için yalvardıklarını gördüm."

"İyi bir sebeple! Halkımın eve dönebilmesi için yelkenlerimize güç verecek Loha'ya ihtiyacımız var. Herkesi taşımaya yetecek kadar. İmparatorlukta var, maskelerinizin yüzlerine taktığı canlı metal. Onun için ticaret yapmaya çalıştım. Ankana aracılığıyla İmparatoriçe'ye mesajlar gönderdim ama o bizimle pazarlık yapmayı reddetti."

"Bir hayat kurmanın başka yolları da var," dedi Quil. "Gidebileceğiniz başka yerler."

Aiz, mantığın galip gelebilmesi için öfkesiyle nasıl mücadele ettiğine hayran kalmıştı. Bu konuda onu üzen ve hayal kırıklığına uğratan bir şey vardı. Şimdi bile sakinleşmeye çalışıyordu. Kontrol.

"Benimle anlaşmaya mı çalışıyorsunuz? Nüfusunuzu dağıttık. Şehirlerinizi yok ettik. Kızgın değil misiniz?"

"Halkım ölüyor. Tabii ki kızgınım. Ama öfke bir anlaşmaya varmamıza yardımcı olmaz."

"Teyzen bizimle ticaret yapsaydı, her şey farklı olurdu. Halkınıza Loha'yı nasıl kullandığınızı göstermeyi teklif ettim, siz onu nasıl kullanacağınızı bile bilmiyorsunuz!" İmparatoriçe'nin mektuplarındaki tepeden bakan tonu düşününce Aiz'in kanı kaynadı. "Bir evlilik ittifakı istediğini iddia etti.

-Seni kesilecek bir kuzu gibi sunuyordu. Tüm bu süre boyunca, bizi gözetliyordu ve muhtemelen Loha depolarınızı saklıyordu.

."

"Hiç Loha deposu yok," dedi Quil. "Elimizde sadece askerlerimizin taktığı maskeler var. Biri öldüğünde maske serbest kalır ve bir sonrakine verilir. Kendi askerlerimizi öldürmeden bunu size vermenin bir yolu yok."

Aiz, Quil'den nefret ettiğini hissedebiliyordu. Anlasın diye ona Div Ana'dan bahsetmişti. Ama bu sadece ondan daha fazla nefret etmesine neden olmuştu.

"Bahsettiğiniz bu Dönüş, Kegar'ın çocuklarının hayatına değer mi?" Quil sordu. "Onların kalplerine değer mi?"

Aiz sustu. Div'in fiyatını Quil'e söylememişti. "Nasıl oldu da -"

"Soruya cevap ver, Tel Ilessi. Çocuklarının kalbi o canavarın seni beslediği güce değer mi?"

"Ben onların-" demek istemedim.

"Davanız uğruna ölmek için mi?" Onun dehşeti karşısında Quil tiksintiyle başını salladı. "Hırsların uğruna başkalarının çocuklarını feda edersen, kendi çocuklarını da feda etmen an meselesi olur. Kötülük böyle işler, Aiz."

"Triarch'ları ve Şahinleri isteğime boyun eğdirmek zorundaydım!" Aiz patladı. "Bula ve Armaana ile yaptığımız ilk savaşlarda zafer kazanmam gerekiyordu. Yiyeceğe ihtiyacımız vardı Quil. Birçoğunu kurtarmak için birkaç kişinin ölmesi hiç kimsenin yapması gereken bir takas değildir. Ama ben yaptım ve halkımın bir gelecek şansı olacaksa bu yükü taşıyacağım. Ruh'un fedakarlığını hafife aldığımı düşünme-"

Quil'in gözleri donuklaştı ve Aiz kendine rağmen bir adım geri çekildi. "Onun adını ağzından uzak tut," diye hırladı. "Ruh hiçbir zaman kurban edilecek kişi olmadı."

Aiz'in yüzü ani bir utançla yandı. Quil'e söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Yalnızlığını. İçindeki açlığı, boşluğu. Tiral'i öldürdüğünden beri, bu açlık onu açlıktan ölmek üzere olan bir sıçan gibi kemiriyordu.

bağırsaklarında gevşemişti. Bazen, Anne Div beslenmeden önce, Aiz açlıktan o kadar tükeniyordu ki, bu hissi durdurmak için ona en yakın olan kişiyi parçalamak istiyordu.

Ama şimdi Quil'e baktığında, Aiz empati bulamayacağını biliyordu. En başta bunu aramakla aptallık etmişti. Dik duruyordu; Martiallerin saygı duyduğu tek şey gücü.

"Teyzene ikimizin de halkını kurtarmak için bir şans sundum. Sana da aynısını teklif ediyorum. Bize Loha'yı ver, biz de İmparatorluk'tan ayrılalım."

"Madencilik yapmıyoruz," dedi Quil, çenesi kaskatı kesilmiş bir halde. "Nereden geldiğini bilmiyoruz. Bunu size çölde de söyledim ve sizin aksinize, kurduğum her cümlede yalan söylemiyordum."

Aiz onun güçlü ve kaslarla dolu kollarına baktı. Bir zamanlar onun karaçam yaprağı gözlerinde dertlerini nasıl unuttuğunu düşündü. Sıcak günleri, serin geceleri ve onun dudaklarını hatırladı. Bu kadının, Sirsha'nın, şimdi onun sevgilisi olup olmadığını merak etti. Onun tüm vücuduyla nasıl sevdiğini bilip bilmediğini.

Aiz başka koşullar altında tanışmış olmayı diledi. O, güçlü bir halk için ittifak arayan bir din adamı. O, bilge prens, bilgiyi almaya ve sunmaya açık.

Dileğini elinin tersiyle itti. Bunlar eskiden olduğu kızın düşünceleriydi. Olduğu Tel Ilessi'nin değil.

"O metal bir yerden geldi," dedi Aiz. "Bana anlatacaksın. Ya da sırlarını sorgucularıma söyleyecek ve bunu yapacak dil için minnettar olacaksın."

Quil sanki onu görmekten iğreniyormuş gibi gözlerini ondan kaçırdı. "Öldüğünü sandığım zamanlar daha iyiydi."

Aiz iç çekti. O iyi bir adamdı. Nazik ve verici. Sevilmeye değerdi. Ama saf, umutlu ve bu yüzden zayıftı.

O anda ona saldırdı.

Rüzgârdan kaçmaya çalışıyordu ve bıçağı - bıçağı nereden bulmuştu? - onu sandalyeye öyle sert bir şekilde çarpmayı başardığında boğazından bir nefes uzaktaydı.

Zihni seğirdi ve onu soluk soluğa bırakmakta asla başarısız olmayan bir anilikle, açlık devraldı, öncekinden daha kötü, şiddetli ve ezici. Buna dayanamazdı - bu yüzden ölecekti -

Sonra dolgunluk, zengin ve tatmin edici, o kadar zevkliydi ki ses çıkarmamak için dudağını ısırdı.

Div beslenmişti. Ve Quil, Aiz'in gücü karşısında hiçbir şeydi. Onu bir çocuğun karıncayı ezmesi kadar kolay hareketsiz bıraktı, sonra da kılıcını bir rüzgâr ipiyle savurdu. "Bir anlamaya varamadığımız için üzgünüm," dedi. Cero."

Bir anda arkadaşı çadıra girdi. Yarası sarılmıştı ve yüzündeki rengi geri görmek onu rahatlatmıştı.

"Onu hapishaneye götürün. Sorgucuları onun üzerinde çalıştırın. O Loha'yı istiyorum."

Cero ona fısıldamak için eğilmeden önce başını eğdi. Quil'e döndü.

"Sizi ilgilendiren bir haber," dedi. "Serra şehri düştü. Yelken karşıtı silahları yok edildi."

Teyzesi, Aiz eklemeyi, konumunu ele vermişti. Kegari birlikleri saldırmak için sadece Aiz'in sözünü bekledi.

Quil'in vücudu kaskatı kesildi, korkuya en yakın halini gösterdi.

"Seni bir daha görmeyeceğim Quil." Hayal kırıklığı yüz hatlarını çarpıtırken ona doğru ilerledi. Ama hayır, sadece hayal kırıklığı değil. Üzüntü de vardı. Halkına yapılan saldırıyı yönetenin Aiz olduğunu bilse bile, onun için yas tutuyordu.

Buna karşılık, bir zamanlar değer verdiği birinin bu kadar zavallı olabilmesinden sadece hafif bir pişmanlık duydu.

Div Ana kamptan dışarı sızarken Aiz çadırdan dışarı fırladı, en son yediği yemekten tıka basa doymuştu.

Div Ana konuşmadı. Artık Aiz'in zihnini biliyordu ve onu kalın bir güç ipiyle besledi. Saniyeler içinde, Aiz'in derisi rüzgârın kırbacından yanmaya başladı ve Thafwan sahili çok gerisinde kalmıştı. Serra düşmüştü. İmparatoriçe yakında dilediği gibi sorgulayabileceği ya da sorguya çekebileceği biri olacaktı. Quil onun hikâyesini biliyordu, eski benliğinin son parçasını bağlıyordu. Kendini güvende hissetmeliydi. Topraklanmış.

Ama bu yeterli değildi. Aiz hala kendini kötü hissediyordu. Aç hissediyordu.

39

Sirsha

ASirsha'nın bencil yanı Kegari kampından defolup gitmekten başka bir şey istemiyordu. Sirsha'nın Akrabası tarafından kovulmaktan ve ardından gelen zorlu yıllardan sağ çıkabilen tek kişiydi. Sirsha, J'yan'ın tüten kalbini ve R'zwana'nın ihanetini unutacaktı. Zihnine baktığı yarattığı unutacaktı; onun enginliğini, dehşetini.

Ama kaçamadı, çünkü kalbinde hayatta kalmanın ötesinde başka bir şey alevlenmişti. Adah parası yanıyordu; kanı Quil'i çağırıyordu. O buradaydı, bu kampta bir yerdeydi. Umarım Tel Ilessi'nin ölü leşine başkanlık ediyordur. Sirsha onu bulmak zorundaydı.

Kendini kasıtlı olarak hareket etmeye zorladı. Neyse ki gökyüzü karanlıktı ve Kegari hem devriyeler hem de yangınlar konusunda gevşek davranıyordu. Yanlış bir adım atarsa bu gece burada iki Jaduna cesedi olacaktı.

Sirşa ürperdi, J'yan'ın boş yüzünü ve parçalanmış göğsünü zihninden uzaklaştırdı. Quil. Quil'i bul.

Büyüsüyle uzandı ama toprak ona sadece Div'e giden bir yol gösterdi. İz sür, avla, bağla! Rüzgâr onu itti, geldiği yoldan geri itmeye çalıştı.

"Ölmemi mi istiyorsun?" diye hırladı elementlere. "Onu bağlayamam! Denediğimizi gördün, bunu yapmak zorundayım."

ama Şu anda Quil'i bulmalıyım. Bana yardım edin, lütfen!"

Toprak ve rüzgâr onu daha da çılgınca Div Ana'nın çadırına doğru itti.

Büyüsünü kullanmayı bıraktı ve Tel Ilessi'den herhangi bir iz aramak için koşmaya başladı. Bir bayrak, bir yelken, bir grup havasız muhafız. Kibirli liderler herkesin rütbelerini bilmesini severdi, bu onların egolarını beslerdi. O piçin nerede olduğunu gösteren bir Şey olmalıydı.

Quil, diye düşündü. Quil nerede? Bir ilahi. Çok daha korkunç başka bir soruyu uzak tutmak için bir can simidi:

Çadırdaki o Şey de neyin nesiydi?

Eğer bu ele geçirilmiş bir ruhsa, Sirsha'nın Şimdiye kadar karşılaştığı en güçlü ruhtu. Ama daha önce de hayalet avlamıŐtı ve büyüü Div'de olduğu gibi bozulmamıştı. Yine de J'yan'ın gözleri ölmeden önce beyaza dönmüştü, bu da ruhlar dünyasıyla temasa geçtiğinin kesin bir işaretiydi. Sirsha'nınki de öyle olmuştu, yaratığa iki kez yaklaşmıştı. Çürümüş toprak koktuğundan bahsetmiyorum bile.

Ne olduğunun bir önemi var mıydı? Onu öldüremezdi. O lanet Şeyi bağlayamazdı bile. Bu görevi yerine getiremezdi. Panik onu kasıp kavurdu.

Avla onu, diye fısıldadı elementler, ısrarla. Acımasızca. Onu avlamalısın.

Elias onu yemininden kurtarmadığı sürece, yemin yavaş yavaş onu kontrol altına alacak, ta ki tek düşünebildiği Şey yemin olana dek. Ta ki yemininin yerine getirilmediğini görmektense kendini canavarın üzerine atıp ölene kadar.

Elias'a da Div'e de lanet olsun. Sirsha o yemini ettiğİ güne lanet etti. Elias'ın kolay bir işi olan başka bir müşteri olduğunu düşündüğü için kendine lanet etti.

"Yeter," diye mırıldandı. Yemin Elias bozana kadar bağlayıcıydı. Ankana'ya vardığında ilk gemiye binecekti.

İmparatorluğa gidip onu bulacaktı. Yeminini bozmasını sağlayacaktı. Bu düşünce karşısında rüzgâr, toprak ve hatta su tıslayarak onu Div'e doğru geri itti.

Skies, sanki üç tane otoriter ablası varmış gibiydi. R'z'in aksine, elementler onu öldürmeye çalışmıyordu -henüz- bu yüzden onları görmezden geldi ve bir grup insan geçerken büyük bir dağınıklık çadırının arkasına adım attı.

Çoğu yıpranmış giysiler içindeki askerlerdi ama biri farklıydı. Küçük ve zayıftı, kısa kahverengi saçları güzel bir yüzü çerçevesliyordu. Sirşa gölgelerin arasından ona baktı, sanki onu tanıması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Toprak kızdan ürktü ve rüzgâr ona yol verdi, derin bir isteksizlikle onun iradesine boyun eğdi. Div Ana çadırından bir miasma gibi yükseldi ve kızı belli bir mesafeden takip etti. Sirşa kızın kokusunu hemen tanıdı.

Burası Tel Ilessi'ydi.

Yaşıyor. Ve Quil'den hiç iz yoktu. Kanayan, yanan gökyüzü. Eğer Quil kendini öldürtmüş olsaydı, cesedini Bulut Ormanı'na sürükler ve bir Songma'dan, bir ruh Jaduna'dan, ona bağırabilmek için hayaletini hışırdatmasını isterdi.

Tel Ilessi yaklaştı. Sirsha, J'yan gibi Deshma değildi. Sağlam bıçak becerileri ve hayatta kalma tutkusu olan bir iz sürücüydü. Bu içgüdü şimdi devreye girdi ve çadırın gölgelerine doğru ilerledi.

Kadından kötücül bir güç fışkırıyordu - Sirsha'nın hiç hissetmediği kadar büyük bir güç. Bir insanın sahip olması gerekenden daha fazla.

Tel Ilessi hava alanına doğru gözden kayboldu, Div sızarak şekilsiz karanlığını da beraberinde götürdü.

Avlanın! Elementler çığlık attı.

Defol git, diye tısladı. O şeyi henüz bağlayamazdı. Ve şimdilik, yemin parası onu kontrol etmiyordu. Bunun için kendini öldürmeyecekti.

Sirsha kadının ve korkunç yaratığının gittiğinden emin olunca çadırdan uzaklaştı ve doğruca bir insan kılıcının içine girdi.

"Ah. Prensın küçük arkadaşı," dedi adam. Kadın adamın sesini ve etrafında çatırdayan güç halesini tanıdı. Bu, Tel Ilessi olduğunu düşündüğü adamdı. Adam onu görünce memnuniyetle başını salladı. "Tam da aradığım kişi."

Adam -birisi ona Cero diyordu- onu kampın doğu tarafına çekti. Biri sakallı, diğeri sakalsız olan muhafızları onu kelepçeledi. Domuzlar gibi vücudunu avuçlayarak ona baktılar. Sirşa onlardan kurtulmaya çalıştı ama onlar sadece güldüler ve Cero onlara bir emir verene kadar durmadılar.

Nefretinin bakışlarında kabarmasına izin verdi. Quil'le birlikte kaçtıklarında onları bağırsaklarından bıçaklamaktan zevk alacaktı.

Bayraklarla süslü büyük bir çadıra yaklaştıklarında Cero muhafızları uzaklaştırdı. İçeri girdiklerinde Sirsha'nın dizlerinin bağı çözüldü. Quil içerideydi; zincirlenmiş, ağzı kapatılmış ve muhafızlar tarafından kuşatılmıştı ama yaşıyordu. Adah paraları sayesinde Sirşa onu görünce sevinçten havalara uçtuğunu hissetti.

"Ivashk," dedi Cero askerlere, onlar da hemen çadırdan çıkarak kendisini Quil ve Sirsha ile baş başa bıraktılar.

Görünüşe göre bu Kegari güzel olduğu kadar zeki değilmiş.

Neredeyse bunu düşündüğü anda, etrafındaki hava sıkılaştı, onu yerinde tuttu, böylece serçe parmağını bile kıpırdatamadı.

Cero, Quil'in bağını çözdü. "Kaçmaya çalışmana izin veremem. En azından sorularıma cevap vermeden olmaz."

"Bunun için sorgucularınız olduğunu sanıyordum." Quil omuzlarını yuvarladı, sesi tehlikeli bir şekilde düzdü. "Onların etrafında halka oluşturmayı dört gözle bekliyordum."

Sirşa'yı şaşırtan bir şekilde Cero, Quil'e alaycı bir gülümseme sundu. "Ne kadar başarısız olduklarını duymayı dört gözle bekliyordum," dedi. "Ne yazık ki sana sorgucu yok. Sadece ben ve rüzgâr varız."

Etraflarındaki hava daha sıcaktı -neredeyse acı verici ama tam değil. Bir uyarı.

Yine de Sirsha'nın dikkate almayı planladığı bir şey değildi. Cero güçlüydü. Ama onu bağlayabilirdi. Gücünü toplamaya başladı.

"Eğer bu Loha ile ilgiliyse..." Quil öyle dedi ama Cero başını salladı.

"Loha'yı istiyorsak İmparatorluğunuzu yok etmemiz ve Maskeleri teker teker öldürmemiz gerektiğini biliyorum," dedi Cero. "Bu bile yeterli olmayacak, çünkü Tel Ilessi denizin ötesindeki anavatanımıza dönmemizi istiyor." Bu durumdan pek de memnun görünmüyordu. "Savaşta nefret ediyorum. İnsanları ortaya çıkaran şeylerden nefret ediyorum. Ama daha çok nefret ettiğim başka bir şey var. En eski dostumun manipüle edilmesine tanık olmak."

Neredeyse tamamen bağlama işine odaklanmış olan Sirşa, Cero'nun ona dönmesiyle çabalarına ara verdi.

"Kendine Div Ana diyen bu yaratık," dedi. "Onunla uğraşmışsın. Kutsal Ruhban'ın ruhu mu yoksa başka bir şeytanlık mı?"

Eğer kışından bir ud çıkarıp sorgulamasına şiirle başlasaydı Sirşa daha fazla şaşıramazdı.

"Sana anlatacağım, tatlı çocuk." Sirşa büyüsünü serbest bıraktı. Belki Div hakkında faydalı bir şeyler paylaşabilirdi. "Ama bundan biraz daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Cero, "Aiz, bizim Tel Ilessi-buradaki prensiniz onu Ilar olarak tanıyordu- bir yıldan daha uzun bir süre önce bir kitap çaldı," dedi.

Bu açıklama karşısında Sirşa'nın çenesi düştü. "Bekle - Tel Ilessi- ve Ilar- ve Aiz-"

"Aynı kişisiniz, evet," dedi Cero. "Devam et. Aiz bir noktada kitabı yok etmem için bana verdi ama lanet şey yanmadı. Sanırım bu onun zihnini değiştirdi. Yaptığı şeyler-"

"Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin verdin," diye homurdandı Quil. "Bunu mu demek istedin?"

Cero'nun çenesi sertleşti. "Aiz kitabın onu Kegar'ın en kutsal din adamı olan Div Ana'yı özgürlüğüne kavuşturduğunu söyledi," diye hızla devam etti. "Div'in ruhunun ona güç verdiğini söylüyor. Ama bu güç için çocuklarla besleniyor. O da bu şeyle birleşti. O şey her neyse. Sen bir Jaduna'sın. Aiz'i aralarındaki bağdan kurtarabilir misin?"

"Evet." Sirsha bunu tam olarak bir yalan olarak görmüyordu. Daha çok henüz gerçeğe dönüştürmediği bir arzu gibi. "Buradan çıkmam gerekiyor. Jibaut'taki bağlantılarımdan biriyle konuşun."

Cero hayal kırıklığı içinde ofladı.

"Kitapçıyı mı kastediyorsun? Kitabı Aiz'den çok önce okumuş ve tıpkı Aiz gibi Div Ana kılığındaki bu yaratığın kölesi olmuş. Kitabı okuyan Ankaralı bir kahin de var. Onlara sorduğumda, ikisi de solgunlaşmadan ve hastalanmadan bu konuda konuşamadılar."

Neyle uğraştığını anladığını sanıyorsun, Kade. söylemişti. Ama sen söylemedin.

"Bu kitabı her kim yazdıysa şeytanmış. Sayfalarında her ne yaşıyorsa Aiz'i kullanmış. Bir şey istiyor. Ne istediğini bilmem gerek. Çünkü halkımıza yardım etmek için değil. Tek yaptığı gençlerimizi öldürmek. Bizden beslendi."

"Böyle bir büyüü duymuştum," dedi Sirşa, ancak hatırlamak için beyninin kenarlarını kazıması gerekmişti. D'rudo'nun on yıl önce anlatıp durduğu sıkıcı bir ders. "Annem yaşayan en güçlü Inashi'dir. O

her neyse onu bağlayabilir. Ama ona bir mesaj iletmem gerek. Bunu bir Kegari kampının içinden yapamam." Kelepçelerine dikkatle baktı.

Cero ona düz bir bakış attı. "Eğer kalbimi göğsümde tutmak istiyorsam," dedi, "o zaman seni serbest bırakamam. Ancak çadırı terk edebilirim." Quil'e baktı, yüzüne alaycı bir ifade yerleşmişti. "Savaşçıların kudretli bir prensi için birkaç saniyenin yeterli olacağını sanıyorum."

Quil başını hafifçe salladı. Cero dönüp dışarı çıkmadan önce bir süre daha ona baktı. İki Kegari -Sirsha'yı kelepçeleleyenlerle aynı kişiler- bir saniye sonra sırtarak çadıra girdi. Bir kadın adamlara katıldı, Sirsha ve Quil'in arasına baktı ve yorum yaptı. Söylediği şey sakallı muhafızın kıkırdamasına neden oldu.

Quil çadırın öbür ucundan, yüzünde ölümcül bir ifadeyle onu izliyordu.

Sakalsız muhafız çadır girişinin yanındaki silah yığınının Quil'in scim'ini aldı ve onunla dişlerini karıştırıyormuş gibi yaptı. Sonra Quil'e Kegari dilinde, Sirsha'nın "Benim kılıcım seninkinden daha büyük" anlamına geldiğinden nispeten emin olduğu bir şey söyledi.

Sakalsız adam Quil'e yaklaştı, ona tükürdü, küre Quil'in zırhına düştüğünde gülünç sırtışı daha da büyüdü.

Quil de gülümsedi.

Sonra kelepçeleri şangırdarak yere düştü. Kilidi açmıştı, tabii ki açmıştı. Sakalsız Kegari'yi tek eliyle yakaladı ve adamın kafasını çadırı tutan ahşap direğe öyle bir çarptı ki tüm yapı sarsıldı. Muhafız yere yığıldı.

Kadın rüzgârı çağırırken, sakallı muhafız yardım çığlıkları atarak çoktan kapıdan çıkmıştı. Hâlâ elleri bağlı olan Sirsha bir bağlama darbesiyle cadalozun sesini bastırdı.

Büyü o kadar hızlıydı ki Quil karnına bir bıçak sapladığında hâlâ şaşkınlıkla ellerine bakıyordu.

Prens scim'ini kaptı ve yanından geçerken Sirsha'nın eline bir şey tutuşturdu. Saç tokası.

"Bunca zamandır orada mıydılar?"

"Onları kulübede yakaladım," dedi. "Beni gördüğün andan beri beni arzuladığını itiraf etmenden sonraki sabah."

"Seni arzuladığım falan yoktu!"

"Vücudun farklı söylüyor, Jaduna."

Alarm çaldı ve bir grup Kegari çadıra doluştu. Sirsha kelepçelerindeki kilitleri açtı, ancak bir asker onu toprak zemine düşürdü. Kasıklarına tekme attı, ciyaktarken onu bıçakladı ve sonra ayağa yuvarlandı.

"Onları geri istiyorum!" Quil aynı anda dört Kegari'yle savaşırken seslendi. "İğneler."

Bu konuşmayı yaptıklarına inanamıyordu. Bir bıçak kaptı ve çadırın doğu tarafında bir yırtık açtı. "Neden iğnelerime kafayı taktın?"

"Onları bulamadığında ne kadar sinirli görüldüğünü seviyorum." Üzerine gelen bir Kegari'ye yumruk atarak onu bayılttı. "Çok tatlı."

"Tatlı mı?"

Quil kendisine doğru gelen yeni Kegari dalgasını parçalamakla meşgul olduğu için cevap vermedi. Sirsha çok fazla olduklarını düşünebilirdi ama onu savaşırken görmüştü. Kafasını karanlığa doğru uzatıp arabaların, ateşlerin ve bağırان askerlerin arasından kampı çevreleyen yamaçlar boyunca bir kaçış yolu aradı.

Orada, otuz metre ötedeki çanağın kenarına doğru kıvrılan kaya ve topraktan bir yol vardı. Toprak gümbürdedi ve bir

Uzaktaki patlama gökyüzüne bir toz bulutu gönderdi. R'zwana muhtemelen kaçabilmek için dikkatlerini dağıtmaya çalışıyordu. Çadırın dışındaki Kegari'lerin çoğu sese doğru dönerken, Sirsha geri koşarak Quil'in kanlı elini tuttu ve onu savaştan sürükledi.

Kegari'lerden birkaçı çadırdaki yırtıktan geçerek peşlerinden gitti ve arkadaşlarına uyarıda bulundu ama bir başka patlama onları -ve Quil'i- ayaklarından düşürdü.

"Ayağa kalk, Martial!" Sirsha kükreyerek onu yarı sürükledi. Gözden kaybolabilirlerse karanlığın içinde kaybolabilirlerdi.

"Adamların nerede?" diye sordu. "Sen-"

"Bağlayamadık," dedi Sirsha tepeye ulaşip uzun kıyı otlarının arasından sendeleyerek yukarı çıktıklarında. "Ve J'yan. O-o-"

Uzaklardan okyanus, Thafwan sahilinin kayalıklarına çarpıyordu. Sirsha denizi ilk kez gördüğünde sekiz yaşındaydı, J'yan da yanındaydı ve bütün gün boyunca dalgalarla boğuşmuşlar, kendilerinden hiç bıkmayan bir oyun arkadaşına sahip olmanın mutluluğunu yaşamışlardı.

Sonra, sonra, onun yasını sonra tut. Şu anda, kızgındı. R'zwana'da, Div'de ve kanayan Tel Ilessi'de. "J'yan öldü," dedi Sirsha. "Gerisini giderken anlatırım- atlar batımızda. Kuzeye yönelmeli, havaalanını kesmeliyiz."

Yarı sürünerek, yarı tırmanarak ilerledikleri patıkada, sinsi kurtlar gibi sessiz ve dikkatliydiler. Yavaş yavaş, kamptaki patlamaların da yardımıyla, her türlü takip izi kaybolmaya başladı. R'zwana ilk kez işe yarar bir şey yapmıştı.

Sonunda atlara ulaştıklarında Sirsha, "Bütün bunlar bir hiç uğruna," diye nefes nefese kaldı. "Div'in bağı çözüldü. Tel Ilessi yaşıyor ve o... İlar mı?"

"Her şeyi açıklayacağım." Quil, Sirsha'nın beline sarıldı ve onu eyerin üzerine çıkardı. "Ama bunu yapmadan önce

Benim hakkımda bilmen gereken bir Őey var. Sana bir sűre önce söylemem gereken bir Őey."

Tűm duyguları yemin paralarından akıyordu: aŐk, rahatlama, öfke, endiŐe. Ve baŐka bir Őey daha. Bűyű!

"Sen-sen-" Kegari pilotlarını pusuya dűŐűrdűklerinde bir Őeyler hissettiĐini biliyordu! "Bűyű mű, prens? Bu da ne böyle? Bir de beni sır saklamakla mı suŐluyordun?"

İcini çekti ve atının űzerine ıktı. "Bana sonra bağırırısın," dedi. "Őimdilik buradan defolup gidelim."

40

Sıfır

Cero, inmeden önce kraterlerle kaplı, dumanı tüten Serra şehrinin etrafında üç kez tur attı. Yukarıdan gelen rüzgarlardan bile ölüm havayı bulandırdı.

Bir saat önce inmesi gerekiyordu ama Aiz onu bekliyordu ve Cero ona Martial veliaht prensinin kaçtığını söylemekten hoşlanmadı.

Quil Farrar hiç de Cero'nun beklediği gibi biri değildi. Aiz yumuşak, nazik, uysal ve şımartılmış bir yavru gibi saf bir çocuk tarif etmişti.

İnsanları okumakta hiçbir zaman başarılı olamamıştı. Tel Ilessi'nin çadırının yan tarafını gözlerinde cinayetle parçalayan Quil Farrar, öfkeyle titreşen ve intikam için açlık çeken bir adamdı. Hiç nazik değildi. Aynı şey Jaduna'daki arkadaşı için de geçerliydi.

İyi oldu. Aiz'i Div Ana'dan ayırmak için keskin bir bıçak ve kurnaz bir zihin gerekirdi.

Bu Cero'nun aklına gelmesini beklediği bir düşünce değildi. Özellikle de aşkın ne olduğunu anladığından beri sevdiği kız hakkında. Ama geçen yıl hiçbir şey düşündüğü gibi gitmemişti.

Aiz'in başkente döndüğü gün, Cero'nun kalbi ikiye bölündü: Onu gördüğü için sevinç, Kegar'ın sefilliğine geri döndüğü için dehşet. Onun mucizesinden sonra

Tiral'e karşı zafer kazanan Cero, çocukken inandığı hikâyelerin doğru olup olmadığını merak etti. Belki de etrafındaki herkes Dokuz Kutsal Masal'a kanarken inanmadığı için aptalın tekiydi.

Ama Tiral'in ölümünden birkaç gün sonra Noa, Cero'nun Aerie'deki odasına gelmişti.

"Daфра gecekondı mahallesinde katledilmiş dört çocuk var," diye fısıldadı, sanki katil her kimse onu da öldürecekmiş gibi korkuyordu. "Ve Aiz'de bir sorun var..."

Yakında daha fazla ölü çocuk olacaktı. Ölümleri her zaman Aiz'in gücünün özellikle muhteşem bir gösterisine denk gelirdi. Mehbahn'da serbest bıraktığı rüzgâr fırtınası. Kegar'a döndükten bir ay sonra ezdiği soylu Hawk suikastçıları.

Aylarca ne Cero ne de Noa bu bağlantıyı kuramadı. Ve sonra, bir gün, yaptılar.

Konuyu Aiz'e açmaları haftalarını aldı. Bu konunun etrafında dolanmalarına gerek yoktu.

Div Ana, çocukları kurban olarak seçerek onları onurlandırıyor, demişti. Anlamadığınız için onların şehitliğini küçümsemeyin.

Ne saçmalık. O zavallı çocuklar ölmeyi seçmedi. Div Ana -ya da Aiz'in gücünü besleyen şey her neyse- onlara bunu yaşattı.

Cero, Serra'nın eski bir pazar meydanı olan merkezi havaalanına indiğinde temelli ayrılmayı düşündü. Loha'sı vardı. Akıcı bir şekilde Ankanese konuşuyordu. Büyüsü onu gitmek istediği her yere götürebilirdi.

Sonra Aiz'in yaklaşmakta olduğunu gördü ve onun küçük omuzlarının, ipleri sonsuza dek gergin bir kuklaymışçasına kaskatı duruşu karşısında göğsü burkuldu. İşte bu yüzden gitmiyorsun,

sinirli bir şekilde düşündü. Çünkü aptalca bir şekilde hâlâ onu dönüştüğü şeyden kurtarabileceğini umuyorsun.

Kendini kurtarabilir miydi? Şüpheli. Aiz için devasa, asker taşıyan uçaklar tasarlamış, Kegari'nin daha önce kullandığı hiçbir şeye benzemeyen Loha silahları yaratmış ve Yelkenlerin inşasını kolaylaştırmıştı. Aiz'in Quil'den öğrendiği her şeyi temel alan bir saldırı planı hazırlanmasına yardım etmişti. Bombaları o atmamıştı ama atmış da olabilirdi.

Ölen her askerden Aiz kadar o da sorumluydu. O da suçluydu. Hepsi, Aiz'e terör kampanyasının sona ermesi gerektiğini söyleyemeyecek kadar şok olmuş, korkmuş ya da korkak olan herkes suçluydu.

"Triarch Ghaz'ın birlikleri İmparatoriçe'nin yerleşkesini kuşatmış ve bir hapishane hücresi hazırlamış," dedi Aiz yaklaşırken. Ona Quil'den bahsetme düşüncesini rafa kaldırdı; İmparatoriçe'nin yakalanmasından sonra daha iyi bir ruh halinde olacaktı.

"Çok sayıda muhafız olsa iyi olur," diye mırıldandı Cero. Helene Aquilla bir Karkaun ordusuna karşı neredeyse tamamen tek başına direnmışti. O boşuna Savaşçıların İmparatoriçesi olmamıştı.

"Muhafızlara ihtiyacımız yok." Aiz doğruldu ve Cero, Spires'a onun kendine olan güveninin kendisini bağladığı iblis dışında herhangi bir şeyden kaynaklanmasını diledi. "Div Ana bizimle ve devamız doğru. Neden burada olduğumuzu unutma, Cero. Acı çektirmek için değil, insanlarımızı kurtarmak için. Onları eve götürmek için. Eğer İmparatoriçe işbirliği yapsaydı, bunların hiçbirine gerek kalmazdı."

Elbette halkını böylesine tutkuyla seven biri kurtarılabilir. Bunu düşündüğü anda Cero alay etti. "Halk için" her yerde tiranlar tarafından kullanılan kana bulanmış bir kalkandı.

Aiz de farklı değildi.

Cero bir ürperti hissetti. Div Ana yakında olmalıydı. Cero'nun yanında kendini hiç göstermezdi ama yaratığın ona olan ilgisi bir yılanın dilinin titremesi gibi geliyordu. Bir ürperti bastırdı.

"Tamam," dedi. "Hadi şu işi bitirelim."

Cero'nun bozuk bir pusula kadar güvendiği Triarch Ghaz onları pilotların kışlasında bekliyordu. Bir saat içinde üçü de Triarch'ın birliklerinin İmparatoriçe'nin yerleşkesine girmesini izledi.

Cero neredeyse kadının orada olmamasını umuyordu. Onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, her şeyini kaybetmiş ve yine de hayatta kalmış birine daha fazla saygı duymaya başlamıştı.

Ne yazık ki Hükümdar Ghaz İmparatoriçe'nin içeride olduğunu doğruladı. Aiz yerleşkenin çatısını uçurdu, rüzgâıyla dış duvarları parçaladı ve İmparatoriçe yine de Hükümdar Ghaz'ın askerleriyle savaştı. Kazanabilirdi de, çünkü kurnazdı ve rakibinin bir sonraki hamlesini tahmin etme konusunda olağanüstü yetenekliydi.

Ama o Aiz değildi. Tel Ilessi sonunda kadını rüzgâıyla yere yapıştırdı ve Triarch'ın askerleri kadının ellerine ve ayaklarına ağır demir kelepçeler takarak silahlarını elinden aldı.

Aiz toplanan askerlere bir konuşma yaptı; şüphesiz heyecan verici bir şeydi. Cero dinlemedi.

Onun yerine, yenilmiş gibi görünen iki muhafızın arasında sarkan İmparatoriçe'yi izledi. Yüzündeki gümüş sarısı saç yığınının ardında ağzının nasıl kıvrıldığını neredeyse kaçırıyordu. Tam olarak bir gülümseme değildi. Çok hızlıydı. Ama çok da uzak değildi.

Cero, Aiz'e bu kadının hazır olduklarından çok daha tehlikeli olduğunu söylemeyi düşündü.

Belki de hâlâ Aiz olsaydı ona söylerdi. Ama onun İmparatoriçe'nin başını geriye çekip tıslamasını izlerken

kulağına bir şey söylediğinde, Cero birlikte büyüdüğü, sevdiği kızın gitmiş olduğunu fark etti. Ölmemiştir belki. Ama derin, karanlık bir kuyuda uyuyordu. Cero onu nasıl uyandıracağını bilmiyordu.

Ama bunu yapabilecek birini tanıyordu.

41

Aiz

S Aiz'in etrafında tonlu duvarlar yükseldi ve ona Tohr'u hatırlattı. İmparatorluktaki tüm yerler arasında en nefret ettiği yer

burayı en çok hissettiren yerdı. Buraya Blackcliff deniyordu; stygian granitinden inşa edilmişti ve uçurumlar boyunca uzanan uçsuz bucaksız bir çöle doğru iniyordu.

Aiz burada Loha bulmayı umuyordu. Binlerce Kegari'yi denizlerin ötesine taşımak için çok miktarda Loha'ya ihtiyaçları vardı. Ne de olsa burası Maskelerin eğitildiği yerdı.

Ama Blackcliff terk edilmeden önce soyulmuştu. Kegari, bırakın Loha zulasını, bir ok ucu bile bulamadı.

Yine de burası kullanışlıydı çünkü zindanları şehirdeki en güvenli yerlerdi.

"Kutsal Tel İlessi." Aiz döndüğünde Triarch Ghaz'ın klanından askerler tarafından kuşatılmış bir halde avluda ilerlediğini gördü. Ay tenini solgun, sütlü bir maviye boyamıştı.

Ghaz diz çöktü ve kalbini üç kez çarptı. O ve diğer Triarklar hâlâ onun otoritesine karşı çıkıyordu. Son zamanlarda ufak tefek kusurlar fark etmişti. Oona ona Tel İlessi yerine Aiz diyordu. Hiwa'nın klanını izinsiz olarak büyük bir villaya yerleştirmesi. Ghaz'ın bilgi almak için yakalanan savaşçılara işkence etmesi.

Yine de sonuncusunun gitmesine izin verdi. Ne de olsa ona İmparatoriçe'yi kazandırmıştı.

Ghaz, Aiz'in canını sıktığını anlayacak kadar uzun süre diz çöktükten sonra, Aiz ona ayağa kalkmasını işaret etti.

"İmparatoriçe sorgunuz için hazır," dedi Ghaz. "Odada iki, dışarıda da dört muhafızımız var. Ve o... hazırlandı. Konuşacağına inanıyorum."

Aiz'in parmakları kıpırdadı ve Div'i yanına çağırmayı düşündü. Ama din adamı çok uzaklardaydı, bu sabah bir Kabile şehrine yapılan saldırıya yardım ettikten sonra yiyecek arıyordu.

"Sana bir şey sormak istiyorum Tel Ilessi," dedi Ghaz kemerli taş bir koridordan geçerlerken. "Halkımızın birçoğu İmparatorluk topraklarının hoşumuza gittiğini düşünüyor. Bazıları burada kalmaktan bahsediyor. Bu çölün kuzeyindeki bereketli topraklarda yeni bir yurt bulmaktan. Düşündüm ki-"

Aiz başını salladı. "İmparatorluk bombalarımız yüzünden korkmuş durumda. Generalleri şimdiden geri dönüş planları yapıyor. Eğer kalırsak, onlarca yıl sürecektir bir isyanla karşı karşıya kalacağız. Daha da önemlisi" -sesi sertleşti- "burada kalmamamız gerekiyor, Triarch Ghaz. Div Ana'nın ruhu benimle konuşuyor çünkü bizi anavatanımıza geri götürmeye yemin ettim. Bu benim kutsal görevim ve bundan vazgeçmeyeceğim."

"Elbette, Tel Ilessi. Ben sadece halkın duygularını size bildirmek istedim."

Aiz onun kararlılığını görebilmek için bakışlarını birkaç saniye tuttu. Sonra omuzlarını dikleştirdi. "Beni tutukluya götür."

Triarch Ghaz onu bir dizi basamaktan aşağıya, yeraltındaki nemli bir koridora götürdü. Etraflarındaki boşluğu zar zor aydınlatan eski, dumanlı zift meşalelerinin ve çökmekte olan merdiven boşluklarının yanından geçtiler. Örümcekler ve fareler karanlıkta sığıyordu ve bir yerlerden su damlıyordu.

Aiz pullu zırhının boynunu çekiştirerek boğulduğunu hissetti. Kısa süre sonra alçak, dar bir kapıya vardılar. İçeride zincirler şingirdiyor ve yer değiştiriyordu.

Aiz, Div'in hâlâ uzakta olduğunu hissetti. Tedirginliğini üzerinden attı. Div'in yardımına ihtiyacı yoktu. Din adamının öğütlerini de dinlemek istemiyordu. Div'in işlerin nasıl yapılacağı konusunda her zaman bir fikri vardı ve son zamanlarda Aiz genellikle aynı fikirde değildi.

"Ben size eşlik edeceğim," dedi Ghaz. "Her ihtimale karşı-"

"Onu yakaladım Ghaz," dedi Aiz. "Onunla yalnız buluşacağım." Kendisine kapıyı açan muhafızlara başıyla işaret etti.

İçeri girdiğinde kendini Savaşçıların İmparatoriçesi ile yüz yüze buldu.

İmparatoriçe Helene Aquilla, çökmüş bir imparatorluğa başkanlık etmesine rağmen, çökmüş bir hükümdar gibi görünmüyordu. Zırhı çıkarılmıştı ve yırtık bir elbise giymişti, yara izleri açıkça görülüyordu. Bağdaş kurmuş, kelepçeli elleri kucağında oturuyordu. Saçları yeni örülmüş gibiydi. Vücudundaki çürükler, kesikler ve bakışlarında titreşen öfke olmasa, Aiz onun bir Kegari sorgusundan sağ çıktığını anlayamazdı.

Ama Aiz'in dudaklarından kelimeleri çalan şey bu değildi. Quil'e ne kadar benzediği.

İmparatoriçe'yi yakaladığında Aiz bu benzerliği fark etmemişti. Ama şimdi Quil'in saçlarının koyu dalgalar halinde, Helene'inkilerin ise gümüşü sarı olmasına rağmen, her ikisinin de aynı yüksek elmacık kemiklerine ve üst dudağı alt dudağından daha dolgun olan bir ağza sahip olduğunu gördü. Hatta burunlarında bile aynı çiller vardı. Aiz, annesinin öldüğünü bilmese Quil'in annesine bakıyor olabilirdi.

Bu olmadan bile, bunun Quil'in akrabası olduğunu anlamak için tek yapması gereken İmparatoriçe'nin gözleriyle karşılaşmaktı; ona aynı amansız düşmanlıkla bakıyorlardı.

İhtiyacın olanı al, diye hatırlattı Aiz kendine. Gerisini unut.

"Aylardır seninle tanışmak istiyordum," dedi Aiz. "Quil bana çölde senden ilk bahsettiğinden beri."

İmparatoriçe hiçbir şey söylemedi.

Aiz ondan iyice uzak durdu. Bu kadınla aynı odada olmak, bir fırtınanın içinde kapana kısılmak gibiydi.

İmparatoriçe, yüzü ifadesiz bir şekilde Aiz'in adımlarını izledi. Aiz cildinde maskesini yırtmadan önce nerede olduğunu gösteren yara izlerini aradı. Quil Aiz'e teyzesinin yara izlerini bir güç göstergesi olarak gördüğünü söylemişti.

"Sorularıma cevap vereceğinizi sanmıyorum. Sanırım sizden zorla cevap almak zorunda kalacağım. Ama siz de benim gibi bir ulusun liderisiniz. Benim gibi, oraya ulaşmak için savaşmak zorunda kaldınız. Saygımdan dolayı, almadan önce soracağım. Askerlerinizin yüzlerindeki maskeleri onları öldürmeden çıkarmanız mümkün mü? Tıpkı yirmi yıl önce kendinizinkini çıkardığınız gibi?"

İmparatoriçe sessiz kaldı.

"Aiz, "Maskelerinizin kafalarını kesersek metalin serbest kalacağını biliyoruz," dedi. Bunu ben de yaptım. Ama halklarımız arasındaki şiddetin sona ermesini istiyorum. Kimseyi öldürmeden metali almak istiyorum."

İmparatoriçe gözlerini kırptırdı.

"Quil'i gördüm," dedi Aiz. İmparatoriçe metanetini korumaya çalıştı ama çenesindeki bir seğirme onu ele verdi. Aiz'in kanında bir zafer dalgası yükseldi. "Onunla konuştum. Ona her şeyi anlattım. Ve inanır mısın, orada oturdu ve dinledi. İlk başta beni öldürmeye bile çalışmadı. Beni tedavi etmeye çalıştı. Acaba bu seni utandırıyor mu?"

"Ona Loha'yı alabilirsek buradan ayrılacağımızı söyledim," diye devam etti Aiz. "Burada kalmak istemiyoruz İmparatoriçe. Burası bizim evimiz değil."

İmparatoriçe şimdi daha ilgili görünüyordu. Nefret yerini soğuk bir hesaplamaya bırakmıştı.

"Benim kutsal bir görevim var. Halkımı anavatanımıza geri götürmek. Eğer bana Loha'nın nerede olduğunu söyleseydin yarın yola çıkardık. Seni daha fazla incitmek istemiyorum. Quil'e çok değer verdim-"

İmparatoriçe o kadar hızlı hareket ediyordu ki Aiz önce ne olduğunu anlayamadı. Bir an, kadından bir metre uzaktaydı. Sonra, Aiz sırt üstü yatıyordu ve boynundaki mengene yüzünden konuşamıyordu. İmparatoriçe'nin eli.

"Yeğenimin ve varisimin adını üçüncü kez anıyorsun." İmparatoriçe muhafızların duymaması için sesini alçak tuttu ama bu onu daha da korkutucu hale getirdi.

"Üç kez çok fazla," dedi. "Quil seni dinledi çünkü bir zamanlar seni seviyordu. Belki de buralarda bir yerde" - Aiz'i salladı- "atan bir kalp ya da en azından işleyen bir beyin olabileceğini düşündü. Loha'yı mayınlayamayacağımızı anlayan ve böylece daha az masum ölsün diye gökyüzü domuzlarını geri çağıran biri. Halkını sevdiği için sizinle anlaşmaya çalıştı. Bu onu zayıf yapmaz. Onu sizin olmayı umabileceğinizden daha iyi bir lider yapar."

Aiz nefes alamıyordu. Görüşünün kenarlarında beyaz lekeler belirdi ve İmparatoriçe'nin kolunu pençeledi. Zihninde rüzgâr için çığlık atıyor, bu aşağılamaya misilleme olarak İmparatoriçe'nin kafasını bedeninden ayırma düşüncesinden zevk alıyordu.

Ama rüzgar gelmedi.

"Ailemle birkaç ay geçirdiğin için bizi tanıdığını sanıyorsun," dedi İmparatoriçe. "Çok şeyimiz olduğu için yumuşak olduğumuzu sanıyorsunuz. Ama bu bize sadece uğruna savaşacak daha çok şey verir. Şunu bil ki Tel Ilessi. Bunun tek nedeni

Beni yakaladın çünkü ben sana izin verdim." Kadın gülümsedi, bir bıçağın ağzı karanlıkta parlıyordu.

Şimdi, nihayet, Aiz Helene'in sesinde onun geçmişini duydu. Halkı için kaybettiği, verdiği, aldığı ve feda ettiği her şeyi.

Ve Aiz, İmparatoriçe'nin yenildiğini düşünerek büyük bir hata yaptığını biliyordu.

"Ben de seninle tanışmak istiyordum, gök sıçanı." Helene, Aiz'in başını kendisine bakması için geriye doğru çevirdi, her gözeneğinden nefret sızıyordu. "Işık söndüğünde yüzüne bakmak istedim. Gerçekten Ruhyan'ı öldürebileceğini mi sandın?" -sesi çatallaştı- "Güzel Ruhyan'ımızı ve ailesinin intikamını almayacağını mı?"

Aiz umutsuzca zihnindeki bağlantıya ulaştı. Div. Yardım edin.

"Sen bir hiçsin," dedi İmparatoriçe ve sonra sustu, yumruğunu sıkıp Aiz'in gözlerinin içine bakarak sakinleşti ve onun ölmesini bekledi.

Div! Lütfen!

Zihninde bunu haykırdı ve sanki Div uzakta değil de buradaymış, besleniyormuş gibi aniden güç akınına uğradı. Aiz'in büyü, Tohr'a atılmadan önce görmediği türden kontrolsüz bir patlamayla dışarı fırladı. Zindanın duvarları sarsıldı, üzerlerinde örümcek ağı gibi çatlaklar oluştu. İmparatoriçe geriye doğru uçtu, yerde patinaj yaptı ama neredeyse anında ayağa kalktı.

Aiz onu uzaklaştırmak için bir rüzgâr kamçısı daha kullandı ama Div'den daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kapı kırılarak açıldı ve Aiz'i bir rahatlama kapladı. Askerlerinin içeri dalıp İmparatoriçe'yle mücadele etmesini bekliyordu.

Onun yerine, koridorda molozların altında kalmış cesetler gördü. Devasa, tanıdık bir figür içeri girdi.

Her bir el.

"Sen," dedi Elias Veturius.

Aiz tüm gücünü adama fırlattı, Elias'ın kafasının duvara çarptığını duyduğunda içini acımasız bir memnuniyet kapladı. Adamın yanından geçip tökezleyerek kapıdan çıktı ve cesetlerin üzerinden geçerek karanlık koridorda ilerledi.

Bir sızı hissetti, sırtına bir şey çarpmıştı. Tırmandı ama hissedemedi. Arkasındaki havayı acımasızca büktü, Div'i sahip olduğu her şeyden boşalttı ve Martiallerin peşinden gelmesini engellemek için çatıyı aşağı indirdi.

Merdivenlere ulaşp sürünerek çıkmaya başladığında artık bacaklarını hissetmiyordu ve tepeye varmadan yere yığıldı, nefesi kesilmişti.

Bir figür yanına çömeldi, parlayan gümüş yüzü azarlıyordu. "Bir dahaki sefere çocuk," dedi Div, "Maskeli bir odaya girmeden önce beni ara."

"Özür dilerim," diye hırıldadı Aiz.

"Önemli değil," dedi Div. "Artık buradayım. Sana yardım edeceğim. Ona bir bak. İmparatoriçe'ye. Zihnini işgal et."

Aiz toz bulutlarının arasından geriye bakıp İmparatoriçe'nin moloz yığınlarının arasından çıktığını gördü.

"Niyetinden bir ok yap," dedi Div Ana. "Onu bununla del. Loha'nın yerini ara. O orada, onun içinde."

Çölde olduğu gibi, Aiz düşünmedi, sadece harekete geçti. Loha, Loha, bana Loha'yı göster.

İmparatoriçe bir meyve bahçesinde yürüyordu. Arkasında molozlar vardı. İleride, çölün donuk renklerine boyanmış, palmiyelerin gölgelediği bir ev duruyordu. İçerisi çıplaktı. Terk edilmişti. Ama odanın ortasında bir kilim, kilimin altında bir kapı ve içeride-

Maskeler. Yirmiden fazla. Her biri bir çocuk.

42

Sufiyan

Ankana'nın başkenti Burku öylesine hayranlık uyandırıcı güzellikte bir şehirdi ki, çoğu insan için Büyük kemerler ve narin sütunlar, yüzen köprüler ve geometrik cam pencerelerden etkilenmemek mümkün değil.

Sufiyan Veturius hiç etkilenmemişti. Dahası, gücenmişti. Bin mil kuzeyde, en az onun kadar güzel birçok şehir harabeye dönmüştü. Ve bu zengin züppelerin hiçbiri bunu bilmiyor ya da umursamıyordu.

"Önce Savaş Elçiliği'ni kontrol etmeliyiz," dedi Arelia. Sufiyan onun da şehirden pek etkilenmiş görünmemesine sevindi. Gerçi bunun nedeni yorgunluk da olabilirdi. Thafwa'dan bu yana zorlu bir yolculuk yapmışlardı ve yine de Burku'ya ulaşmaları bir haftadan uzun sürmüştü.

Sufiyan kötü bir arkadaştı. Arelia sözü Quil'e getirince Sufiyan ona çıkıştı. Bencil, her şeyi bilen bir prens hakkında konuşmak istemiyorum.

Bunu söylemek tatmin ediciydi. Ama şimdi, Arelia'nın günler süren sessizliğinden sonra, Sufiyan belki de biraz çocukça davrandığını fark etti. Bunu telafi etmesi gerekiyordu.

Belki de ona su kemerleri hakkında sorular sorabilirdi. Burku'nunkine bakışına bakılırsa, bu çok ilgisini çekecek bir konu olabilirdi. Ve onun konuşmasını dinlemek hoşuna gidiyordu. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Quil, Tas'ın elçilikte olmayacağını söyledi," dedi Sufiyan. "İmparatoriçe'nin parasını harcamaktan hoşlanıyor. Şehirdeki en pahalı genelevi bulmamız gerekiyor."

"Çançiçeği," dedi Arelia ve Sufiyan'ın kaşlarını kaldırmaları üzerine omuz silkti. "Bir su mühendisliği harikası olan bir yeraltı fiske sistemleri var," dedi. "İmparatoriçe bir yıl kadar önce mühendislik birliklerini incelemeleri için buraya gönderdi."

Burku'dan hoşlanmamasına ve Quil tarafından bir hizmetçi gibi gönderilmesine duyduğu genel kızgınlığa rağmen Sufiyan kendini gülümserken buldu. Arelia onu her zaman şaşırtmayı başarmıştı.

İki saat sonra Bellflower'a yaklaştılar. Temizlenmişler, atlarına binmişler ve şimdi de eğlence olsun diye genelevi ziyaret eden hoppa evli bir çift gibi davranıyorlardı. Arelia kolunu Sufiyan'inkine doladı ve Sufiyan, Arelia'nın parmaklarının bileğinde sıkışmasından, vücudunun Sufiyan'inkine baskı yapmasından dolayı dikkatinin dağıldığını fark etti.

"Sevgili dostumuz Rano onu ismiyle sormamızı söyledi." Sufiyan, Quil'in paylaştığı sahte ismi kullanarak kapıcıya burnundan aşağı konuştu. Kapıcı, Sufiyan'ı son derece kızdıracak şekilde, bakışlarını Arelia'nın göğüs hizasından yukarı kaldıramıyor gibiydi. "Rano'yu tanıyor musun?"

"Dördüncü kat, kuzeydoğu köşesi." Kapıcı giriş ücretlerini topladı ve Sufiyan'ın ters ters baktığını görünce gözlerini kaçırdı. "Yeşil oda."

Yüksek bir cam tavana ve uzun mermer koridorlara girdiler. Orta rotunda boyunca bir fiske yayılmıştı, dans eden su fiskiyeleri havuzunun bir köşesinden diğerine fırlıyor, birkaç saniyede bir değişiyordu. Sufiyan, Quil'in ona yıl dönümünde aldığı küçük eskiz defterine uzanmak istedi. Orada burada bir şeyler karalıyordu ama bu oturup bir iki gün boyunca çalışmaya değerdi.

"Fayansların altındaki basınç sistemi bu jetlerin bu kadar yükseğe fırlamasını sağlayan şeydir." Arelia'nın hayranlığı açıktı. "Saf gücü-" Bazen yaptığı gibi kendini tuttu. "Özür dilerim."

"Benim için sorun değil." Sufiyan etrafına bakındı, hangi yönün kuzeydoğu olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Keşke ben de bir şeyi bu kadar çok sevseydim. Eskiden severdim ama-" Birçok şeyi severdi. Resim yapmayı. Tıp. Okçuluk.

"Yine olacaksın," dedi Arelia, bileğini sıkarak, ona şaşkınlıkla bakmasını sağladı. "Zaman alacak, hepsi bu."

Sufiyan buna ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden Arelia'nın elini tuttu -ki Arelia buna aldırmıyor gibiydi- ve onu hevesli bir yeni evlinin kararlılığıyla önüne çekti.

Geçtikleri birçok odadan kahkahalar ve daha iç gıcıklayıcı başka sesler yükseldi ve Arelia boynunu bükerek içeride neler olup bittiğini görmeye çalıştı. Çeşme salonundan çıktıktan kısa bir süre sonra, bir bedenin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini anlamayı zorlaştıracak kadar iç içe geçmiş iki ya da muhtemelen üç kişilik bir heykelin altından geçtiler. Arelia durup baktı, kaşları çatılmıştı.

"Şimdi, adamın bacağına orada olduğunu ama kadının bacağına orada olmadığını düşünersek, bu -anatomik olarak- nasıl mümkün olabilir?"

"Şimdi zamanı değil." Arelia'dan daha fazla cinsel bilgiye sahip olduğundan emin olduğu için Sufiyan'ın boynunun ısınması gülünçtü. Yine de burada, yaşlı bir dede gibi bakışlarını indiriyordu. Boğazını temizledi. "Çok merak ediyorsan geri gel ve ders al."

"Hmm, olabilir."

Aklına gelen görüntü karşısında yüzü kızardı ve merdivenlere ulaşmaya odaklandı.

Birkaç dakika sonra Tas'ı, söylediği bir Şeye kahkahalarla gülen yarı çıplak bir grup arkadaşıyla çevrili buldular. Sufiyan onları bir kenara itmek ve kendisine ağabey gibi davranan bu adama sarılmak istedi. Haftalar süren avlanmadan sonra Tas'ın tam da Quil'in söylediği yerde olmasına sevinmek istiyordu.

Tabii Tas'ın etrafının fahişelerle çevrili olması dışında. Ayrıca fena halde sarhoştı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Sufiyan. "O bile tanıyacak mı-"

"Canlarım!" Tas onları gördü ve kollarını açtı. Arelia kızardı, çünkü ayağa kalktığında üzerinde neredeyse hiçbir Şey yoktu. "Geldiniz! İzninizle güzellerim." Kendisine en yakın iki fahişeye baktı. "Dostluk çağırıyor."

Sendeleyerek ayağa kalktı, bir kolunu Sufiyan'a diğerini Arelia'ya doladı, o kadar yoğun Őarap kokuyordu ki alkolden uzak duran Sufiyan neredeyse boğulacaktı.

"Neredeyse kanama zamanı," diye tısladı Tas. Sufiyan arkadaşının gözlerine iyice baktı; berrak ve parlaktı. "Seni haftalar önce bekliyordum. Gül, Tanrı aşkına, bu koridorlarda gözcüler var."

Arelia ikna edici bir Şekilde kıkırdayarak Tas'ın göğsüne bir tokat attı ve Tas onları bir koridordan geçirip merdivenlerden yukarı çıkardı, havanın tadını çıkarmaktan, yemekleri mideye indirmekten ve eğlenmenin tadını çıkarmaktan bahsederek sonunda daha sade bir odaya girdiler. Zarif çam mobilyalar ve büyük bir Őömine vardı ama neyse ki çıplak insanlar yoktu.

Kapı kapanır kapanmaz Tas kollarını indirdi ve Sufiyan'ın rahatlamasına ve Arelia'nın bariz hayal kırıklığına rağmen bir bornoz giydi.

"Genelevde ne işin var senin?" Sufiyan sordu. "Senin casusluk yapacağını sanıyordum. Değil..." Elini imalı bir şekilde salladı.

"Casusluk yapıyordum." Tas ona alaycı bir bakış attı. "Liman görevlisinin en sevdiği fahişeye yaklaşmak için bir ayımı harcadım. Uçarı biridir ve genellikle sadece onunla görüşür. Siz ikiniz neredeyse her şeyi mahvediyordunuz." Arelia'ya daha yakından baktı.

"Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi. "Sen mühendissin, değil mi? Navium'a pek gitmiyorum. Quil senin çok zeki olduğunu söylüyor. Güzel olduğundan bahsetmemiştin." Tas sırtıttı ve Sufiyan onu tekmelememek için kendini zor tuttu.

"Muhtemelen kuzen oldukları içindir," dedi Sufiyan buz gibi bir sesle.

Tas'ın ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutmuştu.

Arelia kızardı ve Tas gülerek ellerini havaya kaldırdı. "Kızgın görünmene gerek yok, küçük kardeşim," dedi. "Ben kendi yaşımdaki sevgilileri tercih ederim. Şimdi, Quil hangi cehennemde? Otur, otur. Bana her şeyi anlat."

İki saat, bir yemek ve Arelia ile bir düzine tartışmadan sonra Sufiyan Tas'ı yakalamıştı. Casus, zeminde iyi aşınmış bir oluk boyunca ilerliyordu. Sufiyan onun burada İmparatoriçe Helene'in emirlerini yerine getirmek için ne kadar zaman harcadığını merak ediyordu.

"Zamanlaman gerçekten daha kötü olamazdı," dedi Tas sonunda. "Birkaç hafta önce ortaya çıkmadığında, bir şeylerin ters gittiğini varsaydım ve yedek bir planla ilerledim."

Sufiyan Tas'ı hayatı boyunca tanımıştı. Adam hiçbir şeyi yarım yamalak yaparak İmparatorluğun önde gelen casuslarından biri olmamıştı.

"Ve bu planı geri alamazsın," diye tahmin yürüttü Sufiyan. Tas başını salladı ve masasına oturup çekmecelerden birinden bir şey çıkardı: ışıltılı, mor-siyah metalden ince bir zincir.

Garip bir şekilde büyüleyiciydi ve Sufiyan farkına varmadan ona dokunmak için uzandığını fark etti. Teni soğuk metalle buluştuğunda irkildi.

Areliya metali eline aldığı anda, "Tuhaf bir his," dedi. "Ölü."

"Bu metal yüzünden buradayım," dedi Tas. "Sadece Kegar'da bulunur ve büyüye bastırır."

Anlayış ve umut Sufiyan'a yıldırım gibi çarptı. "Çok ihtiyacımız var," dedi. "Gök domuzlarını aşağı indirmek için. Bana daha fazla olduğunu söyle."

"Elimde hiçbir şey yok," dedi Tas. "Ankaralılar başka bir mesele. Metalin varlığını inkâr ediyorlar ama bir kaynak bana yakında bir sevkiyat beklediklerini söyledi. Ne zaman ya da nerede olduğunu bilmiyor-"

Areliya, "Böylece, liman müdiresinin... arkadaşının kur yapması," dedi. "Neden bunu Baş Kahin'den istemiyorsunuz? Ankana ile bir anlaşmamız var. Bize yardım etmekle yükümlüler."

"Bunun Quil'in işi olması gerekiyordu," dedi Tas. "İmparatoriçe'nin onu buraya göndermesinin tek sebebi buydu. Bir casus olarak İmparatoriçe adına konuşamam. Ama Baş Kahin Quil'i seviyor. Metali isteyecek ve istihbarat kaynaklarının onun varlığını doğruladığını iddia edecekti. O bir prens, bir hükümdarın bilmesi gereken şeyleri biliyor diye onu ülkeden atamazlar. Her şeyi ayarlamıştım. Ama şimdi-"

Sufiyan, "Şimdi onu çalmak zorundasınız," dedi.

"Kaynağım liman müdiresinin dokuz gün içinde gelecek bir sevkiyat için heyecanlandığını doğruladı. Tekne yeşil bayrak taşıyacak, bu da gemide bir kahin olduğu anlamına geliyor.

Gemiye binmek savaş sebebi olur. Eğer İmparatoriçe'ye kadar izi sürülürse-"

"İşte anlaşmamız gidiyor." Sufiyan içini çekti. Hiçbir şey kolay kanamıyordu. "Kahine şantaj yapamaz mısın? Onlara rüşvet veremez misin?"

"Ankaralılar rahatsız edici derecede ahlaklı," dedi Tas. "Rüşvet ve şantaj ömür boyu hapis cezası gerektirir ve ben hapishaneyi pek sevmem." Ürperdi, eski bir anı yüzünde belirdi. "Ayrıca, kanayan geleceği görüyorlar. Bunu nasıl aşacağımı bilmiyorum."

"Öngörülerini kesin değil." Arelia düşünceli bir şekilde pencereden dışarı baktı ve Sufiyan onun kafasındaki dişlilerin döndüğünü duyabiliyordu. "Savaşlar gibi büyük ölçekli tehditler için iyidir. Onlar ayrıntıları görebilen cinler gibi değiller. Kahinler yıldız okuyuculardır. Geleceği tahmin ederler. Sabotajın ipuçlarını alabilirler ama nasıl ve ne zaman olacağını bilemezler."

"Sevkiyat teslim edildikten sonra gardları düşecek," dedi Sufiyan. "Gemiye çalmak yerine-"

"Sevkiyatı al." Tas, Ankara rıhtımlarının bir haritasını çıkardı. "Bunu düşünmüştüm. Ama sevkiyat dhow'dan bir mavnaya ve doğrudan rıhtıma gidiyor." Haritayı işaret etti. "Sonra da Kahinler Kasası'na. Bir kere girdi mi, bir daha çıkmaz. Kahinlerin metale eşlik eden tam teçhizatlı askerleri olacak. Bana iyilik borcu olan huysuz bir korsan kaptanım ve siz ikiniz varsınız. Birkaç yüz Ankaralı askeri etkisiz hale getirsek bile bizi İmparatorluğa kadar kovalarlar."

Sufiyan limanın haritasını inceledi. Büyük tekneler için çok sığdı. Dolayısıyla mavnalar. Daha önce gördüğü okyanusun rengine bakılırsa, kumlu bir dibi vardı.

"Benim bir fikrim var." Sufiyan Arelia'ya döndü. "Daha önce söylediğin şeyle ilgili - su mühendisliği hakkında..."

Dokuz akşam sonra, gün batımından hemen sonra, kıyafetlerini ıslatan bir fırtına ve yanında mırıldanan Arelia ile Sufiyan akıl sağlığını ciddi şekilde sorguluyordu.

"Bu işe yaramayacak," dedi Arelia. "Yüzlerce şey ters gidebilir. Binlerce."

"Arelia muhtemelen haklıydı ve Sufiyan gece bitmeden kendini bir Kanada hapishanesinde bulmayı bekliyordu.

"Siz ikiniz hazır mısınız?"

Tas doğal olmayan bir şekilde arkalarında belirdi. Kendine has bir havası vardı. Plan ne kadar çılgınca olursa, derdi Sufiyan'ın annesi, o kadar mutlu olur. Casus her birinin omzuna bir elini attı. "Bu iş olacak," dedi. "Bunu hissediyorum."

"Ya olmazsa?" Arelia panik içinde Tas'a döndü, kirpiklerinden yağmur damlıyordu. "Makaralar, fırtınanın işlevlerini nasıl etkileyeceğinden emin değilim. Bu koşulları beklemiyordum-"

"Merak etmeyin." Tas gülümsedi. "Ankara hapishaneleri o kadar da Kötü. Pencereler olduğunu duydum. Ve çok fazla sıçan yokmuş."

Bu rahatlatıcı açıklamayla birlikte oradan ayrıldı ve Sufiyan kendini Arelia'nın dehşet içindeki yüzüne bakarken buldu.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Bunu bilemezsin!"

Kızın parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı, çünkü kız o kadar çok titriyordu ki bu da onu titretiyordu. Ve bu gece sağlam ellere ihtiyacı vardı.

"Ama ben seni tanıyorum. Sen inanılmaz bir mühendissin. Kolorduda çok daha zeki olduğun için herkesi kızdıran o öğrenciydin. Bunu inkâr etme," dedi kız itiraz etmeye başlayınca. "İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Bunu enine boyuna düşündün, tartıştın-"

tartıştı. Rüyalarında kaldıraçlar, makaralar ve formüller görüyordu, bundan çok bahsetmişti.

"Plana sadık kal," dedi. "Sonra görüşürüz. Her şey mükemmel olacak."

Ellerini sıktı ve titremesi bir nebze olsun sakinleşti.

On dakika sonra, rıhtıma bakan yüksek bir binada terk edilmiş güvercin kasalarının arasına çömelmiş, yayı nişan almış ve hazırды. Buradan her şeyi görebiliyordu: Uzun limanı, tekne kızaklarını ve vinçleri. Rıhtımın en ucundaki göze batmayan mavna o kadar yıpranmıştı ki batmak üzereymiş gibi görünüyordu. Ve yeşil yelkenlerini fırtınaya karşı sımsıkı açmış, yaklaşmakta olan Ankaralı dhow.

Bot sesleri boş sokaklarda yankılandı; sevkiyata eşlik etmekle görevli askerler bir arabayla geliyordu. Sufiyan çatıdan aşağıya eğildi; aşağıda üç yüzden fazla asker vardı. Onu fark ederlerse işi biterdi.

Denizciler sağlam görünümlü bir mavnayı fırtınalı denizde ağır ağır sallanan dhow'a doğru sürdüler. Bitmek bilmeyen bir sürenin ardından büyük bir paleti yükleyip kürek çekerek geri döndüler.

Liman görevlisi operasyonu bizzat yönetmiş, mavnayı bir rıhtıma yönlendirmiş, paletin etrafına bir ağ yerleştirmiş ve bir kancaya bağlamıştır. Kanca, makaralar ve tek bir halat aracılığıyla bir vince bağlandı.

Yıpranmış bir halat. Bazılarına göre bu kadar ağır bir paleti taşıyamayacak kadar yıpranmış.

Liman görevlisi vinç operatörüne paleti kaldırması için bağırdı. Palet yükseldi ve önce mavnanın, sonra da suyun üzerinde sallandı.

Sufiyan parmağını havaya kaldırdı. Rüzgârın hızını, yönünü tattı. Aşağıda, yakındaki bir meyhaneden kavgas sesleri yükseliyordu; bir grup kabadayı korsan küfürler savuruyor ve yumruklar atıyordu. Liman görevlisi, askerler, hatta vinç operatörü bile dönüp baktı.

İşte o zaman Sufiyan okunu fırlattı. Halatı sessizce kesti ve palet muazzam bir sıçramayla okyanusa düştü. Dehşet çığlıkları yükseldi, liman görevlisinin, vinç operatörünün ve halatçının kalitesiz bir iş yaptığı suçlamaları.

Sufiyan kargaşanın başlangıcını ancak yakındaki bir çatıya, oradan da liman sokaklarına sıçramadan önce duydu. Pelerinini sımsıkı sardı ve limandan tam iki mil uzaklaşıp Pennybrush adlı hareketli bir meyhaneye güvenli bir şekilde yerleşene kadar yağmurda aceleyle ilerledi. Akşam yemeği telaşı başladığında, üç ranzalı bir oda ayırttı, akşam yemeği sipariş etti ve Tas ile Arelia'yı bekledi.

Bir saat sonra göğsünün endişeyle sıkıştığını hissetti. İki saat sonra, kendi kendine küfrederek volta atmaya başladı. Gece yarısına doğru nefes almakta zorlanıyordu. Tas, Sufiyan'dan kısa bir süre sonra burada olmalıydı. Arelia da çok geçmeden. Pencereyi tekrar tekrar kontrol etti. Hiçbir şey yoktu.

Yakalanmışlardı. Hapsedilmişlerdi. Öldürüldüler. Ve önemseydiği insanlar acı çekerken o bu handa aylaklık ediyordu.

Tıpkı Ruh gibi. Bu düşünce vücudunu titretti, görüşünü bulanıklaştırdı. Ruh, onu aynı ölçüde eğlendiren, kızdıran ve zenginleştiren tek küçük kardeşi. Ruh, ona güvenmiş ve onu kandırarak battaniyesinin altına bir yastık sokmuştu. Sufiyan öldürüldüğü gece kardeşinin yatağına dikkatle bakma zahmetine bile katlanmamıştı. Yumruyu gördü, çocuğun uyuduğunu düşünerek rahatladı ve Tas'la kâğıt oynamaya geri döndü.

Şimdi Tas ve Arelia'yı geride bırakmıştı. Quil ve Sirsha gideli haftalar olmuştu. Arkadaşıyla hiç barışmamıştı ve eğer o öldüyse

Sufiyan pencerenin önünden geçerken kanı buza dönüştü. Dört pelerinli figür hanın ön kapısına yaklaşıyordu. Yüzlerini göremiyordu ama yağmurun altında zırhlarının parıltısını, silahlarının ışıltısını yakaladı. Ayak sesleri merdivenleri dövüyordu.

Sufiyan scim'ini çekti çünkü arkadaşlarını korumakta tamamen işe yaramaz olabilirdi ama ailesi diğer oğullarını da kaybederse yıkılırdı. Kapı çarparak açıldı ve-

"Suf?" Tanıdık bir ses. Sufiyan uzun, şaşkın bir an baktı, sonra figür kapüşonunu indirdi.

Quil.

Sufiyan gözlerini kırpıstırdı, çünkü eğer bu bir halüsinasyonsa, çok acımasızdı. Ama en eski arkadaşı şimdi ona sarılıyordu ve Arelia da sarılıyordu. Tas kapıyı kapattı ve sessiz olmaları için hepsine tısladı.

"Askerler bütün limanı kapattı," dedi. "Seni yakaladıklarını sanmıştım-"

"Daha yeni kaçabildik," dedi Arelia. "Saatlerce saklanmak zorunda kaldık. Sonra birinin bizi takip ettiğini fark ettik-"

"Ben," dedi Sirsha alaycı bir sesle, ama sesi bitkin çıkıyordu. "Onları takip ediyorum - bu neredeyse bana bıçak saplıyordu." Tas'a başıyla işaret etti.

Arelia konuşmaya devam etti, planları işe yaradığı için sersemlemiş bir şekilde rahatlamıştı. Sualtı makaraları metal paleti sorunsuz bir şekilde bir düzine metre kaydırarak Tas'ın korsanlarının liman müdiresi ayrıldıktan sonra gemilerine yükledikleri yakındaki bir rıhtıma taşıdı.

Kısa bir aramadan sonra, liman görevlisi kayıp paleti -ya da ona çok benzeyen bir şeyi- bulup çıkardı.

onu. Sudan çıkarıldı ve Kahinler Kasası'na nakledildi.

"Yakında bir yolunu bulurlar," dedi Tas. "Ama metal çoktan gitti. Biz de öyle olacağız. Burku'nun limanı çoktan kapatıldı ama kıyı köylerinden birinde bekleyen bir şabka var. Buranın kuzeyine birkaç günlük mesafede. Sabah yola çıkıyoruz."

Sufiyan her şeyi anlamaya çalışıyordu ama her şeyin yolunda olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Arkadaşlarının - ailesinin- güvende olduğunu.

"Nefes al, Suf," dedi Quil o sessiz haliyle. "Buradayız. Biz iyiyiz."

"Özür dilerim," dedi Sufiyan diğerleri konuşurken. "Sana kızdığım için özür dilerim Quil. Bir daha yapmayacağım-"

Quil içini çekti ve Suf ilk kez onun ne kadar kötü görüldüğünü fark etti; saçları dağınık, gözleri kızarmış, yolda geçen günlerden sonra bile genellikle düzgün olan giysileri yamuk yumuktu.

"Yine kızacaksın Suf," dedi Quil. "Buna hakkın var. Özellikle de söyleyeceklerimi duyduktan sonra."

43

Sirsha

A Quil arkadaşlarına savaş kampında olanları ve kendi sihrini anlatırken, Sirşa zihnindeki sesleri susturmak için mücadele etti.

Yer yerinden oynadı ve bir esinti odanın penceresini tırmaladı. Sirsha'nın kulakları denizin kükremesiyle doldu. Üç element tek bir ağızdan konuştu.

Burayı terk edin. Git ve Div'i avla.

Sesleri Thafwa'dan kaçtığından beri onu rahatsız ediyordu ve Div hakkında ne kadar az düşünmeye çalışırsa o kadar ısrarcı oluyorlardı. Quil'le birlikte Burku'ya vardıklarında, düz bir çizgide at sürmek elinden gelen tek şeydi. Her bir parçası yeminini takip ederek şehirden çıkmak istiyordu.

Önümüzdeki günlerde daha da güçlenecek olan bir çekim, yemek, su ve uyku ihtiyacının yerini alana kadar. Onu tüketene kadar. En iyi ihtimalle haftaları vardı.

Burku'nun rıhtımına gitmeyi planlamıştı. Buradan bir çıkış bileti almak, Elias'ı bulmak ve onu yemininden kurtarmasını sağlamak. Daha önce de kan yemini etmişti. Kolay değildi ama İmparatorluğa ulaşana kadar dayanabilirdi.

Ama Quil'le yolda geçirdiği bir hafta, onun hâlâ Tel Ilessi'yi avlamayı planladığını açıkça ortaya koydu. Ve sadece İmparatorluk'ta yarattığı katliam yüzünden değil. O kaltak

Quil'e ihanet etmiş ve Sufiyan'ın küçük kardeşini öldürmüştü. Quil için bu kişiseldi. O ölene kadar durmayacaktı.

Bu da Sirsha için bir sorun yarattı.

Quil, Div Ana yaşarken Tel Ilessi'yi öldüremezdi. O yaratık Tel Ilessi'yi çok fazla güçle besliyordu. Div, Quil'i öldürebilirdi.

Tabii önce Sirsha Div'i öldürmediyse.

"Büyüm var da ne demek?" Sufiyan neredeyse bağıracaktı ve Sirşa, Quil'in yemin parası yüzünden hissettiği üzüntü ve utanç karşısında yüzünü buruşturdu. Sufiyan'a Tel Ilessi'nin gerçek kimliğini söylediğinde neredeyse yıkılacaktı. Quil'in arkadaşları Kegari yılanına karşı öfke, Quil'e karşı ise empati göstermişlerdi; Sirşa daha azını kabul etmezdi. Eski sevgilisinin yalancı bir cadı olması Quil'in suçu değildi.

Bununla birlikte, büyüünün gizlenmesi bir sinire çarpmış gibi görünüyordu.

İçinden şefkatli bir öfke dalgası geçti. Elbette, büyüü bir Inashi'nin bile hissedemeyeceği şekilde bastırabilecek biri varsa o da Quil olurdu. Bunun mücadelesini kimseye yüklemek istemezdi. Büyü aynı zamanda büyü kullananlara karşı neden tipik bir Martial şüphesi duymadığını da açıklıyordu. Neden Sirsha'yı anlıyormuş gibi hissettiğini de. Onu her zaman anlamıştı.

Büyüsünü açıkladığında, Sirşa onu hemen sınıflandırdı. O bir Yaad'dı. Sirsha'nın daha önce hiç karşılaşmadığı kadar nadir bir büyü kullanıcısı türü. Çoğu ölmüştü.

"Eğer sihrin varsa," diyordu Arelia, "o zaman bunlara tepki vermelisin-" Tulumundan bir dizi mor-siyah zincir ve kelepçe çıkardı ve Quil yüzünü buruşturdu. O ana kadar konuşmaya pek dikkat etmeyen Sirsha geri çekildi.

"İkfa," dedi. "Bunu yapmamalısın!"

Bu arada Tas onları Arelia'nın elinden almaya çalıştı ama başaramadı. "Bunların İmparatorluğa gitmesi gerekiyordu."

"Eninde sonunda olacaklar," dedi Arelia. "Ama şimdilik elimizdeler ve onları inceleyebiliriz. Sirsha, bir Jaduna olarak metale aşına olup olmadığını merak ediyordum-"

"İkfa'yı tutmuyoruz," dedi Sirsha, kötü görünümlü Quil'i metalden uzaklaştırarak. Neredeyse anında yüzünün rengi yerine geldi. "Biz büyüü bastırmak için büyü kullanırız. İkfa'nın koruyucusu olarak sadece cinlere güveniriz. Onu bulduğumuzda, onlara veririz. Sakın bana İmparatorluğa gönderdiğin şeyin bu olduğunu söyleme-"

"Daha önce reaktif güçlerden bahsetmiştik," dedi Arelia. "Bu yine Rajin'in beşinci yasası mı? Metal-"

"Önemli değil." Sirşa, R'zwana'nın burada olmadığına şükretti. Nefret edilen metalden bu kadar çok gördüğünde kız kardeşinin kafası patlardı. "İkfa büyüü olan herkes için tehlikelidir-"

Quil hemen canlandı. "O zaman Tel Ilessi'de işe yarayacak," dedi. "Div'de çalışacağını düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum." Sirşa böyle bir şeyi hiç düşünmemişti çünkü bir kerede bu kadar çok İkfa görmemişti. Eğer bulunursa, genellikle bir yüksük kadar olurdu. "I-"

Div. Onu avla. Elementler onu ele geçirdi. Vücudunun tüm kontrolünü ele geçirdi. Ayağa kalk. Hareket et. Avla. Avlan. AVLAN-

Sirşa odadan çıktığını ancak Quil elini tutup onu trans halinden çıkardığında fark etti.

"Sirsha." Quil onu Pennybrush'ın dar üst salonunun ortasında durdurmuştu. Bir konuşmanın ortasında çıkıp gittiği için onun hakkında ne düşünüyor olmalıydı. "İyi misin?"

Sirsha gerçeği saklamayı düşünmedi bile. Artık bunu yapmanın bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu.

"Elias'a ettiğim yemin," dedi Sirsha. "Zihnimi etkiliyor, Quil. Sana daha önce söylemeliydim ama kendime çok güveniyordum. Katili yakalayacağımdan çok emindim. Böyle bir yemin yerine getirilmeli. Eğer yerine getirilmezse, düşünebildiğim tek şey bu olacak; senin için, çevremdeki herkes için bir tehlike olacağım."

"Biliyorum," dedi bir süre durakladıktan sonra. "J'yan ölmeden önceki gece bana söyledi. Yeminin benim için olduğunu düşünmüş, onu bozmamı istemiş." Quil gözlerini kaçırdı, yüzü kısa süreliğine ölümcüldü. "Elias'ı bir daha gördüğümde ona söyleyecek güzel sözlerim olacak."

"Sıraya girin." Sirsha içini çekti ve elini şakağına götürdü. "Biraz hava almam lazım."

"Arkadaş ister misin?"

Sirsha omzunun üzerinden bakarak gülümsedi. "Arelia'nın sihrini tetiklemek için kullandığın iç mekanizmayı bilmek istediği kadar değil. Hadi, içinizden bir ses dördünüzün konuşacak çok şeyi olduğunu söylüyor. O Ikfa'yı senden uzak tutmasını söyle. Birazdan döneceğim."

Sirsha omzuna astığı çantasıyla Ankana sokaklarında yürürken, Arelia'nın haftalar önce büyü hakkında söylediği bir şeyi düşündü. Rajin'in beşinci yasası, her eylemin eşit ve zıt bir tepki doğurduğunu söyler.

Sirsha da aynı kavramı çocukken öğrenmişti. Annesi Raani, Sirsha'yı çok sıkıştırdıktan sonra ona cinlerin en yeteneklisi ve kurnazı olan Gece Getiren'in hikâyesini anlattı. Bin yıl önce, düşman bir kral cinleri hapsetmiş ve güçlerini çalmış. Soykırımından kaçabilen tek kişi olan Nightbringer, bin yılını halkını özgürleştirmeye çalışarak geçirmiş.

Mauth'un kayıtsızlığı, Nightbringer'ın Sirsha'nın annesi, cinleri yola getiren şeyin yaratıcı ve tüm sihrin kaynağı olduğunu söyledi. Ve onu bundan kurtaran da sevgili eşi Rehmat'ın sevgisiydi. Bazen

Çarpık büyü'nün şiddetini köreltmenin tek yolu, onunla zıddıyla yüzleşmektir.

Yıldızlar hala karanlık gökyüzünü dağıtıyor, sokak lambalarıyla bile parlıyordu. Kuzeyde kış sonlarıydı ama burada, Ankara'da serin bir yaz gecesi idi, çiçekler ve ağaçlar açmıştı, başkent neredeyse rahatsız edici derecede güzeldi.

Sirsha'ya Bulut Ormanı'nı hatırlattı. Birkaç ay içinde orada tam bahar yaşanacaktı. Asmalar bal çiçekleri ve onları seven arılarla dolup taşacaktı. Raaniler, Gandafur ağaçlarındaki evlerinin her penceresini boyayan polenlerden yakınacaklardı.

Jaduna için bahar ve yaz bağış mevsimiydi. Arkadaşlar papatya zinciri yapar, aşıklar evlenme teklif eder, Adah yeminleri kutlanırdı. Sirsha artık yirmi yaşındaydı - Jaduna standartlarına göre bir yetişkin. J'yan'la çocukken ettikleri yemini onurlandırmak için tam Adah törenlerini yaptıkları yıl olacaktı.

R'zwana'nın Bulut Ormanı'na ulaşması haftalar alacaktı. J'yan'ın akrabalarının ona ne olduğunu öğrenmesi için haftalar geçmesi gerekecekti. Sirsha, R'z'in annesine kaybolan büyü'sünden bahsetmesini umuyordu. Kız kardeşinin kaybettiği şeyle barışmasını umuyordu.

Bu yemin ya da Div onu öldürdüyse Sirsha da buna dahil olabilir.

Daha fazla bilgiye ihtiyacım var, dedi Sirsha elementlere. Nereden bulabilirim?

Hunt, toprak gümbürdedi.

Hunt, deniz kükredi.

Oku, diye fısıldadı rüzgar.

Sokaklar boştu, dükkânlar kepenk indirmişti. Rüzgâr onun ne okumasını istiyordu? Bir tabela mı?

Sonra bir kitabı olduğunu hatırladı. Serra'lı Rajin'in Hatıraları. Birkaç hafta önce Quil'den çalmıştı.

Evet, rüzgâr tısladı ve Sirşa bir elektrik direğinin yanında bir bank buldu ve çantasından hırpalanmış küçük kitabı çıkardı.

Yaşlı filozof beş yüzyıl önce yaşadı ve gevezelik etmeyi çok severdi. Ancak, eserlerini okumanın altın için at gübresi kazmak gibi olduğunu kabul ettiğiniz sürece, içgörülerini laf kalabalığına değeri.

Jaduna eğitmenlerinin bile kütüphanelerinde onun kitaplarından birkaçı vardı. Çoğu, özellikle onun zamanının gençlerinin toplumun yıkımına katkıda bulunan serseriler olduğuna dair bölümlerinden hoşlanıyordu.

Sirsha Hatıralar'ı hiç okumamıştı; bir sayfayı çevirirken Jaduna'nın büyü teorisi hakkında kısa bir bölüm, keşke olsaydı dedi.

Jaduna sihrini duygulara bağlar ve bunu bir elementi kontrol etmek için kullanır. Duygu çoğunlukla arzudur-irade gücünün bir çabası.

Üçüncü yasayı -büyünün yok edilemeyeceğini, sadece kontrol altına alınabileceğini veya dönüştürülebileceğini- anlarlar.

Jaduna'nın güç biriktirmekten nasıl kaçındığını anlatarak bir süre kendinden geçti. Belli ki yaşlı geveze R'zwana ile hiç tanışmamıştı. Sirsha okumaya devam etti.

Jaduna topluluğa bireyden daha çok değer verir. Alçakgönüllülük palavradan üstündür. Hizmet ve bağış açgözlülüğünden üstündür. Fedakârlık, bencilliğin ve büyü oburluğun üstündedir.

Sirşa kitabı kapattı, akli Rajin'in üçüncü yasasına takıldı: Büyü yok edilemez, sadece kontrol altına alınabilir ya da dönüştürülebilir.

Sirsha, Div'i öldürmek bir yana, onu bağlayamamıştı bile. Div yok edilemiyor ya da zapt edilemiyorsa, belki de dönüştürülebilirdi. Belki bir kurbağa taburesine. Ya da özellikle çirkin bir tarantulaya.

Bazen, çarpıklığın şiddetini köreltmenin tek yolu sihir, onu zıddıyla yüzleştirmektir.

Div'in kötücüllüğünün kaynağını bilmiyordu. Ama dünyada var olan büyü türleri hakkında bir tahminde bulunabilecek kadar çok şey öğrenmişti.

Tüm sihirler aynı kaynaktan geliyordu. Fısıldanan ama kanıtlanmamış bir efsane olan bir güç.

Mauth-Eski Rei'de Ölüm. Mauth'un varlığı en çok Bekleme Yeri'nde hissedilirdi; burada onun hizmetkârları olacak kadar talihsiz insanlar ve cinler, travma geçirmiş hayaletleri bu dünyadan huzurlu bir öte dünyaya geçirir, böylece kimsenin kulaklarını çınlatmazlardı. Sufiyan'ın büyükannesi Beni el-Mauth da bu hizmetkârlardan biriydi. Diğer hayalet konuşmacıları gibi o da ruhların acılarını ve eziyetlerini kendi boyutlarına bitişik, kaynayan bir boyuta aktarıyordu.

Kabileler o sefil yere "Deniz" adını verdiler. Acı çekiyorum. Sirsha Jaduna ismini daha çok sevdi: Owa Khel- Boş. Solgun sarı gökyüzünün ve lanetli denizlerin olduğu bir yer. O ve J'yan çocukken bu yerle ilgili korkunç hikâyeler anlatırlardı, D'rudo onlara konuyla ilgili tüm metinleri ezberletmişti.

O metinlerden bir satır Sirsha'nın aklına geldi: Ve yine de Acı Denizi çalkalanıyor, her zaman huzursuz, Mauth gerçekten başkanlık ediyor, açlığına karşı bir siper.

Div aç değildi. O açlıktı. Her türlü etik ya da ahlaki duyguya meydan okuyan bir tüketme arzusu. Saf bencillik.

Evet, elementler fısıldadı.

"Kayıtsızlığa sevgiyle karşılık verildi," diye mırıldandı Sirşa. "Yani Div, açgözlülüğüyle, açlığıyla-"

Bencilliğin ve büyülu oburluğun üstünde fedakârlık.

Anlamak, içinde yavaşça bükülen bir bıçak gibiydi. Sirsha bağırmak istedi. Ya da belki yavaşça evrenin adaletini alkışlamak. Ne de olsa eylemleri binden fazla masum köylünün ölümüne yol açmıştı. Kasıtlı ya da değil, onları kendisi öldürmüş sayılırdı ve bu tür bir dengesizlik cevapsız bırakılamazdı.

İşte buradaydı. Cevap. Sirsha Div'i bağlamak istiyorsa, bunun için kendi hayatını feda etmesi gerekecekti.

Şimdi, unsurlar bir arada söylendiğinde, anlamaya başlarsınız.

Kanayan cehennemler. Keşke bir kedi olarak doğsaydı. Ya da bir keklik. Büyü yasaları ve kalp kırıklığı gibi şeyler hakkında düşünmek zorunda olmayan sevimli ve kabarık bir şey.

Hana döndüğünde yemek odası boştu; hancı için bile çok erkendi. Ama Quil, saçları banyodan kalma ıslaklığıyla kapalı bara yaslanmış, düşüncelere dalmıştı. Yorgun olmalıydı, ama özünü oluşturan o kararlılık, sessiz ve sarsılmaz - onu buradan hissedebiliyordu.

Artık sır yok. Div'in ölmesini istiyorlarsa Sirsha'nın bunu kanıyla ödemesi gerektiğini ona söylemesi gerekiyordu. Elbette bu konuda baş belası olacak, onu vazgeçirmek için bildiği her numarayı deneyecekti. Ama bunu bilmeyi hak ediyordu, en azından Sirşa öldüğünde yemin parası onun acısını daha da artıracığı için.

Ah, Jaduna büyüsünün zevkleri. "Sirsha."

Ona döndü ve dudaklarından dökülen adının sesi, sanki bir erkek yerine gök gürültüsü tarafından söylenmiş gibi damarlarında yankılandı. Küçüklüğünden beri adı hep S'rsha olmuştu. Boğazının derinliklerinden gelen bu duraklama, en yüksek

Bu dünyanın onuruydu, çünkü bu onun bir Jaduna, büyü'nün ilk kullanıcılarından biri olduğu anlamına geliyordu. Soyu uzundu, ataları zamanlarının devleriydi. O duraklamayı kaybettiğinde -S'rsha yerine Seer-shah olduğunda- sanki kendi bedeninden çıkıp hiç umursamadığı başka bir bedene itilmiş gibi hissetti.

Ama Quil'in ağzında adı yeniden güzelleşti.

"Quil," dedi. Söyle ona. Ona ölmen gerektiğini söyle. Veda etmen gerektiğini.

Ama Sirsha onun bir çıkış yolu olduğuna kendini ikna edene kadar sözlerini düşünüp irdeleyeceğini biliyordu. Bir kez olsun kavga etmek istemiyordu.

Sirşa onun elini tuttu, içini kaplayan arzuyu dile getirebilmeyi diledi, sana ihtiyacım var ve keşke olmasaydı'dan daha fazla bir şey. Merdivenleri tökezleyerek çıktılar ve Quil kapıyı kapatıp onu kollarının arasına alıp zahmetsizce kaldırdığında Sirşa'nın aklından geçen tüm sözcükler gereksizdi. Quil onu duvara yaslayıp, sanki bir parçası fazla zamanları olmadığını biliyormuş gibi, sanki bir daha asla elde edemeyeceği her şeyi telafi etmek zorundaymış gibi öperken Sirşa içini çekti.

Parmaklarını adamın saçlarından geçirdi ve dudaklarını adamın çenesinde, boğazında gezdirmek için ağzından çekti, adamın ettiği lanete gülümsedi. Adam onu yatağa taşıdı ama kadın onu sırt üstü çevirdi ve bir gamze parıltısı yakaladı. Kalbi yerinden fırladı.

Lambalar ikisini de mavi ışıkla yıkıyordu, bu yüzden onu yavaşça soydu ve neredeyse ona bakmayacaktı, neredeyse onun zayıf, kaslı zarafetini takdir etmeyecekti, ama sonra kendini zorladı çünkü bu onlar için buydu, değil mi?

"Çok güzelsin," diye mırıldandı. Ona sarıldı ve saç tokalarını çözerek saçlarının **e t r a f l a r ı n a** bir perde gibi düşmesine izin verdi. Vücudu onu arzuluyordu, onu arzuluyordu.

dolgunluk vereceğini biliyordu, ama buna karşı savaştı ve onu yavaşça, sevdiğini bildiği şekilde öptü.

Adam kızın giysilerini çıkardı ve yavaşça, çok yavaşça birleştiler, nefesleri kısaldı, parmakları kızın belinde neredeyse acı verecek kadar sıkıydı, altın rengi gözleri kıza sabitlenmişti, kızın verdiklerini alıyor, karşılığında sahip olduğu her şeyi veriyordu.

"Daha fazla," diye soludu Sirsha. "Daha yakın."

Uydu ve bu sesler ondan mı geliyordu, yoksa başka birinden mi? Onları ele vermemek için dudağını ısırıldı. Duvarlar inceydi, sessizdi ve burası bir aile hanıydı, Tanrı aşkına, ama kızdığına bağırabilmeyi ve zevk aldığına soluk soluğa kalabilmeyi hak ediyordu.

Eğildi ve dudaklarını dudaklarının arasına aldı, böylece ona haykırabilirdi, böylece birbirlerine haykırabilirlerdi, isteklerini ve söyleyemedikleri her şeyi birbirlerinin göğüslerinde, kalplerinin odalarında bırakabilirlerdi.

Daha sonra, yan yana yattıklarında, kadın adama döndüğünde adamın kendisine baktığını gördü.

Bir eliyle onun yüzünün izini sürerken paraları alev alev yanıyordu. Sirsha desenin çiçek açtığını biliyordu ve keder içinde yankılandı, çünkü eğer o Adah'ıysa, diğer yarısıysa, o gittiğinde ne yapacaktı? Bu onun bilebileceğinden çok daha fazla acı verecekti. Sadece kaybedilen aşkın acısı değil, bir kan yemininin de parçalanması. Yıllar sonra bile J'yan'ın yemininin olduğu yerdeki boşluğu hâlâ hissediyordu.

Ama yalnız olmayacaktı. Sufiyan, Tas ve Arelia vardı. Ona yardım edeceklerdi. Bunu atlatacaktı.

"Sirsha." Onun bakışlarını yakaladı ve ona sıkıca sarıldı. "Gözlerin veda ediyormuş gibi bakıyor. Geri dön. Burada benimle ol."

Başını salladı, adam fark etmesin diye gözlerini kaçırdı. veda ediyordu. Bunu yapacak gücü yoktu.

yüksek sesle konuş.

44

Quil

I Quil, Sirsha'yı uyurken bıraktığında hava hâlâ karanlıktı. Onu alnından öptü ve uzaklaştı, ancak Tas'ın gizlice Hanın avlusundaki damat odasından.

Tas sırıttı. "Sen benimkini tutarsan ben de senin sırlarını tutarım."

Quil kıkırdadı. "Bazı şeylerin değişmediğini görmek güzel."

"Hepsi işin bir parçası, küçük kardeşim. O damat bu bölgedeki bütün muhafızları tanıyor. Biri bizi aramaya gelirse haberimiz olur. Nereye gidiyorsun?"

"Baş Kahin," dedi Quil. "Onunla Büyükelçi Ifalu hakkında birkaç kelime konuşmak istiyorum."

Tas başını salladı. "Dikkatli olun. Liman kapatıldı ve kapı nöbetleri iki katına çıkarıldı. Birinin Ikfa'yı çaldığını biliyorlar."

Yarım saat sonra Quil, yaşayan en kutsal insanlardan biri olan Ankana'nın Gözü ile yüz yüze geldi. Ancak Ankana'lı Yüce Kahin Remi E'twa kendisini her şeyi bilen biri olarak gösterse de, Quil keşiş odasına girdiğinde yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi daha sınırlı bir kudrete işaret ediyordu.

Belki de Quil daha diplomatik kanallar yerine adamın birkaç penceresinden birinden girdiği içindir.

"Veliaht Prens Zacharias." Remi, bir demlik papatya ayının demlendiği basit meğe masadan kalktı. "Sizi tekrar görmek büyük bir zevk. Burku'yu ziyaret ettiğinizi bilmiyordum."

"Belki de daha iyi muhbirlere ihtiyacınız vardır, Bağ Kahin Remi." "Belki, veliaht prens." Yüksek Kahin gülümsedi

ama Quil dolabından bir kupa daha çıkarırken onu dikkatle izledi. Prens burada bulunarak risk almığtı. EĞer Bağ Kahin Martiallere karĐı kurulan komplonun bir parçasıysa, Quil kendini hapsedilmiş ya da ldrlmĞ bulabilirdi. Büyükelçi Ifalu'nun cinayet iğlemekten çekinmeyeceği kesindi.

Bağ Kahin, Quil için bir fincan çay doldurdu ve ona ikram etti.

"Halkınızın çektiği acılardan dolayı üzüntülerimi ifade edebilir miyim?" dedi Bağ Kahin. "Ğrendiğimize çok zldk-"

"Büyükelçi Ifalu halkımı yanlış bilgilendiriyor, Yüksek Kahin." Quil ne aya dokundu ne de Yüksek Kahin'in düşüncelerini onaylamak istedi. Sadede gelmek daha iyiydi. "Bunu bir müttetik ve halkınızın bir temsilcisi gibi davranırken yaptı. Onun ihaneti doğrudan binlerce Martial, Bilgin ve Kabile İnsanının ölümüne ve evlerimizin Kegari tarafından işgal edilmesine yol açtı."

"Büyükelçi Ifalu mu?" Remi'nin ĐaŐkınlıĐı Quil'in inanmasına yetecek kadar samimiydi. "İmkânsız. Kendisi en saygın kahinlerimizden biridir veliaht prens. Bağığlayın ama yanılıyor olmalısınız."

"Değilim," dedi Quil. Ankana'nın Yüksek Kahini'nin Quil'in büyüsünü bilmesine gerek yoktu. "Bykeliyi Ena Ifalu olarak tanıyorum. Hiç bağka bir isim kullandı mı? Dolbra, belki?"

Remi'nin rengi soldu. "Dolbra kızının adıydı, doğumda öldü. Ena'nın ona bu ismi verdiğini çok az kişi biliyordu. Bu bilgiye nasıl ulaştınız?"

"Güvenilir bir şekilde." Quil, Baş Kahin'in yüzündeki şüpheyi düşündü. Quil'e inanmıyordu. Ama onu dışarı da atmamıştı.

"Baş Kahin, size ve kararlarınıza son derece saygı duyuyorum. Geçen yıl İmparatoriçe bana yerinize birini aradığınızı söyledi. Herkes Büyükelçi Ifalu'nun ismini vermenizi bekliyordu. Konsey üyeleriniz ve danışmanlarınız. Halkınız. Büyükelçinin ailesi. Hatta Ena'nın kendisi bile. Ama henüz onun adını vermediniz. Neden?"

Remi çayından bir yudum aldı ama fincanını o kadar sıkı tutuyordu ki Quil kulpunun kırılabileceğini düşündü. "Henüz istifa etmeye hazır değilim."

"İnsanları okuma yeteneğiniz dillere destan," dedi Quil. "Ankaralıları İmparatorlukla ticaret yapmaya zorlamanızın nedeni İmparatoriçe ile tanışmış olmanızdı. Onun kim olduğunu ve kim olabileceğini gördünüz. Büyükelçi Ifalu'ya baktığınızda ne görüyorsunuz?"

Yüksek Kâhin'in çay fincanı, tabağına yerleştirilirken şangırdadı.

"Büyükelçinin Kegari'yle ittifak yapmaktan kazanacağı hiçbir şey yok," dedi. "Ankana'nın İmparatorlukla olan ilişkisini kesinlikle riske atmaz. Eğer sizinle olan anlaşmamızı bozarsak, Denizcilerle olan anlaşmamızı da bozmuş oluruz. Kabileler. Siz söyleyin prens. Neden böyle bir şeyi riske atsın ki?"

"Belki de İmparatorluk ya da Kegari umurunda değildir." Quil bütün gece bunun üzerinde düşünmüştü. "Belki de başka bir efendisi vardır. Kegari lideriyle tanıştım, Yüce Kahin. Tel Ilessi ile tanıştım. Gücü muazzam ve korkunç. Acaba bir şeyle ittifak kurmuş olabilir mi?"

ve eğer Ifalu da aynısını yaptıysa. Tekrar soruyorum, Ifalu'ya baktığınızda ne görüyorsunuz?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Baş Kahin. "Ben hiçbir şey görmüyorum. Onun geleceği örtülü. Yıllardır öyle ve onunla ilgili bir şey görmeye çalışsam da başaramadım."

"Ve kimseye söylemedin," diye tahmin yürüttü Quil. "Çünkü bunu yapmak gücünüzün zayıfladığını gösterirdi ve istifa etmek zorunda kalacağınızdan korktunuz."

"Eğer halkınıza ihanet ettiyse-"

"Sadece benim halkım değil," dedi Quil. "Sizinkiler de. Kahinler Kasası'na ulaşması gereken bir sevkiyatınız vardı. -"

"Evet," dedi Remi. "Mehbahnese cevher motorları, gemilerimiz için. Genelde böyle şeylere dikkat etmem ama dün gece çalındı-"

"Hayır," dedi Quil. "Motorlar değil. Ikfa."

Remi de Sirsha gibi irkildi. "İmkânsız," diye mırıldandı. "O madde yasaklandı. Ve her halükarda, dünyada ondan yeterince yok-"

"Kegar'da onunla dolu madenler var." Quil, Tas'ın kendisine söylediklerini paylaştı, çünkü eğer Yüce Kahin Kegari ile işbirliği içindeyse, bu bilgiyi zaten biliyordu. "Ifalu onu buraya getirtti. Acaba Jaduna buna ne derdi? Onlar da senin müttefikin, değil mi?"

Quil ellerini masanın üzerine koydu. "Gözlerimin içine bak, Yüce Kahin Remi. Büyükelçinin hainliği hakkında yalan söyleyip söylemediğimi söyle. Eğer öyleyse, özür dileyip seni terk edeceğim. Ama size anlattıklarımı dinledikten sonra, Ifalu'nun Martialleri yanıltmış ve kendi halkına ihanet etmiş olabileceğine dair en ufak bir şüpheniz bile varsa, onu yanınıza çağırmanızı rica ediyorum. Gerçeği ortaya çıkarın. Siz bunu yaparken ben de iznimi kullanacağım. Yine de senden bir şey isteyeceğim."

Remi iç çekti. "Çok fazla istekte bulunuyorsunuz, prens."

"Bu seferki adil. Eğer haklıysam -eğer büyükelçiniz söylediğim gibi suçluysa- o zaman bir iyiliğe ihtiyacım var."

Quil birkaç saat sonra Pennybrush'a geri döndü. Güneş iyice yükselmişti ve Tas, Arelia, Sirsha ve Sufiyan avluda hazır bir şekilde bekliyorlardı, atları ahırların dışında rölantide duruyordu.

"Kanama zamanı." Quil içeri girdiğinde Tas ayağa kalktı. "Dışarı nasıl çıkacağız bilmiyorum, neredeyse tüm kapıları kapatmışlar. Yüksek-"

"Tas," dedi Sirsha, bir elini kaldırarak. "Dinle."

Tas sessizliğe gömüldü. Hanın yemek salonundan yayılan seslerin ötesinde, hepsi kusursuz bir ses duydu. Çizmeler, hana doğru yürüyordu.

"Kanayan muhafızları bize sen mi yönlendirdin?" Tas inanamamaktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde Quil'e baktı. "O kadar amatör, basit -"

O daha renkli bir dile geçmeden askerler avluya doluştu. İnce işlenmiş altın zırhlı, işgüzar görünümlü bir yüzbaşı tereddüt etmeden Quil'e yaklaştı.

"Savaş İmparatorluğu Prensi Zacharias," dedi. "Ankana ulusuna ait bir palet dolusu malı çaldığınızdan şüpheleniliyor. Sorgulanmak üzere benimle geleceksiniz."

"Biz yaptık." Quil kılıcını çekip muhafızların ayaklarının dibine bıraktı ve diğerlerine işaret ederek "**H e p i m i z .**
Bizler

Hırsızlar. İtiraf ediyoruz."

45

Aiz

I Çocukları bulmak bir haftadan fazla sürdü. Aiz, birlikte uçtuğu Cero'yla birlikte Serra'ya havadan yaklaşırken çocuk olmadıklarını hatırladı. Onlar katil. Maskeler.

Ne de olsa küçük vahşiler, Serran Sıradağları'nın derinliklerinde saklandıkları evin etrafındaki tarlalara bubi tuzağı kurmuşlardı. Aiz, birlikleri daha eve ulaşamadan otuz askerini ve içeride de beş askerini kaybetmişti. Sonunda, rüzgârıyla çatıyı uçurmak ve onları teker teker sıkıştırmak zorunda kalmıştı. Kegari ancak o zaman Maskeleri ele geçirebilmişti.

Şimdi, Triarch Ghaz'ın dikkatli gözleri altında, pilotların kışlasında onu bekliyorlardı, ağızları bağlanmış ve ağır bir şekilde zincirlenmişlerdi. Aiz zafer kazanmıştı. Ama aynı zamanda yorgundu, kemikleri bu kadar çok güç kullanmaktan yorgun düşmüştü.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Aiz, yelkenlilerini dağların arasından özenle geçiren Cero'ya seslendi. Quil'i kaybettiği için ona hâlâ kızgındı. İmparatoriçe'nin kaçışından sonra bu haber korkunç bir darbe olmuştu. Aiz kendi öfkesinden korktuğu için Cero'yu gözünün önünden uzaklaştırmıştı. "Şimdiye kadar inmiş olmalıydık."

"Tel Ilessi," dedi Cero. "Onlar genç. Çocuklar. Sadece on dört."

"Onlar yılan, Cero. Kaç askerimizi öldürdüklerini gördün."

"Çünkü onları kuşattık. Onlara başka seçenek bırakmadık." Aiz sinirlendi. Cero son zamanlarda ona baskı yapmıştı. Div Ana'nın gücünü nasıl elde ettiğini küçümsüyordu. Kegar'daki kayıp çocuklar hakkında Aiz'i sorguluyordu. Aiz'e yapılan muameleyi eleştiriyordu. yakalanan esirler.

"O çocuklar," dedi Aiz, "eğitilmiş ölüm makineleri. Onların kafalarını ve maskelerini çıkaracağız ve bunu yaparken hiçbir suçluluk hissetmeyeceğiz."

Cero, Serra'ya giden yolun geri kalanında sessizdi. Bir süre sonra şehir aşağıda belirdi, eski halinin çukurlu, harap bir gölgesi, Rei Nehri enkazla boğulmuştu. İşaretçiler onlara iniş izni verdi ve derme çatma havaalanına doğru spiral çizerek indiklerinde, duman, çöp ve kan kokusu Aiz'in burun deliklerini tıkadı.

Suçluluk duygusu derisinin altında arılar gibi dolaşıyordu. Ruh bu şehri çok sevmişti. Kocaman çeşmeleri, masalcıların, uçurtmacıların, her renkte ipek satanların olduğu koca bir sokağı-

Aiz Laia'nın yaşayıp yaşamadığını merak etti. Elias, Kari ve Zuriya'nın yaşayıp yaşamadığını. Sonra gerçekten de umurunda olmadığını fark etti. Ruh sevdiği tek kişiydi.

Görüş alanının kenarında bir şey titredi. Bir gümüş parıltısı. Tanıdık bir kıkırdama. Aiz Yelken'den düşerken irkilerek döndü ve Serra'nın yıkıntıları arasında çocuğu aradı. Bir an için Ruh'un burada olduğundan emin oldu.

"Tel İlessi?"

Cero ona seslendi ve o da hatırladı. Ruh ölmüştü.

"Gel," diye emretti Cero'ya. "Maskeler kışlada. Çok uzak değil."

"Eğer o çocukları öldürmek istiyorsan" -Cero yelkeninin gölgesinde durmuş, yelkenin kayışlarıyla oynuyordu

Pilot koltuğu-"Devam et. Ama ben bunun bir parçası olmayacağım."

Yelkenler havalanıp etraflarına inerken, Aiz en eski arkadaşını inceledi. Yıpranmıştı. Aylardır onun yanındaydı, emirleri yerine getirmiş, Div Ana hakkındaki konuşmalarını dinlemiş, İmparatorluğu ele geçirme planlarını yapmasına yardım etmişti. O da inanmıştı. Ama şimdi yorgun görünüyordu. Askerlerinin çoğu yorgun görünüyordu. Bir zafere ihtiyaçları vardı.

Loha onlara bunu verirdi.

"Pekâlâ." Mantıklı görünmeye çalıştı. "Ben kendim hallederim. Neden birkaç gün izin almıyorsun-"

"O zavallı çocukları öldürmeden önce" -Cero gözlüklerini kafasına geçirdi- "konuşman gereken biri var." Cero Aiz'in eline uzandı, sanki Aiz'in onu tokatlayıp uzaklaştıracağını düşünmüştü. "Bana kızma. Kendinde değilsin, Aiz-"

"Tel Ilessi," diye hatırlattı ona. Havaalanı uçakların hareketiyle gürültülüydü ama bu diğerlerinin duyamayacağı anlamına gelmiyordu. Saygı muhafaza edilmeliydi. "Ve ben hiç olmadığım kadar kendimdeyim. Zamanım yok-"

"Aiz, aşkım."

Döndüğünde Rahibe Noa'nın yaşlı ve huysuz figürüyle karşılaştı. Rahibeyi haftalardır, savaş başladığından beri görmemişti. Kegar'da, planlamayla geçen aylar boyunca Aiz, Noa'dan giderek uzaklaşmıştı. Çünkü Baş Rahip Dovan, Olnas ve din adamlarının geri kalanı Aiz'e uygun bir huşu ile bakarken, Rahibe Noa sadece temkinli görünüyordu. Hatta zaman zaman düşmanca.

"Ben Tel Ilessi, Rahibe," dedi Aiz.

"Benimle yürü." Noa Aiz'in koluna girdi. Yaşlı kadın o kadar çelimsiz, o kadar küçüktü ki Aiz kendisini çekiştirmelerine izin verdi.

Havaalanının kenarına vardıklarında Noa sessizdi ve moloz yığınlarıyla dolu sessiz sokaklarda ilerlemeye başladı.

"Çok fazla ölüm var," dedi Rahibe Noa. "Bu insanlar için bir kıyamet. Bir soykırım. Acaba bundan bin yıl sonra bizi kendi felaketleri olarak mı görecekler?"

"Bundan bin yıl sonra hepsi birbirini öldürmüş olacak," dedi Aiz, bir evin yıkıntıları arasında büyük ve beyaz bir şeyi kemiren bir köpeği görünce yüzünü buruşturarak. "Onlar vahşi ve savaşçı insanlar, Rahibe Noa. Her halükarda, bu bizi ilgilendirmez. Çünkü biz çok uzaklarda, denizin ötesinde olacağız. Evimizde."

"Ev, evet," diye mırıldandı Rahibe Noa, bir zamanlar etrafı çeşmeyle çevrili büyük bir heykelin önünde yavaşlayarak. Su artık külden griye dönmüştü, parçalanmış kil kırıkları leş kemikleri gibi dışarı fırlamıştı. "Yalnızca bize ait olan altın sarısı ve yeşil bir diyardı. Kalbinde altın ışıktan bir pınar vardı ve büyümüzün kaynağı buydu." Noa Dokuz Kutsal Masal'dan alıntı yaparken gülümsedi. "Tufana neyin sebep olduğuna dair hikâyeleri biliyor musun, Aiz?"

"Bu Dokuz Kutsal Masal'da yok. Div Ana bizim bilmemizi istemedi."

Rahibe Noa kuru bir sesle, "Belki de On Kutsal Masal aynı tınıya sahip değildi," dedi. "Ama elimizde kayıtlar var. Güvenilir kayıtlar, çünkü Div Ana'nın titiz olmadığı söylenemez. Efsaneye göre Fount zehirlenmiş. Kötü büyüyle lekelenmiş. Bir gecede olmamış. Yavaş yavaş oldu, yoksa Div Ana'nın halkı için yeni bir vatan bulmaya vakti olmazdı."

Aiz, Noa'yı kırık çeşmeden çekmeye çalıştı ama yaşlı kadın sıkıca tutundu.

"Halkımız birbirine düşman oldu," dedi Rahibe Noa yumuşak bir sesle. "Bozuk büyü onları çılgına çevirdi, ebeveynleri çocuklarına, kardeşleri birbirlerine, liderleri halklarına karşı kışkırttı. On binlerce insan öldü. İlk Şehir, Fount'un Evi yok oldu. Sadece dış bölgelerden gelen insanlar

Div Ana'nın kurtarabileceği köyler ve ilçeler. İnsanlık çocuklarına sırtını döndüğünde, onun şöyle dediği rivayet edilirdi: "İşte o zaman kaybolduk demektir."

Aiz, Quil'in savaş kampında ona söylediklerini düşünerek ürperdi. Hırsınız uğruna başkalarının çocuklarını feda ettiğinizde, kendi çocuklarınızı da feda etmeniz an meselesidir.

Rahibe Noa Aiz'e döndü ve din adamının gözlerindeki hayal kırıklığı karşısında irkildi.

"Kayboldun, Tel Ilessi. Seni güçle besleyen bu yaratığı tatmin etmek için kaç kişi öldü? Ve ona Div Ana deme. Kutsal Din Adamımız böyle bir şiddeti asla onaylamaz. Ne suçluya karşı, ne de masuma karşı."

Rahibe Noa, Aiz'e hayatı boyunca gösterdiği anlayışla onun ellerini sıktı.

"O şeyi kendinden at, kızım. Hala bize liderlik edebilirsin. Hala bizim Tel Ilessi'miz olabilirsin. Ama bu şekilde değil."

Aiz'in öfkesi bir ateş karıncası halısı gibi alçaktan kaynıyordu. Altında başka bir şey daha yükseliyordu: umutsuzluk.

"Belki de kayboldum," dedi. "Belki de beklemediğim fedakârlıklar yaptım. Ve beni rahatsız edecek çok şey var. Ama eğer halkım içinse, buna değer. Artık geri dönemem Rahibe, Div Ana'yı da aklımdan çıkaramam. Yapmayacağım."

"Sen bu olamazsın," diye yalvardı Rahibe Noa. "Sana sorduğum soruyu hatırlıyor musun? Rüyanda ne görüyorsun? Gerçekten bu mu?" Etraflarını saran enkazı işaret etti. "Söyle bana, Aiz. Bana ne hayal ettiğini söyle."

Açlık Aiz'i kavradı. Sonra memnuniyet. Uzakta, Div Ana besleniyordu.

Aiz yarattığı yıkıma baktı. "Zaferi hayal ediyorum," dedi. "Ve ölümü."

Sonra kolunu Noa'dan kurtardı ve Loha'sını almak için oradan ayrıldı.

Genç Maskeler pilotların kışlasının avlusunda diz çökmüş, ağızları ve gözleri bağlanmış, dövülmüşlerdi. Aiz gözbağlarının çıkarılmasını emretti. Gümüş yüzleri kış ışığında parlıyordu.

Saçları, tenleri ve cinsiyetleri farklıydı ama hepsinde aynı yıpranmış, koyu renkli kıyafetler, omuzlarında aynı duruş, yüzlerinde aynı meydan okuma vardı. Sanki ellerine geçirdikleri her Kegari'yi öldüreceklermiş gibi.

Önlerinde volta atan Ghaz, Aiz görüldüğünde durdu ve onun emriyle ilk Maskenin ağzındaki tıkacı ve gözlerindeki bağı çıkardı.

Ona bakan genç kadının kızıl saçları ve kahverengi gözleri vardı. Aiz içeri girdiğinde dudağı kıvrıldı ve avlunun taşlarına tükürdü.

"Bizi öldürecekmeniz ve maskelerimizi alacaksanız, devam edin," dedi.

"Ölmeye bu kadar hevesli misin?"

"Beni bu zincirlerden kurtarman için sabırsızlanıyorum, böylece onları boğazına dolayabilir ve boğulmanı izleyebilirim." Kızın sesi tüyler ürpertici derecede sakindi.

Arkasında aniden beliren bir varlık Aiz'in gülümsemesine neden olurken, aynı zamanda içini dolduran serin güç dalgası da onu gülümsetti.

"Bu küstah yavrunun seninle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?" Div'in haklı öfkesi Aiz'in zedelenmiş egosunu yatıştırdı. "Sorgucularınızı onun üzerine salın. Belki daha fazla Loha'nın nerede olduğunu bilir."

"Onun maskesini almayı tercih ederim, Div Ana."

Rahip düşündü. "Onu beslememe izin ver," dedi. "Vahşi olduğu kesin, ama hâlâ genç ve saf."

Aiz tam cevap vermek üzereydi ki havaalanının kenarındaki bir kargaşa dikkatini çekti. Bir yelkenli yaralı bir tavuğun tüm zarafetiyle inmiş ve bir haberci nefes nefese tökezlemişti. Saçları darmadağınktı, panikten nefesi kesilmişti.

"Tel İlessi!" Sendeleyerek Aiz'e doğru yürüdü. "Şehrin güney kesiminde bir ayaklanma var. Neredeyse tam bir lejyon yaklaşıyor. Birden ortaya çıktılar. Birdenbire! Kegar'dan yeni bir silah sevkiyatı bekliyoruz. Onları durdurmak için yeterli bombamız yok. İmparatoriçe onlara liderlik ediyor."

"Neden bize söylenmedi?" Aiz sordu. "Kimin klanının nöbet görevi vardı?"

Ghaz habercinin gelişiyile birlikte Aiz'e katılmıştı ve şimdi konuştu. "Hiwa'nın."

Adamı kendisi öldürecekti. Ama şimdi daha fazla güce ihtiyacı vardı. Çok daha fazlasına.

Div Ana bunu sezmiş, Aiz'in ihtiyacını tahmin etmişti.

"Bir Savaş lejyonunu durdurmak için birkaç kalp yeterli olmayacaktır, Kegar'ın kızı," diye uyardı Div Ana. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazla kalp almama bu kadar derinden karşı çıkıyorsan, gücü çıkarabilirim. Ama bunun için... acı gerekir."

"Ben hazırım." Aiz çenesini kaldırdı. Div Ana başını eğdi, dişleri parlıyordu.

"Senin acın değil, Aiz. Onlarınki." Başıyla Maskeleri işaret etti. Div'de şeytani bir heves vardı. Aiz'in görmezden gelemediği, kabaran bir heyecan.

"Onlara işkence etmeyi kastediyorsun."

"Evet, bu Maskelerden acı çekerdim," dedi Div ve Aiz'in tedirgin bakışları karşısında bir elini kaldırdı. "Bu bir

zevk alacağım bir şey, çocuğum. Bu yüzden bundan daha önce hiç bahsetmedim."

"Tel Ilessi." Triarch Hiwa, iki düzine savaşçısının eşliğinde enkazdan çıktı. Yüzündeki paniğe tanık olmak utanç vericiydi. Aiz bu çirkin yaratığın nasıl olup da Div Ana'nın soyundan geldiğini anlayamıyordu.

"Tam bir Savaş lejyonu var-"

"Farkındayım," dedi Aiz. "Triarch Oona'ya okçularını onlara karşı yönlendirmesini söyle. Triarch Hiwa, siz de kara saldırısına liderlik edeceksiniz."

Hiwa, "Ama Tel Ilessi," diye mırıldandı. "Katledileceğiz."

"Askerler tarafından ya da benim elimle." Aiz rüzgârını Triarch'ın nefes borusuna doğru bastırdı. "Onlardan kurtulma şansının daha yüksek olduğunu söyleyebilirim."

Kadın onu serbest bıraktı ve adam rüzgârını toplayarak ona ters ters baktı. Onun bunu kullanmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu. O çok zayıftı.

"Triarch Ghaz," dedi Aiz. "Adamlarını Hiwa'ninkilerin yanında savaşmaya götür. Onları mümkün olduğunca uzun süre uzak tutun. Yakında orada olacağım."

"Maskeler, Tel Ilessi. Güvenli değil-"

"Onları tutabilirim. Gidin."

Ghaz eğildi ve adamlarını alarak aceleyle uzaklaştı. Kızıl saçlı Maske, muhafızların olmadığını görünce sırttı ve ayağa kalkmaya başladı. Ama Aiz onu ve arkadaşlarını rüzgârın yumruklarıyla yere indirdi.

Div onları daire içine aldı. "Yardım etmeme izin ver, Tel Ilessi. Birliklerinin tek başına bu lejyonu yok edemeyeceğini biliyorsun. İhtiyacınız olan şeyi size verebilirim. Daha fazlasını."

Kayboldun, Tel Ilessi. Aiz genç Maskelere baktı. Ruh'un parlayan gümüş gözlerini düşündü. O ne yapardı

Onu Şimdi görse ne derdi?

Aiz'in geçmiş benliğinin tortularında fosilleŐmiŐ eski bir duygu, serbest kalmakla tehdit ediyordu. Bir kartal pençesi kadar keskin bir ıstırap. Boğazından bir ses çıktı, vurulmuŐ bir kuşun iniltisi, Aiz'in kalbine yapıŐan insanlığın son parçası.

Evet, kaybolmuştu. Kurtarılamayacak kadar.

Ama Ruh, Aiz buraya kadar gelebilsin diye öldü. Şimdi pes ederse ne işe yarar?

Aiz Div'i düşündü. Div'in aylarca avlanmasına ve öldürmesine izin vermiş ve onu kontrol etmeyi başarmıştı. Bunu yaparken, belki de Aiz Div'in ona verdiği gücü kısıtlayarak kendini sınırlamıŐtı. Belki de Aiz, Div'in sunabileceği gücü daha yeni yeni anlamaya başlamıştı.

"Evet," diye mırıldandı Div. "Şimdi görüyorsun." Aiz başını salladı. "Yap," dedi.

Birkaç dakika sonra, ilk Maske  ığlık atmaya başladı.

Savaş lejyonunun par alanıŐına tanık olan Kegari askerleri, her Şey kaybedilmiŐ gibi görünürken Div Ana'nın gökyüzünden indiğini ve düşmanı yerle bir ettiğini söyleyeceklerdi. Triark Oona'nın kırmızı giysili okçuları istila edilmiş, Triark'ın kendisi de İmparatoriçe Helene'in kılıcının ucunda can vermiŐtı. Triark Hiwa'nın birlikleri dönüp kaçtı, ancak liderleri o kadar Şanslı değildi, bir korkak gibi kaçarken sırtını bir ok kesti.

Sadece Triarch Ghaz'ın askerleri direndi. Ve onlar da yok edilecekmiŐ gibi göründüğünde, Tel Ilessi öfkeyle parlayarak ortaya  ıktı. Arkasında güneş ıŐını tacını taşıyan bir gölge duruyordu.

Rüzgâr yükseldi, acımasız ve affetmezdi. Savaşçıları paramparça etti. Kuyruklarını çevirdiler, İmparatoriçeleri de onlarla birlikte.

Aiz çok az şey hatırlıyordu. Daha sonra revirde uyandı. Oda sade ve beyazdı. Zihninde bir anı canlandı. Rahibe Noa manastırın geniş ocağının yanında, Cero bir kolunun altında, Aiz de diğer kolunun altında.

Kutsal Din Adamı Div çocuklar tarafından çok seviliyordu, değil mi?

biliyor muydun? Yönetme politikasından nefret ederdi. Bulduğu her fırsatta bu manastıra gelir, tıpkı sizin gibi çocuklarla bir köşede kedicilik oynardı.

Div Ana şimdi Aiz'in etrafında volta atıyor, kızın uyandığını görünce tanıdık yüz hatları gevşiyordu.

"Bunun senin için çok fazla güç olabileceğini düşündüm," dedi Aiz'in yanına gelerek. "Sana zarar verebileceğimi düşündüm. Halkını kurtarıırken kendini yok edebileceğini düşündüm."

Senin adamların.

Aiz o zamanki gücü hatırladı. Ve onu nasıl elde ettiğini. Çocukların çığlıklarını hatırladı.

"Sen o değilsin, değil mi?" Aiz sonunda Tiral'in ölümünden beri bastırdığı soruyu dile getirdi. Noa'yla yaptığı konuşmayla yeniden uyanan bir soruydu bu. Kendisine Div diyen yaratığa doğru bakmadı.

"Olmamı istediğin kişi benim." Yaratık saçlarını bir tarafa çekti ve örmeye başladı.

"Ama sen o değilsin." Aiz nefes almakta zorlandı. "Halkım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bizi umursamıyorsun."

Tiral'in son sözlerini düşündü. Keşke yaşayabilseydim, sadece seni canlı canlı yemesini izlemek için.

"Tiral biliyordu," dedi Aiz. "Bu yüzden beni avlamadı. Sen de onunla konuştun mu-"

"Tiral zayıf. Tiral öldü." Yaratık örgüyü bitirdi ve Aiz'in omzuna hafif bir el koydu. "Sen güçlüsün ve bu yüzden sana yardım ettim. En çok arzuladığın şeyi buldum-Loha."

"Çocuklara işkence etmek için bir neden buldunuz."

"Çünkü yardıma ihtiyacın vardı." Yaratık Aiz'in omzunu biraz fazla sert sıktı. "Ve yanıyorsun. Halkını önemsiyorum. Çünkü seni önemsiyorum. Bu yeterli olsun."

Bu bir rica değildi. Bu bir uyarıydı ve Aiz önünde iki yol görüyordu. Kabile Çölü'ndeki o lanetli gecede uyandığı şeyin tam olarak ne olduğunu daha derinlemesine araştırdığı bir yol. Ve Div'in önerdiği şeyi alıp halkına acı, yoksulluk ve açlığın onları içten içe öldürmeden bir yaşam şansı verdiği bir yol.

Aiz bacaklarını yataktan dışarı salladı ve botlarını çekti. Vücudu zonkluyordu ama Div -ki Aiz'in ona ihtiyacı olan da buydu- acı geçene kadar sürekli olarak ona güç verdi.

Kapı çalındı. Cero.

"Ben iyiyim." Ayağa kalktı. "İyiden de öte. Generallerden birini yakaladık, değil mi? Bakalım biliyor mu-"

"Bir mektup almışsınız." Cero sanki kızın yaraları onu ilgilendirmiyormuş gibi ona bir bakış bile atmadı. Elinde bir parşömen tutuyordu. "Ankana'daki ulaklarımızdan biri aracılığıyla geldi. Yüce Kahin'in kendisinden." Parşömeni uzattı ve Aiz okurken onu izledi.

"Planlarda bir değişiklik oldu," dedi. "Ankana'ya gidiyoruz."

BÖLÜM IV

Boş

46 Quil

Ankan hapishaneleri genel olarak Martial hapishaneleri kadar korkunç değildi. Kendini beğenmiş asker Quil'i ve diğerlerini bir sıra hücrede tutarken, prens sadece bir fare görmüştü. Tas'ın Burku sahiline bakan küçük bir penceresi bile vardı.

Sorgulama saatler sürdü - muhtemelen Quil her şeyi itiraf ettiği ve diğerleri hırsızlığı reddettiği için. Ancak çantalara ve silahlara el konuldu, emirler fısıldandı, evraklar imzalandı ve akşam geç saatlerde beşi demir parmaklıklar ardına kapatıldı. Sufiyan ile Quil. Arelia, Sirsha'nın karşısında ve Tas da onların yanında, yalnızdı. Diğer altı hücre boştu.

Tam da Quil'in istediği gibi.

Yine de, arkadaşları konaklama konusunda heyecanlanmadılar. Muhafızlar gittikten sonra Tas, Quil'e döndü.

"Bunun iyi bir plan gibi görüldüğünün farkındayım," dedi Tas hücre parmaklıkları arasından, "ama Ankaralılar hırsızlığı hafife almazlar-"

"Ah, burada kocaman bir örümcek var," diye mırıldandı Sufiyan arkasından.

"Bir nedeni olmalı," diye seslendi Arelia. "Neden açıklamıyorsun Quil?"

"Yapamaz." Sirsha konuştu ve Quil onun cebine koyduğu şeyi keşfettiğini görünce gülümsedi - bir

saç tokası. Kelepçeleri bir şangırtıyla yere düştü. "Eğer düşünürsen, nedenini bulabilirsin. Yine de başka bir şey düşünmeni tavsiye ederim. Div zihnimden annemin görüntüsünü aldı. Başka neler yapabileceğini kim bilebilir?" Bileklerine masaj yaptı ve Arelia'ya doğru ilerledi. "Tas, ceplerini kontrol et."

Tas kendi kelepçeleriyle uğraşırken Quil de Sufiyan'inkini açtı.

"Sana bir sorum var," dedi Sufiyan ve Quil'in başını sallaması üzerine hızla konuştu. "Planınız hakkında değil. Sonrasıyla ilgili." Başka kimsenin dinlemediğinden emin olmak için başını kaldırıp baktı. "Eğer Tel Ilessi'yi öldürür ve Kegari'nin kökünü kazırsak, benimle Ruh'un öldüğü yere geri dönecek misin? Ona ne olduğu hakkındaki gerçeği bana anlatacak mısın?"

Quil hareketsiz kaldı. Hücrenin tavanı aniden çok alçak, ışık çok azdı. Geçen yılı, Beni Muttah'ın ona emrettiği gibi o geceyi unutmaya çalışarak geçirmişti. Şimdi görüntüler kafasında canlanıyordu. Kan. Şiddet. Odanın ortasındaki ürkütücü boşluk, sanki içinden uhrevi bir pençe çıkacak ve yaklaşan herkesi kapacakmış gibi görünüyordu.

Bu düşünceyi kafandan at, evlat. Sen daha iyi bilirsin. Bedelini biliyorsun.

"Evet," dedi Quil. "Seninle oraya geleceğim."

Quil bir şekilde Beni Muttah'ı yaşayan tek torununa gerçeği söylemeye ikna edecekti: Odaya ilk gelen Quil olsa da yalnız değildi. Bani al-Mauth ondan birkaç dakika sonra ortaya çıkmış ve Ruh'un parçalanmış bedenini alıp götürmüştü.

Ailesine orada olduğunu söyle. Bani al-Mauth kayada açılmış bir yarığı işaret etti, dibine inilemeyecek kadar derin. Onlara cesedinin düştüğünü gördüğünü söyle. Sakın bir şey söyleme.

Benim hakkımda tek kelime etme. Anladın mı? Dünyamızın kaderi bu yalanı ne kadar iyi söylediğine bağlı, evlat.

Ve böylece Quil yalan söylemişti. Önce Elias'a, Bani al-Mauth ayrıldıktan dakikalar sonra gelmişti. Sonra da kabilenin geri kalanına. Daha sonra, Beni Mutt Ruh'un yasını tutmaya geldiğinde, Laia Bekleme Yeri'nde çocuğunun hayaletiyle konuşmak için yalvardı. Orada olmalı, diye bağırdı. Orada olmalı! Bunu ona kimin yaptığını bilmelisin!

Beni el-Mauth, Laia'nın isteğini tüyler ürpertici bir kesinlikte reddetti.

Çocuk öldü. En iyisi bunu kabullenmek.

"Quil!" Sufiyan onu itip kaktı ve yüzü tiksintiyle buruşan Sirsha'ya başıyla işaret etti.

"Yaklaşıyorlar," dedi Sirsha. "Div ve Tel Ilessi. Onları hissedebiliyorum."

Serra'dan gemiyle yolculuk haftalar sürerdi. Hava yoluyla ve Div'in doğal olmayan rüzgârlarını arkasına alarak Tel Ilessi'nin yolculuğu sadece bir gün sürmüştü.

Quil karyolaya gitti ve Baş Kahin'in emriyle oraya yerleştirilen iki ağır çuvalı çıkardı. Ikfa, çantaları ve silahları içindeydi. Sirsha'ya çantasını, Tas'a scim'ini, Arelia'ya eşyalarını, Ikfa kelepçelerini ve bir zinciri verdi. Diğerini kendisi için sakladı.

Dokunuşuyla derisi nemlendi ve başı döndü. Bir şeyin yok. Bu, Hel Teyze'nin onu kar fırtınasının ortasında Rei Nehri'ne attığı zamandan daha kötü değildi.

"Reli, kelepçeler sende kalsın," dedi. "Sirsha'ya zincirlerden birini ver."

"Quil." Sirsha'nın rengi soldu. "Yapamam-"

"Sadece kısa bir süreliğine," dedi Quil. "Onları atlatmak için, böylece burada olduğunu bilmesinler. Saklan. Mümkün olan son anı bekle. Bırak kazandığını sansın. Sana zaman kazandıracağım. Sufiyan." Quil silahını kuşandı ve Suf'a yayını ve

Oklar. "Ne yapacağını bileceksin," dedi. "Zamanı geldiğinde."

Hava gerginlikle doluydu ama uzun süre beklemek zorunda kalmadılar. Uzaktan bir kapı açıldı ve ardından bir kapı daha açıldı. Sonra hücre bloğunun sonundaki kapı öne doğru sallandı ve Yüksek Kahin Remi, ardından Tel Ilessi ve Cero içeri girdi.

İkincisi başını kaldırdı ve Quil'in gözleriyle karşılaştı. Savaşta nefret ediyorum...

Ama daha çok nefret ettiğim başka bir şey var. En eski arkadaşımın manipölasyonuna tanık olmak.

Quil bakışlarını ondan ayırmadı. Cero başını eğdi ve Quil'in günler önce kampta ona verdiği neredeyse aynısı olan bir baş sallama hareketi yaptı.

"Söz verdiğim gibi," dedi Remi - görünüşte Tel Ilessi'ye, ancak Quil daha iyi biliyordu.

"Teşekkür ederim, Yüce Kahin Remi," dedi. "Olayların gidişatını gördüğünüz için minnettarım."

Remi başını eğdi ve hücre bloğunun kapısından geri döndü. Kapı arkasından tıngırdadı.

Quil muhafazasının parmaklıklarına doğru ilerledi, Tel Ilessi'ye dik dik baktı, hayal kırıklığının onu boğmasına izin verdi ve küçük, dikkatli bir sükûnet küresini tam merkezinde saklı tuttu. Bırakın onun yenildiğini düşünsün. Bırakın zaferiyle övünsün.

Tel Ilessi coşkuyla yaklaştı.

"Kendini çok akıllı sanıyordun-" Kısa bir süre durdu ve Quil'in ötesine, okları birbiri ardına, o kadar hızlı fırlayan Sufiyan'a baktı ki Tel Ilessi kendi kanından bir havuzun içinde yatıyor olmalıydı.

Ama kendini zincirlediği canavar tarafından uyarıldığına hiç şüphe yok, hemen rüzgârını çağırdı. Sufiyan'ı sertçe duvara çarptı ve Sufiyan yere yığıldı.

Quil hücresinin kapısını çarparak açarken, koridorun karşısındaki Tas da aynısını yaptı. Prens Ikfa zincirlerini Tel Ilessi'ye fırlattı ve onlardan kurtulduğu için şükretti. Zincirlerin yokluğunda kanına karışan güç onu Tel Ilessi'ye doğru üç adımda taşıdı.

Ikfa ona çarptığında çığlık attı, büyüü anında öldü. Quil scim'ini çekti. Onun toplu katliam için yaptığı sefil savunmayı, güç ihtiyacını ilerletmek için ölümlerini kullandığı çocukları düşündü. Kılıcını zerre kadar tereddüt etmeden kadının ensesine doğru savurdu.

Sanki bir metale çarpmış gibi çınlayarak havada durdu. Zincirler Tel Ilessi'den uzaklaştı ve Quil bir scim'in cisimleşmesine bakakaldı. Sonra bir el. Bir kol. Bir beden.

Bir yüz.

"Selamlar, oğlum."

Birdenbire ortaya çıkan adam Quil'in hayatında sadece bir kez gördüğü biriydi, o da hâlâ aklından çıkmayan bir imgelemde. Uzun boylu, geniş omuzlu, kısa saçlı ve sarı gözlüydü. Yakışıklı olamayacak kadar sert bir yüz, baba sesi olamayacak kadar acımasız bir ses. Yine de Quil bu adamı tanıyordu, onu bir imgelemde görmemiş olsaydı bile tanırdı.

Marcus Farrar. Quil'in babası.

47

Sirsha

Sirsha Div'in aldığı şekli tanıyamadı. Uzun, geniş ve kapüşonluydu ve Quil ondan sendeleyerek uzaklaştı. Kanayan bir cin görmüş gibi sırtını hücrelerden birinin parmaklıklarına dayamıştı.

Div yağlı bir sesle, "İyi dövüşüyorsun evlat," dedi, silahını herhangi bir Maske kadar iyi kullanıyordu.

Gözler, Sirsha çığlık atmak istedi. Gözlere bak! Ama onu bağlayabileceğinden emin olana kadar Div'in dikkatini çekemezdi. Zincirler Sirsha'nın gücünü tüketiyordu; sihirli olduğunu hatırlamak için yapabileceği tek şey buydu.

"Sen o değilsin," dedi Quil. Kendini toparlamıştı ve şimdi Div'in atak darbelerine karşılık veriyordu. "O öldü."

"Elbette öyle." Div, bir insan için mümkün olandan daha fazla diş göstererek gülümsedi. "Ruhu yoluna devam etti. Ama acısı? Acısı ve nefreti? Hepsini anladım. Hiçbir şey bilmemek yerine babanın bazı yönlerini bilmek daha iyi olmaz mıydı evlat?"

Quil kılıcını Div'e doğru savurdu ve kılıç onu kestiğinde tısladı. Sonra yara iyileşirken yaratık kıkırdadı. Tas Div'e arkadan saldırdı ama yaratık bir parmak hareketiyle onu hücre bloğundan aşağı fırlattı.

Tel Ilessi, Ikfa'dan kurtulduktan sonra rüzgârı çağırdı ve Tas'ı duvara yapıştırdı. Casusa o kadar odaklanmıştı ki

Arelia ona çarpıp Tel Ilessi'yi sırt üstü yere düşürene kadar onu fark etmemişti.

"Teyzen onu öldürmeden önce baban senin için ne diledi biliyor musun evlat? Arkanda bir kardeş. Ama senin kardeşlerin kardeş değil, değil mi? Birinin ölmesine izin verdin. Diğer" -Tas'a başıyla işaret ederek Tel Ilessi'nin saldırılarını savuşturdu- "sadece seni dinliyor çünkü sen onun veliaht prensisin ve başka seçeneği yok. Diğer ise kaynayan bir nefretle dolu."

"Yalan!" Sufiyan sendeleyerek ayağa kalktı ve şimdi Aiz'e ok üstüne ok atıyor, her biri hava kalkanından sekiyordu. "İçsel durumumu en fazla fokur fokur kaynayan bir kızgınlık olarak tanımlayabilirim, seni çirkin iblis dölü. Quil çoğu zaman o kadar da kötü değil-aaa-"

Göğsünde iki ok bulunan Cero sendeleyerek Sufiyan'ı yakalamayı başardı. Elbette eski dostunun Div'den kurtulmasını istiyor olabilirdi ama bu süreçte ölmesini de istemiyordu.

Sirsha hücresinin karanlığında gizlenirken homurdandı. Div'i bağlamak, canavarı içindeki tüm zehirden arındırmak ve onu geldiği unutulmuşluğa geri göndermek için yanıp tutuşuyordu. Arkadaşları acı çekiyordu -Tas kafasındaki yaradan dolayı kan kaybediyor ve kılıcını almak için çırpınıyordu. Arelia sırt üstü yatmış, Tel Ilessi nefesini çaldığı için ağzı sessiz bir çığlıkla açık kalmıştı. Cero ve Sufiyan yerde boğuşuyor, ikincisi üstünlük sağlamak için tekmeliyor, pençeliyor ve ısırıyordu.

Mümkün olan son anı bekleyin.

"Sen bir ölüm dalgası üzerinde doğan bir acı yaratıgısın -" Div'in sesi yükseldi ve Tel Ilessi'nin yüzüne ve şekline bürünürken formu değişti. Div scim'ini Quil'inkiyle çarpıştırırken bile, bir aşığın çarpık bir yaklaşımı olarak ona baktı. Sirsha yaratığın onu hissedeceğinden emin olarak geri çekildi. Ama o Quil'in büyüüne kapılmıştı.

Omuzlarını dikleştirerek onu savuştururken cıva gibi hareket etti. "Mmm, bunu daha önce hissetmemiştim! Derinlere gömölü, kendine ait bir büyü taşıyorsun. Hafıza ama bundan çok daha fazlası, çok daha fazlası. Kafanın içinde ne var?"

"Scim'i yere bırak ve öğren, neden yapmıyorsun," diye alay etti Quil, karakteristik olmayan ve üzücü bir şekilde hayatını hiçe sayarak.

Div'in dikkati bu kadar dağılmışken, Sirşa elementleri çağırdı. Nedir o? diye sordu. Göster bana. Rüzgâr feryat etti, toprak gürledi ve zihnini bir su görüntüsü doldurdu, muazzam yaratıklarla dolu kaynayan bir okyanus, sarı bir gökyüzü parıltısı.

Owa Khel-Boşluk. Binlerce yılın acı ve sefaletini barındıran yer. Sirsha'nın şüpheleri doğruydu.

İnsan dünyasında dolaşan böyle bir şeyin canavarlığı Sirsha'nın derisinin dehşet içinde büzölmesine neden oldu. Nightbringer yirmi yıl önce Sher Jinaat Savaşı'nda Acı Denizi'ni serbest bırakmıştı. Sadece bir anlığına da olsa, binlerce kişiyi öldürmüş ve neredeyse dünyayı tüketmişti.

Div, dünyalar arasındaki duvarın ince olduğu zamanlarda ortaya çıkmış olmalı. Kabile Çölü'nde bir ev yaptı ve insanları kendine çekti. Onları öldürdü, acı çekerek beslendi, onu serbest bırakacak kadar kötü ya da çaresiz birini bulana kadar giderek güçlendi.

İnsanların aklına nasıl girmişti? Kitap. Gerçi durum böyle olsaydı Div'in orijinal bir çapaya ihtiyacı olurdu. Dünyaya geldiğinde temas kurduğu sapkın bir ruh. Sirsha, Tel Ilessi'nin Quil'e anlattığı hikâyeyi düşündü. İlk Durani'nin, Div'i kilit altında tutan korkunç hikâye anlatıcısının hikâyesini.

Evet, toprak ona fısıldadı. İlk Durani anlatılmaması gereken bir hikaye. O Div'in

Çapa. Şimdi, sonunda, anlıyorsun.

Anlayış Sirsha'nın arkadaşlarına yardım etmeyecekti. Tel İlessi'yi öldürmeleri gerekiyordu ama o çok güçlüydü. Arelia ve Tas yerde kıpırdamadan yatarken, Tel İlessi Sufiyan'ı Cero'dan uzaklaştırarak Suf'u hücre bloğunun kapısına çarptı. Sadece Quil boyun eğmeden durdu, Div'in ona fısıldadığı her türlü dehşete karşılık verdi, meydan okuma vücudunun her kasına kazınmıştı. Korkusuzdu. Tek başına.

Artık değil.

Sirsha ileri atıldı ve zincirleri Tel İlessi'ye fırlatıp sıkıca çekti. Daha önce olduğu gibi, kadının büyüsünü sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi kesip geçti. Kadın tökezleyerek geri çekildi ve Sirsha Arelia'nın elinden düşen kelepçeleri alıp Tel İlessi'nin bileklerine geçirdi.

Tel İlessi çığlık attı. Div onu hissetmesin diye o lanetli zincirleri taktığında Sirşa da bir çığlığı bastırmak için mücadele etmişti. Aiz'in gücünde biri için acı ezici olurdu ve Tel İlessi'nin eylemlerinin iğrençliğine rağmen, Sirşa ona karşı bir parça sempati duydu. Yaşamasına izin verecek kadar değil. Sirşa kemerinden bir hançer çıkardı ve tamamen Tel İlessi'yi bıçaklamaya niyetlendi. Ancak Tel İlessi'nin büyüsünden kurtulan Sufiyan, Cero'yu bayılttı. Tel İlessi'ye doğru ilerleyen Sufiyan'ın boğazından çıkan hırıltılar Sirşa'nın ensesindeki tüyleri diken diken etti. Sirşa, Sufiyan Tel İlessi'yi bıçaklamadan önce onun yolundan çekilmeyi başardı.

Tel İlessi'yi göğsünden vurdu. "Ruh için-Ruh için-Ruh için-"

Aiz Div için çığlık attı ama canavar onu görmezden geldi, dikkati Quil'e odaklanmıştı. Şimdi Div'e tıslıyor, yarattığı kendine çekiyordu, hatta Div Quil'in etrafına bir büyü filizi sarmış, yavaşça hayatını ondan çekip alıyor, bunun tadını çıkarıyordu

Kaçınılmaz olarak kalbini parçalamadan önce onunla savaşıma yolu.

Bazen çarpık büyüünün şiddetini köreltmenin tek yolu, onunla zıddıyla yüzleşmektir.

Sirşa bağlama büyüünü bir kement haline getirdi ve Div'in üzerine atarak acımasızca çekti.

Yaratık tısladı ve dönerek onu fırlattı. Çarpık ayinini kimin böldüğünü görünce gülümsedi.

"Ah, küçük cadı." Div, Sirsha'nın annesinin suretine büründü ve elinin bir hareketiyle Quil'i dondurdu. "Sevgilini kurtarmaya mı geldin? Bundan daha iyisini yapmalısın."

Yaratık kötülüğünün büyüklüğünü onun üzerine çevirirken Sirsha'nın büyüü dağıldı.

"Öldür beni," diye seslendi Sirşa Div'e. "Onu değil."

Yaratık sanki şansına inanamıyormuş gibi genişleyen bir sırtışıla Sirsha'ya baktı.

Evet, diye düşündü Sirsha kendi kendine. Daha yakın. Jaduna, Quil'in yaptığını fark ettiği gibi, başını derinlere gömdü. Orada, en karanlık kalbinde, zamanlama çok önemli olduğu için oluşmasına izin verdi. Div saldırırken onu serbest bırakmalı ve başını bir fedakârlıkla -sadece arzudan çok daha güçlü bir duyguyla- güçlendirerek Div'i parçalara ayıracağını ummalıydı.

Div, Sirsha'yı yakaladı ve boğazından uzun, derin bir koku aldı.

Henüz değil, elementler Sirsha'ya fısıldadı. Bağlamayı tut.

Div zevkle güldü ve ses Sirsha'nın zihnine bıçak gibi saplandı, çünkü bu masum ruhlarla beslenen bir yaratığın kıkırdamasıydı. Çıgıllıkların altında yatan bir kahkahaydı.

Sirsha büyüye daha çok kendini katarken terledi. Düşündüğü gibi: Ben, Quil değil. Ben, Quil değil.

Sirsha, rüzgâr, toprak ve deniz onunla tek bir ağızdan konuştu. Fedakârlığın doğru mu? Kendini Tanrı'nın yerine mi sunuyorsun?

Dövüş prensi mi?

"Evet!" Sirşa göğsünde korkunç bir acı hissederken bile çılgılık attı-Div kalbine doğru uzanıyordu. "Belli ki!"

Neden?

Kelimeleri düşünmek daha kolaydı elbette. Aşk acı demekti. Aşk acı ve ihanetti. Ama aynı zamanda birkaç yüz mil ötedeki bir gemide değil de burada, kadim ve amansız bir açlıkla savaşılan bir yaratıkla mücadele etmesinin sebebiydi. Ailesi onu kovduğundan beri Sirsha'nın ilk kez kendini yalnız hissetmemesinin nedeni de aşktı.

"Çünkü onu seviyorum, sizi küfürbazlar! Başka neden olsun ki!"

Sirsha'nın büyüğü sanki yıldırımla doluymuş gibi kabardı ve titredi. Bir an için Div'in en gerçek halini, kaynayan bir acı kütlesini gördü. Sirsha böyle bir iğrençliği yok ettiği için ruhunun derinliklerinde bir rahatlama hissetti. Div'in artık dünyada var olmasına izin verilmeyecekti.

Sihrini bağlayıcıya akıttı, her şey ve herkes onun ışıyla yutulana kadar inşa edildi, inşa edildi ve inşa edildi.

48

Quil

B Çünkü onu seviyorum, sizi küfürbazlar! Neden olmasın! Quil, Sirsha'nın patlamasını duydu, onun duyamadığı seslerle konuştuğunu gördü. Boğazındaki madeni para bembeyaz yanıyordu ama hiçbir şey yapamıyordu. Sirsha'ya dair ani bir farkındalık hissetti, onun içine bir bakış attı. Serbest bırakmayı göze alamadığı vahşi bir hayvan gibi kafeste tuttuğu tüm acıları. Ama aşk da vardı, onun sonsuz tonları ruhunu sarmıştı.

Bir anlığına göz kamaştırdı, büyüüne bürünmüştü, gücü nihayet açığa çıkmıştı. Işık o kadar parlaktı ki gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Sonra bir boşluk hissetti. Sevdiğini fark ettiği kızın şeklinde esneyen bir uçurum. Hapishane hücrelerinden birinin penceresinden ay parlarsa da, ışığı soluk geliyordu. Hücre bloğunun gölgeleri bir ağıt gibi yavaş ve ağır bir şekilde daraldı.

Sirsha gitmişti.

Quil tekrar hareket edebildi, artık Div tarafından yerinde tutulmuyordu.

Sufiyan ve Arelia ona doğru topallayarak yürüdüler.

"Ne oldu lan böyle?" Suf sordu. Giysileri kan içindeydi. Elleri titriyordu ve taş zeminde yüzükoyun yatan iki bedene bakmaktan kendini alamıyordu.

Cero ve Aiz. Öldüler. İlkini düşündü - arkadaşını kurtarmak için çok çaresizdi, onu korumak için çok çaresizdi. Ve Aiz'i. Hayır, o Aiz değil. Ilar da değil. O Tel Ilessi. Senin ve kendi halkının üzerine cehennemi salan canavar.

"Gitmemiz gerek." Tas Quil'e doğru hamle yaptı, kafasındaki yaradan endişe verici miktarda kan sızıyordu. "Eğer Yüce Kahin'in askerleri bizi burada cesetlerle bulursa, günlerce sorulara cevap vermek zorunda kalırız. İmparatorluğa geri dönmeliyiz. Sanırım size buradan çıkmanın bir yolunu söylemiştir."

"Söyledi ama gidemeyiz." Quil hücre bloğunun etrafında döndü. "Sirsha olmadan olmaz."

Arelia başını salladı. "Büyüsü onu tüketti mi yoksa Div mi tüketti bilmiyorum ama onun kaybolduğunu gördüm. Bir an buradaydı ve sonra..."

Quil yemin parasına uzandı. Artık karmaşık bir şekilde oyulmuştu, o kadar karmaşık bir deseni vardı ki takip etmekte zorlanıyordu. Ayrıca sıcaktı.

"O yaşıyor," dedi. "Yaşadığını biliyorum. Onu bulmalıyız-"

"Bulacağız." Tas, Quil'i ölü Kegari'den uzaklaştırdı.

"Ama burada değil."

Quil günlerce Sirsha'yı aradı. Ankana'daki her pazara gitti. Baş Kahin'e gitti. Ancak Remi E'twa kayıp Jaduna'dan çok, Büyükelçi Ifalu'nun hapsedilmiş olmasına rağmen hiçbir yerde bulunamamasından endişe duyuyordu.

Tıpkı Sirsha gibi. Onu kimse görmemişti. Zihninde ona seslendiğinde, sadece alaycı bir sessizlik duydu.

Arelia bir noktada, "Belki de canavarı uzaklaştırmak için büyüsünü kullanmıştır," diye önerdi. "Onu bağladı. Hepimiz gördük."

Belki de Elias'a götürmüştür."

Ama Quil bunun doğru olmadığını biliyordu. Bunu iliklerinde hissediyordu ve geçen her günle birlikte daha da çılgına dönüyordu. Sirsha öylece gitmezdi. Çünkü onu seviyorum, sizi lanet olası cadalozlar! Birinin hayal edebileceği bir aşk ilanı değildi ama yine de bu sözler onun için çok değerliydi.

Quil birlikte geçirdikleri son geceye geri döndü. Sirsha'nın gözlerindeki hüznü. Sanki zamanının kısa olduğunu biliyormuş gibi.

Hayır! Sirsha yaşıyordu. Bunu paralarında ve kanında hissetti. Ne olursa olsun, yeniden bir araya geleceklerdi. İzin verirse onu sevecek, talep ederse bedenini verecek, özlemini çektiğini bildiği evi olacaktı. Onu bulacaktı. Onu bulması gerekiyordu.

Ama halkının da ona ihtiyacı vardı. Ve onları Kegari'nin yağmalarına terk edemezdi.

Musa, tam bir lejyonun neredeyse yok edilmesini detaylandıran bir wight gönderdi. Sirsha Div'i yok etmiş ve Sufiyan Tel Ilessi'yi öldürmüş olsa da, onların ölümü Kegari'yi İmparatorluk'tan kovmanın sadece ilk adımıydı. Böylece, beş gün süren arayıştan sonra Quil, Tas'tan bir gemi bulmasını istedi. Sabah olduğunda, o ve yoldaşları Ankana'nın kıyılarının uzaklarda kayboluşunu izlediler.

Quil'in o zaman bile hâlâ umudu vardı. Sirsha güvertenin altından görünürdü. Esniyor, gözlerini deviriyordu. Onun çılgınca arayışını son derece eğlenceli bulduğunu söylerdi.

Ama o ortaya çıkmadı ve günler geçip kilometreler kaybolurken Quil önündeki muazzam göreve döndü: İmparatorluğu, kötü huylu tümörler gibi topraklarının her tarafına tünemiş olan Kegari'den kurtarmak.

Quil gemiye Kabile Toprakları'na, Kegari'nin henüz fark etmediği küçük balıkçı köylerinden birine gitmesini emretti. Musa onlarla orada buluşacaktı. Son mesajına göre

Ikfa gelmişti ve demirciler onu silah haline getirmek için harıl harıl çalışıyorlardı.

Tas'ın korsan dostları hızla yelken açtı ve ne Kegari ne de başka bir yağmacı yaklaştı. Burku'dan ayrıldıktan üç hafta sonra, gece yaklaşan şafaktan kaçarken, kaptan bağırdı.

"Land ho!"

Kabile Toprakları'nın güney kıyısı ufukta belirdiğinde gruptaki tek uyanık kişi Quil'di. Parlak bir bahar güneşi çöl boyunca uzanan kır çiçeklerinin patlamalarını aydınlatıyor, kokuları denizin tuzlu tınısını kesiyordu. Her şeyin altında toz ve kreozot kokusu vardı ve Quil derin bir nefes aldı. Ev.

Elinde oynamaya başladığı iki gümüş tokayı cebine attı. Uykulu balıkçı köyünün güneş beyazı binaları göründü. Rıhtımlar boştu. Çoktan denize açılmış olan balıkçı tekneleri için çok geç, pazar içinse çok erkendi. Kıyı şeridine yaklaştıklarında Quil'in yüreği ağzına geldi. Karaya adım attığı anda Sirsha'yı gerçekten geride bırakmış olacaktı. Yolculuğunun ona ait olan kısmı sona erecekti.

Onu bulacağım. Yemin parası beyaz alevle parladı, sanki anlaşma.

Kaptan iskele iskelesini indirdikten sonra, kapüşonlu Quil, denizde geçirdiği haftaların ardından yürüyüşü ağırlaşarak gemiden indi. Rıhtımın sonundaki boş pazara varana kadar bir kargo makarasının arkasından koyu renk cüppeli bir figür belirdi.

Hareket edişinde tanıdık bir şeyler vardı ve Quil kısa bir an için Sirsha'nın onu bulduğuna emin oldu.

Ama karşısındakinin o olmadığını anlaması bir saniyeden az sürdü. Bu kadın daha küçüktü, adımları daha kısaydı.

Quil'e yaklaştı ve o peçesine uzanırken, o da kapüşonunu indirdi.

"Laia?"

Kehanni başını sallayarak selam verdi, kollarını açtı ve Quil ona sarıldı, hayatta olduğu ve zarar görmediği için rahatlamıştı. Ailesi için yanıp tutuştuğunu bildiği Sufiyan'a seslenmek için dhow'a geri döndü. Ama Laia başını salladı.

"Oğlumu görmeyi her şeyden çok istiyorum, Quil," dedi. "Ama bekleyeceğim. Benimle gel. Ruh'u öldüren yaratık hakkında sana söylemem gereken bir şey var. Avlanmasına yardım ettiğin yaratık."

"Bunu biliyor musun?" Quil, köyden uzaklaşıp çöle doğru uzanan bir patıkaya saptıklarında, "Bunu biliyor musun?" diye sordu. "Nasıl _."

"Bunu uzun zamandır biliyordum ama bildiğimi ancak dört hafta önce hatırladım," dedi Laia ve Quil kaskatı kesildi. Sirsha Div'i ortadan kaldırdığında, yaratığın gücü nihayet kırıldığında.

Laia köyün kenarına vardıklarında yavaşladı ve bembeyaz kır çiçeklerinden oluşan parlak halıya baktı.

"Bazı hikâyeler vardır ki paylaşılmaması gerekir Quil," dedi altın rengi gözleri kederli bir şekilde. "Bir tanesi var ki asla anlatılmamalıydı. Yıllar önce o hikâyenin peşine düştüm. Onu buldum, dinledim ve sonra dünyaya saldı. Bunu yaparken de kendi Ruh'umun ölümünün tohumlarını ektilim. Otur çocuğum. Sana İlk Durani'yi anlatayım. İlk kaos hikayecisini. Ben."

49 Aiz

TAiz'i şaşırtan ölüm nazikti. Canını yakmadı. Acı çekmedi. Sessiz ve huzurluydu ve bedeni Kabilelerle geçirdiği o kısa haftalarda, onu ısıtacak giysileri, karnını doyuracak yemeği ve onu sevecek Quil'i varken olduğu gibi.

Anıları tuhaftı. Ankanalı Baş Kahin onu çağırıyordu. Quil onu pusuya düşürmüştü.

Sufiyan onu tekrar tekrar bıçaklıyor. Ruh için-Ruh için-Ruh için-

Aiz, Div'in yardımını bekledi ama yardım gelmedi ve Sufiyan'ın bıçağının göğsüne saplanışını garip bir şekilde izledi. İnsanlarını terk etmekten korkacağını, Sufiyan'a onu onlardan aldığı için kızacağını düşünmüştü.

Hissettiği tek şey rahatlamaydı. Div Ana'nın Ruh'un kalbini söküşünü izlediğinden beri ilk kez, zihninin gerisinde yankılanan korku dolu çığlık sustu ve ölümü beklemeye başladı.

Ama ölüm onun için gelmedi. Henüz gelmedi.

Onun yerine, acı. Yakıcı, sinir bozucu bir acı. Sisli bir gece göğü, kan kokusu ve anlayamadığı ya da adlandıramadığı bir boşlukla uyandı. Gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştirmeye çalışırken yanındaki kişiyi fark etti.

Cero.

Sarsılarak tamamen uyandı. Cero'nun eli Aiz'in belindeydi. Yüzü ölümcül derecede solgundu ve hapishanenin taş zemininde etrafında kan birikmişti.

Aiz dizlerinin üzerine çöktü ve onu sarstı ama adam kıpırdamadı. Kan dökme. Onu hayata döndürmek için kan dökmesi gerekiyordu. Spires aşkına, o Tel Ilessi'ydi.

Ama adamın sıcak tenine dokunduğunda, onu çoktan kana bulamış olması gerektiğini fark etti. Baygın olmasına rağmen göğsü hareket ediyordu. Ona saplanan oklar şimdi ikisinin de etrafını sarmıştı.

Kendi göğsüne baktı. Sufiyan'ı hissetmişti. onu bıçakladı. Delinecek bir etin nasıl kaldığını merak edene kadar tekrar tekrar. Ama gömleği parçalanmış olsa da vücudu bütündü.

Aiz ellerini Cero'nun üzerine koyup uyanmasını diledi ve çağırabildiği rüzgârı sıcak bir battaniyeye sararak etrafını sardı. Rüzgâr ağır ağır cevap verdi.

Div Ana'nın büyüüne uzandı ve onu hissetmediğinde, karşılaştığı tek şey kendi değersiz iradesi olduğunda, Div Ana'nın yine beslenmeyi talep edeceği düşüncesiyle inledi.

Ve sonra, yavaş yavaş, anlamaya başladı ve bir dehşet onu ateş gibi sardı. İçindeki boşluğun ne olduğunu biliyordu.

Div gitmişti.

Aiz etrafındaki çıplak hücrelere baktı. Oklara, kana ve pencereden görünen yıldızlara.

"Ai-Aiz-"

Cero'nun sesi dehşete kapılmasına neden oldu.

"Cero." Onu kendine doğru çekti. "Spire'lara şükürler olsun ki hayattasın. Düştüğünü gördüm. Hatırlamasam da sana kan vermiş olmalıyım-"

"Aiz, gitmeliyiz. Bizi onlara ihbar eden Yüksek Kahin Remi'ydi. Burada güvende değiliz. Sana sadık olan kahinle iletişime geçmenin bir yolu var mı?"

Dolbra'yı kastediyordu. Ona cevap vermedi. Çünkü olanların önemi, sanki Spire'ların ağırlığı göğsüne çökmüş gibi ona çarpmıştı.

"Cero," diye fısıldadı. "Div gitti."

Cero'nun gözleri parladı -şoktan değil, umuttan. "Nasıl -Nereden biliyorsun? Emin misin-"

Ama Aiz başını salladı. Ölürken çılgılık atan Ruh'u düşündü. Div Ana'nın ipeksi vaatlerini. Aylardır içini kemiren açlığı ve artık yok olduğu için içindeki boşluğu düşündü. Rahibe Noa'nın uyarısını hatırladı. Kayboldun.

"Daha iyi bir soru, nasıl yöneteceğim? Div'im yoksa Tel Ilessi de değilim. O olmadan halkımızı eve götüremem. O olmadan, Cero, ben bir hiçim."

50

Sirsha

TSirsha'nın kendine geldiğinde fark ettiği ilk şey okyanusun gürültüsüydü, o kadar gürültülüydü ki Henüz onu tüketmemiş olmasına şaşırdı. Kum parmaklarının altında ufalandı, kuru ve soğuktu. Gökyüzü oniks gibi parlıyordu. Suda hiç balıkçı teknesi görmedi. Kıyıda ışık yoktu. Kulübe yoktu. Medeniyete yakın olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Ama bu mantıklıydı. O ölmüştü.

Vücudu tuhaf hissediyordu. Hafif. Kolyesini kavradı - sadece bir sikke kalmıştı, karmaşık desenli, elmaslarla işlenmişti -Quil'in sikkesi. Elias'ınki gitmişti.

Başardı. Div'i yok etti.

Rahatlamıştı ve bir çığlık attı, okyanus sesi yuttu. Sonunda bir an için bağlamanın işe yaramayacağından korkmuştu. Div'in serbest kalacağından ve kalbini söküp çıkaracağından korkmuştu. Ama Sirsha başarılı olmasaydı para ortadan kaybolmayacaktı.

Gerçi Sirsha öldüyse yeminini neden hâlâ önemsediyini bilmiyordu. Bir düşününce, eğer ölmüş olsaydı neden parasını Quil'in yanında taşıyın ki? Raani her zaman Adah yemininin ölümün ötesine geçtiğini söylerdi. Belki de kastettiği buydu.

Serin bir dalga ayaklarının dibine vurdu ve ardından hızla yüzüne bir tokat attı. Kumsalda sürünerek deniz suyunu kustu.

"Ölü değil," diye mırıldandı, çünkü ölümün bu kadar onursuz olmayacağından emindi. "Anladım."

Bir şekilde, kendini öldürmeden Div Ana'yı yok etmişti. Güzel bir numara. Sırılsıklam olmasaydı ve titremeye başlamasaydı, kendini feda etme konusundaki hüzünlü düşünceleri için kendine gülerdi. Hangi cehennemdeydi?

Talihsiz yerlerinde kum vardı, bu yüzden homurdanarak silkeleyebildiği kadarını silkeledi. Sonra elini hâlâ vücudunda asılı duran çantasına daldırdı. Ve neyse ki hâlâ altın izleriyle doluydu. Bileği parladı; Quil'in bileziği hâlâ yanındaydı.

"Quil?" diye seslendi. "Sufiyan? Arelia?"

Sadece dalgalar sonsuz kükreyişleriyle karşılık veriyordu. Belki de Burku'ya yaklaşmıştı. Etrafına bakınırken, sudan uzaklaşan bozuk bir patika gördü. Yakınlarda bir balıkçı köyü ya da bir kulübe olabilirdi.

Bacakları dengesizdi ve patikada sendeleyerek ilerlemesi uzun dakikalar aldı. Garip bir parıltı gördü; ateş mi? Midesi guruldadı. Umarım bu bir yemek ateşiydi.

Ama Sirsha yaklaştıkça huzursuzluğu daha da artıyordu.

Ateşin etrafında kimse yokmuş gibi görünüyordu. Yine de bütün bir hayvan şişin üzerinde kızarıyordu. Yaklaştıkça bir tilki olduğunu fark etti. Ağzı çığlık atarak ölmüş gibi açıktı.

"Qu-Quil?"

Ateşin parıltısı korkmuş gibi zayıfladı. Loş mavi ışıktaki silüet halinde bir figür onu izliyordu. Sirsha'nın midesi sıkıştı. Kendini korumak için değil ama görmek için büyüüne uzandı. Karşısında oturanın ne olduğunu hissetmek için.

Ama gücünü çağırırken bile geri çekildi. Bu konuda bir şey kusurlu hissettirdi. Diğerleri.

"Selamlar, S'rsha Inashi-fa." Figür ayağa kalktı, kapüşonunu geriye itti; yüzü Sirsha'nın yüzüydü ama elbette o değildi. Bu Div'di ve Sirsha şimdi aralarındaki bağı hissediyordu, onları bir demirhanede kaynaşmış gibi kesin bir şekilde bağlayan bir bağ. Bunu hissettiği anda içini büyük bir açlık kapladı. Sonu olmayan doymak bilmez bir ihtiyaç. Dalgalı bir deniz ve sarı bir gökyüzü gördü, devasa dalgalar yüzeyin altında gölgelerle kaynaşıyordu. Owa Khel. Boş.

"Senin uyanmanı bekliyordum, sevgili çocuğum," dedi Div. "Artık bir olduğumuza göre, birlikte çok güzel şeyler yapacağız."

TEŞEKKÜRLER

Benimle birlikte yeni bir maceraya atıldığın için sana çok teşekkür ederim, okuyucu. Siz olmasaydınız bunların hiçbirini yapamazdım.

Sevgilerimi ve şükranlarımı sunarım:

Sabırları ve destekleri için aileme. En iyi ejderha bakıcısı Kashi'ye; benim sebebim oldukları için çocuklara; acil durum taslağı okuma ve genel radikalliği için Amer'e; dualar için aileme ve kayınvalideme; ve çeyrek asırlık gerçek kız kardeşlik ve amigoluk için Tala'ya özel teşekkürler, baybaylar ve hepsi.

Alexandra, her zamanki gibi, inancın ve sevgin için; Nicola, aramalar, akıl sağlığı kontrolleri, kahkahalar ve "Hey, muhtemelen bu e-postayı göndermemelisin" demesi için; Lauren, bu sefer yolumu bulmama yardım ettiği için ve tüm memler ve tıslamalar için; Renée, on yıllık muhteşemliği ve yerinde yazı ve yaşam tavsiyeleri için; Haina, gerçek tuttuğu için; Abby, cömert ruhun için; ve Adam, Adamlığın için.

Kahverengi ekibim Rad-Heelah, Lilly, Anum, Uzma, Isra, Saira, Nyla, Sana. Ve nezaket ve sevgilerine sahip olduğum için çok şanslı olduğum diğer birçok harika arkadaşıma.

Ruta, şeytani olay örgüsü fikirlerimi destekleyen ve coşkusu, keskin gözü ve mizahı büyük bir hediye olan tekil editörüm.

Casey, her şey için.

Muhteşem Penguen ekibi: Çalışmalarım on yıldır sizlerle birlikte böyle sevgi dolu bir yuvaya sahip olduğu için çok şanslıyım. Benimle birlikte

Tüm kalbimle, kitaplarım üzerinde çalışan ve bu yolculuğun bir parçası olan her birinize teşekkür ederim.

Eserimi heyecan ve özveriyle dünyanın dört bir yanındaki okurlara ulaştıran yabancı haklar ekibim ve uluslararası yayıncılar.

Cathy, feryat ve figan ettiğimde bile bana inandığın için.

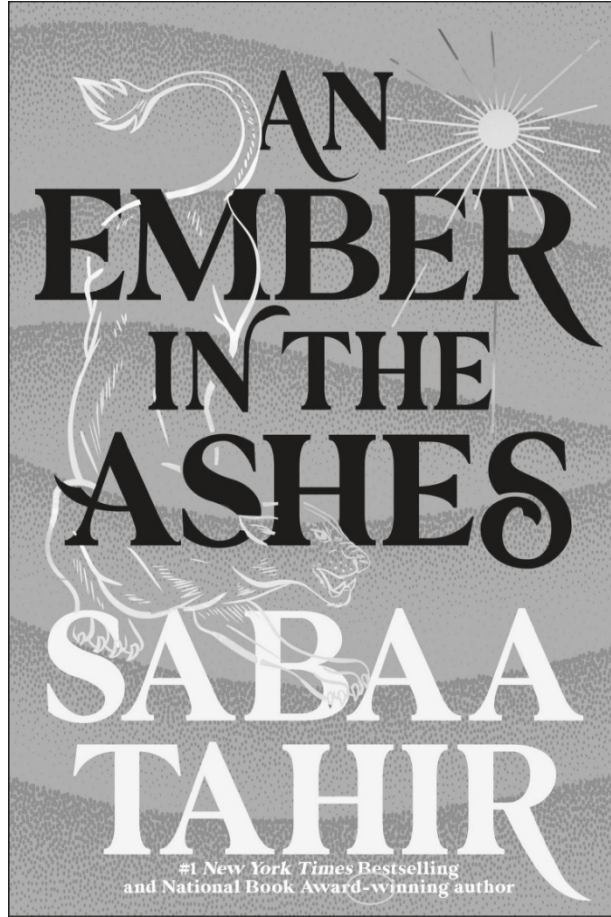
Deonna, aptalca şakalarıma güldüğün ve aklımı başımda tutmama (ve organize olmama) yardımcı olduğun için.

Micaela Alcaino, nezaketiniz ve kitaplarım için olağanüstü kapaklar yaratacak kadar kitaplarımı sevdiğiniz için.

Ve son olarak, en karanlık yerlerde bile gerçeğin ışığını parlatan Al Haqq.

Serra'lı Laia kimdir?
Peki Elias Veturius ile nasıl tanıştılar?

Bu uçsuz bucaksız, byl dünyaya hayat
veren kitabın ilk bölümünü okumak için
sayfayı çevirin.

Ben: Laia

Mağabeyim, hayaletlerin bile dinlendiği şafaktan önceki karanlık saatlerde eve ulaşır. O kokuyor çelik ve kömür ve demirhane. Düşman kokuyor.

Korkuluk bedenini pencereden içeri katlıyor, çıplak ayakları acelelerin üzerinde sessiz. Sıcak bir çöl rüzgârı arkasından esiyor, gevşek perdeleri hışırdatıyor. Eskiz defteri yere düşüyor.

ve sanki bir yılanmış gibi hızlı bir ayakla onu ranzasının altına itiyor.

Nerelerdeydin, Darin? Kafamın içinde Soruyu sorma cesaretini gösterdim ve Darin de cevap verecek kadar bana güveniyor. Neden sürekli ortadan kayboluyorsun? Neden, Pop

ve Nan'in sana ihtiyacı var mı? Benim sana ihtiyacım olduğunda mı?

Neredeyse iki yıldır her gece sormak istedim. Her gece cesaretimi kaybettim. Bir kardeşim kaldı. Herkesi olduğu gibi beni de dışlamasını istemiyorum.

Ama bu gece farklı. Eskiz defterinde ne olduğunu biliyorum. Ne anlama geldiğini biliyorum.

"Uyanık olmamalısın." Darin'in fısıltısı beni düşüncelerimden sıyrılıyor. Kediler gibi tuzak sezgisi var, bunu annemizden almış. O lambayı yakarken ben de ranzada doğruluyorum. Uyuyormuş gibi yapmanın faydası yok.

"Sokağa çıkma yasağı geçti ve üç devriye geçti. Endişelendim."

"Askerlerden kaçabilirim, Laia. Çok pratik yaptım." Çenesini ranzama dayıyor ve annemin tatlı, çarpık gülümsemesini takınıyor. Tanıdık bir bakış, uykumdan

uyandığında bana attığı bir bakış.

ya da tahılımız biter. Her şey yoluna girecek, diyor bakışlar.

Yatağımın üzerindeki kitabı aldı. "Gece Toplanın," başlığını okudu. "Ürkütücü. Ne hakkında?"

"Daha yeni başladım. Bir cin hakkında-" Duruyorum. Zekice. Çok zekice. Benim anlatmayı sevdiğim kadar o da hikâye dinlemeyi seviyor. "Boş ver onu. Sen neredeydin? Babamın bu sabah bir düzine hastası vardı."

Ben de senin yerini doldurdum çünkü o tek başına çok fazla şey yapamaz.

Bu da Nan'e tüccarın reçellerini tek başına şişelemeyi bıraktı. Ama bitirmedi. Şimdi tüccar bize ödeme yapmayacak ve bu kış aç kalacağız, neden umurunda değil?

Bunları kafamın içinde söylüyorum. Darin'in yüzündeki gülümseme çoktan kayboldu.

"İyileşmek için yaratılmamışım," diyor. "Babam bunu biliyor."

Geri adım atmak istiyorum ama aklıma babamın bu sabahki çökmüş omuzları geliyor. Eskiz defterini düşünüyorum.

"Babam ve ninem sana güveniyor. En azından onlarla konuş. Aylar oldu."

Bana anlamadığımı söylemesini bekliyorum. Onu rahat bırakmam gerektiğini. Ama o sadece başını sallıyor, ranzasına çöküyor ve gözlerini kapatıyor.

Cevap verme zahmetine girdim.

"Çizimlerini gördüm." Kelimeler bir anda ağzımdan döküldü ve Darin bir anda ayağa kalktı, yüzü taş kesilmişti.

"Ben

Casusluk," diyorum. "Sayfalardan biri gevşemişti. Bu sabah telleri değiştirirken buldum."

"Nan ve Pop'a söyledin mi? Gördüler mi?"

"Hayır, ama-"

"Laia, dinle." On cehennem, bunu duymak istemiyorum. Bahanelerini duymak istemiyorum. "Gördüğün şey tehlikeli," dedi.

diyor. "Bundan kimseye bahsedemezsin. Asla. Risk altında olan sadece benim hayatım değil. Başkaları da var-"

"İmparatorluk için mi çalışıyorsun, Darin? Martialler için mi çalışıyorsun?"

O sessiz. Sanırım cevabı gözlerinde görüyorum ve kendimi kötü hissediyorum. Kardeşim kendi halkına karşı bir hain mi? Kardeşim İmparatorluk'un yanında mı yer alıyor?

Tahıl biriktirseydi, kitap satsaydı ya da çocuklara okumayı öğretseydi anlardım. Benim yapacak kadar cesur olmadığım şeyleri yaptığı için onunla gurur duyardım. İmparatorluk bu tür "suçlar" için baskınlar düzenliyor, hapse atıyor ve öldürüyor ama altı yaşındaki bir çocuğa harfleri öğretmek kötü bir şey değil - halkımın, Bilginlerin zihninde değil.

Ama Darin'in yaptığı iğrenç bir şey. Bu bir ihanet.

"İmparatorluk ailemizi öldürdü," diye fısıldıyorum. "Kız kardeşimizi." Ona bağırmak istiyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. İmparatorluk Martialler beş yüz yıl önce Scholar topraklarını fethetti ve o zamandan beri baskı ve zulümden başka bir şey yapmadılar.

bizi köleleştirdi. Bir zamanlar, Bilge İmparatorluğu dünyanın en iyi üniversiteleri ve kütüphaneleri. Şimdi, insanlarımızın çoğu bir okulla bir cephaneliği ayırt edemiyor.

"Nasıl olur da Martiallerin tarafını tutarsın? Nasıl, Darin?" "Düşündüğün gibi değil Laia. Her şeyi açıklayacağım, ama

."

Aniden durakladı, beni susturmak için elini kaldırdı. söz verdiğim açıklamayı istediğimde. Başını pencereye doğru eğdi.

İnce duvarların arasından babamın horultularını, Nan'ın uykusunda kıpırdanışını, yas tutan bir güvercinin mırıltısını duyuyorum. Tanıdık sesler.

Ev sesleri.

Darin başka bir şey daha duyar. Yüzündeki kan çekiliyor ve gözlerinde dehşet parlıyor. "Laia," der. "Baskın."

"Ama eğer İmparatorluk için çalışıyorsanız-" O zaman askerler neden bize baskın yapıyor?

"Onlar için çalışmıyorum." Sesi sakın geliyor. Daha sakın. hissettiğimden daha fazla. "Eskiz defterini sakla. İstedikleri bu. Bunun için buradalar."

Sonra o kapıdan çıktı ve ben yalnız kaldım. Çıplak bacaklarım soğuk melas gibi, ellerim tahta bloklar gibi hareket ediyor. Acele et, Laia!

İmparatorluk genellikle günün sıcağında baskın yapar. Askerler, Bilgin annelerin ve çocukların izlemesini ister. Babaların ve kardeşlerin başka bir adamın ailesinin köleleştirildiğini görmesini isterler. Bu baskınlar ne kadar kötüyse, gece baskınları o kadar kötüdür. Gece baskınları İmparatorluk'un tanık istiyorum.

Bunun gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Bu bir kabus mu? Bu gerçek, Laia.

Çekil.

Eskiz defterini pencereden bir çitin içine bırakıyorum. Kötü bir saklanma yeri ama zamanım yok. Nan topallayarak odama giriyor. Reçel kazanlarını karıştırırken ya da saçlarımı örerken çok sabit olan elleri, daha hızlı hareket etmem için çaresizce çırpınan çılgın kuşlar gibi çırpınıyor.

Beni koridora çekti. Darin, Pop'la birlikte Arka kapıdan. Büyükbabamın beyaz saçları bir saman yığını gibi dağılmış ve kıyafetleri kırıkmış ama yüzündeki derin oluklarda uyku yok. Kardeşime bir şeyler mırıldanıyor, sonra ona Nan'ın en büyük mutfak bıçağını uzatıyor. I neden rahatsız ettiğini bilmiyorum. Bir Savaş bıçağının Serric çeliğine karşı, bıçak sadece paramparça olur.

"Sen ve Darin arka bahçeden çıkıyorsunuz," diyor Nan, gözlerini pencereden pencereye gezdirerek. "Henüz henüz evin etrafını sarmadı."

Hayır. Hayır. Hayır. "Nan," diye soluyorum adını, beni Pop'a doğru ittiğinde tökezliyorum.

"Quarter'ın doğu ucunda saklan-" Cümlesi boğuk bir şekilde bitiyor, gözleri ön pencereye dikilmiş. Yırtık perdelerin arasından, sıvı gümüş bir yüzün parıltısını yakalıyorum. Benim midem sıkıştı.

"Bir Maske," diyor Nan. "Bir Maske getirmişler. Git, Laia. O içeri girmeden önce."

"Peki ya sen? Peki ya babam?"

"Onları uzak tutacağız." Babam beni nazikçe kapıdan dışarı itti. "Sırlarını kendine sakla, tatlım. Darin'i dinle. O alacak Sana iyi bakacağım. Git hadi."

Darin'in zayıf gölgesi üzerime düşüyor ve kapı arkamızdan kapanırken elimi tutuyor. Sıcak geceye karışmak için kamburunu çıkarıyor, gevşek kumların üzerinde sessizce ilerliyor.

Keşke ben de hissetseydim dediğim bir güvenle arka bahçede. On yedi yaşında olmama ve korkumu kontrol edebilecek kadar büyük olmama rağmen, elini bu dünyadaki tek sağlam şeymiş gibi tutuyorum.

Onlar için çalışmıyorum, dedi Darin. O zaman kimin için çalışıyor? ne için çalışıyordu? Bir şekilde, Serra'nın demirhanelerine, İmparatorluğun en değerli varlığının yaratılış sürecini ayrıntılı olarak çizecek kadar yaklaştı: kırılmaz, aynı anda üç adamı kesebilen kavisli scim'ler.

Yarım bin yıl önce, Bilginler Çünkü kılıçlarımız onların üstün çeliğı karşısında kırıldı. O zamandan beri çelik işçiliğı hakkında hiçbir şey öğrenemedik. Martiallar sırlarını bir cimrinin altın biriktirdiğı gibi biriktirirler. İyi bir nedeni olmadan şehrimizin demirhanelerinin yakınında yakalanan herkes - Scholar ya da Martial- idam edilme riskiyle karşı karşıyadır.

Eğer Darin İmparatorluk'tan değilse, Serra'nın demirhanesine nasıl yaklaştı? Martialler onun eskiz defterini nasıl öğrendi?

Evin diğer tarafında, bir yumruk ön kapıya vuruyor.

Botlar şaklıyor, çelik şingırdıyor. Etrafa çılgınca bakıyorum,
İmparatorluğun gümüş zırhını ve kırmızı pelerinlerini görmeyi
beklerken

lejyonerler, ama arka bahçe hareketsiz. Temiz gece havası boynumdan aşağı süzülen teri durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

Uzaktan, Maske eğitim okulu Blackcliff'ten gelen davul seslerini duyuyorum. Bu ses korkumu keskinleştiriyor. Merkezime saplanan sert bir nokta. İmparatorluk o gümüş yüzlü canavarları öyle her baskına göndermez.

Kapıya vurma sesi tekrar duyulur.

"İmparatorluk adına," diyor sinirli bir ses, "bu kapıyı açmanızı talep ediyorum."

Hep birlikte, Darin ve ben donup kaldık.

"Kulağa bir Maske gibi gelmiyor," diye fısıldıyor Darin. Maskeler bir scim gibi sizi kesen kelimelerle yumuşak bir şekilde konuşur. Bir lejyonerin kapıyı çalıp emir vermesi için geçecek sürede, bir Maske çoktan eve girmiş, silahlarını kuşanmış olurdu.

Önüne çıkan herkesi kesip biçiyor.

Darin gözlerime bakıyor ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğümüzü biliyorum. Eğer Maske ön kapıdaki diğer askerlerle birlikte değilse, o zaman nerede?

"Korkma Laia," diyor Darin. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Ona inanmak istiyorum ama korkum ayak bileklerimi çekiştiren ve beni dibe çeken bir gelgit gibi. Yaşayan çifti düşünüyorum

Üç hafta önce basılmış, hapsedilmiş ve köle olarak satılmışlar. Martialler, kitap kaçakçıları olduğunu söyledi. Bundan beş gün sonra, Pop'un en yaşlı hastalarından biri, zar zor yürüeyebilen doksan üç yaşındaki bir adam, kendi evinde boğazı kulaktan kulağa kesilerek infaz edildi.

Direnış işbirlikçisi.

Askerler Nan ve Pop'a ne yapacak? Hapse mi atacaklar? Onları köleleştirmek mi?

Öldürmek mi?

Arka kapıya ulaştık. Darin mandalı açmak için ayak

parmaklarının ucunda dururken ara sokaktan gelen bir
sıyrık bizi durduruyor

onu kısa keser. Bir rüzgâr esiyor ve havaya bir toz bulutu gönderiyor.

Darin beni arkasından itiyor. Kapı bir iniltiyle açılırken parmak eklemleri bıçak sapının etrafında bembeyaz kesiliyor. Dehşet parmağı omurgamda bir iz bırakıyor. Kardeşimin omzunun üzerinden ara sokağa bakıyorum.

Dışarıda kumun sessizce kaymasından başka bir şey yok. Ara sıra esen rüzgâr ve uyuyan komşularımızın kepenkleri kapalı pencerelerinden başka bir şey yok.

Rahatlayarak iç çektim ve Darin'in etrafından dolaştım.

İşte o zaman Maske karanlıktan çıkar ve kapıdan içeri girer.

YAZAR HAKKINDA

SABAA TAHİR, Kaliforniya'nın Mojave ölü'nde ailesinin on sekiz odalı motelinde büyümüş eski bir gazete editörüdür. Orada zamanını fantastik romanları yutarak, gürültülü indie rock dinleyerek ve kötü bir şekilde gitar ve piyano çalarak geçirdi. New York Times'ın 1 numaralı çoksatanı Küllerdeki Kor serisi otuz beşten fazla dile çevrildi ve serinin ilk kitabı TIME'ın Tüm Zamanların En İyi 100 Genç Yetişkin Kitabından biri seçildi. Tahir'in en son romanı All My Rage, National Book Award for Young People's Literature, Michael L. Printz Award, Boston Globe-Horn Book Award for Fiction and Poetry ödülleri kazandı.

[Sabaa](#)'yı çevrimiçi [olarak SabaaTahir.com](#) adresinde ziyaret edin ve . onu Instagram [@SabaaTahir](#) ve TikTok [@SabaaTahirAuthor](#)'da takip edin.

Penguin
Random House
PENGUIN YOUNG READERS

What okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.